

Dokument nr. 15:6

(2010–2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1001 – 1200

3. mars – 6. april 2011

Innhold

Spørsmål	Side
1001. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. godkjenning av genmodifisert mais, besvart av miljø- og utviklingsministeren ...	15
1002. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. Furene i Volda kommune, besvart av miljø- og utviklingsministeren	16
1003. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. bingo, besvart av kulturministeren	16
1004. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. ID-kort for asylsøkere, besvart av justisministeren	17
1005. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. oppsigelsessak i SNO, besvart av miljø- og utviklingsministeren	18
1006. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. formuesskatt, besvart av finansministeren	19
1007. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Mongstad og kostnader, besvart av olje- og energiministeren	19
1008. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. eiendomsskatt for kabel-TV- og fiberanlegg, besvart av finansministeren.....	20
1009. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. OEDs kapasitet til å behandle klagesaker rundt kraftprosjekter, besvart av olje- og energiministeren	21
1010. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. bruk av midlertidig tilsetning være et virkemiddel for å få flere i arbeid, besvart av arbeidsministeren	22
1011. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. pensjonsordning, besvart av arbeidsministeren.....	23
1012. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. henvisningsrutiner for alle som har behov for synsrehabilitering, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	24
1013. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. betalingsfrist for studielån, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren.....	25
1014. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Merkur-skandalen, besvart av samferdselsministeren	25
1015. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. boplikt, besvart av landbruks- og matministeren	26
1016. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Flesland flyplass ved Bergen, besvart av samferdselsministeren.....	27
1017. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. behandlingen NAV-brukere, besvart av arbeidsministeren	28
1018. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. overtredelser av arbeidsmiljøloven i både private og offentlige helseinstitusjoner, besvart av arbeidsministeren	29

	Side
1019. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. frivillige organisasjoner, besvart av arbeidsministeren	30
1020. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. fangstkvotene for 2011, besvart av miljø- og utviklingsministeren	30
1021. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. byggekostnader, besvart av kommunal- og regionalministeren ...	32
1022. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. rigger i Tromsø fengsel, besvart av justisministeren.....	32
1023. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Prosjektet "Spontan samkjøring", besvart av samferdselsministeren.....	34
1024. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. lokalmedisinske sentra, besvart av helse- og omsorgsministeren	35
1025. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. midlar til toppfinansieringsordning for ressurskrevjande tenester i kommunane, besvart av kommunal- og regionalministeren	36
1026. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. utbetring av RV 13 Vangsnes-Vik, besvart av samferdselsministeren.....	37
1027. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. kulturarven etter fiolinist og komponist Ole Bull, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	38
1028. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. en grov voldssak fra Akershus som ble henlagt, besvart av justisministeren.....	39
1029. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. medisin mot rusavhengighet, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
1030. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. asfaltering, besvart av samferdselsministeren	40
1031. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. felles koordinatsystem for nødetatene, besvart av justisministeren	41
1032. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. Olavsfestdagene, besvart av kulturministeren.....	43
1033. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. oppstart av nytt sykehus i Narvik, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	44
1034. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. pasienttransport, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	45
1035. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. eiendomsskatt på landbrukseiendommer, besvart av finansministeren.....	45
1036. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. en person i Nordland med alvorlig hjernesvulst, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	47
1037. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. bokføringsforskriften i forhold til små kontantkjøp, besvart av finansministeren	47
1038. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. vern av Åbødalsvassdraget i Sauda, besvart av olje- og energiministeren	49
1039. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. arbeidsavklaringspenger og et omskoleringstilbud via NAV, besvart av arbeidsministeren	50
1040. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. § 14 i forskrift om arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	51
1041. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. brukerstyrt personlig assistanse (BPA), besvart av helse- og omsorgsministeren.....	52

	Side
1042. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. praksisen i NAV overfor Ph.D.- stipendiater, besvart av arbeidsministeren.....	53
1043. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. vedlikehold av kirkebygg, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	54
1044. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. bekymringsmeldinger til barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	55
1045. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. oljesandproduksjonen i Canada, besvart av olje- og energiministeren	55
1046. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. barnevernsovertakelse, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	56
1047. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. sak der voldtektsoffer nektes økonomisk støtte fra Nav, besvart av arbeidsministeren.....	57
1048. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. brukerstyrt personlig assistanse i kommunene, besvart av helse- og omsorgsministeren	58
1049. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. utbygging og finansiering av Fosenvegene, besvart av samferdselsministeren	59
1050. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. aksjer i det sveitsiske Adecco, besvart av finansministeren	59
1051. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. SalMars videre oppdrettsvirksomhet i Froan, besvart av miljø- og utviklingsministeren	61
1052. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. arbeidstidsbestemmelser, besvart av arbeidsministeren	62
1053. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. olje- for utvikling-programmet, besvart av miljø- og utviklingsministeren	63
1054. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. hjertepasienter i kø for operasjon, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	64
1055. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. ny boklov, besvart av kulturministeren.....	64
1056. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. NRKs stigmatisering av dialekter, besvart av kulturministeren	65
1057. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. finansiering av fylkesveier, besvart av samferdselsministeren	66
1058. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. datalagringsdirektivet, besvart av justisministeren	67
1059. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kvote for fritidsbåtfolket, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	69
1060. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. krigsseilerne, besvart av kunnskapsministeren	70
1061. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. vegvedlikeholdet i Sogn og Fjordane, besvart av samferdselsministeren	70
1062. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. overgrep mot barn, besvart av justisministeren	72
1063. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. endringer i vergemålsloven, besvart av justisministeren	72

	Side
1064. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. ordningen med beredskapshjem, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	74
1065. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. tilfeller hvor barnevernsbarn ruser seg på institusjonene, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	75
1066. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bompenger, besvart av samferdselsministeren	77
1067. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. at helse-, pleie- og omsorgstilbud vert organisert gjennom oppretting av interkommunale selskap, besvart av kommunal- og regionalministeren	79
1068. Fra stortingsrepresentant Henning Warloe, vedr. Thomas Pihls utstilling under Venezia-biennalen 2011, besvart av kulturministeren.....	80
1069. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. atomavfallsanlegget Sellafield i England, besvart av miljø- og utviklingsministeren	81
1070. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. gassfyrte varmtvannsberedere, besvart av olje- og energiministeren	83
1071. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. forskriften om utenlandske treslag., besvart av miljø- og utviklingsministeren	84
1072. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. uføretrygdede ut i arbeid, besvart av arbeidsministeren	84
1073. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. fødetilbudet på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	85
1074. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. finansiering av piratvirksomhet i Adenbukta/Somaliakysten, besvart av utenriksministeren	86
1075. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. forskning på tvangsretur, besvart av justisministeren.....	87
1076. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. norsk produksjon av reinkjøtt, besvart av landbruks- og matministeren	88
1077. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. gårdbrukere med underskudd, besvart av landbruks- og matministeren	88
1078. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. gårdsnavn som forsvinner, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	89
1079. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. anerkjennelse av crisesenterorganisasjonene, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	90
1080. Fra stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen, vedr. mat i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren.....	91
1081. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. nødvendige operative beredskap for å assistere nordmenn i krisesituasjoner i utlandet, besvart av utenriksministeren	92
1082. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. rasovervåking, besvart av olje- og energiministeren.....	93
1083. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. ligningsverdiene for boligeiere, besvart av finansministeren.....	94
1084. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. finansiering av piratvirksomhet i Somalia med norske bistandsmidler, besvart av utenriksministeren	95

	Side
1085. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. F5 fly til Bodø vdereregående skole, besvart av forsvarsministeren	96
1086. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. synsrehabilitering, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	97
1087. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. vindkraft og/ eller solenergi prosjekter som ledes fra Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	97
1088. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. utbygging av rv2 i sør-Hedmark, besvart av samferdselsministeren	99
1089. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. vanndirektiv, besvart av olje- og energiministeren.....	99
1090. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. saksbehandlingsgebyrene for å renovere et bad på 2,9 kvadratmeter, besvart av kommunal- og regionalministeren	100
1091. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. CE-godkjente produkter, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	101
1092. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. Nav, besvart av arbeidsministeren.....	101
1093. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. matvarekjedenes kontroll av dagligvaremarkedet, besvart av landbruks- og matministeren	103
1094. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. forlikrådet, besvart av justisministeren	104
1095. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. personlig ansvar hos styremedlemmer i et helseforetak, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	105
1096. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. tilgjengeligheten av nabolandenes TV-kanaler for et nordisk publikum, besvart av kulturministeren	106
1097. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. sommertokt i Norskehavet, besvart av fiskeri- og kystministeren	107
1098. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Konservativen i Halden, besvart av miljø- og utviklingsministeren	108
1099. Fra stortingsrepresentant Bente Stein Mathisen, vedr. privat involvering i det forbyggende brannvernarbeidet, besvart av justisministeren.....	109
1100. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. bosetting av funksjonshemmete flyktninger, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	110
1101. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. tilleggsjord i jordbruksproduksjonen, besvart av landbruks- og matministeren	111
1102. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. ny kommunal helse- og omsorgslov, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	112
1103. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. norske bistandsmidler i fremtiden, besvart av miljø- og utviklingsministeren	113
1104. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Hålogalandsbrua, besvart av kommunal- og regionalministeren	114
1105. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. detaljert og dokumentert oversikt som visere penger brukt på fylkesveier og øvrige riksveier, besvart av samferdselsministeren.....	114

	Side
1106. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. hjelpemidler til fritidsbolige, besvart av arbeidsministeren	115
1107. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. havnekapital, besvart av fiskeri- og kystministeren	116
1108. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. en ung rullestolbruker som ønsker å starte et transportfirma, besvart av arbeidsministeren.....	117
1109. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. merverdiavgiftsloven, besvart av finansministeren.....	118
1110. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. ulykkesfrekvensen på veiene i Nordland, besvart av samferdselsministeren	118
1111. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. fritak eller refusjon av engangsavgift for politiets tjenestebiler, besvart av finansministeren	119
1112. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. RV 13 Vangsnes-Vik, besvart av samferdselsministeren	120
1113. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. ufrivillig deltid, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	121
1114. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. samarbeid mellom skole og politi sikres bedre i alvorlige mobbesaker, besvart av justisministeren	122
1115. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. bergverksstrategi for hele landet, besvart av nærings- og handelsministeren	123
1116. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. strømpriser og mobile gasskraftverk, besvart av olje- og energiministeren.....	124
1117. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Bardufoss flystasjon, besvart av forsvarsministeren	125
1118. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Bardufoss flystasjon, besvart av forsvarsministeren	125
1119. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. fredsprisvinner Liu Xiaobo, besvart av utenriksministeren.....	126
1120. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. rehabilitering av oljeskadet sjøfugl i Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	127
1121. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. surrogati, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.....	128
1122. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. frafallet i videregående skole, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	129
1123. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. hvordan man kan stoppe utviklingen av enprosentklubbene i MC-miljøet, besvart av justisministeren	129
1124. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. jobb ved siden av uføretrygd, besvart av arbeidsministeren	131
1125. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. menneskerettighet, besvart av utenriksministeren.....	132
1126. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. investeringer i gasskraftverk, besvart av nærings- og handelsministeren	133

	Side
1127. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. brudd på arbeidsmiljøloven i offentlig sektor, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	134
1128. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. oppkjøp av tilleggsjord, besvart av landbruks- og matministeren	135
1129. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. kapitalflukt, besvart av miljø- og utviklingsministeren	136
1130. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. www.kahnacademy.org, besvart av kunnskapsministeren.....	136
1131. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. gruppetreningen i basseng ved Rikshospitalet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	137
1132. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. søknader hos UDI, besvart av justisministeren	138
1133. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. arbeidsgiveravgift, besvart av finansministeren	139
1134. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. prinsippvedtak i Helse Nord om føde- og akutt tilbudet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	140
1135. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. øke kraftproduksjonen, besvart av olje- og energiministeren	141
1136. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. overgrep og menneskerettighetsbrudd gjort av Ugandas politi, besvart av miljø- og utviklingsministeren	142
1137. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. innsyn i lønnslisten til hver enkelt offentlig ansatt, besvart av justisministeren.....	143
1138. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. advokatlov, besvart av justisministeren.....	144
1139. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. halal-slakting, besvart av landbruks- og matministeren.....	145
1140. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. revisjonsplikt for de små aksjeselskapene, besvart av finansministeren	145
1141. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. bedriften Mynta på Kongsberg, besvart av finansministeren.....	146
1142. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. søknaden til posten om flytting av postnummer og knytte dette til "Nordlysøya", besvart av samferdselsministeren	147
1143. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. tilskuddsordning og prisfastsetting av korn, besvart av landbruks- og matministeren	148
1144. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. Norsedommen, besvart av finansministeren	148
1145. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Altinn II, besvart av nærings- og handelsministeren.....	149
1146. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. ulovlig lagring av DNA-profiler hos Rettsmedisinsk Institutt, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	150
1147. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. korrekt formidling av norske skatteregler, besvart av finansministeren ...	151

	Side
1148. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. utsendelse av kriminelle til Romania, besvart av justisministeren	152
1149. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. støy på Gardermoen, besvart av samferdselsministeren	152
1150. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. hjelp til rusmisbrukere, besvart av helse- og omsorgsministeren	ål
1151. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. lærlingplasser, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	155
1152. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Hurtigruten, besvart av samferdselsministeren	156
1153. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. politibiler, besvart av justisministeren	156
1154. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. behandlingsreiser for revmatikere til utlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	157
1155. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. stråling i forhold til solariumbruk, besvart av helse- og omsorgsministeren	158
1156. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. iransk asylsøker, besvart av utenriksministeren	159
1157. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. uønsket deltid, besvart av arbeidsministeren	161
1158. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. losstasjonen på Hvasser, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	162
1159. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. prinsipper om kontradiksjon og fri bevisfremleggelse i norsk rett, besvart av justisministeren.....	164
1160. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bygging av nye veier med fysisk midtrekkverk, besvart av samferdselsministeren	165
1161. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. å sikre farleden i Ytre Hvaler nasjonalpark, besvart av fiskeri- og kystministeren	165
1162. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. ME-pasient, besvart av helse- og omsorgsministeren	167
1163. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bunnfradrag for grunnrentebeskatningen for kraftverk, besvart av finansministeren	167
1164. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. retten til videregående utdanning, besvart av arbeidsministeren	168
1165. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. skade på bil, besvart av samferdselsministeren	170
1166. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. ulovlig overvåking av eksiliranere i Norge, besvart av justisministeren	170
1167. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. turer for bevegelseshemmede og pensjonister med snøscootere., besvart av miljø- og utviklingsministeren	171
1168. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. skattetrekket for sjømannsfradraget, besvart av finansministeren	172
1169. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. merarbeid for politiet i Hønefoss pga. transittmottaket på Hvalsmoen, besvart av justisministeren.....	173
1170. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kvotetaket for melk, besvart av landbruks- og matministeren.....	174

	Side
1171. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. rett til fysioterapi, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	175
1172. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. dårlige veier, besvart av samferdselsministeren	176
1173. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. gruppe-2-bileier, besvart av arbeidsministeren	176
1174. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. økende fare for brystkreft ved nattarbeid, besvart av arbeidsministeren	177
1175. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. prosessen rundt vern av Åbødalsvassdraget i Sauda, besvart av olje- og energiministeren	179
1176. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. Gjenopptagelseskommisjonen, besvart av justisministeren	179
1177. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. kraftforedlende industri, besvart av olje- og energiministeren	180
1178. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. å sikre Norge en plass i ACER, besvart av olje- og energiministeren.....	181
1179. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. nye togsett, besvart av samferdselsministeren	181
1180. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. hydrogenfond, besvart av olje- og energiministeren	182
1181. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. avbyråkratisering av momskompensasjonsordningen, besvart av kulturministeren.....	183
1182. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. tilrettelagt gravemaskin for person med muskelsvinn, besvart av arbeidsministeren.....	184
1183. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. den tragiske snøscooter-tragedien i Billefjord i Finnmark, besvart av samferdselsministeren	185
1184. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. instruksen til UDI i forhold til innreiseforbud for faglærte, besvart av arbeidsministeren.....	185
1185. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. Golf-veteranene, besvart av forsvarsministeren.....	186
1186. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. om å knyte seg til kommunal vassledning, besvart av kommunal- og regionalministeren	187
1187. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. oppdrettskonsesjoner, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	188
1188. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. straffereaksjonen for ringnotfartøyet Hardhaus, besvart av fiskeri- og kystministeren	188
1189. Fra stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen, vedr. klagenemnda for behandling i utlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren	189
1190. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. vannregion Ytre Oslofjord, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	190
1191. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. FNs såkalte Goldstone-rapport om Gaza-krigen, besvart av utenriksministeren	191

	Side
1192. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. rekvisisjon i forhold til fysikalsk behandling, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	192
1193. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. behandling av sjeldne sykdommer, besvart av helse- og omsorgsministeren	193
1194. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. samvær med nær biologisk familie, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	194
1195. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. ulovlig snoking i pasientjournalene ved sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	195
1196. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Opel Ampera, besvart av finansministeren	196
1197. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bompenginntekter, besvart av samferdselsministeren	197
1198. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. ferjesambandet til Kvitsøy, besvart av samferdselsministeren.....	197
1199. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Lyngensambandene, besvart av samferdselsministeren	199
1200. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. roviltpolitikk, besvart av miljø- og utviklingsministeren	200

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1001 – 1200) for sesjonen 2010-2011.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Amundsen, Per-Willy (FrP)	1184
Anundsen, Anders (FrP)	1017, 1103, 1158, 1159, 1190
Arnesen, Bendiks H. (A)	1080, 1189
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1138, 1146
Aspaker, Elisabeth (H)	1142, 1199
Astrup, Nikolai (H)	1149
Bakke-Jensen, Frank (H)	1076, 1109
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	1064, 1075, 1100
Bredvold, Per Roar (FrP)	1044, 1077, 1078, 1122, 1143
Dale, Jon Georg (FrP)	1002, 1073
Dåvøy, Laila (KrF)	1041, 1048, 1131, 1121, 1162
Eriksson, Robert (FrP)	1020, 1072, 1092, 1124, 1182
Flåtten, Svein (H)	1015, 1071, 1101, 1115
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	1183
Giltun, Vigdis (FrP)	1012, 1039, 1063, 1086, 1108, 1164, 1173
Gitmark, Peter Skovholt (H)	1136
Grande, Trine Skei (V)	1003, 1007, 1089, 1094, 1098, 1132, 1181, 1195
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1001, 1040, 1200
Gundersen, Gunnar (H)	1005, 1006, 1083, 1088, 1137
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	1037, 1154, 1155, 1192, 1193
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1013, 1021, 1090, 1185
Hareide, Knut Arild (KrF)	1172
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1032
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1045, 1053, 1120, 1179
Hoksrud, Bård (FrP)	1014, 1030, 1066, 1091, 1165, 1196, 1197
Horne, Solveig (FrP)	1046, 1065, 1194
Høie, Bent (H)	1127
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1070, 1128, 1191, 1198
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1049, 1051, 1079, 1113
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1106, 1107, 1114
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	1031, 1153
Kambe, Arve (H)	1123
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	1150
Korsberg, Øyvind (FrP)	1047, 1056, 1117, 1118
Kristiansen, Ivar (H)	1034, 1084, 1085
Leirstein, Ulf (FrP)	1008
Lien, Tord (FrP)	1042
Mathisen, Bente Stein (H)	1099

Meling, Siri A. (H)	1069, 1177, 1178
Michaelsen, Åse (FrP)	1022, 1148
Myhre, Peter N. (FrP)	1074
Nesvik, Harald T. (FrP)	1082, 1093, 1097, 1139, 1145, 1187, 1188
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1018, 1019, 1054, 1062, 1157, 1171, 1174
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1004, 1102, 1130, 1156
Rytman, Jørund (FrP)	1050, 1140, 1141, 1168, 1169
Sandberg, Per (FrP)	1028
Sanner, Jan Tore (H)	1119
Schou, Ingjerd (H)	1161
Sjøli, Sonja Irene (H)	1029
Skumsvoll, Henning (FrP)	1180
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1009, 1087, 1116, 1126, 1163
Sortevik, Arne (FrP)	1016, 1023, 1057, 1105, 1160
Starheim, Åge (FrP)	1025, 1026, 1061, 1067, 1112, 1186
Svendsen, Kenneth (FrP)	1035, 1110, 1144, 1147, 1167
Syversen, Hans Olav (KrF)	1129
Tenden, Borghild (V)	1024, 1058, 1095, 1134
Thommessen, Olemic (H)	1096
Thomsen, Ib (FrP)	1055
Thorsen, Bente (FrP)	1043, 1060
Trettebergstuen, Anette (A)	1010, 1011, 1052
Trældal, Torgeir (FrP)	1033, 1036, 1059, 1104, 1152, 1151, 1170
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1133
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1027, 1038, 1081, 1111, 1135, 1166, 1175
Warloe, Henning (H)	1068
Werp, Anders B. (H)	1176
Woldseth, Karin S. (FrP)	1125

Dokument nr. 15:6

(2010-2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1001

Innlevert 3. mars 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 11. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Når kan vi forvente en avklaring på søknad om godkjenning av genmodifisert mais, nærmere bestemt T25 og NK603?»

BEGRUNNELSE:

Verdens handelsorganisasjon (WTO) setter noen overordnede rammer for i hvilken grad land kan forby produkt fra andre land. Bakgrunnen for et eventuelt forbud må derfor godt dokumenteres. Direktoratet for naturforvaltning (DN) tilrådte allerede i juni 2008 godkjenning av T25 og NK603, og mente at maisen kunne brukes som mat, for eller til videreføring. Videre ble det ikke gitt anbefaling på dyrking av disse maistypene her til lands.

Svar:

Departementet har fortsatt til behandling søknadene for genmodifisert mais som begge er godkjente i EU:

- Mais NK603 fra Monsanto
- Mais T25 fra Bayer CropScience

Disse genmodifiserte linjene har fått innsatt gener som gjør dem sprøytemiddeltolerante. Det kan nevnes at maislinje T25 er gjort resistent mot sprøytemiddelet glufosinat, som er forbudt å bruke ved maisdyrking i Europa på grunn av miljø- og helsemessige forhold.

Norske vedtak skal fattes i medhold av genteknologiloven, og omfatter følgelig bare spiredyktig genmodifisert mais. Direktoratet for naturforvaltning har

i brev til departementet av 2. juni 2008 anbefalt at de to maislinjene godkjennes til bruk som all annen mais bortsett fra til dyrking.

Norge har en restriktiv politikk på genmodifisert mais-området. Genteknologiloven gir oss adgang til å legge vesentlig vekt på også andre kriterier enn helse og miljø, nemlig etikk, bærekraft og samfunnsnytte. De aktuelle søknadene inneholder i liten grad informasjon som belyser våre omfattende vurderingskriterier. Miljøverndepartementet har derfor etter spurt ytterligere informasjon direkte fra søkerne om etiske forhold og produktenes effekt på bærekraft og samfunnsnytte. Etter norsk lov er det søkers plikt å opplyse om slike forhold. Departementet har så langt ikke mottatt tilleggsinformasjon fra søkerne.

Det er gledelig at EU nå er inne i en prosess for å endre genmodifisert mais-regelverket slik at medlemslandene får økt nasjonal handlefrihet og kan begrunne forbud mot dyrking av genmodifiserte planter ut fra andre forhold enn helse og miljø. Dette vil trekke EUs regelverk i retning av den norske genteknologiloven og åpne for at vurderingskriterier utover helse og miljø kan legges til grunn.

Når det gjelder eventuelle norske forbud mot genmodifisert mais, sett opp mot internasjonale forpliktelser og avtaler, er dette noe som Regjeringen vurderer nøye. Avtalene under Verdens handelsorganisasjon stiller krav om at eventuelle handelshindrende tiltak skal være basert på en vitenskapelig vurdering av helse- og miljørisiko.

De to mais-søknadene er altså fortsatt til vurdering og i denne vurderingen vil de ovennevnte forholdene tas med i betraktningen.

SPØRSMÅL NR. 1002**Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale****Besvart 11. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil statsråden sjølv gå inn i klagehandsaminga i denne saka og sikre likebehandling med andre sam- anliknbare områder, og når kan ein vente at saka er ferdig handsama?»

GRUNNGJEVING:

Eg hadde gleda av å møte statsråden i Ordinær spørretime for kort tid tilbake, då svarte statsråden at han ikkje kjende til den konkrete klagesaka om forholda i Furene i Volda Kommune etter at fylkesmannen la ned motsegn mot innhaldet i den nye kommunedelplanen. Denne saka har etter det underteikna kjenner til vore til handsaming i departementet sidan i Juli 2010.

På prinsipielt grunnlag opplevde eg likevel at statsråden var tydeleg på at områder i utgangspunktet skal likebehandlast. Eg viser i denne samanheng til

ulik praksis knytt til lovverket i samanliknbare om- råde både i Ørsta og Ålesund kommunar. Volda Kommune har arbeidd i mange år med denne planen. Det er på tide at den får si avklaring slik at utviklinga i regionen kan fortsette.

Svar:

Spørsmålet gjelder behandlingen av innsigelses- sak om kjøpesenter på Furene i Volda kommune.

Avgjørelsen i slike saker blir gjort av politisk le- delse i Miljøverndepartementet. Vedtaket treffes et- ter grundige vurderinger, på grunnlag av befarung og møte.

Det gjelder også i den aktuelle saken fra Volda kommune. Saksbehandlingen har derfor tatt tid. Sa- ken er nå under sluttbehandling, og jeg regner med at det ikke tar lang tid før vedtaket foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1003**Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 16. mars 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at bingo-operatører sik- res tillatelse til sidespill uten en omsetning over to millioner kroner, slik at lag og foreninger i distrikte- ne ikke mister sitt inntektsgrunnlag?»

BEGRUNNELSE:

Nye regler for bingodrift kan virke uheldig for distriktene. En ny forskrift som trådte i kraft 1.1.2011 innebærer at en bingo-operatør må ha 2 mill. kroner i omsetning på hovedspill for å få tillatelse til sidespill (databingoterminaler). Det nye regelverket vil særlig kunne gå utover bingo-operatører i distriktene, men også frivillige lag og foreninger som mottar store inntekter fra bingodrift vil kunne rammes. Svært mange bingo-operatører har lavere omsetning enn to millioner kroner.

Kulturdepartementet har uttalt til næringen at distriktene skulle hensyntas, uten at det har skjedd.

Svar:

Jeg mener det ikke er belegg for å hevde at de nye bingoreglene rammer distriktene særskilt. Endringene var et helt nødvendig grep for å unngå en videre oppblomstring av bingo lokaler som tilbyr problem- skapende pengespill.

Etter at gevinstautomatene ble forbudt fra 1. juli 2007 har bingo hatt en stor omsetningsøkning. Antall bingo lokaler i Norge har økt fra 128 haller i 2007 til 220 haller i 2010. En stor del av disse nye lokalene har basert sine inntekter på bingoautomater og data- bingo.

For å hindre spilleproblemer ble bingoautomater forbudt fra 1. april 2010. I 2010 ble det også vedtatt strengere regler for databingo, som er et raskt og elektronisk bingospill som ligner på de forbudte bin- goautomatene. Målet med de strengere reglene var å forebygge problemer knyttet til databingo. En av endringene var en innstramning av regelen om at da-

tabingo bare kan tilbys i bingolokaler som også tilbyr tradisjonell bingo (det såkalte hovedspillet). Det ble stilt krav om at bingolokaler som skal ha databingo må ha et hovedspill som omsetter for minst 2 millioner kroner pr år.

Jeg har hatt med de distriktsmessige hensyn i min vurdering av saken, og det er relativt få bingolokaler i distrikts-Norge som blir berørt av de nye bestemmelsene. For 2011 har 15 bingolokaler fått avslag på sin søknad om databingo. Disse ligger i henholdsvis Oslo (4), Larvik (2), Kolbotn, Lillehammer, Moss, Sandefjord, Sandnes, Skedsmo, Otta, Vestfossen og Hareid. Lotteritilsynet har også vedtatt at 48 bingolokaler får et redusert antall databingotillatelser i første del av 2011. I løpet av denne overgangsperioden må

disse lokalene vise til en omsetning som på årsbasis kan overstige 2 millioner kroner. Av disse 48 lokalene kan 12 anses å ligge i distriktsområder. Jeg vil også legge til at Lotteritilsynet har gitt 375 tillatelser for 2011 til såkalt foreningsbingo. Dette er bingoer drevet av lag og foreninger (herunder også radiobingo) uten en privat næringsdrivende som operativt mellomledd. De aller fleste foreningsbingoer holder til i distrikts-Norge.

De regler som er fastsatt for å sikre et ansvarlig og godt kontrollert pengespilltilbud må også gjennomføres i distriktene. Jeg vil imidlertid følge med på hvordan regelverket slår ut for bingodriften for lag og foreninger i distriktene.

SPØRSMÅL NR. 1004

Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 14. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«En del innvandrere med lovlig opphold har ikke tilstrekkelig med identitetspapirer. Selv med d-nummer fra skattedirektoratet gjør manglende ID-papirer det vanskelig å arbeide.

Vil det varslede oppholdskortet bedre mulighetene for innvandrere med lovlig opphold til å arbeide i landet, og i hvis ikke, hva vil statsråden da gjøre for å gjøre det lettere for denne gruppen å arbeide?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 23.02.2011 kan vi lese at ”Justisdepartementet foreslår å innføre et oppholdskort for utlendinger med lovlig opphold, som kommer fra land utenfor EØS-området (EU og EFTA)”.

Svar:

Med det nye oppholdskortet vil alle utlendinger fra land utenfor EØS/EFTA området som får innvilget oppholdstillatelse i Norge, få utstedt Schengen

standardisert oppholdskort med elektronisk lagret biometri i form av fingeravtrykk og fotografi. Oppholdskortet skal brukes til å dokumentere at vedkommende har oppholdstillatelse i Norge, men er ikke ment som et legitimasjonsdokument. Kortet skal utstedes i tråd med de personopplysninger som vedkommende selv har oppgitt til utlendingsmyndighetene, og som utlendingsmyndighetene har lagt til grunn i forbindelse med vedtak om innvilgelse av oppholdstillatelse.

Ved å innføre oppholdskort med biometri, forbedres dokumentasjonen for oppholdstillatelse med hensyn til muligheten for forfalskning og etterligging. Jeg antar kortet også vil bli en praktisk bedre løsning for utlendingen selv enn dagens løsning som er en etikett som limes inn i utlendingens reisedokument. Utlendingen vil enkelt kunne dokumentere gyldig oppholdstillatelse uten å måtte fremlegge et reisedokument. Det vil således bli enklere for en utlending å dokumentere ovenfor en potensiell arbeidsgiver at han eller hun har gyldig arbeidstillatelse.

SPØRSMÅL NR. 1005**Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«TV2 Nyhetene onsdag 2.3. avdekket en oppsigelsessak i SNO som kan tyde på at man kvitter seg med ubehagelige kritiske røster internt i organisasjonen - en varslersak. Et kontraktsforhold som har løpt i 10 år, blir oppsagt samtidig med at det er kommet fram at denne medarbeideren har vært kritisk til bl.a. helikopterbruk i SNOs nære partner, NINA, og forskningsmerking av ulv.

Vil statsråden ta initiativ i saken og vil han gi beskyttelse til en kritisk røst internt i forvaltningen?»

BEGRUNNELSE:

Medarbeideren i oppslaget er genuint opptatt av at dyr ikke skal lide. Han har internt tatt opp det han oppfatter som kritiske forhold siden 2005. Dette ble offentlig gjennom mediaoppslag i TV2 der NINA er filmet mens de forfølger ulv med helikopter. Dette skjer omtrent samtidig som en mann dømmes for dyremishandling av norsk rett for å ha forfulgt ulv med bil i noen minutter. Medarbeideren går offentlig ut med sin bekymring og får like etterpå beskjed om at hans kontrakt med SNO ikke fornyes.

Forskningen forsker paradoksalt lite på sine egne virkemidler, men det er dokumentert at dyr dør under merking og enkelte spredte forskningsresultater tyder også på at dyr opplever betydelig stress som følge av merkingsaktivitet. I den amerikanske forskningsrapporten "Dyremerking på ville veier" hevdes det at metodene har alvorlige bivirkninger og at forskerne må begynne å ta problemene på alvor. I lys av dette er det svært viktig at det finnes kritiske røster internt i organisasjonene som tør å si ifra om kritikkverdige forhold. Helikopterjakten som ble vist på TV2 er åpenbart uakseptabel og skal ikke gå ubemerket hen

når menigmann samtidig dømmes for noe av det samme.

Saken som TV2 Nyhetene har også mange andre interessante sider og vil bli fulgt tett framover. Gjennom denne saken har vi fått innsyn i at SNO bruker helt spesielle kontrakter med sine lokale kontakter, med kontraktstid på ca 11 måneder og med fornyelse for det etterfølgende år. I dette tilfellet har kontrakten løpt i 10 år og det synes dermed som om DN og SNO, som er helstatlige forvaltningsorgan, bruker kontraktsformen til å unngå fast tilsetning og derigjennom enkelt kunne kvitte seg med uønskede medarbeidere. For statsråden må det være et paradoks.

Rovdyrforvaltningen er svært omstridt og har store utfordringer i forhold til legitimitet lokalt. Den oppfattes som lukket og fjern fra de lokalsamfunn som berøres. Legitimiteten og troverdigheten er svak, fordi folk opplever virkeligheten helt annerledes enn den formidles fra forvaltningen. Saker som "helikoptereksemplet" forsterker denne distansen kraftig og den svekker forvaltningens legitimitet ytterligere. Det er derfor sterkt bekymringsfullt om det heller ikke er rom for kritiske røster internt i forvaltningen.

Svar:

Jeg kan bekrefte at rovviltkontaktene i Statens naturoppsyn er engasjert etter kontrakter som kan fornyes fra år til år. I den konkrete saken representanten Gundersen viser til, har Statens naturoppsyn ikke inngått ny kontrakt for inneværende år.

Dette er en sak mellom Statens naturoppsyn og vedkommende rovviltkontakt, og skal håndteres deretter. Jeg kjenner til at det nå gjøres en juridisk vurdering, og vil ikke uttale meg nærmere om saken.

SPØRSMÅL NR. 1006**Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Alle skatter medfører kostnader og effektivitetstap i økonomien. Studien "Wealth tax in Europe: Why the Decline?" fra det franske "Institut de l'entreprise" fra 2004 refererer en studie fra Nederland som sier at de samlede kostnadene ved innkreving av formuesskatt var 26,4 % av innkrevd beløp i forhold til 4,8 % for inntektsskatt. Denne rapporten viser at formuesskatten er kostnadsineffektiv på toppen av alle andre skadevirkninger.

Hva er de tilsvarende tall for Norge?»

BEGRUNNELSE:

Formuesskatten undergraver det mangfoldige og spredte private eierskap, straffer sparing og stimulerer til gjeldsoppbygging. Dette er store skadevirkninger. Det er derfor svært interessant å få bekreftet om formuesskatten også er svært kostnadsineffektiv å kreve inn. Dersom samlede innkreivingskostnader ved formuesskatten er 5 ganger kostnaden pr. innkrevet skattekrone av hva den er for inntektsskatt, slik den nederlandske studien tyder på, så bør dette fram i debatten om formuesskatt.

Svar:

Skatteetatens behandling av formuesskatten er en integrert del av liknings- og innkrevingsprosessen, og per i dag er det ingen ansatte i skatteetaten som kun arbeider med formuesskatten. Etatens fastsetting av formue gjøres maskinelt, og er i stor grad basert på elektronisk rapporterte tredjepartsopplysninger, blant annet vedrørende bankinnskudd, gjeld, verdipapirer, kjøretøy mv. For fast eiendom brukes registre og standardiserte verdsettingsteknikker. Når etableringskostnadene til dette er tilbakelagt, blir de årlige kostnadene (til ajourhold og drift) lave.

Fordi fastsetting og innkreving av formuesskatten er så integrert i etatens øvrige saksbehandling, er det svært vanskelig å gi et troverdig estimat på hvor mye det koster skatteetaten å administrere denne skattetyper. Et eventuelt bortfall av formuesskatten vil forenkle likningsprosessen noe, og føre til en forholdsvis liten reduksjon i systemforvaltningskostnadene. Isolert sett er det derfor en liten del av etatens ressursinnsats som er innrettet mot formue, mens hovedressursene settes inn på inntekts- og fradragssiden, og på merverdiavgift.

SPØRSMÅL NR. 1007**Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 16. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hvor store blir de totale kostnadene for planleggingen av fullskalaanlegget på kraftvarmeverket på Mongstad; hvordan er kostnadsfordelingen mellom fangstanlegget, transport og lagring, og hvordan er fordelingen for disse midlene mellom statlige organer og de enkelte private aktørene?»

BEGRUNNELSE:

Kostnadene for planleggingen for renseanlegget på kraftvarmeverket på Mongstad er betydelige. I VG 2. mars 2011 blir det varslet ytterligere kostnadsøkninger i forbindelse med kartleggingen av kreftfa-

re fra Nitraminer, og VG skriver at det er Statoil som skal fjerne all mistanke om kreftfarlige utslipp fra renseanlegget.

Når staten bruker milliardbeløp på planlegging av renseanlegget på Mongstad, er det viktig at disse pengene i størst mulig grad brukes slik at det kommer utviklingen av CO₂-fangst til nytte, og ikke innebærer en favorisering og subsidiering av noen enkeltskaper sine interesser. Derfor ber Venstre om en oversikt over pengebruken i dette prosjektet.

Svar:

Jeg viser til Meld. St. 9 (2010-2011), Fullskala CO₂-håndtering, som ble lagt frem 4. mars. I meldin-

gen fremgår at det legges opp til en revidert planleggingsmodell for fullskalaanlegget for CO₂-fangst på Mongstad.

Det følger av gjennomføringsavtalen mellom staten og Statoil av 2006 at staten skal dekke investerings- og driftskostnader for CO₂-fangstanlegget på Mongstad utover det som dekkes av Statoils bidrag, og at staten skal dekke kostnader knyttet til transport og lagring av CO₂. Det følger videre av avtalen at Statoil skal dekke kostnader tilsvarende selskapets alternative CO₂-kostnad dersom de ikke hadde gjennomført CO₂-håndtering, samt eventuelle overskridelser for investeringskostnadene for CO₂-fangstanlegget utover budsjettanslag på tidspunktet for investeringsbeslutning.

Stortingsmeldingens kapittel 7 omtaler blant annet økonomiske og administrative konsekvenser i forbindelse med arbeidet på Mongstad. Det fremgår her at et fullt oppdatert kostnadsestimat for revidert planleggingsmodell for CO₂-fangstanlegget foreløpig ikke er utarbeidet. Dette skyldes blant annet at prosjektorganisasjonen har avvventet beslutning vedrørende videre arbeid med prosjektet. Det er imidlertid foretatt en foreløpig og overordnet vurdering basert på eksisterende kostnadsanslag. Et foreløpig kostnadsanslag tilsier samlede kostnader for planleggingen av fullskala CO₂-fangst på Mongstad frem til investeringsbeslutning på om lag 2,9 mrd. kroner. Ved utgangen av 2010 var det utbetalt totalt om lag

176 mill. kroner knyttet til planleggingen av fullskala CO₂-fangst på Mongstad.

Generelt vil størstedelen av planleggingskostnadene være knyttet til kontrakter med nasjonale og internasjonale aktører som utfører forskjellig planleggings- og utredningsarbeid i tilknytning til prosjektet. En viktig kostnadspost omfatter for eksempel teknologikvalifiseringsprogrammet, som vil bli utført sammen med flere teknologileverandører. En stor enkeltpost for planleggingskostnadene går til dekning av Statoil prosjektarbeid.

Det fremgår av gjennomføringsavtalen av 2006 at staten har ansvaret for gjennomføringen av transport og lagring av CO₂ fra Mongstad. Gassnova arbeider med å planlegge en løsning for sikker lagring av CO₂ med sikte på å kunne ha en løsning på plass ved oppstart av CO₂-fangstanlegget på Mongstad. Regjeringen vil vurdere det årlige aktivitetsbehovet i lys av dette. På usikkert grunnlag er budsjettbehovet for planleggingsarbeidet foreløpig grovt anslått til om lag 1,6 mrd. kroner, jf Prop. 1 S (2010-2011). Budsjettbehovet må oppdateres som del av det videre arbeidet med prosjektet. Det legges vekt på at dette arbeidet ikke skal medføre unødige kostnadsøkninger.

Regjeringen vil komme nærmere tilbake til omtale av arbeidsomfang og tilhørende budsjettbehov for fullskala fangst, transport og lagring av CO₂ fra Mongstad i budsjettdokumenter til Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1008

Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 15. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Moss kommune innfører nå eiendomsskatt for kabel-TV- og fiberanlegg (moss-avis.no 4. mars). Denne ekstrakostnaden veltes selvsagt over på kundene.

Mener finansministeren eiendomsskatt på kabel-TV- og fiberanlegg er en fornuftig beskatning, eller mener finansministeren eiendomsskatteloven burde endres?»

BEGRUNNELSE:

Utbygging av digital-TV og bredbåndsinfrastruktur er krevende, og det må også fremover foretas store investeringer for å kunne gi kundene tilgang på

enda høyere kapasitet og nye tjenester. Det er derfor viktig at kommunen legger til rette for at slike investeringer lar seg gjennomføre.

En slik beskatning blir dessuten skatt på skatt. Huseierne har allerede betalt eiendomsskatt. Når de nå i tillegg må betale eiendomsskatt for tv-kablene til huset sitt, blir det dobbelt beskatning.

Svar:

Etter eignedomsskattelova finnes det flere alternativer for utskrivning av eiendomsskatt. Blant annet kan en kommune velge å skrive ut eiendomsskatt i hele kommunen, på næringseiendom eller kun på verk og bruk. All eiendom i kommunen som omfattes

av det valgte utskrivningsalternativet skal beskattes, med unntak av eiendom som er fritatt etter loven. En kommune kan ikke utelukkende skrive ut eiendoms- skatt på kabelfjernsynsanlegg og lignende infrastrukt- ur.

I praksis er det lagt til grunn at både kraftoverfø- ringsanlegg, telenett og kabelfjernsynsanlegg skal anses som verk og bruk etter egedomsskattelova. Visse retningslinjer følger av en dom inntatt i Rt. 2006 side 813, der Høyesterett avgjorde at et kabel- fjernsynsanlegg i Molde kommune kunne eiendoms- beskattes som verk og bruk. Høyesterett uttaler blant annet:

”I tillegg kjem at eg meiner det bør leggjast til grunn meir generelle vurderingar, som ikkje blir knyt- te til det konkrete anlegget. Koparleidningar, koaksi- alkablar og optiske kablar med tilknytte faste anlegg elles, blir nytta til overføring av informasjon. Det er tale om anlegg med leidningar eller kablar til bruk for i hovudsak like føremål - overføring av informasjon i vidaste tyding. Næringslivet gjer seg nytte av alle des- se typane anlegg, og det kan då etter mitt syn ikkje

vere grunn til ulik skattlegging. Det må vere tilstrek- keleg at slike anlegg, slik tilfellet er for telenettet, gjennomgåande blir nytta av næringslivet til produk- sjonsføremål.”

Et kabelfjernsynsanlegg som defineres og be- skattes som et eget eiendomsskatteobjekt kan ikke inngå i eiendomsskattegrunnlaget for annen eien- dom. Det innebærer blant annet at verdien av anleg- get ikke skal hensyntas ved verdsetting av boligeien- dom som mottar tjenester fra anlegget.

Alle kostnader som pådras i forbindelse med næ- ringsvirksomhet kan helt eller delvis veltes over på kundene gjennom påslag i salgsprisene mv. Jeg kan ikke se at slik dekning av eiendomsskattekostnader til en tjenesteleverandør medfører en dobbeltbeskatning for privatpersoner som må betale eiendomsskatt på egen bolig. Jeg kan også nevne at eiendomsskatt på eiendom som benyttes i næringsvirksomhet kommer til fradrag i inntektskattegrunnlaget i denne virksom- heten.

SPØRSMÅL NR. 1009

Innlevert 4. mars 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Regjeringen har prisverdig økt saksbehand- lingskapasiteten hos NVE. Det åpner for behandling av flere konsesjonssøknader. I bransjen påpeker dog flere at OEDs kapasitet til å håndtere klagebehandlin- gen ikke har blitt økt tilsvarende. Dermed oppstår en ny propp i systemet.

Hvilke planer har regjeringen for å styrke OEDs kapasitet til å behandle klagesaker rundt kraftpro- sjekter?»

Svar:

Regjeringen satser betydelig på utbygging av for- nybar energi, og et av tiltakene for å få dette til har

vært å styrke konsesjonsbehandlingen i NVE. Vei- ledningsmaterialet er forbedret, rutiner effektivisert, klarere prioriteringskriterier innført og antall årsverk økt. Saksbehandlingskapasiteten er faktisk doblet si- den 2005, og i 2010 behandlet NVE rekordmange konsesjonssaker. Som Solvik-Olsen påpeker, medfø- rer dette et økende antall klagesaker som skal be- handles i departementet.

Jeg er opptatt av at klagebehandlingen av krafts- aker prioriteres i tida framover. I den forbindelse vil det være nødvendig for departementet å gå gjennom de tiltak som kan bidra til økt framdrift i konsesjons- sakene.

SPØRSMÅL NR. 1010**Innlevert 7. mars 2011 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen****Besvart 16. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Kan utvidet bruk av midlertidig tilsetting være et virkemiddel for å få flere i arbeid, som i dag sliter med å få seg jobb?»

BEGRUNNELSE:

Vi vet at noen eldre, innvandrere, mennesker med nedsatt funksjonsevne og unge uten arbeidserfaring eller utdanning, er arbeidsledige over noe tid og av og til sliter med å komme i jobb. Det vil derfor være viktig å få vite om forskning eller annen dokumentasjon om sysselsettingstall, kan si noe om mer utstrakt bruk av midlertidighet og redusert stillingsvern, kan føre til at flere kommer i arbeid.

Svar:

Hovedformålet med stillingsvernsreglene er å sikre trygge ansettelsesforhold og beskytte arbeidstakerne mot vilkårlig oppsigelse. Hovedregelen er fast ansettelse, men det er adgang til å ansette midlertidig i de situasjoner arbeidsgiverne faktisk har et midlertidig behov for arbeidskraft. Dette kan f.eks. være ved behov for vikarer til erstatning for andre i permisjon. Formålet med begrensningene i adgangen til midlertidig ansettelse er blant annet å hindre en omgåelse av oppsigelsesreglene som gjelder ved fast ansettelse (saklig grunn for oppsigelse mv).

Både internasjonalt og nasjonalt er det de siste årene utredet/forsket på hvorvidt utvidet adgang til å ansette midlertidig kan bidra til økt deltakelse i arbeidslivet. Konklusjonene både fra forskningen og i OECDs oppsummeringer er at stillingsvernet for fast ansatte og adgangen til å ansette arbeidstakere midlertidig må sees i sammenheng.

OECDs rapporter viser at det er stor usikkerhet om effekten av midlertidige ansettelser generelt og på den totale sysselsettingen spesielt. På den andre siden anbefaler OECD den type aktive arbeidsmarkedstiltak som Norge bedriver. Svekket stillingsvern kan skape økte problemer for de gruppene som allerede er mest utsatt på arbeidsmarkedet. Strategien

med å utvide adgangen til tidsbegrensede ansettelser er prøvd ut i flere europeiske land. Erfaringene fra disse landene kan tyde på at svekket vern har bidratt til flere midlertidige ansettelser, fremfor alt i marginale grupper, mens det totale antallet jobber knapt har økt. Det kan forstås som at arbeidsgiverne har erstattet fast ansatte med arbeidstakere med tidsbegrenset kontrakter når adgangen til midlertidig ansettelse er endret.

Et sterkt stillingsvern er en av grunnpilarene i det norske arbeidslivet. Arbeidslivet skal være trygt. Stillingsvern ble forhandlet fram for å verne individer mot vilkårlighet og avmakt. Det er blant annet på denne byggesteinen vi har bygget vårt velfungerende arbeidsmarked som i dag er kjennetegnet ved både høy sysselsetting, produktivitet og tilpassingsevne. Vi vil ikke ha A- og B-lag i arbeidslivet i Norge.

At mye går bra betyr selvfølgelig ikke at vi skal lenes oss tilbake. Vi jobber aktivt for å finne gode ordninger for å få flere ungdom, innvandrere og mennesker med nedsatt arbeidsevne ut i arbeid. Regjeringen har iverksatt flere ordninger for å øke sysselsettingen blant disse gruppene, deriblant opplæringsprogram (trainee ordning) i staten for de med nedsatt funksjonsevne, introduksjonsprogram for innvandrere og hele den aktive arbeidsmarkedspolitikken. Vi satte også ned to paneler i 2010 som har levert forslag til hvordan arbeidsmarkedet kan åpnes bedre innenfra for personer med nedsatt arbeidsevne. Vi tar mål av oss til å intensivere innsatsen på dette området, og arbeider med en sysselsettingsstrategi for personer med nedsatt funksjonsevne i forbindelse med budsjett 2012.

En viktig årsak til at den norske arbeidslivsmodellen er velfungerende er den trygghet norske arbeidstakere i hovedsak opplever. Fast ansettelse er den helt dominerende ansettelsesformen i norsk arbeidsliv. Regjeringens og min vurdering er at slik bør det også forbli. Jeg mener vi med dagens regelverk har truffet den rette balansen mellom hensynet til den enkeltes trygghet og samfunnets behov for fleksibilitet.

SPØRSMÅL NR. 1011**Innlevert 7. mars 2011 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen****Besvart 16. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Jeg ber arbeidsministeren synliggjøre konsekvensen av at en tenkt hjelpepleier blir utmeldt av en offentlig tjenstepensjonsordning i relativt høy alder, for deretter å bli medlem av en innskuddspensjonsordning i privat sektor på minimumsnivå uten tilknytning til den private AFP-avtalen.

Hvor mye vil en hjelpepleier ansatt i offentlig sektor kunne risikere å tape ved å måtte bytte pensjonsordning som følge av konkurranseutsetting?»

BEGRUNNELSE:

Dagbladet og NRK har i den siste tiden avdekket en rekke saker hvor private bedrifter, som jobber på oppdrag for det offentlige, dumper lønningene og pensjonen til arbeidstakerne. En konsekvens, som i liten grad har blitt berørt, er hvor mye pensjon arbeidstakerne kan risikere å miste dersom en offentlig omsorgsinstitusjon blir overtatt av private aktører uten tilknytning til AFP-avtalen i det private. For å synliggjøre konsekvensene kan for eksempel følgende forutsetninger ligge til grunn for beregningen:

- Hjelpepleier.
- Lønn kr 317 000,- pr år.
- 100 % stilling.
- 40 års opptjening i Folketrygden.
- Særaldersgrense 65 år og kan bruke 85-års regelen ved 62 år.

Svar:

Hjelpepleiere som arbeider i offentlig sektor er medlemmer av offentlig tjenstepensjonsordning. De fleste hjelpepleiere har særaldersgrense 65 år. De kan ta ut offentlig tjenstepensjon inntil tre år før aldersgrensen, dersom summen av alder og tjenestetid er minst 85 år. 85-års regelen gjelder ikke ved fratreden med oppsatt pensjonsrett, dvs. fratreden før vedkommende har rett til pensjon.

Full alderspensjon utgjør 66 prosent av pensjonsgrunnlaget. For dem som står i stilling fram til pensjonsalder, gis det full pensjon etter 30 års tjenestetid. En arbeidstaker som slutter i stilling som gir rett til pensjonsopptjening i offentlig tjenstepensjonsordning før vedkommende kan ta ut alderspensjon, får rett til en oppsatt alderspensjon, forutsatt at medlemstiden er minst tre år.

Ved oppsatt pensjonsrett er kravet til medlemstid for rett til full pensjon 40 år for arbeidstakere som har minst

40 år igjen til aldersgrensen når de ble medlemmer av ordningen. For arbeidstakere som har mellom 30 og 40 år igjen til aldersgrensen når de ble medlemmer, er opptjeningstiden for rett til full pensjon medlemstiden fra første gang vedkommende ble innmeldt i ordningen og fram til aldersgrensen. For dem som har mindre tid enn 30 år igjen til aldersgrensen når de ble medlemmer, er kravet til medlemstid for rett til full pensjon 30 år.

En hjelpepleier som er ansatt i offentlig sektor vil kunne gå av med AFP fra 62 år, eller tjenstepensjon fra 62 år etter 85-års regelen. I de aller fleste tilfeller vil det lønne seg å ta ut en bruttoberegnet tjenstepensjon i stedet for AFP.

Hvor mye en hjelpepleier som står i full stilling vil tape på et skifte fra offentlig til privat arbeidsgiver uten privat AFP vil avhenge av flere forhold.

En offentlig ansatt hjelpepleier som har 30 års opptjeningstid ved 62 år vil kunne ta ut full tjenstepensjon fra 62 år etter 85-års regelen. Med en inntekt på 317 000 vil vedkommende få en brutto tjenstepensjon på 209 220 kroner (tilsvarende 66 prosent av inntekten). Ved skifte til privat arbeidsgiver mister man retten til pensjon etter 85-års regelen. Vedkommende vil da ikke kunne få pensjon før fra 65 år. Et skifte av arbeidsgiver vil dermed innebære at man ikke får pensjon i de inntil 3 årene fra 62 til 65 år hvis man skulle ønske å gå av i løpet av disse årene. Så lenge hjelpepleieren er i jobb vil han/hun selvsagt normalt ha lønn.

Fra 65 år vil arbeidstakere, som på tidspunktet for skifte av arbeidsgiver allerede har 40 års opptjening, få utbetalt full offentlig tjenstepensjon. For disse vil tjenstepensjonen fra 65 år ikke bli lavere som følge av skifte av arbeidsgiver. Arbeidstakere med færre enn 40 års opptjening vil få lavere offentlig tjenstepensjon fra 65 år enn de ellers ville ha fått. For eksempel vil opptjeningstiden for rett til full pensjon være 33 år for en som ble ansatt når vedkommende var 32 år. Dersom skifte av arbeidsgiver skjer når vedkommende er 58 år, vil den oppsatte pensjonen beregnes med 26/33 deler. Med en inntekt på 317 000 kroner blir pensjonen da 164 840 kroner, det vil si ca. 44 000 kroner lavere enn den ville ha blitt ved full opptjening.

Opptjening i en innskuddspensjonsordning på minimumsnivå gjennom privat arbeidsgiver, betyr at det betales et årlig innskudd tilsvarende 2 prosent av inntekt over 1 G. Med en inntekt på 317 000 vil innskuddet utgjøre ca. 5 000 kroner per år. For de fleste vil imidlertid innskuddspensjonen bli lavere enn det opptjent offentlig tjenstepensjon ville ha blitt for samme periode.

SPØRSMÅL NR. 1012**Innlevert 7. mars 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 15. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvert år får ca. 9 000 av slagpasientene ulike synsforstyrrelser som følge av sykdomstilfellet. I tillegg mister mange synet av andre årsaker. I følge Norges Blindforbund får kun en liten andel av disse tilbud om rehabilitering.

Vil statsråden sørge for at det opprettes rehabiliteringstilbud og velfungerende henvisningsrutiner for alle som har behov for synsrehabilitering?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Innst. 15 S (2010-2011) hvor hele Arbeids- og sosialkomiteen slutter seg til følgende merknad:

"Komiteen viser til at om lag 15 000 personer hvert år rammes av slag, og om lag 9 000 av disse får ulike synsforstyrrelser som følge av sykdomstilfellet. Uten velfungerende henvisningsrutiner og rask synsrehabilitering vil svært mange, ifølge Blindforbundet, ikke klare seg i samfunnet på tilfredsstillende måte. Komiteen ser det derfor som viktig at man får opprettet velfungerende henvisningsrutiner til rehabilitering av synshemmede og synsforstyrrede slagpasienter, slik at alle som har behov for det får rask synsrehabilitering."

I tillegg til slagpasientene er det også mange som mister synet av andre årsaker, og felles for dem alle er at de trenger rask oppfølging og faglig god rehabilitering for at de skal klare å tilpasse seg den nye situasjonen. Grunnen til at merknaden er tatt med er at dagens ordning ikke fungerer.

Blindforbundet har kompetanse på rehabiliteringsområdet og de bør kunne bidra med sin kunnskap.

De har også ved flere anledninger foreslått at det bør opprettes et synsregister så brukerne kan følges opp på en bedre måte.

Jeg håper at statsråden vil følge opp merknaden da dette vil ha stor betydning for alle de som ikke får nødvendig oppfølging etter et synstap.

Svar:

Både kommunene, spesialisthelsetjenesten og Statped har ansvar for behandlings- og rehabiliteringstilbudet til blinde og svaksynte. Lov om sosiale tjenester og lov om helsetjenesten i kommunene pålegger kommunene oppgaver og ansvar for forebygging, behandling, rehabilitering og tilrettelegging for alle som bor eller midlertidig oppholder seg i kommunen. Sosialtjenesteloven gir også ansvar for praktisk opplæring i dagliglivets ferdigheter. Kompetansesentrene på synsområdet i Statped, synspedagogtjenesten i fylkene og hjelpemiddelsentralene utgjør til sammen en viktig del av det offentlige rehabiliteringstilbudet til synshemmede. Folketrygden kan yte stønad i forbindelse med tiltak som er nødvendige og hensiktsmessige for bedre funksjonsevne i dagliglivet. Dette gjelder bl.a. kurs ved Norges Blindforbunds institusjoner.

I Oppdragsdokument 2007 er de regionale helseforetakene pålagt å sørge for relevante tiltak til synshemmede som trenger rehabilitering, herunder informasjonsmateriell, tilrettelagt opplæring og samarbeid mellom aktuelle aktører. Slagrammede med synsproblemer som vedvarer etter sykehusbehandling har rett til rehabilitering på linje med andre. I Oppdragsdokument 2011 er det understreket at rehabiliterings- og habiliteringsarbeidet skal være en integrert del av pasientforløpet hos barn og voksne med ulike sykdommer og skader.

Det er 19 medisinske kvalitetsregistre som har fått status som nasjonale registre. De regionale helseforetakene har opplyst til Helsedirektoratet at arbeidet med å få disse registrene i nasjonal funksjon med landsdekkende registrering, rapportering og analyser fortsatt er krevende. De regionale helseforetakene har derfor anbefalt at prosessen med etablering av nye nasjonale kvalitetsregistre utsettes inntil det er tilfredsstillende drift ved de eksisterende registrene.

SPØRSMÅL NR. 1013**Innlevert 7. mars 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 11. mars 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Vil finansministeren vurdere å forskyve betalingsfristen for studielån til den 20. hvert kvartal?»

BEGRUNNELSE:

Avdragene på studielån har betalingsfrist den 15. i hvert kvartal. Betaler man ikke innen fristen påløper et forsinkelsesgebyr på 280 kroner. På et år blir dette 1 120 kroner i ekstrakostnad. De fleste i privat sektor har lønning 20. hver måned, altså fem dager etter studielånets forfall. Dersom fristen isteden ble satt til den 20. hvert kvartal ville det bli lettere for folk med studielån å overholde fristen.

Ordningen med studielån skal være til økonomisk hjelp for folk som tar utdannelse. Mange nyutdannede har stram økonomi, og det bør i størst mulig grad legges til rette for at tilbakebetalingen kan skje så greit som mulig.

Svar:

Tilbakebetaling av studielån til Lånekassen vil normalt skje fire ganger i året, 15. februar, 15. mai, 15. august og 15. november. Dagens IKT-system i Lånekassen ble innført i 1985. Dette systemet har en begrenset fleksibilitet, og det er ikke mulig å endre på datoen for forfall uten at det vil påløpe betydelige utviklingskostnader. Som en del av moderniseringsprosjektet i Lånekassen er det imidlertid et nytt IKT-system under utvikling. Dette systemet vil få langt bedre fleksibilitet, noe som vil muliggjøre justering av forfallsdato på en enklere måte. Det nye IKT-systemet i Lånekassen skal etter gjeldende planer være ferdig utviklet og satt i drift i løpet av 2013.

SPØRSMÅL NR. 1014**Innlevert 7. mars 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jernbaneverket har nå hevet signalkontraktene med ABB i Ganddal og på Nordlandsbanen. Det er naturlig med tanke på kritikken i PricewaterhouseCoopers revisjonsrapport av 25.08.09 om anskaffelses- og utviklingsprosessen for Merkur sikringsanlegg. Ifølge Aftenbladet 26 og 28.08.09 måtte to direktører i trekke seg, mens tidligere jernbanedirektør fikk fortsette som spesialkonsulent.

Hvilken tilknytning til Jernbaneverket har de involverte i dag, og hva har Merkur-skandalen kostet norske skattebetalere?»

Svar:

Jernbaneverket hevet kontrakten med ABB om levering av signalanlegg av typen Merkur den 15. desember 2010. Merkur skulle etter planen brukes på Ganddal godsterminal og på nytt fjernstyringsanlegg

på Nordlandsbanen på strekningen mellom Mosjøen og Bodø. Jernbaneverket har tidligere hevet kontrakten med ABB for levering av Merkur til nye dobbeltsporet Sandsnes-Stavanger. Det er senest omtalt i Prop. 1 S (2010-2011), jf. prosjektoptalen av dobbeltsporet på side 134.

I Prop. 1 S (2010-2011) er det også gitt en omtale av status for leveransen av Merkur til hhv Ganddal godsterminal og Mosjøen-Bodø, jf. prosjektoptalene på hhv. side 134 og 135. Bakgrunnen for hevingen av kontraktene er at JBV vurderte det som lite sannsynlig at signalanleggene kunne leveres i henhold til inngått kontrakt med ABB. Den samlede kontraktsverdien for disse to anleggene var på 180 mill. kr og Jernbaneverket har så langt utbetalt 102 mill. kr. Det pågår nå forhandlinger mellom Jernbaneverket og ABB om det økonomiske oppgjøret for hevingen av kontraktene og resultatet av hva dette har kostet, er derfor ikke avklart. Det vises for øvrig til at mulige merkost-

nader knyttet til problemene rundt Merkur er redegjort for i St.prp. nr. 72 (2008-2009).

Når det gjelder spørsmålet om hvilken tilknytning de tidligere direktørene i Jernbaneverket, som hadde ansvaret for innføringen av Merkur, har til Jernbaneverket i dag, kan jeg opplyse at de har fått andre oppgaver i Jernbaneverket. Jeg viser i denne

sammenheng til at de eksterne undersøkelser som dagens jernbanedirektør fikk gjennomført, viste at det ikke forelå økonomiske misligheter fra ansatte i Jernbaneverket. Tatt dette i betraktning, tar jeg til etterretning at jernbanedirektøren nyttiggjør seg de aktuelle direktørenes jernbanefaglige kompetanse innenfor andre områder i etaten.

SPØRSMÅL NR. 1015

Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 18. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Staten ved Landbruks- og matdepartementet tapte 4. mars d.å. en sak om boplikt i Høyesterett. Det ble slått fast i en avgjørelse som skaper presedens, at det må legges mer vekt på individuelle hensyn.

Hvordan vil statsråden sørge for at individuelle hensyns økte vekt i forhold til bosetting blir implementert i håndhevingen av bopliktsregelverket rundt om i kommunene, og at denne presedensen også får umiddelbar virkning for pågående saker?»

BEGRUNNELSE:

Høyre mener at boplikten bør oppheves, og har fremmet forslag om dette i Stortinget ved flere anledninger, senest i dokument 8:24 S (2010-2011). Saken skal debatteres i Stortinget 14. mars, men regjeringspartiene har så langt avvist ikke bare å oppheve boplikten men også å justere den.

I brev fra Landbruks- og matministeren til Stortingets næringskomité av 19. november 2010 fremkommer:

"Begrunnelsene for reglene om boplikt er knyttet til bosettingshensynet og hensynet til en helhetlig ressursforvaltning og kulturlandskapet. Dette er viktige samfunnshensyn. Stortinget behandlet reglene om boplikt senest i fjor. Det ble lagt til grunn av et flertall (Innst. O. nr. 90 (2008-2009) at det er viktig at bosettingshensynet ivaretas på en best mulig måte."

Det ensidige fokuset på bosettingshensynet som statsråden tilkjenne gav her, og som gjennomsyrrer regjeringspartienes argumentasjon, har Høyesterett i en nylig avsagt dom underkjent.

Vedtaket om å nekte ekteparet å overta slektsgården i Olden ble kjent ugyldig av Høyesterett fredag 4. mars d.å. Høyesterett mente Fylkeslandbruksstyret og Landbruksdepartementet la for stor vekt på hensy-

net til å beholde bosettingen, og for liten vekt på søkerens situasjon.

Dommen tolkes slik av ekteparets advokat Ryssdal i VG samme dag:

"Dommen vil skape presedens for andre som er pålagt boplikt på gårdsbruk."

Professor Normann Aanesland ved Universitetet for miljø og biovitenskap ved Ås sier følgende:

"Det er veldig mange uheldige tilfeller av boplikt, mange har ringt til meg og grått, helt utslått over at de må gi fra seg slektsgården fordi de ikke kan flytte dit. Dommen har avklart at kommunenes mulighet til å kreve boplikt for å gi konsesjon er blitt begrenset."

Svar:

Først vil jeg gi uttrykk for at jeg er svært fornøyd med at Høyesterett enstemmig ga staten tilslutning når det gjelder de mer prinsipielle sidene av saken. En samlet rett sluttet seg til at eiendommen tilfredstilte kravene til odlingsjord, slik loven var på vedtakstidspunktet. Videre sluttet en samlet rett seg til statens anførsler om at vedtaket om boplikt ikke kommer i strid med menneskerettighetene. Det samme gjelder statens anførsler om at det ikke gjelder noe generelt krav til forholdsmessighet med hensyn til innholdet av et forvaltningsvedtak.

Retten delte seg imidlertid i to når det gjaldt spørsmålet om hvilke regler saken skulle behandles etter. Flertallet mente konsesjonsvedtaket må avgjøres på grunnlag av vilkårene i odelsloven § 27 a slik bestemmelsen lød på vedtakstidspunktet, og ikke etter de alminnelige kriteriene i dagjeldende konsesjonsloven § 9. Retten legger til grunn at det må framgå av begrunnelsen at momentene som er nevnt i odelsloven § 27 a, herunder tilknytningen, er vurdert.

Dommen i Høyesterett innebærer at saken må behandles på nytt av fylkesmannen.

I 2009 la regjeringen fram en proposisjon hvor store deler av eiendomslovgivningen, herunder konsesjonsloven og odelsloven, ble gjennomgått. Flertallet i Stortinget sluttet seg til forslagene som ble fremmet. Det ble i den forbindelse gjort endringer i reglene som gjelder saker hvor nær slekt og odelsberettigede erverver landbrukseiendom. Det ble i forarbeidene til loven lagt til grunn at reglene om lovbestemt boplikt burde innrettes slik at bosettingspotensialet på landbrukseiendom ble utnyttet bedre enn tidligere. Det ble videre lagt til grunn at det ikke var ønskelig å legge like stor vekt på søkers livssituasjon og tilknytning som tidligere, jf ot.prp.nr.44 (2008-2009) s. 64. Bestemmelsen som tidligere ga nær slekt og odelsberettigede rett til å søke fritak fra boplikt ble derfor tatt vekk, herunder bestemmelsen i odelsloven § 27 a. Nær slekt og odelsberettigede som ikke lenger vil bosette seg på eiendommen eller som misligholder bo-

plikten må nå søke konsesjon. Det ble videre inntatt egne kriterier for slike avgjørelser i konsesjonsloven § 9 fjerde ledd. Mens det etter tidligere lov skulle legges særlig vekt på hensynet til søkerens tilknytning og livssituasjon (blant flere hensyn), skal disse hensynene nå tillegges kun korrigerende vekt. Hvordan vurderingen skal skje, er omtalt i Rundskriv M-2/2009. Det er så opp til kommunene å praktisere regelverket i tråd med gjeldende regler. Jeg mener at reglene gir et godt redskap for å komme fram til løsninger som på den ene siden vektlegger de viktige samfunnshensyn som boplikten skal ivareta og på den andre siden i rimelig grad tar individuelle hensyn.

Rettstilstanden er følgelig nå en annen enn den var da saken som var oppe for Høyesterett ble behandlet av forvaltningen. Dommen får derfor begrenset virkning for behandlingen av saker etter det regelverk som gjelder nå.

SPØRSMÅL NR. 1016

Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 15. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Mandag 28.2.2011 var Flesland flyplass ved Bergen stengt mesteparten av dagen pga svært lokal tåke. Med dagens landingssystem på Flesland trengs det 550 m sikt for å kunne lande. Gardermoen har utstyr som reduserer siktbehovet til 200 m. Et oppgradert system i Bergen vil redusere faren for stengning av flyplassen pga tåke. Ruten mellom Bergen og Oslo er en av Europas mest trafikkerte. Stengt flyplass får store konsekvenser for mange reisende.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre oppgradert landingsutstyr til Flesland?»

BEGRUNNELSE:

Det fremkommer gjennom media at en Norsk Veritas i en rapport fra 2009 slår fast at med kategori 2 landingssystem i stedet for dagens kat. 1 ville antall timer stengt flyplass i perioden 2003 - 2007 kunne vært redusert med 18 timer årlig. Flesland flyplass er næringslivets motorvei til Oslo, Stavanger og resten av verden. Når den stenges er konsekvensene store. Avinor skal ha vurdert oppgradert landingssystem på Flesland i flere år. Trafikkmengden bør tilsi at dette

utstyret nå kommer på plass snarest og jeg håper derfor at samferdselsministeren vil sørge for at dette skjer.

Svar:

Virksomheten i Avinor organisert som et statsaksjeselskap. I et aksjeselskap er det styret som har det overordnede ansvaret for økonomien i virksomheten. Inkludert i dette ligger også ansvaret for å avgjøre hvor mye og hvor det skal investeres. Samferdselsdepartementets ansvar er å sørge for at selskapet får rammevilkår som gjør at selskapet kan utføre de oppgavene det er pålagt.

Jeg har lagt spørsmålet om landingssystemene på Bergen lufthavn, Flesland, fram for Avinor. Avinor opplyser at en del investeringer som er nødvendige for en oppgradering av landingssystemet på Flesland, alt er gjennomført. Det er likevel nødvendig med ytterligere utredninger før selskapet kan en endelig beslutning om en eventuell oppgradering. Avinor ser for seg at et eventuelt oppgradert landingssystem tidligst kan tas i bruk rundt 2015 eller 2016.

Jeg vil vise til at Avinor står overfor store inves-

teringer de neste årene, det gjelder også Flesland. Jeg følger utviklingen i Avinor tett, og vil sørge for at selskapet får rammevilkår som gjør at selskapet kan løse

de oppgavene det er pålagt. I dette ligger det også at Avinor må ha mulighet til å gjennomføre nødvendige investeringer, blant annet på Flesland.

SPØRSMÅL NR. 1017

Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 16. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva mener statsråden om den behandlingen NAV-brukere opplever i videoklippet publisert på Youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=TbPFfgtNY4A>, og hvordan vil statsråden forsikre seg om at brukerne møtes med respekt og verdighet i møtet med NAV, og hvordan vil statsråden forsikre seg om at slike hendelser ikke gjentar seg?»

BEGRUNNELSE:

NAV skal være en serviceorganisasjon som skal møte sine brukere med respekt. Dette er understreket både av Stortinget og av statsråden ved flere anledninger. Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité har tidligere avholdt åpen kontrollhøring etter at NAV ikke fikk bekreftet sine regnskaper. Under høringen ble det gjort klart at fokuset på brukerne hadde vært det viktigste og at det hadde medført en del brister i kontrolloppfølgingen.

Fokus på brukerne er viktig for en serviceetat som NAV. Derfor ber jeg om statsrådens kommentar til dette videoopptaket som er publisert på Youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=TbPFfgtNY4A>

Svar:

Alle brukere av Arbeids- og velferdsetatens tjenester skal bli møtt med respekt og verdighet når de henvender seg til NAV-kontoret. Videoklippet fra et NAV-kontor i Oslo som det vises til i spørsmålet viser en enkeltepisode som kan gi et annet inntrykk. Jeg har derfor tatt kontakt med Arbeids- og velferdsdirektoratet for å få informasjon om den aktuelle episoden og hvilken praksis NAV-kontorene har for å benytte dørvakter fra vaktelskap.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det er enkelte NAV-kontor i Oslo som benytter privat vakt hold, og at det også forekommer noen andre steder i landet, primært i større byer. Vaktens oppgave er ikke en dørvaktrolle. Vedkommende har et generelt ansvar for å ivareta sikkerheten til ansatte og bru-

kere både når trusler eller urolige situasjoner oppstår og ved å forebygge slike situasjoner. Det aktuelle kontoret i Oslo hvor videoen er filmet, har et spesielt stort publikumsmottak med et høyt antall besøkende og mange brukere med sammensatte utfordringer og har derfor sett seg tjent med å ha vakt hold.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det ved det aktuelle kontoret er stilt krav om at vaktene skal være erfarne, ha nødvendig kompetanse til å håndtere brukerne på en profesjonell måte, forebygge uro og uønsket adferd samt kunne takle trusler og voldsepisoder. Også Arbeids- og velferdsdirektoratet er enig i at enkelte av uttalelsene som framkom i klipet er uheldige. Jeg har imidlertid fått informasjon om at den aktuelle situasjonen som her er filmet er mer sammensatt enn det som kommer frem i selve filmklippet, selv om jeg av personhensyn ikke kan redegjøre for hendelser som ligger forut for det som vises i filmen.

Jeg har også fått opplyst at det er riktig at "køordenen" ved det aktuelle kontoret stenger kl 14.45. Dette er nødvendig på grunn av et høyt antall henvendelser mot slutten av dagen, og for at de ansatte skal kunne avslutte sin dialog med de tilstedeværende brukerne før arbeidstidens slutt.

Jeg vil understreke at jeg i styringsdialogen med Arbeids- og velferdsdirektøren legger stor vekt på at god brukerservice skal stå sentralt i etaten. I tildelingsbrevet for 2011 er det lagt et krav om at andelen brukere som er fornøyd med helhetlig service og andelen brukere som opplever å bli møtt med respekt skal øke sammenlignet med 2010. Resultater fra etatens egen brukerundersøkelse våren 2010 viser at på en skala fra 1 til 6, der 1 er dårligste score og 6 er beste score, gir brukerne en gjennomsnittsscore på 4,3.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har forsikret meg om at denne episoden ikke gir et representativt bilde av brukernes møte med NAV-kontoret, verken generelt eller ved dette aktuelle kontoret. Jeg forventer at arbeids- og velferdsforvaltningen møter sine brukere med respekt, enten det gjelder etatens egne

ansatte eller innleide vakter. Denne enkeltepisoden er imidlertid såpass spesiell at jeg ikke ser at det er

grunnlag for å be direktoratet om å innføre nye særskilte tiltak som følge av denne episoden.

SPØRSMÅL NR. 1018

Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 15. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva mener statsråden om alle overtredelser i arbeidsmiljøloven i både private og offentlige helseinstitusjoner, og vil statsråden se på eventuelle endringer slik at dagens arbeidsmiljølov bør endres?»

BEGRUNNELSE:

I samfunnsdebatten om Adecco vises det en stor taushet i hvordan arbeidsforholdene er i mange offentlige institusjoner. Noe som har vært situasjonen langt tilbake i tid. Gjentatte brudd på arbeidsmiljøloven har og blir gjort over det ganske land hele tiden. Dette er fordi en styrer etter pasientrettighetsloven, der nødvendig helsehjelp skal ligge til grunn. Men denne igjen er ikke forenelig med dagens arbeidsmiljølov.

Svar:

Jeg vil i løpet av våren legge frem en stortingsmelding om arbeidsforhold og arbeidsmiljø. Meldingen vil ha et helhetlig perspektiv på de utfordringene vi står overfor i arbeidslivet og vise vei for fremtidens utfordringer. Det er ingen tvil om at innsatsen mot useriøsitet og sosial dumping blir et viktig tema i denne meldingen.

Arbeidsmiljømyndighetene retter i stor grad oppmerksomhet mot arbeidsmiljøforholdene i helsesektoren. Siden 2005 har Arbeidstilsynet vært ute på 1.200 tilsyn i norske sykehus, og over 500 i sykehjem. For sykehusene utgjør dette over 100.000 ansatte. Innen helse- og omsorgssektoren har tilsynene de siste årene primært hatt fokus på å forebygge sykefravær og fysiske og psykiske belastninger på de ansatte. Også i tiden før Adecco-sakene så vi eksem-

pler på uakseptable kontrakter og arbeidsforhold. I etterkant av funnene som ble gjort i forbindelse med tilsyn ved Ammerudlunden sykehjem og Midtåsenhjemmet, som også førte til politianmeldelse, har myndighetene imidlertid iverksatt en intensivert tilsynsinnsats med både utleie og innleie av arbeidskraft.

Jeg understreker at det er arbeidsgiverne som er ansvarlige for de ansattes arbeidsforhold, også i de tilfeller det dreier seg om utleid arbeidskraft, og offentlige oppdragivere har ansvar for å påse at oppdragstaker gir sine arbeidstakere lønns- og arbeidsvilkår i tråd med landsomfattende tariffavtaler.

For å forsikre meg om at statlige virksomheters bruk av underleverandører og innleid arbeidskraft er i tråd med arbeidsmiljøloven og forskrift om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter, ba jeg i januar i år mine regjeringskolleger om en gjennomgang av egen virksomhet og underliggende etater. Jeg har fulgt dette opp med å be om en skriftlig redegjørelse fra alle departementene om hva de faktisk gjør. Jeg vil også invitere til et møte om saken.

Jeg har videre tatt initiativ overfor KS for å få kartlagt og drøftet omfang og utfordringer når det gjelder kjøp av renholdstjenester, og kommunenes ivaretagelse av sitt ansvar for å sikre gode lønns- og arbeidsvilkår. For å få en bedre oversikt over dagens situasjon, skal jeg i tillegg opprette en partssammensatt arbeidsgruppe som skal vurdere tiltak mot sosial dumping i offentlig sektor, med særlig fokus på kommunesektoren.

I den kommende arbeidsmiljømeldingen vil jeg drøfte ulike måter å styrke Arbeidstilsynets sanksjoner på. Det er viktig at tilsynet kan gripe inn med effektive sanksjoner der det er nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 1019**Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 15. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hva mener statsråden om at det er problematisk økonomisk for den enkelte arbeidstakere som er med i ulike frivillige organisasjoner som utøver eksempel redningsaksjoner i forhold til den enkeltes arbeidsgiver situasjon, og vil statsråden foreta seg endringer i lovverket slik at slikt arbeid lettere kan utføres?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 6. mars kan en lese om det frivillige Norge som gjør en kjempeinnsats. I dette tilfellet Røde Kors i forhold til å redde mennesker som oppholder seg under vanskelige vær og omgivelsesforhold. Vi kan raskt være enige om at det frivillige Norge er vi avhengig av på flere områder. Det som allikevel kommer frem er at en har utfordringer i forhold til det å få fri hos arbeidsgiver til dette arbeidet samt kompensasjon i forhold til tap av lønn. Dette er leit at en da nærmest skal være prisgitt arbeidsgivere som er raus og ikke ser dette som en utfordring i forhold til de som ønsker å gi arbeidstakere fri til dette men som får store økonomiske og arbeidsmessige utfordringer som en ikke klarer å løse.

Svar:

Frivillig arbeid er viktig og verdien av den frivillige innsatsen i Norge kan vanskelig overvurderes.

Nettopp det at det er frivillig gir antakelig også arbeidet en ekstra dimensjon.

Representanten Reiertsen etterspør endringer i lovverket som gjør at frivillig arbeid lettere kan utføres. Mer konkret synes det å dreie seg om rett til fri fra arbeid og lønn i denne sammenheng. Det er også pekt på at enkelte arbeidsgivere gir fri, mens andre anser det vanskelig av økonomiske og arbeidsmessige grunner.

Jeg mener at dette er forhold som må avklares mellom arbeidsgiverne og arbeidstakerne. Jeg ser det som lite aktuelt å skyve kostnadene ved frivillig arbeid over på arbeidsgiverne. Det vil kunne få store økonomiske konsekvenser for enkelte arbeidsgivere med aktive arbeidstakere innen slikt arbeid. Imidlertid tror jeg at mange arbeidsgivere allerede i dag utviser fleksibilitet i denne forbindelse - ut fra eget valg.

Skulle det likevel oppstå den situasjon at arbeidstaker ikke er i stand til å stille i rett tid på arbeid, pga naturforhold eller lignende som ingen har hatt kontroll over, legger jeg til grunn at regelverket knyttet til disiplinærreaksjoner, oppsigelse, avskjed osv, gir anvisning på stort rom for skjønn, og at urimelige reaksjoner ikke står seg overfor arbeidstaker.

SPØRSMÅL NR. 1020**Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 14. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Den lokale fellesforvaltningen for Verdalselva og Helgåa har besluttet at fangstkvotene for 2011 skal ligge på 3 lags og 2 sjøørret per fisker per år, og at fiskesesongen skal vare fra 10. juni til 31. juli. I ettertid har DN underkjent fellesforvaltningens beslutning og antydnet at det kan bli aktuelt å stenge elva for fiske.

Om en stenging av elva for fiske skulle bli en re-

alitet, kan statsråden redegjøre for hvordan det økonomiske tapet skal erstattes, og hvem som da har ansvar for kultiveringsarbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Verdal elveierlag ble stiftet tidlig på 1950 tallet, og Helgåa elveierforening ble stiftet i 1975. Begge lag har vært aktive i alle år. På grunn av stadig utglidninger av leirmasse ut i Helgåa var Verdalselva tidli-

gere en ustabil fiskeelv. Etter at NVE på 1980 tallet foretok en større forbygning i elva, ble forholdene for fiske i elva meget gode.

Østnesfossen og Grunnfossen er utbygd med laksetrapp. Det største byggeprosjektet er laksetrappa i Granfossen med en fallhøyde på 34 meter, og som ble ferdigstilt i mai 1990, til en kostnad på om lag 10 mill. kroner.

I 2006 besluttet regjeringen at lakseelver som oppfylte visse krav, skulle forvaltes lokalt av grunneierne selv. Kravene måtte være innfridd innen utgangen av 2009. Dette innebar at elva måtte være godt organisert på alle måter. Da det krevdes en felles forvaltning av vassdraget ble det organisert et samarbeid mellom de to elveierlagene i Verdal Generalforsamling ble avholdt den 19. april 2008. Verdalsvassdraget var det første i Nord-Trøndelag som ble tildelt lokal forvaltning av elva.

I januar 2006 ble Verdal rammet av en storflom, dette medførte at store mengder gytegrus og yngel ble skyllet på sjøen. Etter telling ble det i 2009 registrert lite gytelaks. Etter påtrykk fra grunneierne ble fisket i 2010 redusert til 1 måned med fiskestart 20. juni, og da med en fiskekvote på 2 laks og 2 skjørret per fisker per år. Tidligere år har fisketiden vart fra 1. juni til 15. august med kvoter på 6 laks og 6 skjørret per fisker per år. Det ble med andre ord foretatt en betydelig reduksjon i fiske i 2010.

I løpet av 2010 fikk man en bedre oppgang av laks en forventet og ved høstens telling av gytefisk er det nesten en tredobling i forhold til 2009. På den bakgrunn mener fellesforvaltningen at det er forsvarlig å øke fisketiden og kvotene for fangst noe. Fellesforvaltningen valgte å legge seg på en forsiktig linje og øke fangsten med en laks til 3 lakser for 2011, at man utvidet fiskesesongen til å gjelde 10. juni til 31. juli. I ettertid har DN underkjent den lokale beslutningen fra fellesforvaltningen, samt antydning at det kan bli aktuelt å stenge elva for fiske.

Dette har skapt sterke reaksjoner blant både fiskere og grunneiere. Grunneierne mener dette ikke er holdbart da man ikke får mulighet til å få slutført gamle eller kan gå inn nye avtaler med fiskere som ønsker å fiske i elva. Grunneierne har gjennom tiden foretatt betydelig investeringer, og inntekt fra fiske har blitt en viktig inntektskilde for å kunne forsvare investeringene, samt foreta nødvendig vedlikehold av blant annet laksetrappene i Granfossen og Grunnfossen.

Om stenging av elva for fiske skulle bli en realitet

melder det seg, naturlig nok, mange spørsmål. Vil man få erstattet økonomisk tap, hvem skal drive kultiveringsarbeid, og hvem skal vedlikeholde laksetrappene, er noen av de spørsmålene som står ubesvart. I tillegg stiller man seg selv spørsmål om når man kan forvente at DN vil ta endelig beslutning om det blir stenging eller ikke.

Svar:

La meg først få understreke at det ikke er aktuelt å stenge Verdalselva for fiske i 2011. Den lokale fellesforvaltningen har imidlertid ønsket å utvide fisket i forhold til reguleringene som ble fastsatt i fjor, og dette har Direktoratet for naturforvaltning gått imot.

Regjeringens beslutning i 2006 om lokal organisering av fisket hadde som mål å bedre samarbeidet mellom grunneiere om tiltak i vassdragene innenfor de rammer som ble satt gjennom myndighetenes reguleringer i fisket. Myndigheten til å fastsette reguleringer i fisket er ikke overført til grunneierne.

Etter fiskesesongen 2010 ble derimot myndigheten til å regulere fisket etter anadrome laksefisk i vassdrag overført fra Fylkesmannen til Direktoratet for naturforvaltning. Det ble da bl.a. lagt til grunn at fisket fra og med 2012 skal reguleres i en nasjonal forskrift med felles struktur og systematikk. For 2011, som er et overgangså, er det forutsatt at direktoratet kun skal endre de eksisterende fylkesvise forskriftene der dette anses nødvendig av hensyn til bestandssituasjonen. Ut over dette skal de fylkesvise forskriftene for elvefisket videreføres i 2011.

Gytebestandsmålet for Verdalselva ble ikke nådd i 2010 til tross for at antall gytefisk ble nær doblet fra 2009. Dette innebærer at forvaltningsmålet for denne bestanden ikke er oppfylt.

Direktoratet har i sitt høringsbrev om årets reguleringer vist til at bedre oppnåelse av gytebestandsmål i Verdalselva og andre elver rundt Trondheimsfjorden var et viktig hensyn ved de begrensningene i sjølaksefisket som ble fastsatt i 2010. Det er i denne sammenheng viktig at reguleringene i sjø og elv sees i sammenheng. I direktoratets brev ble det også varslet en helhetlig analyse av hvordan reguleringsregimet i sjø og elv forventes å påvirke oppnåelsen av gytebestandsmål når fiskereguleringene skal revideres i 2012. Denne analysen skal bl.a. bygge på nye beskatningsvurderinger og beskatningsråd for Vitenskapelig råd for lakseforvaltning.

SPØRSMÅL NR. 1021**Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 21. mars 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ifølge e24.no den 8/3-11 går ca. 20 prosent av totale byggekostnader til papirflytting og byråkrati. Administrerende direktør i Boligprodusentenes Forening frykter dette vil medføre at det for fremtiden ikke blir bygget nok boliger i Norge.

Ser statsråden på dette som et problem, og vil statsråden ta initiativ til endringer som gjør det enklere og mindre byråkratisk å bygge boliger i Norge?»

Svar:

Stortingsrepresentant Hagesæter peker på et viktig område. Jeg er selv veldig opptatt av at tempoet i boligbyggingen holdes oppe. Men jeg synes det er vanskelig å svare konkret på påstanden om at 20 % av totale byggekostnader går til papirflytting og byråkrati. De 20 prosentene er i følge artikkelen et anslag fra administrerende direktør i Boligprodusentenes forening, og ser ut til å gjelde det samlede trykket fra myndighetene, men tallet er ikke nærmere dokumentert og begrunnet. Anslaget kan rette seg mot en rekke krav og føringer etter bygningslovgivning, arbeidsmiljølovgivning, skattelovgivning mv, og det er vanskelig å kommentere disse samlet. Det totale administrative arbeidet i større byggesaker kan antakelig bli omfattende i enkelte tilfeller, men det er ikke snakk om kostnader i denne størrelsesorden.

Regjeringen er opptatt av å føre en aktiv politikk for å sikre at boligbyggingen blir holdt oppe. Det er viktig at boligbyggingen holder tritt med etterspørse-

len og befolkningsutviklingen slik at ikke boligprisene blir for høye. Jeg er opptatt av at rammevilkårene for næringen legges best mulig til rette for dette. Byggevirkosomhet har store samfunnsmessige konsekvenser, og det stilles en rekke krav til virksomheten som hver for seg er godt begrunnet. Jeg mener det bør være rom for å samordne bedre de forskjellige kravene som kommer inn i byggesaker. Dette ønsker jeg derfor å vurdere i forbindelse med Stortingsmelding om bygningspolitikk som skal legges frem i løpet av året.

Departementet mottar hele tiden innspill og vurderer om regelverket fungerer etter intensjonen. Stortinget har imidlertid vedtatt den nye plan- og bygningsloven for relativt kort tid siden, og det kan være fornuftig å la den virke en tid før det gjøres større endringer i regelverket. På ett område ser jeg likevel behov for å gjøre justeringer nå, og det gjelder våtromsarbeider i eksisterende bygg. Her virker det som om reglene er blitt for byråkratiske og gebyrene for høye. Jeg har derfor varslet at jeg vil endre reglene om søknadsplikten for slike arbeider og også foreta en gjennomgang av kommunenes gebyrpraksis i byggesaker.

Tall fra Statistisk sentralbyrå har vist at boligbyggingen nå er på vei opp, og det er gledelig. Jeg vil fortsette å følge utviklingen og oppfordre kommunene til å føre en aktiv boligpolitikk. Kommunene bør tilrettelegge tomter i raskt nok tempo til at utbyggere til enhver tid har en reserve av byggeklare tomter.

SPØRSMÅL NR. 1022**Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 15. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden være positiv til å benytte seg av rigger slik det gjøres i Tromsø fengsel, for midlertidig å løse behovet for soningsplasser?»

BEGRUNNELSE:

Det begynner å bygge seg opp en soningskø igjen, antall dommer i kø er snart oppe i tusen. So-

ningskø, overfylte fengsler og ikke minst stort press på varetektsplasser gjør situasjonen uholdbar. Slik forholdene nå er kalles en straffedømt inn til soning, men før oppmøtet er det mange som får telefon fra fengselet om at det ikke er plass, og de må utsette soningen. Dette gjør at spesielt straffedømte med korte straffer blir skadelidende, da disse ofte har tatt ut ferie, avspasering for å gjennomføre straffen. Ny dato frem i tid ødelegger de planene de har for rehabilite-

ring. Videre er bruk av fremskutt løslatelse økende, for å fristille plass til både doms- og varetektsinnsatte. Et godt forslag til å avhjelpe den akutte situasjonen er bruk av "rigg" slik det gjøres i Tromsø fengsel. Settes det opp rigger med plass til for eksempel 10 innsatte i fengsler der det ut fra tomtemessige forhold lar seg gjøre, så vil vi på forholdsvis kort tid kunne skaffe til veie mange soningsplasser. Viktig vil det også være at bemanningen følger riggen. Ved å legge føringer på hvilke forhold som skal ligge til grunn, samt spesifisering på hvor rigger skal benyttes, så vil det være mulig å få til et brukbart alternativ.

Svar:

Regjeringen har lyktes med å sette kriminalomsorgen i stand til å stille langt flere plasser til rådighet for varetekt for å møte politiets behov, samtidig som vi har håndtert soningskøen. Den viktigste årsaken til at vi har lyktes, er gjennom betydelig kapasitetsøkning i kriminalomsorgen. Kapasiteten har siden 2006 økt med nærmere 800 plasser, dette inkluderer både nye fengselsplasser og straffegjennomføring med elektronisk kontroll. I 2010 økte kapasiteten med 301 nye plasser bl.a. Halden fengsel og elektronisk kontroll.

Til tross for kapasitetsøkningen i kriminalomsorgen er det tidvis mangel på plasser knyttet til varetekt. Dette skyldes en betydelig økning i antall utenlandske innsatte og stort press på varetektsplasser for denne gruppen. Politiet har dessuten fått flere årsverk og oppklarer flere saker, noe som har medført flere saker i domstolene og mer bruk av varetekt. I 2006 var det gjennomsnittlig 569 personer i varetekt i norske fengsler, mens det i 2010 var 991 personer i varetekt. Dette tilsvarer en økning på nesten 80 prosent. Hittil i år har det vært 992 personer i snitt i varetekt. I tillegg øker gjennomsnittlig sittedid i varetekt. I 2010 var gjennomsnittlig sittedid 79 dager og hittil i år har den vært 85 dager.

Plassituasjonen i kriminalomsorgen gis høyeste prioritet og Justisdepartementet vurderer en rekke tiltak for ytterligere å bedre kapasiteten og frigjøre fengselsplasser. Sentralt i arbeidet er bruk av alternative straffereaksjoner og straffegjennomføringsfor-

mer som allerede har bidratt til en betydelig kapasitetsvekst i kriminalomsorgen. I budsjettet for 2011 sørger Regjeringen for ytterligere kapasitetsutvidelse ved en utvidelse av ordningen med elektronisk kontroll bl.a. i Hordaland, samt opprettelsen av åtte nye plasser ved Hustad fengsel. Full drift av Halden fengsel bidrar til et fortsatt høyt aktivitetsnivå i kriminalomsorgen.

I begrunnelsen til representanten, fremgår det at det er en økende bruk av fremskutt løslatelse for å fristille plasser til varetekt og dom. Andelen som løslates kort tid før løslatelse fra straffegjennomføring var i 2010 på 12,8 prosent, mens den hittil i 2011 er på 17,3 prosent. Andelen som løslates kort tid før løslatelse fra straffegjennomføring var imidlertid betydelig høyere i 2009, 41,3 prosent. Frem til 1. juni 2009 ble fremskutt løslatelse benyttet som et virkemiddel for å avvikle soningskøen. Kriminalomsorgen ved Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) har ikke registrert at det er en økende tendens til soningsutsettelse på grunn av manglende fengselsplasser, men at det unntaksvis avtales en ny dato for oppmøte til soning med den domfelte.

Representanten ber om mitt syn på bygging av midlertidige moduler for straffegjennomføring, slik det er gjort i Tromsø fengsel. I følge stortingsrepresentanten vil man på relativt kort tid skaffe til veie flere soningsplasser på denne måten. Erfaringer viser imidlertid at modulbygg egnet for straffegjennomføring, ikke blir vesentlig raskere eller rimeligere bygget enn permanente fengselsbygg. Dette skyldes at det stilles samme krav til midlertidig bygningsmasse hva gjelder bygningsmessig innhold og brannkrav, som ved permanente bygg. Erfaringer med modulbygget ved Tromsø fengsel er dessuten at levetiden er kortere enn ved ordinære fengselsbygg til tross for betydelige investeringer i modulen. Det har i tillegg vist seg at modulbyggene ved Bergen, Trondheim, Kongsvinger og Tromsø fengsler krever større omfang av vedlikehold, og hyppigere vedlikehold. Utredning fra leverandør av modulene har også vist at demontering av modulene tar like lang tid som det tar å bygge nytt, og at det derfor ikke oppnås noen gevinst i å ha en slik mobilitet.

SPØRSMÅL NR. 1023**Innlevert 8. mars 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Prosjektet "Spontan samkjøring" vil tilby trafikanter en mer effektiv måte å reise på enten turen går med personbil, buss/bane eller taxi. Trafikantene skal kobles sammen på sparket ved bruk av smarttelefoner. Prosjektet pågår i Bergen igangsatt av SVV og i samarbeid med andre eksperter og med 9 bedrifter nær Bergen Lufthavn som testarena. Forrige samferdselsminister lovet midler til prosjektet.

Vil nåværende statsråd følge opp løftene om støtte, og spesielt se på bruk av belønningsmidler i 2011, for å sikre videre fremdrift?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til prosjektets egen side; <http://www.hentmeg.no/>

"Spontan samkjøring er et prosjekt igangsatt av Statens vegvesen i samarbeid med andre eksperter og med 9 bedrifter nær Bergen flyhavn som testarena. Ordningen er ment å bli en av flere tiltak for å redusere trafikkveksten i Bergensområdet i framtiden. Når løsningen er ferdig utviklet innen 2014 vil du med en smarttelefon kunne søke etter noen å samkjøre med enten det gjelder personbil, buss/bane eller taxi.

Prosjektet er nå startet opp med en testgruppe fra bedrifter i Kokstad/Sandsli-området. Første testingen har startet opp mellom passasjer og sjåfør i en personbil. Senere inkluderer testingen buss, hvor trafikantene for sanntidsinformasjon om når bussen kommer. Til slutt vil det finne sted uttesting mellom passasjerer og taxi, hvor flere kjører sammen med tilhørende reduserte kostnader på den enkelte.

Som del av uttestingen vil det også inngå forskjellige former for belønninger. Før ordningen tilbys innbyggerne i hele Bergensområdet, vil alle trafikanter over 18 år kunne tilbys alle tre samkjøringsmåter på sparket og så velge den som passer best."

Forrige samferdselsminister Liv Signe Navarsete sa bl.a. dette i sin hilsen til prosjektet:

"Forprosjektrapporten om "Spontan samkjøring" kombinerer nye ideer og ny teknologi i et forsøk. Det er en flott og fremtidsrettet kombinasjon jeg har stor tro på. Det blir spennende å se hva som kommer ut av en eventuell prøveordning i en av storbyene våre. Jeg mener dette etter hvert bør kunne bli et tilbud som også distriktene kan nyte godt av. Lykkes man med dette vil det bli lagt merke til også utenfor landets grenser, i tillegg til å være et viktig bidrag i arbeidet for å få ned klimagassutslipp og forbedre fremkommelighet i trafikken."

Miljø- og utviklingsminister Erik Solheim sier bl.a. følgende:

"Hvis man lykkes med dette i Bergen kan det spres videre til flere byer. Ideen passer også godt inn i MVD prosjekt "Fremtidens byer" der 13 av landets største byer deltar i en dugnad for å bli mer miljø og klimavennlig."

Det trengs nå politisk oppfølging av prosjektet på alle tre politiske nivåer men særlig fra staten ved Samferdselsdepartementet for å sikre videre fremdrift. Det er nødvendig med egne prosjektmidler. Jeg har oppfattet at behov for å dekke god fremdrift i 2011 er ca. 1,5 mill. kr.

Bruk av belønningsmidler peker seg ut som en god mulighet til et prosjekt som har stor internasjonal interesse fordi bedre kapasitetsutnyttelse kan kompensere for trafikkvekst. Som et eksempel kan nevnes at dersom dagens utnyttelse av personbilen økes fra 1.15 personer til 1,40 personer tilsvarer dette nesten antall på alle som i dag reiser kollektivt i Bergensområdet.

Jeg håper derfor statsråden vil forsikre seg om at arbeidet med dette banebrytende prosjektet videreføres.

Svar:

Som det framgår av retningslinjene for belønningsordningen, er formålet med ordningen å stimulere til bedre framkommelighet, miljø og helse i storbyområdene, å dempe veksten i behovet for motorisert transport og å øke antallet kollektivreiser på bekostning av reiser med privatbil. F.o.m. 2009 ble ordningen utvidet til å omfatte alle relevante tiltak som bidrar til redusert bilbruk. Det er derfor ingen ting i veien for at Hordaland fylkeskommune – som er den formelle søker om, og mottaker av, midler fra belønningsordningen – benytter midler fra ordningen til å støtte "Spontan samkjøring".

Jeg vil også vise til Transnova-prosjektet. Transnova er en prosjektorganisasjon etablert av Samferdselsdepartementet i 2009 og lagt til Statens vegvesen. Hovedmålet til Transnova er å bidra til å redusere klimagassutslippene fra transportsektoren i Norge. Transnova gir tilskudd og støtte til prosjekter og tiltak som bidrar til å redusere

CO₂-utslippene fra transportsektoren i Norge gjennom blant annet å erstatte fossile drivstoff med løsninger som gir lavere eller ingen CO₂-utslipp. Transnova skal også bidra til overgang til mer miljøvennlige transportformer og til å redusere det totale transportomfanget. Prosjektene som støttes skal i hovedsak være i en pilot-/demonstrasjonsfase og bidra

til læring, erfaringsoverføring og kompetansebygging. Et nytt program for støtte til prosjekter som fremmer klima- og miljøvennlige transportformer er

nettopp utlyst av Transnova, med søknadsfrist 22.april.

SPØRSMÅL NR. 1024

Innlevert 9. mars 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 14. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Medfører det riktighet at de lokalmedisinske sentra som er en del av grunnmuren i samhandlingsreformen ikke fullfinansieres av staten, og hvilke konsekvenser vil det få for samhandlingsreformen hvis kommunene ikke ser seg økonomisk i stand til å bygge lokalmedisinske sentra?»

BEGRUNNELSE:

Mange kommuner er bekymret over hvordan samhandlingsreformen skal finansieres, både driftsmessig og investeringsmessig. Dette gjelder blant annet lokalmedisinske sentra.

Lokalmedisinsk sentra er en av bærebjelkene i samhandlingsreformen. Når kommunene skal ta imot pasienter fra sykehuset – ferdigbehandlet, men ikke utskrivingsklare – må de til et sted hvor de kan få oppfølging, rehabilitering og pleie; til et lokalmedisinsk senter.

Da Helse- og omsorgskomiteen behandlet St.meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen uttalte komiteen:

"Når sykdom rammer, skal folk oppleve at de får tilbud om behandling og pleie med kort ventetid og med størst mulig nærhet til brukeren. Disse målsettingene kan nås gjennom styrking av kommunehelsetjenesten, økt satsing på folkehelsearbeid, etablering av lokalmedisinske sentra og gjennom utvikling av lokal-sykehusenes rolle i spesialisthelsetjenesten".

Undertegnede viser til at enkelte kommuner har begynt å forberede seg på samhandlingsreformen. Stavanger kommune har for eksempel nedsatt en egen prosjektgruppe som vurderer det nærmere innholdet, herunder rehabiliteringsenhet, jordmortjeneste, lærling- mestringsentra, polikliniske tjenester, helsestasjon for eldre mm.

Forslaget til ny helse- og omsorgslov bygger på en forutsetning om at kommuner i inngår samarbeid

om de aktuelle oppgavene. Likevel har flere kommuner sett det som en forutsetning at staten bidrar med statlig midler til en bygging av lokalmedisinske sentra.

I Stavanger vil et slikt senter, inkl. tomt, raskt beløpe seg til 200 mill. kr. Staten vil vurdere å støtte hver seng med ca. 890 000 tusen, med 20 senger gir det ca. 19 mill i beste fall. Stavanger er en av kommunene som vil ha vanskeligheter med å bygge et slikt senter med slike økonomiske rammer og det gjelder sannsynligvis også andre, mindre kommuner.

Svar:

Lokalmedisinske sentre er et samlebegrep for ulike former for samlokalisering av helse- og omsorgstjenester. Et slikt senter vil være en arena for samhandling mellom kommuner, mellom helseforetak og kommuner, ulike kommunale sektorer og faggrupper. Innholdet vil variere ut fra lokale behov og inngå som en del av lovpålagte avtaler mellom kommuner og helseforetak, samt eventuelt frivillige. Hensiktsmessige oppgaver som kan tenkes lagt til et slikt senter er døgntilbud, ambulante team, mestringsoppgaver, frisklivssentraler, samt eventuelt desentraliserte spesialisthelsetjenester, som bl.a. poliklinisk aktivitet.

Som det fremgår i Innst. 212 S(2009-2010) skal ikke kommunene pålegges nye oppgaver uten at de blir gitt de nødvendige ressursmessige forutsetninger for dette. Kommunene vil få tilført friske midler gjennom den generelle veksten i frie inntekter, spesifikke oppgaveoverføringer fra spesialisthelsetjenesten i tillegg til midlene knyttet til de finansielle virkemidlene i reformen. Den helhetlige innretningen på de finansielle virkemidlene i reformen vil bli lagt frem for Stortinget i stortingsmeldingen -om Nasjonal Helse- og omsorgsplan (2011-2015) i vår, samt i kommuneproposisjonen for 2012.

SPØRSMÅL NR. 1025**Innlevert 9. mars 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 16. mars 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I samband med komm.propen som vart lagt fram i 2009 vart det varsla å vurdere å gje tilskot til ressurskrevjande tenester for personar over 67 år. I statsbudsjettet for 2010 valte Regjeringa fortsatt å kun gje tilskot til personar under 67 år. Sandefjord kommune har ein brukar som er over 67 år og som pga. høg bemanning til denne brukaren har kommunen ca. 4,4 mill. kr. i lønnsutg. Kommunen får ikkje tilskot i det heile for denne brukaren.

Meiner statsråden at dette er rett, og vil statsråden endre dette?»

GRUNNGJEVING:

Under Kap. 575 post 60 i Kommunal- og regionaldepartementet sitt budsjett er det sett av midlar til toppfinansieringsordning for ressurskrevjande tenester. Tilskotet forvaltast av Helsedirektoratet.

For 2011 vil kommunane få kompensert 80% av eigne netto lønnsutgifter utover innslagspunktet på kr. 895.000,00.

Tilskotsordninga gjeld kun for personar under 67 år.

I samband med kommuneproposisjonen som vart lagt fram i mai 2009 vart det varsla at det skulle vurderast å også gje tilskot for personar over 67 år. Ein skulle kome tilbake til dette i statsbudsjettet for 2010. I statsbudsjettet for 2010 valte Regjeringa likevel å halde fram med kun å gje tilskot for personar under 67 år.

Sandefjord kommune har ein brukar som er over 67 år, og som pga. høg bemanning rundt denne eine brukaren har kommunen om lag 4,4 mill. kr. i lønnsutgifter. Til denne mottek Sandefjord kommune ikkje tilskot i det heile. Dersom brukaren hadde vore under

67 år ville kommunen motteke 2,8 mill. kr. i tilskot til denne. Dette ville gitt Sandefjord kommune ei utgift på 1,6 mill. kr. og ikkje 4,4 mill. kr., noko som også ville vore tilfelle dersom kommunane kunne fått tilskot for brukarar av denne tenesta som var over 67 år.

Svar:

Ved handsaming av kommuneproposisjonen for 2008 uttalte fleirtalet i kommunal- og forvaltningskomiteen følgjande, jf. Innst. S. nr. 231 (2006-2007):

”Flertallet viser til at utgiftene som er grunnlag for utmåling av tilskuddet er knyttet til enkeltpersoner under 67 år. At personer som har særlig ressurskrevende tjenester faller helt ut av ordningen etter at de har fylt 67 år, kan etter flertallets mening ha uønskede konsekvenser. Flertallet ber derfor departementet vurdere endringer i regelverket for toppfinansieringsordningen for ressurskrevende tjenester som tar hensyn til dette.”

Omsorgstenestene i kommunane er i hovudsak finansierte gjennom dei frie inntektene. Kommunane tar gjennom inntektssystemet midlar til mellom anna eldreomsorga gjennom dei kriteria som gjeld innbyggjarar i aldersgruppene 67-79 år, 80-89 år, over 90 år og andre. Kriteria fangar i stor grad opp variasjonane i utgiftene kommunane har i samband med tenestetilbodet til eldre.

Regjeringa viste i statsbudsjettet for 2009 til merkna den frå fleirtalet i kommunal- og forvaltningskomiteen, men konkluderte med at ein ikkje fann rom for å prioritere dette innanfor dei gjevne budsjetttrammene, noko som Stortinget gav si tilslutning til.

Det er ikkje planar om å utvide ordninga til å omfatte andre aldersgrupper utover det som gjeld i dag.

SPØRSMÅL NR. 1026**Innlevert 9. mars 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 16. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Eg viser til statsråden sitt svar på mitt spørsmål nr. 1269, datert 26. mai 2010. Spørsmålet gjaldt samarbeid mellom Statens Vegvesen og Statkraft om utbetring av RV 13 Vangsnes-Vik. Iflg. media i Sogn og Fjordane kan det no sjå ut som anbodet frå Vegvesenet er slik at det kostnadmessig bort imot gjer det umulig å gjennomføre samarbeidet som statsråden i sitt svar stilte seg positivt til.

Vil statsråden gripe inn i denne saka for å syte for at anbodet på utbetring av denne vegstrekninga får ei endra utforming?»

GRUNNGJEVING:

Vik kommune ønskjer eit samarbeid mellom Statens Vegvesen og Statkraft om utbetring av RV 13 Vangsnes - Vik, ei strekning det har vore mange dødsulukker på. Statkraft treng store masseuttak til utbetring av Refsdalsdammen. Samfunnsnyttan av eit samarbeid mellom Vegvesenet og Statkraft kan gje ei utbetring av denne vegstrekninga.

Som svar på mitt spørsmål nr. 1269 frå 2010 svarte statsråden m.a. følgjande:

"Dersom det skulle vise seg at masseuttak og tilhøyrande utbetring av ei kort strekning av RV 13 ved Gotevik er den beste løysinga samla sett, vil eg stille meg positiv til dette. Statens Vegvesen vil ta initiativ til ei nærare avklaring."

Iflg. Sogn Avis har Statens Vegvesen no kansellert anbudsrunder på vegstykket Gåtevik-Galden, mellom Vangsnes og Vik.

Årsaka til dette skal vere at kostnaden iflg. innkomen anbod gjorde at kostnaden på utbetringa vart for høg. Innkomen anbod skal etter det Sogn Avis har funne ut vere på 24 - 25 mill. kr.

Iflg. innspel eg har fått frå folk i området kan årsaka til den høge anbodssummen vere utarbeidinga/utforminga av anbudsdokumentet.

Dersom det er rett at Statens Vegvesen har utarbeidd anbudsdokument som medfører kostnadssummen vert langt over det som var utgangspunktet, og dersom det kunne vore unngått ved å utarbeide andre anbudsdokument, er dette svært beklageleg.

Dette gjeld ei vegstrekning som det har vore mange dødsulukker på. Eit samarbeid mellom Statens Vegvesen og Statkraft vil i denne situasjonen vere ein vinn, vinn situasjon for alle partar. Dette kunne medført at ei veldig farleg vegstrekning kunne

vorte utbetra og Statkraft kunne fått tilgang på steinmasser til utbetring av Refsdalsdammen.

Statsråden sitt positive svar på mitt spørsmål, og statsråden sitt initiativ i saka må berømmast, og har sannsynlegvis også medført til at saka kom så langt at anbod vart utarbeidd.

Det vil vere svært beklageleg dersom denne vinn, vinn situasjonen vert sløst bort dersom det er rett at anbudsdokumentet er utforma slik at det i utgangspunktet gjer det umulig å oppnå denne vinn, vinn situasjonen.

Statsråden bør ta kontakt med Statens Vegvesen for å få full informasjon om kva som har skjedd frå Statens Vegvesen si side i denne saka.

Svar:

Det er rett at eg i mitt svar på spørsmål nr. 1296 i mai 2010 stilte meg positiv til å kombinera masseuttak og tilhøyrande utbetring av ei kort strekning av rv 13 ved Gotevik, dersom det skulle visa seg at dette ville vera den beste løysinga samla sett. Eg tok derfor initiativ til ei nærare avklaring av dette. Gjennom eit godt samarbeid mellom Statkraft, Statens vegvesen og Vik kommune vart det i 2010 sett i gang regulerings- planlegging og utarbeiding av anbudsgrunnlag for ei strekning på om lag 500 meter ved Gotevik.

Statens vegvesen opplyser at noko av det første som vart undersøkt var om geologien på strekninga gjer det forsvarleg å byggja ny veg i dagen. Det vart konkludert med at det på visse vilkår ville vera mogleg å byggja veg i dagen med tilfredsstillande sikring mot steinsprang. Både Statens vegvesen sine eigne geologar og geologar frå to eksterne firma vart nytta i desse vurderingane. Alle partar var derfor innstilte på å gjennomføre prosjektet sjølv om sikringsiltaka ville verta omfattande.

Kostnadsoverslaget for prosjektet var opphavleg 11 mill. kr, der 8 mill. kr vart løyvd i statsbudsjettet for 2011 og 3 mill. kr var føresettt dekkja gjennom sal av overskotsmasse til Statkraft.

Då anbudsgrunnlaget var ferdig, vart det etter vanleg prosedyre laga nytt kostnads- overslag for å ha eit best mogleg grunnlag for å vurdere innkomne tilbod. Det nye byggjerreoverslaget viste seg å verta vesentleg høgare enn 11 mill. kr, noko som i hovudsak skuldast meir omfattande sikringstiltak enn tidlegare føresettt. Samstundes ville auka sikringsomfang og endra profilutforming gi langt meir stein pr. løpemetar enn tidlegare rekna med. Sjølv med ei mindre omfattande utbygging ville det derfor vera mogleg å

levera tilstrekkeleg med stein til Statkraft. Dette førte til at Statens vegvesen valde å dela anbodet i to delstrekningar. Dei to delstrekningane vart lyste ut samla, men med opsjon på den eine delstrekninga. På denne måten ville det vera mogeleg å byggja heile strekninga dersom det skulle visa seg at Statens vegvesen hadde feilvurdert entreprenørmarknaden og prisane vart lågare enn rekna med.

Resultatet av anbodskonkurransen vart det motsette. Dei to anboda som kom inn, var 50-60 prosent høgare enn byggherreoverslaget. Kostnadsoverslaget for den eine delstrekninga ville då verta om lag 21 mill. kr, dvs. ein løpemetervis på om lag 78 000 kr. Statens vegvesen meiner at 30-40 000 kr ville vore ein akseptabel løpemetervis på veg i dagen i dette terrenget. Tunnel kostar til samanlikning om lag 90

000 kr pr. løpemetervis. Statens vegvesen har derfor tilrådd at konkurransen vert avslutta og at utbetring av rv 13 mellom Vik og Vangsnes vert vurdert i arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023. På grunn av rasfare er det rekna med at det må byggast tunnel sør- over frå Gotevik. Dei høge sikringskostnadene ved utbetring av veg i dagen ved Gotevik inneber at det i den samanhengen også bør vurderast om det er meir formåls- tenleg å forlengja tunnelen. Statkraft har på si side stadfesta at dei kan få levert nødvendig masse frå anna hald.

Eg har slutta meg til Statens vegvesen sine vurderingar i denne saka, og føreset at utbetring av rv 13 mellom Vik og Vangsnes vert vurdert i samband med Nasjonal transportplan 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 1027

Innlevert 9. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 17. mars 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Vil kulturministeren redegjøre for hvorfor den norske stat har takket nei til å overta arven etter fiolinist og komponist Ole Bull som i dag er samlet i et museum i USA?»

BEGRUNNELSE:

Ole Bull er en av de nordmenn som virkelig har satt kulturelle spor etter seg internasjonalt og var etter manges mening Norges første internasjonale stjerne og uten tvil en av 1800 tallets fremste fiolinister.

Spesielt i USA ble Ole Bull godt mottatt og der fikk han også grunnlagt en norsk koloni. Hans sterke tilknytning til USA medfører at han til og med i dag for mange symboliserer det gode samarbeidet som har vært og er mellom Norge og Amerika også på det kulturelle området.

I 2010 feiret man både i USA og Norge 200 års dagen for fødselen til Ole Bull. Samme år døde en av hans etterkommere Inez Stewart Bull. I sitt testamente hadde hun utpekt den norske stat og delstaten Pennsylvania som arvinger til sitt Ole Bull museum.

I desember 2010 hevdes det i flere presseoppslag at den norske stat har takket nei til denne arven.

Svar:

Den norske stat ble ved testament utpekt som arving etter Inez Stewart Bull, som døde i februar 2010. Testamentsforvalteren tok kontakt med det norske generalkonsulatet i New York, som igjen kontaktet Utenriksdepartementet (UD). I samråd med UD ble saken overført til mitt departement som forvalter statens arv.

Arven består av en eiendom i Ole Bull State Park, som er innredet som et museum med tilknytning til Ole Bull. I tillegg består arven av gjenstander i museet og fra Inez Stewart Bulls hjem. Inez Stewart Bull har stilt en rekke betingelser for hvordan arven skal forvaltes. Betingelsene er blant annet at museet drives videre som et samarbeid mellom den norske stat og State of Pennsylvania. Det er også gitt detaljerte beskrivelser blant annet angående bemanningen av museet, hvordan disse skal være antrukket, åpningstider og servering til besøkende. Videre er det presisert i testamentet at eiendommen aldri kan selges.

Siden arven omfatter eiendom og gjenstander med tilknytning til Ole Bull tok mitt departement kontakt med Kulturdepartementet for en vurdering av hvorvidt det var av interesse for Kulturdepartementet å motta arven på vegne av staten.

Kulturdepartementet har vært i kontakt med Kunstmuseene i Bergen som vurderte det slik at inn-

holdet i arven har liten museumsfaglig interesse, samtidig som det er stilt betingelser til drift av eiendommen som er vanskelige å oppfylle. Kulturdepartementet konkluderte med at det ikke var interesse for å motta arven på vegne av staten.

Jeg gjør for øvrig oppmerksom på at testamentet er bestridt av Inez Bulls slektninger, som ønsker at retten skal finne det ugyldig. Denne rettsprosessen er allerede i gang. Dersom den norske stat skulle ønske

å beholde arven, må det engasjeres advokater i USA. Kostnadene knyttet til dette er usikre, men vil antakelig utgjøre et betydelig beløp, da saken er nokså omfattende.

På bakgrunn av Kulturdepartementets vurdering av arven, betingelsene i testamentet og usikkerheten ved å bli involvert i rettsprosessen om testamentets gyldighet, ble generalkonsulatet i New York gitt fullmakt til å frasi seg ethvert krav i boet.

SPØRSMÅL NR. 1028

Innlevert 9. mars 2011 av stortingsrepresentant Per Sandberg

Besvart 17. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Mener statsråden at manglende underretning til siktede om klage over påtalevedtak er til hinder for at en henlagt straffesak tas opp til behandling?»

BEGRUNNELSE:

Eidsvoll og Ullensaker blad har, sammen med flere andre medier, omtalt en grov voldssak fra Akershus som ble henlagt. De fornærmede klaget på påtaleavgjørelsen, men politijuristen som fikk klagen glemte den i over tre måneder. Da man ble klar over denne feilen var det, etter medias forklaring, ikke lenge mulighet for å fremme straffesaken.

Jeg er inneforstått med at straffeprosessloven har et vilkår om slik underretning til siktede, men finner det helt uforståelig at en slik saksbehandlingsfeil alene skal gjøre det umulig å ta opp en tilsynelatende alvorlig straffesak på nytt. Jeg ønsker statsrådets vurdering av om en slik feil er nok til at etterforskningen ikke kan starte på nytt. I den grad statsråden er enig med politiet i at manglende underretning gjør det umulig å ta opp etterforskningen igjen, ber jeg statsråden gi en vurdering av om loven bør endres.

Svar:

Regler om klage over påtalemyndighetens vedtak finnes i straffeprosessloven § 59a. Fjerde ledd lyder slik:

”Den som vedtaket retter seg mot, skal underrettes om klager som innen klagefristens utløp er kommet fra noen som nevnt i annet ledd nr. 2 eller nr. 3. Gjelder klagen en beslutning om å unnlate påtale eller om å frafalle en påbegynt forfølgning mot en siktet, må

melding om omgjøring være sendt siktede innen tre måneder etter at påtalemyndigheten mottok klagen.”

Fristen for å omgjøre en henleggelse i sak der noen har vært siktet, er altså tre måneder fra en rettidig klage innkam påtalemyndigheten.

Nevnte frist er satt av hensyn til siktede, og er i utgangspunktet absolutt. Den rettslige forfølgningen av en sak som er henlagt etter bevisets stilling kan imidlertid tas opp på ny dersom det senere blir oppdaget bevis av vekt, jf. straffeprosessloven § 74 første ledd.

Den aktuelle saken, der to personer var siktet, ble henlagt av politiet, etter bevisets stilling, i september 2010. Klage fra de fornærmede ble inngitt innen klagefristen, men ved en feil ble saken ikke videresendt til klageinstansen (statsadvokaten) før ovennevnte omgjøringsfrist var ute.

Saken er nå til vurdering ved Oslo statsadvokatembeter.

En rekke frister gjelder ved påtalemyndighetens og domstolenes behandling av straffesaker. Frister skal sikre nødvendig fremdrift i saksbehandlingen, og bidra til at sakens parter får avklart sin situasjon innen rimelig tid. Fristene stiller store krav til gode rutiner hos påtalemyndighet, forsvarere og domstolene.

Det er beklagelig hvis en fornærmet som inngir klage innen fristen, ikke får sin klage realitetsbehandlet grunnet svikt i den videre sakshåndtering. Den aktuelle saken synliggjør ikke i seg selv et behov for en lovendring. Jeg vil likevel nevne at Justisdepartementet har underrettet riksadvokaten om saken. Riksadvokaten og statsadvokatene har et ansvar for å påse at politiets straffesaksrutiner er gode, og vil kunne melde inn forslag om lovendringer som bør foretas for å ivareta fornærmedes interesser.

SPØRSMÅL NR. 1029**Innlevert 9. mars 2011 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 17. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Legeforeningen sendte i juni 2009 et felles brev til Helse- og omsorgsdepartementet (HOD) og Helsedirektoratet hvor man foreslo å opprette en ny spesialitet i rus og avhengighetsmedisin. I april 2010 foreslo Stortingets helse- og omsorgskomite overfor HOD at den nye spesialiteten skulle opprettes.

Når vil konklusjonen fra er Helse- og omsorgsdepartementet om å opprette en ny spesialitet i rus og avhengighetsmedisin foreligge?»

BEGRUNNELSE:

Nasjonalt Råd for spesialistutdanning av leger og legefording har også fattet et enstemmig vedtak om å tilrå en ny spesialitet i rus og avhengighetsmedisin. I juni 2010 vedtok ledermøte i Helsedirektoratet å tilrå overfor HOD å opprette den nye spesialiteten. Da spesialisthelsetjenesten fikk ansvar for tverrfaglig spesialisert behandling av rusmiddelbrukere i 2004, var det fordi man erkjente at pasienter med rus og/eller avhengighetsproblematikk ikke fikk den helsehjelp de trengte. Det gjaldt både utredning og behandling av selve avhengigheten, men også forståelsen av at pasientene trengte spesialisthelsetjeneste for alvorlige både somatiske og psykiske lidelser. Det er nødvendig å få denne medisinske faglige spesialistkompetanse på plass for å kunne videreutvikle innholdet og kvalitetssikre tilbudet.

Svar:

Departementet mottok i september 2010 en tilråding fra Helsedirektoratet om å etablere en egen spesialitet i rus- og avhengighetsmedisin. Tilrådingen baserte seg blant annet på et vedtak i Nasjonalt råd for spesialistutdanning av leger og legefording i april samme år. Jeg deler vurderingen av behovet for å styrke den helsefaglige delen av tverrfaglig spesialisert behandling innen rus, herunder behov for å legge til rette for at flere leger ønsker å jobbe, og bli værende, innenfor dette fagområdet. Økt kompetanse både i spesialisthelsetjenesten og i kommunene er vesentlig for en styrket tjeneste på området.

Rusfeltet er svært sammensatt og berører ulike faglige områder. For å sikre en grundig vurdering har departementet hatt behov for ytterligere informasjon og vurderinger før det tas stilling til forslaget. Helsedirektoratet er bedt om ytterligere utdyping av forslaget. Det er derfor for tidlig å konkludere i denne saken.

Som kjent har Regjeringen varslet at det vil bli lagt fram en stortingsmelding om ruspolitikken i løpet av 2011. En stortingsmelding er en anledning til å beskrive og drøfte kompetansebehovet på rusfeltet og drøfte spørsmålet om en mulig egen spesialitet for leger.

SPØRSMÅL NR. 1030**Innlevert 9. mars 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 16. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det er nå bestemt hvor mange km vei som skal asfalteres i 2011 og hvem som skal levere asfalten til de forskjellige regionene i SVV for 2011.

Kan statsråden gi en oversikt over tildelingene pr. region de siste 5 årene, inkludert 2011, der også veinummer, mengde asfalt og pris fremgår i tillegg til navn på selskap som utfører asfalteringen?»

Svar:

Konkurransene om årets asfaltkontrakter er ennå ikke avgjort. Vedlagt følger imidlertid oversikt over innkomne tilbud med tilbudssummer (vedlegg 1). Det skal gjennomføres en grundig kontrollregning og vurdering av tilbudene før det kan trekkes konklusjoner om tildeling.

Vedlagt følger også oversikter over alle tilbud i 2008, 2009 og 2010, med opplysninger om mengder,

tilbudssummer og geografisk område, samt vinnende tilbud (vedlegg 2a-c). Priser og mengder for hvert vegnummer er ikke mulig å framskaffe uten et svært omfattende detaljeringsarbeid. Dette skyldes at de fleste kontraktene inneholder flere vegstrekninger med ulike vegnummer. Det foreligger ikke oversikt

over tilbudene i 2007 på tilsvarende format, og det vil være ressurskrevende å utarbeide dette.

2 vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/dok15-1030-201011-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 1031

Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 17. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at man i Norge benytter ett felles koordinatsystem for nødetatene?»

Vedlegg til spørsmål:

Skjermbrev til justisminister Knut Storberget

Behov for felles instruks

Det er stort behov for avklaring og en felles instruks om hvilke koordinatsystemer som bør benyttes av nødetatene i Norge (politi, ambulanser, redningsentral).

Statens kartverk etablerte en egen tjeneste med Nødplakater på internett i 2007 (man kan lett google seg frem til denne med søkeordet Nødplakat. Det står på plakaten: "Ved henvendelse til nødstaten, oppgi følgende posisjon". Dernest er posisjonen oppgitt i grader, minutter og sekunder nord og øst, med store bokstaver og tall. Nødplakaten har også et kart, opplysning om stedsnavnet, osv.

Jeg har ved et par anledninger pekt på de misforståelser som kan oppstå hvis man bruker flere koordinatsystemer om hverandre. Sist pekte jeg på dette i Stavanger Aftenblad etter at 3 tyske skiturister ble funnet omkommet ca. 750 meter fra Taumevatnhytta til Den Norske Turistforening i Sirdal 17. februar 2011. Taumevatnhytta er merket av Roverspeideme i Sirdal med en Nødplakat i det såkalte UTM-systemet, som opererer med helt andre tall, i meter.

Begge systemer har fordeler og ulemper. Mitt hovedpoeng er at det kan skape forvirring, og derfor en unødvendig risiko, at det opereres med flere systemer. Av den grunn anbefalte jeg at man fjernet nødplakater i meter-systemet og erstattet disse med Nødplakater lastet ned fra Statens Kartverk (i grader-systemet).

Mitt leserbrev og min anbefaling ble imøtegått av den ene etter den andre. Jeg legger i utgangspunktet

til grunn at de fleste følger oppfordringen fra Statens kartverk om bruk av grader-systemet. Likevel synes situasjonen å være å være:

- Spør man Hovedredningsentralen i Sør-Norge om hvilket system man anbefaler, avhenger svaret av hvem man snakker med!
- Statens Kartverk anbefaler gradersystemet, men synes det greit at man bruker metersystemet!
- Den Norske Turistforening anbefaler og bruker begge systemer!
- Norsk Folkehjelp anbefaler og bruker meter-systemet!
- Roverspeideme i Sirdal anbefaler og bruker meter-systemet!

Rik flora av koordinatsystemer

Det vanligste systemet deler inn jorden i 360 lengdegrader (rundt ekvator, fra 0 til 180 østover fra Greenwich, og 180 grader vestover) og 180 breddegrader fra pol til pol (fra 0 til 90 grader fra ekvator og til nordpolen, og fra 0 til 90 grader fra ekvator til sørpolen). Hver grad er delt inn i 60 minutter, og hvert minutt er delt inn i 60 sekunder. Teknisk refererer man til dette som GWS84.

Dette er et system som de aller fleste er kjent med fra skolen. Det er et enhetlig system; hvis man bruker grader, minutter og sekunder trenger man ikke ytterligere presiseringer.

Koordinatene for Taumevatnhytta, er 59° 06' 11" N, 6° 59' 14" O.

Man kan si at det andre systemet, UTM, deler inn jorden i firkanter, der hver firkant er 1 x 1 meter. På grunn av jorden krumning må man definere hvilken sone man er i, gjennom et tosifret tall og en bokstav. Norge er delt inn i 8 soner, 31V, 32V, 33V, 32W, 33W, 34W, 35W og 36W. (I følge Statkart er det bare 7 soner; man skulle tro de visste bedre!).

Koordinatene for Traumevatnhytta , er 32V 384714 6553263. Noen GPS'er legger til en null foran 384714, slik at man får 2 åttesifrede tall.

Det er også laget en militær variant av UTM-systemet, MGRS, som dels også brukes i sivile sammenhenger fordi det er lettere å oppfatte tall med 4 siffer enn tall med 8 siffer. For Traumevatn er koordinatene i dette systemet 32V LL 4714 3263.

Et problem er også at gradersystemet undertiden benyttes med desimalgrader desimalminutter, eller desimalsekunder.

Hvilket system bør man velge?

Det er åpenbart forskjellige oppfatninger ute og går når det gjelder hvilket system som er best.

Hovedsaken må vel i alle fall være at man velger ett system, slik at ikke nødetater anbefaler og bruker forskjellige systemer, med den risiko for misforståelser som dette kan skape i nødsituasjoner.

Det er for meg åpenbart at de beste grunner taler for å bruke det systemet som Statens Kartverks Nødplakater uttrykkelig sier skal benyttes.

Det er det eneste system som brukes i lufttrafikk og på sjøen! Det taler i seg selv for å bruke dette systemet også på land.

For meg er det åpenbart at det i nødsituasjoner, og over kanskje dårlige forbindelser via mobiltelefon, er best å bruke grader-systemet. Sier man to siffer, og ordet "grader", og to siffer, og ordet "minutter", og to siffer, og ordet "sekunder", vil det være relativt enkelt å oppfatte dette. Man må vel ikke være noen kommunikasjonsekspert for å advare mot å bruke tall med 8 siffer i nødsituasjoner?

Det kan anføres som er fordel for metersystemet at det gir posisjonen til nærmeste meter, mens et gradesekund er 15 meter øst-vest og 30 meter nord-syd. Det betyr imidlertid lite når et helikopter skal lande, eller når man leter etter en person i terrenget. Dessuten er nøyaktigheten på 1 meter noe villedende; i mange tilfelle vil GPSer gi feilmarginer på 10 meter eller mer i terrenget.

Det anføres også som en fordel for metersystemet at mange papirkart er tegnet opp i dette system. Men, alle papirkart har også geografiske koordinater i grader-systemet.

Avgjørende må det kanskje likevel være at bare en liten del av befolkningen - antakelig mindre enn 1 % - kjenner til UTM-systemet, og kan nyttiggjøre seg disse koordinater.

Alle GPS'er med UTM har også muligheten til å bruke grader-systemet. Det motsatte er langt fra tilfellet. En GPS kjøpt i utlandet med UTM-systemet vil ikke nødvendigvis ha kart for Norge. Kart må ofte kjøpes som tilleggsutstyr, som kan være dyrere enn GPSen.

Hovedpoenget er likevel at bare en brøkdel - sikkert langt under 1 promille - av de GPSer som er tilgjengelige har tilgang til UTM-systemet.

Antallet GPSer uten UTM har eksplodert. Mange har etterhvert en GPS i bilen. Svært mange mobiltelefoner har innebygget GPS. Etterhvert har også fotografiapparater fått GPS.

For flere mobiltelefoner tilbys egne programmer for nødsituasjoner. Mobiltelefonen ringer opp nødcentralen (113), og viser samtidig på skjermen hvilken posisjon man har, i grader-systemet.

Få valg av system inn i sambandsreglementet

Man skulle i utgangspunktet tro at det må være tilstrekkelig at Statens Kartverk opplyser på sine Nødplakater om hvordan posisjoner skal angis ved henvendelse til nødetaten.

Erfaringen med å anbefale i leserbrev til Stavanger Aftenblad at man bruker dette systemet, og ikke skaper forvirring med å oppgi posisjon i et annet system, tilsier at et også bør komme inn i "Felles sambandsreglement for nødetatene og andre beredskapsbrukere" av 2. november 2009.

Det er nokså utrolig at representanter for Hovedredningssentralen i Sør-Norge, Statens Kartverk, Den Norske Turistforening, Norsk folkehjelp og andre skaper uklarhet om fordelene ved å ha ett system, for å unngå forvirring og de ulykker som kan følge av det.

Med vennlig hilsen
Pål Mitsem Randaberg

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til vedlegg som omhandler de forskjellige koordinatsystemene som benyttes av nødetatene i Norge. Det er, i følge vedlegget, uheldig at man benytter forskjellige koordinatsystemer for å angi kartposisjoner. For å unngå missforståelser og derav uheldige situasjoner vil det uten tvil være en fordel at alle nødetater, og andre, benytter samme system.

Svar:

Jeg har med interesse lest skjermbrevet fra Pål Mitsem som jeg oppfatter som grunnlaget for spørsmålet. Han mener at nødetatene bør benytte ett felles koordinatsystem og argumenterer for at grader-systemet bør foretrekkes.

Hovedredningssentralen og nødetatene får i forbindelse med ulykkeshendelser meldinger og informasjon fra en rekke kilder. En særdeles viktig del av informasjonen er knyttet til stedsangivelse. De som melder eller informerer om stedsangivelse gjør dette på ulike måter. Noen gjør dette ved å angi koordinater, andre ved stedsnavn eller en områdebeskrivelse.

Slik er det også når nødetatene skal formidle stedsangivelser. Noen vil være i stand til å motta informasjon i form av koordinater, andre må formidles dette på annen måte. For å være i stand til å kommunisere med alle som formidler eller skal motta informasjon om posisjoner må Hovedredningsentralen og nødetatene beherske både ulike koordinatsystemer og andre former for stedsangivelse.

Når det gjelder hvem som bruker hvilket system, vil dette kunne variere. På sjøen og i luften brukes hovedsakelig lengde- og breddegrader, mens UTM-koordinater er mest benyttet blant aktørene i landredningstjenesten.

De fleste håndholdte GPS'er kan oppgi posisjon i alle formater. Det å velge riktig format krever selv sagt en viss basiskunnskap innen bruk av kart og GPS.

Nødetatene bruker i tilknytning til sine kartsyste-

mer digital programvare som kan vise både grader og UTM-koordinater, og kan enkelt skifte mellom de ulike systemene.

Fra Hovedredningsentralen har jeg fått opplyst at det for dem ikke spiller noen rolle hvilket koordinatsystem som brukes, da de vil kunne lese alle systemer. De oppgir å heller ikke ha eksempler på at ulike koordinatsystemer har ført til misforståelser av betydning for redningsinnsats.

Det kan være riktig som Mitsen sier at mindre enn 1 % av befolkningen kjenner til og kan bruke UTM-koordinatsystemet. Det foreligger imidlertid ikke informasjon om at det er flere som kjenner lengde- og breddegradsystemet og kan oppgi posisjon for et sted i grader.

Den informasjon jeg har fått i forbindelse med denne saken tilsier at vi fortsatt må forholde oss til flere koordinatsystemer. Det gjelder også nødetatene.

SPØRSMÅL NR. 1032

Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 18. mars 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at konklusjonen i evalueringen av OFD utført av OIK vil ansees som lite troverdig, og vil derfor statsråden overlate evalueringen av Olavsfestdagene til en annen uavhengig aktør uten egeninteresse i saken?»

BEGRUNNELSE:

Olavsfestdagene fremstår i dag som en kirkemusikkfestival som presenterer kirkemusikk av høy kvalitet, samtidig som de tilbyr et program med bred appell. Som et ledd i en evaluering av flere knutepunktinstitusjoner har Kulturdepartementet bedt Oslo Internasjonale Kirkemusikkfestival om å evaluere Olavsfestdagene. Dette oppfattes svært uryddig da Oslo Internasjonale Kirkemusikkfestival selv er en konkurrerende kirkemusikkfestival som kjemper om de samme midlene, og som vil søke om knutepunktstatus. Dette bryter med alle prinsipper om at en evaluering skal utføres av en nøytral instans. Jeg oppfatter ikke at evalueringen som er foretatt på noen måte er nøytral. Kriteriene som arrangementet må oppfylle for å gjøre seg fortjent til knutepunktstatus må være tydelige. Jeg oppfatter kriteriene som diffuse.

Svar:

I St.meld. nr. 10(2007-2008) Knutepunkt ble knutepunktoppdraget gitt et fornyet innhold gjennom å sikre at det blir stilt klare forventninger til knutepunktinstitusjonene. Det ble fastsatt følgende kriterier for vurdering av knutepunktene: Stedsforankring, regional medvirkning, årlig festivalaktivitet, kunstnerisk ledende, nyskapende og utviklingsorientert, koordinering og samarbeid, nasjonal og internasjonal orientering, publikumsutvikling og god ressursutnyttelse. Det er redegjort nærmere for kriteriene i meldingen. Det er i meldingen også lagt opp til periodiske evalueringer av knutepunktinstitusjonenes måloppnåelse i forhold til kriteriene hvert fjerde år, på en slik måte at det hvert år gjennomføres noen evalueringer.

Departementet gjennomfører på denne bakgrunn nå evalueringer av tre knutepunktinstitusjoner. Disse er Molde Internasjonale Jazz Festival, Kortfilmfestivalen i Grimstad og Olavsfestdagene i Trondheim. Evalueringene gjennomføres av departementet, med innspill fra en rekke aktører: Institusjonene har fylt ut et omfattende egevalueringsskjema og det er innhentet et omfattende faktamateriale som ledd i evalueringen. Norsk kulturråd er bedt om å vurdere den

kunstneriske måloppnåelsen til Olavsfestdagene og Molde Internasjonale Jazz Festival. Norsk filminstitutt vurderer Kortfilmfestivalen i Grimstad. De regionale tilskuddsparter er også bedt om å uttale seg om knutepunktens oppfyllelse av kriteriene for knutepunkt.

Departementet har videre i særskilt brev bedt andre festivaler og aktører, herunder Oslo Internasjonale Kirkemusikkfestival, om å svare på seks konkrete spørsmål hovedsakelig knyttet til erfaringer med samarbeid med institusjonene som evalueres. I forhold til kriteriene om koordinering og samarbeid med

andre aktører, er det viktig og relevant å få innspill fra alle slike aktører i forbindelse med evalueringen, også konkurrenter. Ett av spørsmålene går også på knutepunktoppdragets betydning for utvikling av sjangeren.

Innspillet fra Oslo Internasjonale Kirkemusikkfestival vil bli betraktet som en av flere høringsuttalelser i forbindelse med evalueringen. Departementet vil foreta en helhetlig vurdering av alle innspillene og den kunstfaglige vurderingen fra Norsk kulturråd. Saken vil bli presentert for Stortinget i Prop. 1 S (2011-2012).

SPØRSMÅL NR. 1033

Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 17. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta ansvar for tryggheten til innbyggerne i Ofoten og gi Helse Nord ekstra bevilgninger over revidert Statsbudsjett, slik at oppstart av nytt sykehus i Narvik kan starte?»

BEGRUNNELSE:

Jeg stiller i spørsmål 945 om Statsråden vil gi Helse Nord ekstra bevilgninger over revidert, slik at oppstart av nytt sykehus i Narvik kan starte. Statsråden svarer ikke på mitt spørsmål, noe jeg reagerer sterkt på. I ett demokratisk land som Norge bør Statsråden svare på de spørsmålene som blir stilt i Norges Nasjonalforsamling. Jeg vil gi Statsråden en ny mulighet og stiller derfor samme spørsmål på nytt.

Svar:

I mitt svar på spørsmål nr 945 orienterte jeg om foretaksmodellen som tilsier at det er Helse Nord RHF som prioriterer mellom sine investeringsprosjekter – og at nybygg ved UNN Narvik ikke er prio-

ritert først. Videre orienterte jeg om finansieringsmodellen som tilsier at midler til investeringer ligger inne som en del av den ordinære basisrammen til helseregionen. Det gis derfor ikke særskilte øremerkede bevilgninger til gjennomføring av enkeltprosjekter. De regionale helseforetakene kan imidlertid søke om lån til gjennomføring av større enkeltprosjekter.

Helse Nord har en ambisiøs investeringsplan og har for tiden under gjennomføring en større oppgradering og modernisering ved Nordlandssykehuset i Bodø samt nytt lokalsykehus i Vesterålen. Styret i Helse Nord RHF har deretter prioritert et oppgraderings- og nybyggprosjekt ved UNN Tromsø og nybygg ved Kirkenes sykehus. Nytt sykehus i Narvik er ikke prioritert nå. Prosjektet er ikke klart for igangsetting, og Helse Nord RHF har ikke søkt om lån til prosjektet. Det er derfor ikke aktuelt med ekstra bevilgninger til prosjektet i revidert nasjonalbudsjett.

Jeg ønsker å legge til at Helse Nord de siste årene har satt av 70 mill. kroner i ekstraordinære midler til nødvendig oppgradering og vedlikehold av sykehuset i Narvik.

SPØRSMÅL NR. 1034**Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 24. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I Fremover av 7. mars er det et oppslag om en mor med en fire uker gammel sønn som ble sendt hjem til Ballangen 300 km. i rutebuss fra isolat ved Universitetssykehuset i Tromsø. Gutten hadde luftveisinfeksjon med feber og utetemperatur var -15 grader.

Anser statsråden at den behandling som mor og sønn ble utsatt for er forsvarlig og i tråd med gjeldende retningslinjer og instruks for pasienttransport, og hvis ikke, hva vil statsråden foreta seg for at ikke andre pasienter risikerer å havne i samme situasjon?»

Svar:

Avgjørelsen av hvilket transportmiddel som er medisinsk forsvarlig for hjemreise etter behandling i sykehus skal gjøres av helsepersonell. Pasientens helsetilstand eller kommunikasjonsmessige forhold skal være en del av vurderingen. Pasientene skal få

god informasjon både om sine rettigheter og individuelle forhold det må tas hensyn til.

Jeg er kjent med at Helse Nord RHF nylig har foretatt en evaluering av pasientreiser på oppdrag fra departementet. I rapporten, som ble overlevert departementet 1. november 2010, anbefales det blant annet at det jobbes videre med å sikre og forbedre kvaliteten på tjenesten. Et viktig tiltaksområde blir å sikre kjeden av kommunikasjon mellom behandler, pasient, transportør og pasientreisekontor, og sikre kvalitetssystemer og oppfølging av kvalitet i tjenestetilbudet på alle nivå.

Helsetilsynet er rette faginstans for å vurdere om helsepersonell eller det enkelte foretak har opptrådt forsvarlig. Dersom pasienten i dette tilfellet opplever å ha fått en uforsvarlig behandling vil jeg anbefale at en formidler dette til helsetilsynet i sitt fylke som eventuelt reiser en sak.

SPØRSMÅL NR. 1035**Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 18. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I hvilken utstrekning skriver kommuner ut eiendomsskatt på landbrukseiendommer, og hva vil statsråden gjøre for at kommuner som feilaktig har krevd inn eiendomsskatt frafaller kravet og betaler beløpet tilbake?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått tilbakemelding fra gårdbrukere på Sortland om at kommunen skriver ut eiendomsskatt på landbrukseiendommer. Det samme er angivelig skjedd i kommunene Hattfjell, Bø, Lødingen, Andøy og Øksnes.

Landbrukseiendommer er unntatt fra eiendomsskatt etter eiendomsskattelovens § 5, men kommunen står i disse tilfeller på sitt, noe som medfører mye unødig bryderi for de berørte. Mange har alt feilaktig betalt inn eiendomsskatten.

Jeg ønsker avslutningsvis besvart hvilken adgang kommuner har til å kreve inn eiendomsskatt på enkelte landbrukseiendommer.

Svar:

Det gjeldende regelverket

Jord- og skogbrukseiendom har vært underlagt særlige fritaksregler siden vedtakelsen av egedoms-skattelova i 1975. Opprinnelig hadde kommunestyret adgang til å fatte vedtak om helt eller delvis fritak for eiendomsskatt for "Eigedom som vert driven som gardsbruk eller skogbruk."

Fra 2007 ble egedomsskattelova endret ved at det ble gitt adgang til utskrivning av eiendomsskatt i hele kommunen, og ikke bare i tettbygde strøk mv. Samtidig ble bestemmelsen om kommunens adgang til å fritta jord- og skogbrukseiendom fra eiendomsskatt erstattet med en bestemmelse i egedomsskatte-

lova § 5 h om obligatorisk fritak for slik eiendom. Fritaket etter denne regelen har i hovedsak samme omfang som etter den tidligere regel. Det stilte spørsmålet antas derfor å gjelde hvor langt dette fritaket rekker, dvs. hvordan det avgrenses, og hvordan ev. feil i praktiseringen av det kan rettes opp.

Avgrensningen av det obligatoriske fritaket for jord- og skogbrukseiendom

Etter ordlyden gjelder fritaket for gårds- og skogbrukseiendom kun eiendommer som "vert driven" som gårds- eller skogbruk. Dette innebærer et driftskrav innenfor landbruksområdet, men det er uten betydning om driften forestås av eieren selv eller ved bortleie m.v.

Det er kommunen som må avgjøre hvor langt en eiendom "vert driven som gardsbruk eller skogbruk", og dermed skal være unntatt fra eiendomsskatt. I Innst. O. nr. 53 (1974-75) side 6 heter det at "Fleirtallet finn det naturleg at kommunestyret i vurderinga av fritak for slike eigedomar legg vekt på om dei blir halde i hevd ved ein driftsmåte som er i samsvar med det som er vanleg jord- og skogbruksdrift i området."

For en jordbrukseiendom må det i driftskravet ligge at eiendommen utnyttes til ordinære jordbruksformål som husdyrhold og/eller dyrking av forvekster, korn, poteter, grønnsaker mv. Departementet antar at det i denne vurderingen vil kunne være relevant å legge vekt på om eiendommen er berettiget til driftstilskudd gjennom Statens landbruksforvaltning. Gartneri må være tilknyttet ordinær jordbruksdrift for å kunne komme inn under fritaket, dvs. at selvstendige gartnerier faller utenfor uten hensyn til om det er mat eller blomster som produseres der.

Etter dette vil for eksempel utleie av låven til landbruksformål, for eksempel ved at nabobonden leier lagerplass for sine driftsmidler eller landbruksprodukter, ikke begrense skattefritaket. På den annen side vil utleie av låven eller annen driftsbygning til for eksempel butikklager, i prinsippet kunne medføre eiendomsskatteplikt for denne bygningen. På samme måte vil utleie av areal på en landbrukseiendom til landbruksformål for en annen enn eieren, for eksempel bortforpaktning, være omfattet av jordbruksfritaket, mens bortfeste av areal til formål som ikke er jordbruksrelatert i utgangspunktet vil være eiendomsskattepliktig.

Etter landbruksreglene om konsesjonsplikt og delingsforbud kan også eiendom ute av drift klassifiseres som landbrukseiendom. Det vil derfor forekomme eiendommer med så liten drift at landbruks-

fritaket i eiendomsskatteleva ikke gjelder, uten at eiendommen (foreløpig) har mistet karakter av å være konsesjonspliktig landbrukseiendom med delingsforbud. Terskelen for å falle utenfor landbruksfritaket er da lavere enn terskelen for å falle utenfor de nevnte øvrige deler av regimet for landbrukseiendom. Dette innebærer at eiendomsskatteplikten vil kunne omfatte en del jordbrukseiendommer underlagt konsesjonsplikt og delingsforbud. Motsatt kan arealkrav i dette landbruksregelverket lede til fritak fra konsesjonsplikt m.v., selv om eiendommen fortsatt drives og dermed er fritatt for skatt. Vern av skogareal bringer arealet ut av drift og dermed ut av skattefritaket, men vernereglene (hogstforbud m.v.) vil kunne redusere den skattemessige takseringen av arealet.

Våningshus med passende tomt faller utenfor skattefritaket. Begrunnelsen for avgrensningen av jordbruksfritaket mot våningshus, er at boliger bør skattlegges uten hensyn til om bolighuset ligger fritt i kommunen eller om det er knyttet til en landbrukseiendom. Dette argumentet vil etter departementets mening også gjøre seg gjeldende for andre boligeiendommer på en landbrukseiendom, som for eksempel kårboliger og utleiehytter.

Omfanget av utskrivning av eiendomsskatt på landbrukseiendom

Ettersom aktivt drevet jord- og skogbrukseiendom er unntatt fra eiendomsskatt, antar jeg at det ikke finnes noen egen registrering av skattlegging av slik eiendom. Av samme grunn foreligger det derfor neppe heller noen statistikk over kommunenes utskrivning av eiendomsskatt på slik eiendom. I kommuner med skatteutskrivning på boligeiendommer skal våningshus m.v. i landbruket inngå uten behov for spesiell, avvikende registrering. Kommunene vil ved skatteutskrivningen måtte foreta konkrete avgjørelser, også av grensetilfeller på landbruksområdet. Det vil da kunne oppstå uenighet mellom kommunen og noen av eierne. Dette er imidlertid ikke særegent på landbruksområdet. Etter hvert som avgrensningen av landbruksfritaket blir bedre kjent, vil nok antallet uenighetssaker gå ned.

I tilfeller hvor kommunen feilaktig har utskrevet eiendomsskatt på eiendom som drives som jord- eller skogbruk kan skattyter påklage kommunens vedtak, eller eventuelt gå til søksmål.

Når kommunen plikter å betale tilbake uriktig innbetalt eiendomsskatt, skal det svares rente av tilbakebetalingsbeløpet, jf. eiendomsskatteleva § 26 og forskrift 18.12.87 nr. 977.

SPØRSMÅL NR. 1036**Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 17. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«En person i Nordland har fått konstatert alvorlig hjernesvulst. Helsevesenet vil ikke dekke utgiftene til operasjon i utlandet.

Vil statsråden gripe inn, slik at personen kan få dra til utlandet for å bli operert?»

BEGRUNNELSE:

En person fra Nordland har fått diagnosen hjernesvulst, astrocytom i januar- 06. Det hele startet med at det ble oppdaget på UNN, men det gikk så langt tid før UNN gjorde noe at personen selv tok kontakt med Haukeland sykehus. Her fikk han vite at de hadde ekspertise, men at det var gått for langt tid for at de kunne gjøre noe. Han fikk deretter vite at det kunne være hjelp å få i Tyskland. Han får ikke noen økonomisk støtte, og slik jeg forstår det er det til og med de pårørende som må sørge for at journalene blir oversendt.

Svar:

Jeg har stor forståelse for at denne pasienten og hans pårørende er i en vanskelig situasjon. Jeg må likevel innledningsvis understreke at jeg ikke kan gripe inn i enkeltsaker. Under følger en orientering om

det regelverket som gjelder for dekning av utgifter til behandling i utlandet.

Ifølge pasientrettighetslovens bestemmelser har en pasient med rett til nødvendig helsehjelp, rett til nødvendig helsehjelp i utlandet dersom det ikke finnes et adekvat tilbud i Norge. Det er en forutsetning at helsehjelpen kan utføres forsvarlig av tjenesteyter i utlandet etter akseptert metode. I spesielle tilfeller kan imidlertid enkeltpasienter med sjeldne sykdomstilstander få eksperimentell eller utprøvende behandling i utlandet.

Det er Helse Nord RHF som må vurdere pasientens søknad om dekning av utgiftene til behandling i Tyskland. Dersom pasienten har fått avslag der eller ev. får avslag, kan pasienten klage til Klagenemnda for behandling i utlandet. Saksbehandlingstiden i nemnda er i underkant av 2,5 måneder, men det gjennomføres hastemøter dersom medisinske grunner gjør det nødvendig.

Det fremkommer av henvendelsen at det gikk lang tid fra svulsten ble oppdaget til UNN gjorde noe, og at pasienten selv tok kontakt med Haukeland universitetssykehus. Om det er forhold her som er krittikkverdige, er det eventuelt Helsetilsynet i Troms som må vurdere dette.

SPØRSMÅL NR. 1037**Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 18. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvor rigid skal bokføringsforskriften praktiseres i forhold til små kontantkjøp av varer som ikke er beregnet for videresalg eller som direkte innsatsfaktor i produksjon, og hva legger en egentlig i begrepet toveis sporbarhet og angivelse av partene på salgsdokument ved slike småkjøp?»

BEGRUNNELSE:

Små bedrifter opplever gjerne at det er relativt komplisert å forholde seg til alle lover, forskrifter,

skjemaer og rapporteringsplikter som foreligger. Det har vært uttrykt politisk ønske om å legge forholdene til rette slik at småbedriftseiere opplever en enklere hverdag. Undertegnende har fått henvendelse fra en småbedriftseier som driver et AS. Vedkommende har hatt en avgrenset kontroll fra Skatteetaten i forhold til merverdiavgift/bokføring. Vedkommende har anskaffet seg nye forretningslokaler som er under bygging og rehabilitering. I den forbindelse har det blitt foretatt flere småinnkjøp (300-3000 kr), kontant av utstyr/forbruksmateriell til istandsetting av lokale. Skatteetaten nekter å godkjenne inngående avgift på

disse kontantkjøpbilagene (kassabongene) da de ikke inneholder kjøpers navn. Det stilles også krav om toveis sporbarhet slik at kjøper ikke bare kan påføre sitt firmastempel og bruksområde på disse bilagene. Småbedriftseieren har da kun den mulighet at han må kontakte samtlige selgere for å be om nye bilag med sitt firmanavn påført som kjøper. Ressursbruk og kostnader forbundet med en slik runde vil trolig overstige den inngående avgift det er krevd refusjon for. Det skal også nevnes at dette totalt ikke dreier seg om mer enn til sammen ca 7000.- kr i fradragført inngående merverdiavgift over to måneders periode, men det er prinsippet som her er av interesse.

Svar:

Korrekt bokføring er viktig for kontroll- og gransking av foretaks årsregnskap og historiske regnskapsopplysninger for øvrig ("pliktig regnskapsrapportering", jf. bokføringsloven § 3). For å underbygge den pliktige regnskapsrapporteringen og for å ivareta hensynet til innsyn og kontroll, er det behov for at de bokføringspliktige utarbeider nødvendige spesifikasjoner og overholder ajourholdsfrister. Grunnleggende forutsetninger for bokføringen er blant annet at det er etablert et forsvarlig og hensiktsmessig regnskapssystem, og at det foreligger nødvendig og tilstrekkelig dokumentasjon, både av regnskapssystemet, bokførte opplysninger og balansen. Ut fra dette er det oppstilt prinsippbaserte krav til bokføringen i bokføringsloven § 4. De ti prinsippene som der er oppfylt utdypes gjennom mer detaljerte bestemmelser i loven for øvrig og i bokføringsforskriften.

Gjeldende regelverk bygger på utredningen til bokføringslovutvalget i NOU 2002: 20, og representerer en avveining av hensynet til kontroll ut fra en kost-/nyttevurdering. I utredningen er det vist til at oppgjør ved kontantsalg mottas uavhengig av om salgsdokumentasjon er utstedt og bokført. Dette medfører en større risiko for at transaksjoner ikke blir bokført eller tilstrekkelig dokumentert enn for kredittsalg.

Dersom dokumentasjon av kontantsalg ikke har motpartsangivelse åpner det for at kostnader som ikke vedrører den bokføringspliktige kan bokføres i regnskapet. Dette kan gi den bokføringspliktige urettmessige skattefradrag eller urettmessig fradrag for inngående merverdiavgift. Videre vil bokføringspliktige, dersom motpart ikke er angitt på salgsdokument, kunne kjøpe inn varer eller innsatsfaktorer, for deretter å selge dem videre eller bruke dem i produksjonen eller tjenesteleveranser uten at inntektene og kostnadene bokføres. Dette vil ikke kunne avdekkes ved kontroll mot selgers dokumentasjon, og på den måten vil inntekter og fortjeneste kunne unndras fra avgiftsoppgjør og beskatning. Kontrollbehovet i tilknytning til kontantsalg medfører på den bakgrunn at

det ikke er gitt noe generelt unntak fra dokumentasjonskravet for denne typen salg.

På den annen side vises det i NOU 2002: 20 til at krav til motpartsangivelse medfører visse praktiske problemer for selgere, og gir seg utslag i kostnader for de bokføringspliktige i form av investeringer i utstyr, opplæring av ansatte og økt tidsforbruk i forbindelse med gjennomføring og registrering av kontanttransaksjoner. Utvalget la ut fra slike betraktninger vekt på at krav til motpartsangivelse begrenses til områder der den økte kontrollverdien står i forhold til merkostnadene for den bokføringspliktige.

På denne bakgrunn er det i bokføringsforskriften § 5-1-2 annet ledd og § 5-5 annet ledd gjort visse unntak fra kravet til motpartsangivelse i bokføringsdokumentasjon ved kontantsalg fra detaljist. Unntakene gjelder for varer eller tjenester som ikke er beregnet for videresalg eller som direkte innsatsfaktor i produksjon eller tjenesteleveranse. For selgers del gjelder unntaket uansett ikke der det mottas betaling i kontanter for et beløp på kr 40 000 eller mer inklusive merverdiavgift. For kjøpers del er det en forutsetning at vederlaget er lavere enn kr 1 000 inklusive merverdiavgift. For å ivareta kontrollhensynet stilles det krav om at kjøper, dersom unntaket benyttes, sannsynliggjør at utgiften vedrører virksomheten, ved at kjøper påfører formålet med eller bruksområdet for varene og tjenestene på dokumentasjonen.

Kravene til kontrollspor finnes i bokføringsloven § 10 annet ledd, jf. § 4 første ledd nr. 7. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

"Bokførte opplysninger skal lett kunne følges fra dokumentasjon via spesifikasjoner frem til pliktig regnskapsrapportering. Det skal likeledes på en lett kontrollerbar måte være mulig med utgangspunkt i pliktig regnskapsrapportering å kunne finne tilbake til dokumentasjonen for de enkelte bokførte opplysningene. Dokumentasjonen skal være systematisert på en måte som gjør det mulig å kontrollere at den er fullstendig."

Kravet til toveis sporbarhet er ikke i seg selv et krav til noe som må påføres kjøpsdokumentasjon av selger, men et ordenskrav som medfører at opplysninger (transaksjoner) gis en unik klassifisering ved behandlingen hos den bokføringspliktige. I kravet ligger at hver opplysning (transaksjon) må identifiseres i systemet til den bokføringspliktige på en måte som gjør det mulig å gjenfinne den blant bilag og i spesifikasjoner og regnskapsrapportering. Typisk skjer dette ved at bokføringspliktige tilordner hver transaksjon en gjennomgående nummerisk kode som kan representere dokumentasjonshenvisning (identifikasjonskode), tilordningskode (kontokoder, kunde- og leverandørkoder) samt andre relevante behandlingkoder, for eksempel knyttet til merverdiavgift, jf. også spesifikasjonskravene i bokføringsforskrif-

ten § 3-1. De numeriske kodene (kontrollsporet) gir mulighet til å følge de enkelte transaksjoner fra kilde-dokumentasjon gjennom all behandling i de ulike delene av regnskapssystemet og frem til den endelige rapporteringen. At kontrollsporet er toveis, innebærer at det også er mulig å begynne i motsatt ende og

følge en transaksjon fra regnskapsrapporteringen tilbake til den underliggende dokumentasjonen. Det vil i praksis være svært vanskelig å gjennomføre bokettersyn dersom det ikke gjelder forsvarlige krav til sporbarhet.

SPØRSMÅL NR. 1038

Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 23. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Vil olje- og energiministeren gjennomgå prosessen rundt vern av Åbødalsvassdraget i Sauda og vurdere om det kan være grunnlag for å se på vernevedtaket på nytt?»

BEGRUNNELSE:

Den 18. februar 2005 vedtok Stortinget suppleringsplan for vassdrag (St.prp. nr. 75 (2003-2004)) etter innstilling fra energi- og miljøkomiteen (Innst. S. nr. 116 (2004-2005)). I suppleringsplanen vurderte Olje- og energidepartementet vassdrag som hadde et utbyggingspotensial på totalt ca. 10 TWh.

Åbødalsvassdraget i Sauda var et av vassdragene som ble vernet under suppleringsplanen. Dette skjedde imidlertid uten ordinær saksbehandling for slike saker. Vernet ble ikke tilstrekkelig konsekvensutredet og demokratiske forvaltningsprinsipper ble ikke fulgt i og med at berørte parter ikke ble hørt i forkant av vernet.

Regjeringen og Stortingets flertall overkjørte både grunneiere, organisasjoner og lokale myndigheter. Hadde man fulgt normale prinsipper for saksbehandling i denne saken med både høringer og befaringer ville det blitt klarlagt at de inngrep som var planlagt i vassdraget var minimale og ville hatt svært marginale konsekvenser for miljøet. Det er mye som tyder på at en normal saksbehandling etter demokratiske prinsipper ville gitt et helt annet resultat enn Stortingets vernevedtak.

Stortingets flertall, alle partier med unntak av Fremskrittspartiet og Senterpartiet, fattet til tross for svært mangelfull saksbehandling, vedtak om å verne vassdraget. Arbeiderpartiet var også svært kritisk til denne saksbehandlingen, noe som fremgikk både i merknadsform og fra Stortingets talerstol under be-

handlingen, men valgte likevel å støtte vern av vassdraget under votering i Stortinget.

Stortingets forhastede vedtak berører grunneiere som ønsker å bygge ut småkraftverk i området. Sauda kommune er positive til slik utbygging og har også støtte fra LVK både med hensyn til utbygging og med hensyn til myndighetenes mangelfulle og ufullstendige saksbehandling før vernevedtaket ble fattet.

Grunneiernes planer ville hvis de ble realisert medført mange positive ringvirkninger og hatt stor betydning lokalt. Store investeringer ville bli utløst, det lokale næringsliv ville bli styrket og man ville i tillegg øke krafttilgangen av ren fornybar energi. Alt dette forhindres av et vernevedtak som er fattet på et ufullstendig og svært mangelfullt grunnlag.

Svar:

Denne saken har vært gjenstand for etterfølgende vurdering i departementet ved flere anledninger, både ved svar på spørsmål til skriftlig besvarelse fra samme representant i brev av 7. juni 2006 og ved uttalelse til representantforslag i brev av 21. mai 2007.

Ved konsesjonsbehandlingen av Saudautbyggingen i 2003 ble flere vassdrag, blant annet Åbødalsvassdraget tatt ut av det omsøkte prosjektet. Overføringen av Åbødalsvassdraget ble tatt ut blant annet på grunn av kulturlandskapet i området og på grunn av vassdragets betydelige miljøkvaliteter.

Som det fremgår av St.prp. nr. 75 (2003-2004) ble vassdraget ikke gjort til gjenstand for høring da proposisjonen om suppleringsplan ble utarbeidet. Vassdraget var imidlertid gjenstand for omfattende utredninger i forkant av behandlingen av verne-spørsmålet. Vassdragsmyndighetene hadde det faglige grunnlaget som skulle til for vurderingen av vern.

I forbindelse med Stortingets behandling av pro-

posisjonen om supplering av Verneplan for vassdrag fikk berørte interesser adgang til å komme med dokumentasjon og til å delta i høringsmøte i komiteen. Behovet for høring av kommuner, grunneiere og næringsliv før Stortingets vedtak om vern av Åbødalsvassdraget ble derfor ivaretatt på tilfredsstillende vis.

Stortingets kontroll- og konstitusjonskomite fant ikke grunnlag for å gå videre med saken etter å ha foretatt sin saksgjennomgang.

Jeg kan ikke se at det er grunnlag for å ta initiativ til noen fornyet behandling av vernet av Åbødalsvassdraget.

SPØRSMÅL NR. 1039

Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 17. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Mange må skifte yrke på grunn av sykdom som for eksempel allergi mot noe de er i kontakt med på jobb. En som er fagutdannet mister da mulighetene til å praktisere sitt yrke.

Vil vedkommende i en slik situasjon få rett på arbeidsavklaringspenger og et omskoleringstilbud via NAV for å kunne søke en stilling på samme nivå som sin tidligere utdanning, eller må vedkommende i en slik situasjon ta enhver ledig jobb som finnes som for eksempel telefonsalg?»

BEGRUNNELSE:

Sykdom og allergi gjør at mange må skifte jobb. Jeg har blitt kontaktet av en ung konditor som ble sykemeldet da han er blitt allergisk mot mel, og delvis også mot vann. Han ønsker å omskolere seg til elektriker, og håpet å få mulighet til det mens han mottok arbeidsavklaringspenger. NAV stilte seg negativ til dette da de mente han kunne ta jobb som telefonselger eller som butikkansatt. De mener han ikke lenger skal ha rett på verken sykepenger eller arbeidsavklaringspenger. Mange omskoleres og tar ny utdanning i forbindelse med sykdom, nettopp for at de skal kunne ta en jobb på samme nivået som de tidligere var utdannet. Det virker uklart hvem som skal få rett til omskolering og arbeidsavklaringspenger. De fleste kan ta en telefonselgerjobb eller jobbe i butikk, men de som har tatt en utdanning ønsker selvsagt å kunne ha en jobb de kan tjene tilsvarende på. Det er uansett viktig at tilbudet om omskolering praktiseres likt og at dette ikke varierer fra NAV-kontor til NAV-kontor eller fra person til person. Informasjon bør også være lett tilgjengelig så alle kan se hva de har rett på.

Svar:

Kravet om nedsatt arbeids- /inntektsevne var ulikt i de tre ytelsene som fra 1. mars 2010 ble erstattet av arbeidsavklaringspenger. Det går fram av

Ot.prp. nr. 4 (2008-2009) Om endringer i folketrykkløven og i enkelte andre lover (arbeidsavklaringspenger, arbeidsevnevurderinger og aktivitetsplaner) at departementet mente at utgangspunktet for en ny ytelse måtte være at alle mottakerne skulle ha det samme inngangsvilkåret. Departementet foreslo at det kravet som tidligere gjaldt for mottakere av rehabiliterings- og attføringspenger skulle gjelde for hele målgruppen. Stortinget sluttet seg til departementets vurderinger.

Det som er avgjørende for om en fyller vilkårene for å få arbeidsavklaringspenger er dermed personens mulighet til å stå i et inntektsgivende arbeid, og ikke i hvilken grad helsetilstanden er svekket. Personen skal også vurderes i forhold til mulighetene for å få deltidsarbeid og det skal ikke tas hensyn til at arbeidet har lavere status enn det vedkommende har hatt eller at lønnen er lavere, forutsatt at arbeidet lønnes iht. tariff eller sedvane. Dersom personen var i arbeid da han eller hun fikk sykdommen, skaden eller lytet, vil det være naturlig å starte med å vurdere personens evne til å utføre sine nåværende arbeidsoppgaver. En skal imidlertid også vurdere personens muligheter for å få ethvert annet arbeid som vedkommende er i stand til å utføre.

Det at en som følge av sykdom, skade eller lyte ikke lenger er i stand til å tjene like mye som før, er dermed ikke i seg selv tilstrekkelig til at arbeidsevnen anses å være nedsatt. En oljearbeider som ikke lenger kan jobbe på plattform, men som kan utføre tilsvarende arbeid på land, vil for eksempel ikke være i målgruppen for arbeidsavklaringspenger selv om arbeidet på land er vesentlig dårligere lønnet.

Alle som henvender seg til et NAV-kontor og som ønsker eller har behov for bistand for å komme i arbeid, har en lovfestet rett til å få vurdert sitt bistandsbehov. Brukere som har behov for en mer omfattende vurdering, har rett til å få en arbeidsevnevurdering.

Brukere med bistandsbehov skal delta i utformin-

gen av en konkret plan (aktivitetsplan) for hvordan de skal komme i arbeid. Arbeidsrettede tiltak tildeles av Arbeids- og velferdsetaten etter en konkret vurdering av den enkelte brukeren behov og innenfor de bevilgede rammene og iht. de føringene som er gitt i forskrift 11. desember 2008 nr. 1320 om arbeidsrettede tiltak mv. og i de årlige tildelingsbrevene til Arbeids- og velferdsetaten. Tiltaket må både være nødvendig og hensiktsmessig for at personen skal kunne skaffe seg eller beholde inntektsgivende arbeid. Arbeids- og

velferdsetaten har for øvrig et bredt spekter av virkemidler som kan brukes for å hjelpe folk tilbake i arbeid.

Det er dermed ingen automatikk i at en får finansiert en ny utdanning fra NAV når en ikke lenger kan jobbe innen det en opprinnelig er utdannet for, men etaten kan finansiere nødvendig opplæring når det, etter en konkret vurdering, anses som det mest hensiktsmessige tiltaket for brukeren.

SPØRSMÅL NR. 1040

Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 18. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Er departementets manglende respons på henvendelser fra part i arbeidslivet forenlig med uttalt målsetning om gode relasjoner til arbeidsgiver/arbeidstagerorganisasjoner, og når kan parten forvente et svar fra Arbeidsdepartementet om § 14 i forskrift om arbeidsavklaringspenger?»

BEGRUNNELSE:

I brev av 1. september 2010 og purrebrev av 3. mars 2011 ber Rederienes Landsforening om en endring av § 14 i forskrift om arbeidsavklaringspenger. Saken som sådan er svært viktig for begge parter, både arbeidstager og arbeidsgiver og berører mange tusen sjøfolk ansatt i rederier organisert i Rederienes landsforbund, Norges Rederiforbund og Fraktefartøyenes Rederiforening. Uten å ta stilling til det konkrete forslag, så er det grunn til å minne om at også Norsk Sjømannsforbund, Norsk Sjøoffisersforbund og Norske maskinistforbund støtter forslaget og derav forventer at departementet tar saken på slikt alvor at en om ikke annet kan få en form for tilbakemelding på saken innen rimelig tid. Sik fremstår dessverre ikke saken nå og det kan ramme enkeltpersoner svært u hensiktsmessig slik det klart fremgår i brevet fra RL.

Svar:

Dessverre har NHO og Rederienes Landsforening måttet vente for lenge på å få et formelt svar fra oss. Departementet har nå sendt svar til NHO med kopi til alle de andre organisasjonene som har vist interesse for saken og tatt initiativ til et møte 14. april der alle involverte, både på arbeidstaker- og arbeidsgiversiden, er invitert for å gjøre rede for det omtalte forslaget og å utdype sine syn på saken.

Unntaket organisasjonen ønsker krever lovendring, mens organisasjonene har lagt til grunn at det er spørsmål om justering av en forskrift. Det innebærer at saken er mer omfattende og komplisert enn det er skapt inntrykk av. Forslaget bryter dessuten med et generelt prinsipp i lovverket. I tillegg er det flere andre aktører som har ytret ønsker om unntak. Vi har derfor bl.a. sett det som påkrevd å innhente en vurdering fra Arbeids- og velferdsdirektoratet knyttet til konsekvensene av forslaget. Det har med andre ord vært nødvendig og riktig med en grundig behandling av saken.

Mye av det den rødgrønne regjeringen ønsker å få til, kan bare oppnås gjennom et tett samarbeid med partene i arbeidslivet. Jeg er derfor svært opptatt av å ha gode relasjoner til alle partene. Jeg håper det avtalte møtet vil kunne bidra til å videreføre dette gode samarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1041**Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 24. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I vestregionen er det utlyst tjenestekonsesjon for brukerstyrt personlig assistanse, BPA. Dette konsesjonsgrunnlaget har mangler som bla undergraver selve målsettingen med BPA, nemlig at ordningen skal bidra til at personer med omfattende funksjonsnedsettelse får et aktivt og mest mulig uavhengig liv.

Kan statsråden redegjøre for hvordan departementet påser at brukernes rettigheter etter gjeldende rettsregler og lovgivers intensjon blir ivaretatt ved offentlige anskaffelser av denne art?»

BEGRUNNELSE:

De siste månedene har det vært flere eksempler på hvordan kommunene håndterer lov om offentlige anskaffelser gjennom å lyse ut anbud eller tjenestekonsesjon for brukerstyrt personlig assistanse (BPA). Sist ut var Vestregionens utlysning av tjenestekonsesjon for BPA i 14 kommuner vest for Oslo den 07.02.11.

Både andelslaget ULOBA og RO (ressursenter for omstilling i kommunene) har uttrykt bekymring for at Vestregionens konsesjonsgrunnlag innehar vesentlige mangler, herunder:

1. Målet med lovfesting av BPA var å bidra til at personer med omfattende funksjonsnedsettelse får et aktivt og mest mulig uavhengig liv (jf Ot.prp. nr. 8 (1999 – 2000)). I nevnte konsesjonsgrunnlag innskrenkes muligheten til selvbestemmelse og uavhengig liv gjennom å legge begrensninger for både hva assistentene kan gjøre, og når assistansen kan brukes.
2. Det har fra og med Ot. prp. nr 8 (1999-2000) og rundskriv I-20-2000 vært eksplisitt uttrykt at organiseringen av BPA kan overlates "et andelslag opprettet av brukerne". Vestregionen har i sitt konsesjonsgrunnlag lagt inn betingelser som forhindrer at samvirker kan tildeles konsesjon.
3. Kjernen i en BPA-ordning er at den som har assistansebehovet selv (evt. gjennom en dedikert nærstående) overtar ansvar for organisering og drift, gjennom å fungere som arbeidsleder for assistentene. Rundskriv I-20/2000 angir rammene for arbeidslederansvaret: "Innen de timerammer som kommunens vedtak om praktisk bistand angir, kan brukeren i prinsippet styre hvem han/hun vil ha som hjelper(e), hva assistenten(e) skal gjøre, hvor og til hvilke tider hjelpen skal gis." Dette forutsetter at arbeidslederen får både formelt og

praktisk delegert ansvar, og nødvendig opplæring og veiledning for å håndtere et slikt ansvar. Disse grunnleggende aspektene er fraværende i Vestregionens konsesjonsgrunnlag, noe som blant annet gjenspeiles i utlyst timepris, som har utelatt kostnader til opplæring og veiledning.

En slik utvanning av BPA-ordningen gir grunnlag for å stille spørsmål om lovgivers intensjon er tilstrekkelig ivaretatt.

Svar:

Brukerstyrt personlig assistanse er en god ordning som har gitt mange personer med nedsatt funksjonsevne større valgfrihet, og som samtidig har utfordret kommunene til å utvikle tjenesteformer som svarer til individuelle behov. Kommunen har plikt til å ha ordningen, men vurderer selv om kommunen selv eller andre aktører skal inneha det formelle arbeidsgiveransvaret.

Brukerstyrt personlig assistanse har siden 2000 vært regulert i sosialtjenesteloven. To rundskriv presiserer innholdet i BPA-tjenesten, rundskriv I-20/2000 og I-15/2005.

Uavhengig av hvem som har arbeidsgiveransvaret er det, ifølge rundskriv I-20/2000, brukeren som skal ha rollen som arbeidsleder. Innenfor de rammene som kommunenes vedtak om praktisk bistand angir, kan brukeren i prinsippet styre hvem han/hun vil ha som hjelper(e), hva assistenten(e) skal gjøre, hvor og til hvilke tider hjelpen skal gis. Likevel er det slik at dette må skje innenfor arbeidsrettslige regler og i forhold til intensjonen med tjenesten praktisk bistand. I praksis må det derfor skje et samarbeid mellom arbeidsgiver og arbeidsleder om tilsetting av assistenter. I noen tilfeller er bruker både arbeidsgiver og arbeidsleder.

Kommunen er alltid ansvarlig for at bruker og assistenter får den nødvendige opplæring om BPA-ordningen og tilknyttede regelverk. Kommunen kan velge om den selv vil forestå opplæringsoppgaver som bruker selv ikke utfører. Jeg vil understreke at det er viktig at det blir gitt god opplæring.

Dersom kommunen velger å sette bort oppgaver til andre, må anskaffelsesreglene følges. Kommunen kan da i tråd med forskrift om offentlige anskaffelser § 2-1 tredje ledd eventuelt velge å begrense konkurransen til å gjelde ideelle organisasjoner.

Bærum kommune har i forbindelse med representantens spørsmål henvendt seg til både represen-

tanten og departementet og redegjort for sitt syn på innholdet i den omtalte tjenestekonsesjonen. Bærum kommune redegjør for at kravene og intensjonene i BPA-ordningen etterleves ved å følge rundskrivene om ordningen (rundskriv I-20/2000 og I-15/2005). Bærum kommune vil få kopi av dette svarbrevet til Stortingets president.

Det som særskilt skiller BPA-ordningen fra øvrige omsorgstjenester er blant annet brukerens valgfrihet både med hensyn til organisering og med hensyn til personlig valg av assistent. Dette kan tale for at det kan være krevende å legge ut tjenestekonsesjoner på BPA med hensyn til å ivareta brukere og ansatte på en god måte.

Jeg mener at kvalitetskrav er en helt nødvendig

forutsetning for å sikre en kvalitativt god tjeneste på dette området. Helse- og omsorgsdepartementet er kjent med at Norsk Standard har under utarbeidelse en standardkontrakt. Den skal bidra til at både anskaffelsesprosedyrer i lov om offentlige anskaffelser (LOA) og andre regelverk følges ved anskaffelser knyttet til BPA. HOD vil i samarbeid med andre berørte departementer se nærmere på hensiktsmessighet og innretning for anskaffelsesordningen for denne type tjenester.

Jeg viser for øvrig til mitt svar av 18.03.11 på spørsmål nr 1048 – om hvordan implementering og praksis på dette området skal sikres slik at det ikke går ut over enkeltpersoners integritet.

SPØRSMÅL NR. 1042

Innlevert 10. mars 2011 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 16. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Magasinet Forskerforum 3/2011 melder at praksisen i NAV overfor Ph.D.- stipendiater praktiseres på en måte fagforeningen Forskerforbundet mener er urimelig. En del av praksisen er at tidligere stipendiater i seks uker før disputasen ikke innrømmes dagpenger. Dette til tross for at meldekortene åpner for å rapportere den faktisk medgåtte tiden til disputasforberedelser.

Vil statsråden ta initiativ til å endre denne praksisen?»

Svar:

Jeg kan opplyse om at Arbeidsdepartementet og Forskerforbundet hadde et møte 28. februar d.å., hvor det ble tatt opp flere spørsmål omkring praktiseringen av dagpengeregulverket overfor doktorgradsstipendiater som ikke har levert avhandlingen innen utløpet av stipend-perioden.

Doktorgradsstipendiater som har levert sin avhandling og som har avsluttet stipendperioden, kan ha rett til dagpenger på linje med andre. Doktorgradsstipendiater regnes i praksis ikke som reelle arbeidssøkere iht. folketryktdloven § 4-5, så lenge de fortsatt arbeider med avhandlingen. Da anses de å være un-

der utdanning eller ev. i arbeid. Selv om doktorgradsstipendiaten er innvilget dagpenger i perioden etter at avhandlingen er levert, vil han eller hun likevel ikke ha rett til dagpenger i den perioden som benyttes til forberedelser forut for disputasen. I praksis legges det til grunn at en periode på seks uker er en rimelig periode. Også Trygderetten har lagt til grunn at en slik seks ukers periode til forberedelser anses som rimelig. Opplysninger departementet har fått fra Arbeids- og velferdsetaten tyder på at det er svært få klagesaker som gjelder dette. I utgangspunktet er min oppfatning derfor at praksis her er rimelig, men jeg mener likevel at etaten bør være åpen for å vurdere om det er grunnlag for å endre praksis når det gjelder lengden på forberedelsesperioden.

I brev 11. mars d.å. er Arbeids- og velferdsdirektoratet derfor bedt om å drøfte praksis sammen med Forskerforbundet og eventuelt andre interessenter, med sikte på å komme frem til en forberedelsesperiode uten rett til dagpenger som på best mulig måte samsvarer med perioden som faktisk brukes. Direktoratet er samtidig bedt om å vurdere praksis på enkelte andre punkter når det gjelder avsluttende arbeid med doktorgrad og eventuelle dagpengerrettigheter.

SPØRSMÅL NR. 1043**Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 23. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Avisen Vårt Land har den 8- 9 og 10.03 i flere artikler satt søkelys på mengden av gamle kirker som krever enorme beløp for å vedlikeholdes. Mange av kirkene er ikke i bruk og er heller ikke funksjonelle for å ivareta dagens kirkelige behov. Av de 1620 kirkene som finnes er mange vernet og fredet noen på grunn av sin unike arkitektur.

Vil ministeren legge til rette for at riksantikvaren enklere kan oppheve verning av kirker som ikke er spesielt sjeldne og der kommunen og kirken selv mener det er formålstjenlig?»

BEGRUNNELSE:

Mange gamle kirker blir lite, eller ikke brukt og enkelte steder ligger kirkene ganske tett. Kommunene som er ansvarlig for sine kirker har i mange tilfeller store økonomiske utfordringer med vedlikeholdet av disse. Resultatet sees på det store forfallet som mange kirker tydelig bærer preg av.

Dersom det gis mulighet for å ta ned eller endre på bruksform på kirker som det ikke er behov for og som ikke har særlig verneverdi så vil det muligens åpne mulighet for nye funksjonelle kirker. Disse vil da bli flotte symboler for vår tids kirkebygg.

Svar:

I Norge har vi i alt ca. 1620 kirker. Kirkene våre er mange steder både de eldste og mest påkostede offentlige bygningene. Fram til slutten av 1700-tallet var Kirken som institusjon nesten enerådende som bestiller av større bygge-, dekorasjons- og utsmykingsoppgaver i Norge. I motsetning til de andre landene i Skandinavia hadde ikke vi eget kongehus eller en vel utviklet adel som sto for dette. Viktige deler av vår materielle kunst- og kulturhistorie på 1500-, 1600- og deler av 1700-tallet har derfor sitt opphav i Kirkens bestillinger, og dette befinner seg fremdeles i eller, rettere sagt, er i stor grad våre kirker.

Det er kun et fåtall av kirkene våre som er formelt fredet. Alle kirker som er bygget før 1650 er automatisk fredet. Kun en håndfull nyere kirker fredet etter

kulturminneloven ved eget vedtak. Det er nødvendig med særskilt tillatelse fra Riksantikvaren for å gjøre inngrep i disse fredete kirkene.

Alle kirker bygget før 1850 og et utvalg kirker bygget etter 1850 har status som verneverdige. Disse skal behandles i tråd med retningslinjene for forvaltning av kirker som er tatt inn rundskriv utgitt av Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet og Miljøverndepartementet i mai 2000 (kirkerundskrivet). I disse sakene treffer biskopen vedtak om endringer, ombygging og eventuell avhending etter antikvarisk rådgivning fra Riksantikvaren.

I desember 2010 skrev Riksantikvaren brev til bl.a. biskopene og inviterte til et samarbeid om revisjon av dette rundskrivet. Formålet er å forbedre og ytterligere effektivisere saksbehandling og diskutere roller og ansvarsfordeling i håndtering av saker som omhandler endringer og antikvarisk forvaltning av kirkene og kirkenes omgivelser. Det er opprettet en arbeidsgruppe som startet sitt arbeid den 18. mars 2011. Gruppen har som mål å levere sitt forslag til Miljøverndepartementet og Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet innen 1. november 2011.

Vern gjennom bruk er det beste vern også når det gjelder kirkene våre. Det er viktig at vernet av kirkene ikke legger hindringer i veien for den praktiske bruken av dem. Dette legger Riksantikvaren stor vekt på både i sin myndighetsutøvelse og antikvariske rådgivning.

Norske myndigheter må også etter hvert forholde seg kirkebygg som ikke lenger skal benyttes som menighetskirker. Selv om dette ikke foreløpig har vært noen stor utfordring i Norge, ser vi at dette etter hvert vil bli mer aktuelt. Ettersom det er forholdsvis få fredete kirker, vil opphevelse av fredning neppe være aktuelt. Når det gjelder de verneverdige og kirker for øvrig, er det biskopene og Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet som i dag har ansvar.

Jeg regner med at arbeidsgruppen som nå går i gang med sitt viktige arbeid, vil legge stor vekt på å finne gode løsninger som ivaretar både verneinteresser og bruksinteresser.

SPØRSMÅL NR. 1044**Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 18. mars 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Ser statsråden med bekymring på tilstandene i Hedmark hvor det i 2010 ble meldt inn 1462 bekymringsmeldinger til barnevernet og hvorav 360 ikke ble fulgt opp innen fristen?»

Svar:

Stortingsrepresentant Bredvold viser til tall som Fylkesmannen i Hedmark har offentliggjort i sin Sosial- og helsemelding 2010. Tabellen som tallene er hentet fra, baserer seg på frist skjemaer som kommunene har sendt inn til Fylkesmannen, jf barnevernloven § 6-9. Her fremgår det at kommunene har oversittet lovens frister for gjennomgang av meldinger og behandling av undersøkelsessaker til barnevernet i 24,5 prosent av tilfellene. Jeg er ikke kjent med at de andre Fylkesmennene publiserer tilsvarende oversikter og kan derfor vanskelig sammenlikne med resten av landet.

Barneverntjenesten i kommunene rapporterer per 30.6 og 31.12 til Fylkesmennene om situasjonen i kommunalt barnevern. Dette gir grunnlag for å sammenlikne tall for kommunene i Hedmark fylke med fylker i resten av landet.

Ifølge halvårsrapporteringene hadde Hedmark 74 fristoversittelser på meldinger (4,1 pst) og 261 fristoversittelser på undersøkelsessaker (18,9 pst). For hele landet var tilsvarende andeler henholdsvis 2,9 pst og 17,6 pst. Hedmark ligger med andre ord noe høyere enn gjennomsnittet for landet når det gjelder fristoversittelser.

Tallet på barn og unge som mottar hjelp fra barnevernet har økt hvert år det siste tiåret. I 2009 mottok 46 500 barn og unge hjelp fra barnevernet (kilde:

SSB). Den største veksten har vært i antall nye meldinger og undersøkelsessaker. Undersøkelsessakene har økt med 60 prosent fra 2002 til 2009. Samtidig har antall ansatte økt med kun 23 prosent. Denne store økningen i meldinger og undersøkelser krever omfattende administrativt arbeid og vil kunne gå på bekostning av kvaliteten i barnevernet hvis det ikke avsettes tilstrekkelig ressurser til å håndtere økningen.

I statsbudsjettet for 2011 ble det satt av 240 mill. kroner til en øremerket styrking av det kommunale barnevernet. Målsettingen med satsingen er å styrke barneverntjenester i de mest utsatte kommunene. Jeg mener at satsingen vil være et viktig bidrag i innsatsen mot sviktområdene i den kommunale barneverntjenesten.

Fylkesmannen i Hedmark har gjennom øremerkingen fått 17,6 stillinger og over 2 mill. kroner til kompetansetiltak til fordeling i fylket. Dette innebærer en gjennomsnittlig økning i antall ansatte i det kommunale barnevernet i Hedmark på 14,2 pst. Dette er en kraftig økning sammenliknet med tidligere år.

I tabellen som stortingsrepresentanten viser til, har kommunene Eidskog og Stor-Elvdal de største andelene fristoversittelser. Fylkesmannen i Hedmark rapporterer at disse kommunene gjennom øremerkingen øker andelen ansatte med henholdsvis 16,7 og 35 pst. I tillegg har Eidskog fått 263 000 kroner og Stor-Elvdal 102 000 kroner til å styrke kompetansen i barneverntjenesten.

Jeg ser frem til å følge med på utviklingen fremover og forventer at økningen i antall stillinger og midler til styrking av kompetansen vil føre til færre fristoversittelser i barnevernet.

SPØRSMÅL NR. 1045**Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 23. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I 2007 kjøpte Statoil seg inn i oljesandproduksjonen i Canada. Selskapets satsing på oljesand er omstridt og har høstet sterk kritikk. CO₂-utslippene fra oljesandproduksjon er flere ganger høyere enn på

norsk sokkel. Nå er Statoil stevnet av kanadiske myndigheter for overtredelse av vannlisen og til sammen 19 brudd på vannloven. Statsråden har tidligere uttalt seg kritisk til Statoils engasjement i oljesand.

Hvilket initiativ vil statsråden nå ta i forhold til Statoils tilstedeværelse i kanadisk oljesandproduksjon?»

Svar:

Regjeringen vil at staten skal være en profesjonell, langsiktig og krevende eier. Statlige selskaper skal være i fremste rekke når det gjelder miljøtiltak innen sin bransje. Regjeringen har også sagt at det forventes at arbeidet med miljøspørsmål i det enkelte selskap må skje systematisk og dekke hele verdikjeden i virksomheten.

Om ikke lenge vil regjeringen legge frem en ny stortingsmelding om statlig eierskap. Her tas det sikte på en ytterligere presisering av statens forventninger til selskapenes arbeid med samfunnsansvar, noe som igjen vil gjenspeiles i statens videre eierdialog med det enkelte selskap. Det legges opp til at prinsipper om ansvar, kompetanse og rollefordeling videreføres.

Regjeringens prinsipielle holdning er fortsatt at

det ikke er statens oppgave som eier å treffe avgjørelser som har med driften av selskapet å gjøre, eller som gjelder den nærmere organiseringen av virksomheten innen for rammen av styrets kompetanse. Dette grunnleggende eierskapsprinsippet har fått bred støtte i Stortinget, blant annet gjennom behandlingen av to representantforslag fra Kristelig Folkeparti om denne virksomheten i henholdsvis dokument 8:109 (2008-2009) og dokument 8:25S (2009-2010). Dette er også i tråd med statens etablerte eierpolitikk slik den er presentert i St. meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap og slik det vil bli gjentatt og fastslått i den kommende eierskapsmeldingen.

Jeg forventer selvsagt at selskapet generelt etterlever alle de lokale krav og retningslinjer som det stilles overfor som følge av sin virksomhet internasjonalt. Dette gjelder også for selskapets virksomhet i Canada. På denne bakgrunn vil jeg fortsette å utøve det statlige eierskapet i Statoil i tråd med regjeringens eierpolitikk og de etablerte prinsipper som Stortinget har sluttet seg til.

SPØRSMÅL NR. 1046

Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 18. mars 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Ser statsråden at de økonomiske konsekvensene kan bli for stor for den kommune som barnet oppholder seg i, og vil statsråden sørge for en endring eller tydeliggjøring av retningslinjene slik at det økonomiske ansvaret av et vedtak kan vurderes fordelt mellom de aktuelle kommuner eller pålagt kommunen som barnet har bostedsadresse i?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er blitt gjort kjent med en sak der flere kommuner er i konflikt hvem som skal ta kostnaden ved en barnevernsovertakelse av et barn. Skal det være den kommunen som barnet oppholder seg i på det aktuelle tidspunktet eller skal det være den kommunen som barnet har bostedsadresse i. Etter barnevernsloven § 8-4 påhviler ansvaret for å reise en sak etter lovens § 4-12 den barnevernstjenesten i den kommune " der barnet oppholder seg". Denne bestemmelsen pålegger en tilfeldig oppholdskommune et stort ansvar, men med det gode formål at barna skal være sikret rett til hjelp uansett hvor de opphol-

der seg. Dette kan likevel få urimelige økonomiske konsekvenser for den aktuelle kommune, dersom barnet oppholdt seg der midlertidig eller helt tilfeldig. De ytterste konsekvensene av å følge disse retningslinjene er at kommuner verger seg for å gjøre vedtak som skal være til barns beste pga. at de må ta det økonomiske ansvaret for barna.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president 11. mars 2010 med skriftlig spørsmål nummer 1046 fra stortingsrepresentant Solveig Horne. Spørsmålet er rettet til kommunal- og regionalministeren, men er overført til barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.

I begrunnelsen for spørsmålet peker representant Horne på at reglene i barnevernloven etter hennes oppfatning kan få urimelige konsekvenser for en kommune, dersom et barn oppholder seg der midlertidig eller helt tilfeldig. Det vises også til at den ytterste konsekvens av regelverket kan bli at en kommune vegrer seg mot å fatte vedtak som vil være til barnets

beste fordi den må ta det økonomiske ansvaret for barnet.

Det overordnede hensynet etter barnevernloven er å sikre at barn får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Barneverntjenesten skal finne tiltak som er til beste for barnet, og loven tilstreber klare regler om hvilken kommune som skal ha ansvaret. Dette ble grundig vurdert i forbindelse med innføringen av barnevernloven i 1993. Det fremgår av Ot. prp. nr. 44 (1991-92) at et viktig hensyn var å hindre at barn som har behov for hjelp blir kasteball mellom kommuner. Barnevernloven slår således fast at det er den kommunen der barnet til enhver tid oppholder seg som i utgangspunktet har ansvar for å yte tjenester og tiltak som omfattes av loven, se barnevernloven § 8-1. Formålet er å sikre at barnet vil ha krav på hjelp der han eller hun oppholder seg til enhver tid.

Ansvaret for å reise sak om omsorgsovertakelse etter barnevernloven § 4-12 tilligger altså barneverntjenesten i den kommunen der barnet oppholder seg. Dette følger av barnevernloven § 8-4 første ledd første punktum. Det er således oppholdskommunen som har ansvaret etter loven, selv om oppholdet er av rent midlertidig art. Dersom barnets tilknytning til oppholdskommunen er liten, vil det i enkelte tilfeller være en bedre løsning at barneverntjenesten i bostedskommunen overtar ansvaret for å reise sak for fylkesnemnda. Loven åpner derfor for at kommunene kan inngå avtale om en ansvarsfordeling tilpasset det enkelte tilfelle. Dette følger av barnevernloven § 8-4

første ledd annet punktum. I henhold til denne bestemmelsen kan de berørte kommuner inngå avtale om at ansvaret overføres til en annen kommune som barnet har tilknytning til. Kommunene kan videre kreve at fylkesmannen avgjør tvist om uenighet om hvilken kommune som har ansvar for å yte tjenester, se barnevernloven § 8-3.

Det økonomiske ansvaret tilligger den kommunen som har ansvaret for tiltaket, se barnevernloven § 9-1 annet ledd. I medhold av denne bestemmelsen er det den kommunen som har ansvar for å yte tjenester og tiltak etter §§ 8-1 og 8-4 som skal dekke kostnadene. Dette innebærer at det er samsvar mellom ansvaret for å yte tjenesten og tiltaket og ansvaret for utgiftsdekningen. I rettspraksis er det lagt til grunn at kommunene har anledning til å avtale en annen fordeling av ansvaret for utgiftene.

Barnevernloven har altså lagt avgjørende vekt på å ha klare regler om hvilken kommune som skal ha ansvaret og det er hensynet til barnet som begrunner dette. Jeg ser at denne løsningen i enkelte tilfeller kan ha uheldige konsekvenser for kommunen. Regelverket åpner imidlertid for at kommunene kan inngå avtaler som fraviker lovens utgangspunkt dersom dette anses hensiktsmessig i det enkelte tilfelle. Departementets inntrykk fra dialogen med fylkesmannsembetene er videre at denne type saker ikke representerer noe stort problem for kommunene. Jeg ser derfor ikke noe umiddelbart behov for justeringer av regelverk eller nye retningslinjer på området.

SPØRSMÅL NR. 1047

Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 17. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«I avisa Nordlys torsdag 10. mars 2011 så femkommer det i en artikkel at et voldtektsoffer nektes økonomisk støtte fra NAV fordi vedkommende fikk kr. 200 000 i erstatning for voldtekten. Erstatningen mener NAV at vedkommende skal bruke til å leve for og derfor ikke er kvalifisert til støtte.

Mener statsråden det er riktig at erstatning for voldtekt, skal brukes til helt nødvendig livsopphold og at erstatning diskvalifiserer til økonomisk støtte fra NAV, og hva vil statsråden gjøre i denne konkrete saken?»

Svar:

Økonomisk stønad til livsopphold etter lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen ytes til personer som ikke er i stand til å sørge for sitt eget livsopphold. Stønaden er en del av samfunnets økonomiske sikkerhetsnett, og skal være til hjelp for dem som står helt uten andre muligheter. Som en konsekvens av dette er stønaden subsidiær. Før det gis økonomisk stønad må man først utnytte de muligheter man har til å sørge for eget livsopphold.

En erstatning påvirker den enkeltes økonomi og kan gi som resultat redusert behov for økonomisk sosialhjelp. Man har ikke krav på sosialhjelp så lenge

man har egne midler, og NAV-kontoret kan i henhold til loven gi avslag med henvisning til en erstatning.

Loven gir imidlertid også rom for å utøve skjønn. NAV-kontoret har rettslig adgang til å gi sosialhjelp i særlige tilfeller selv om det ikke foreligger en rett til stønad. I de tilfellene gis stønad til personer som trenger det, for å kunne overvinne eller tilpasse seg en vanskelig livssituasjon. Dette følger av § 19 i lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen. I motsetning til hovedbestemmelsen om økonomisk

stønad til livsopphold, er dette ikke en rettighetsbestemmelse. Ytelser etter denne bestemmelsen beror på NAV-kontorets skjønn.

Sosialhjelp er en kommunal ytelse, og jeg verken kan eller vil intervensere i konkrete saker. Overprøving av saksbehandlingen i konkrete saker gjøres av Fylkesmannen etter klage fra den saken gjelder. Fylkesmannen foretar en lovlighetskontroll, men kan også overprøve skjønnsutøvelsen og endre vedtaket hvis det er utøvet åpenbart urimelig skjønn i saken.

SPØRSMÅL NR. 1048

Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 18. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I en rekke kommuner settes nå brukerstyrt personlig assistanse, BPA, på anbud, etter lov om offentlige anskaffelser (LOA). Kommunenes håndtering av dette er særlig bekymringsfull fordi enkeltpersoners assistansebehov har vært gjenstand for utlysning og gjennomføring av anbudskonkurranse, og fordi beskrivelser av og rapportering rundt enkeltpersoners assistansebehov gjøres til en del av anskaffelsen.

Hvordan vil statsråden sikre at implementering og praksis på dette området ikke går ut over enkeltpersoners integritet?»

BEGRUNNELSE:

De siste årene har vi sett en endring i hvordan kommunene innretter seg med hensyn til organisering av brukerstyrt personlig assistanse (BPA). Flere private aktører på området har bidratt til at kommunene må gjøre aktive valg om kun å organisere BPA i egen regi, eller å følge regelverket i lov om offentlige anskaffelser (LOA) og forskrift om offentlige anskaffelser (FOA) med tilhørende prosedyrer for anskaffelse fra andre aktører.

Kompliserte prosedyrer for utlysning og gjennomføring av anbud eller tjenestekonsesjon kan medføre at kommuner vegrer seg mot å gi brukerne økt valgfrihet gjennom konkurranse. For at BPA skal fungere etter intensjonen, er det særlig viktig at den som skal være arbeidsleder for ordningen får et tilbud om arbeidsgiverløsning som møter vedkommendes behov, og kan tilby opplæring og veiledning etter ønske.

Kommunenes håndtering av LOA i forbindelse med anskaffelse av BPA er særlig bekymringsfull

fordi det på anskaffelsesportalen Doffin har forekommet at enkeltpersoners assistansebehov har vært gjenstand for utlysning og gjennomføring av anbudskonkurranse. Det må vel kunne karakteriseres som eksempel på overopppfyllelse av regelverket, og ikke hva man hadde tenkt seg da Lov om offentlige anskaffelser ble innført. Det er etter representantens syn ikke i tråd med forståelsen av hva BPA er og skal være, når utlysningen med tilhørende kontraktvilkår begir seg inn på beskrivelse av assistansebehov, i stedet for å konsentrere seg om konkret kravspesifikasjon av arbeidsgiverløsning og opplæring av arbeidsledere.

For de enkeltpersonene som ser sitt privatliv og assistansebehov utlyst for konkurranse på denne måten, blir det en unødvendig belastning.

Svar:

Brugerstyrt personlig assistanse, BPA, er regulert i sosialtjenesteloven. Kommunene må påse at sosialtjenestelovens bestemmelser om taushetsplikt blir fulgt når de setter arbeidsgiveroppgaver for BPA ut på anbud.

Gjeldende internkontrollforskrift og kvalitetsforskrift for pleie- og omsorgstjenester i kommunene har krav om at kommunene har systemer for å sikre at gjeldende regelverk etterleves. Dette gjelder også dersom kommunen velger å sette oppdrag ut til private leverandører.

Norsk Standard har under utarbeidelse en standardkontrakt som skal bidra til at anskaffelsesprosedyrer i lov om offentlige anskaffelser (LOA) og andre regelverk følges ved anskaffelser knyttet til BPA.

Helsedirektoratet vurderer at dette vil bidra til å sikre en bedre håndtering av denne typen anskaffelser. Skjemaet skal etter planen ferdigstilles i løpet av sommeren 2011.

Dersom noen mener at kommunens anskaffelsesprosedyrer medfører at tjenestene som ytes ikke er forsvarlige eller det går ut over enkeltpersoners inte-

gritet, bør det klages til Fylkesmannen som både er tilsynsmyndighet og klageorgan på dette tjenesteområdet.

Jeg viser for øvrig til mitt svar på spørsmål nr 1041 - brukerstyrt personlig assistanse, BPA, - ivaretagelse av brukernes rettigheter ved offentlige anskaffelser.

SPØRSMÅL NR. 1049

Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 22. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for fortgang i saken om utbygging og finansiering av Fosenevegene?»

BEGRUNNELSE:

I Dokument nr. 15:1177 (2009-2010) stilte undertegnede spørsmål til samferdselsministeren om når Stortinget vil få seg forelagt sak om Fosenevegene, og om statsråden ville bidra til en så rask fremdrift som mulig. Statsråden svarte da at det var hen-

nes ambisjon å legge fram en proposisjon for Stortinget så raskt som mulig, og forhåpentligvis i løpet av 2010. Svaret var datert 20.05.2010. Stortinget venter fremdeles på saken.

Svar:

Jeg er innstilt på å fremme en proposisjon om Fosenevegene så raskt som mulig for Stortinget og legger opp til at det skal skje i løpet av vårsesjonen i år.

SPØRSMÅL NR. 1050

Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 21. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ved inngangen til 2010 eide SPU (Statens pensjonsfond utland) aksjer i det sveitsiske Adecco SA for ca. 772 millioner kroner.

Har SPU solgt seg ut av Adecco på grunn av brudd på norsk arbeidsmiljølovgivning og etiske retningslinjer, eller vil man opprettholde eierskapet for å påvirke selskapets etikk?»

BEGRUNNELSE:

Adecco SA er et sveitsisk holdingselskap som eier alle aksjene i holdingselskapet, Olsten Norway AS. Dette aksjeselskapet eier 100 prosent av Adecco

Norge AS. Datterselskapet Adecco Helse AS er blitt anmeldt for brudd på den norske arbeidsmiljøloven, etter avsløringer i media.

Det var det norske arbeidstilsynet som anmeldte Adecco, etter brudd på arbeidsmiljøloven ved flere norske sykehjem. Det er også snakk om dokumentfalsk, for å skjule brudd på arbeidsmiljøloven for myndighetene.

Regjeringen med tidligere finansminister Kristin Halvorsen i spissen har tidligere utestengt den amerikanske varehusgiganten Wal-Mart fra Statens pensjonsfond investeringer. Begrunnelsen bl.a. var manglende arbeidstagerrettigheter og dermed brudd på de

etiske retningslinjene til Statens pensjonsfond utland. Wal-Mart har bedt norske myndigheter revurdere vedtaket om å ikke investere i selskapet, da de ikke var enig i de vurderinger finansministeren gjorde. Det kan i den sammenheng være interessant å vite om hva slags dialog som har vært mellom Wal-Mart og finansdepartementet i den sammenheng.

Det ønskes også opplyst hva SPU har gjort gjennom sitt eierskap i Adecco for å forbygge slike forhold som har fremkommet.

Svar:

Regjeringen ser svært alvorlig på de forholdene som er avdekket i virksomhetene som er drevet av Adecco og de øvrige problemstillingene som har kommet i kjølvannet av denne saken. Som nevnt i spørsmålet har Arbeidstilsynet tatt tak i saken. I tillegg til anmeldelsene av Adecco og Incita, har Arbeidstilsynet iverksatt en tilsynskampanje rettet mot bemanningsbransjen, med særlig vekt på helse- og omsorgssektoren. I samråd med partene i arbeidslivet har arbeidsministeren besluttet å nedsette en part-sammensatt arbeidsgruppe som skal drøfte problemstillinger knyttet til useriøsitet og sosial dumping i offentlig sektor og hvor også bemanningsbransjen blir et viktig tema.

De etiske retningslinjene for SPU bygger på en plattform av internasjonalt anerkjente prinsipper for god selskapsstyring, samt selskapers håndtering av miljø- og samfunnsmessige forhold. Det er et generelt mål i arbeidet som ansvarlig investor å søke å påvirke til bærekraftig selskapspraksis. Virkemidlene vi har til rådighet skal brukes med dette for øye.

Uttrekk er forbeholdt tilfeller av grov uetisk aktivitet. Terskelen for å utelukke selskaper skal være høy og det skal brukes som en siste utvei etter å ha vurdert selskapets vilje og evne til å bedre praksis.

Etikkrådet for SPU overvåker selskapene fondet er investert i med tanke på å avdekke tilfeller av grov uetisk aktivitet. Rådet legger stor vekt på å kartlegge faktum grundig og å innhente informasjon fra ulike kilder. Rådet har alltid kontakt med et selskap i utredningsprosessen, slik at selskapet får lagt fram sitt syn på saken før en ev. tilråding om uttrekk fremmes. En slik grundighet bidrar til å sikre riktige beslutninger og beslutninger som kan ha troverdighet både hos selskaper og investorer.

Etikkrådet vil se hen til flere momenter når rådet vurderer hvorvidt et selskap kan anses å opptre grovt uetisk. Rådet vil vektlegge internasjonalt anerkjente normer på området og ut fra det definere et etisk minimum som selskaper må forventes å leve opp til uavhengig av hvor de opererer. Etikkrådet vil også ta i betraktning andre momenter, som mulige brudd på lokal lovgivning. Det er imidlertid eksempler på at rådet har gitt råd om uttrekk på tross av at lokal lov-

givning er fulgt, og det er eksempler på at rådet ikke vil anse et tilfelle for grovt i retningslinjenes forstand selv om et selskap bryter lovgivning. Målet er så langt som mulig å følge en ensartet og internasjonalt fundert standard og sørge for at like tilfeller blir behandlet likt.

I retningslinjene heter det at Etikkrådet kan gi råd om å utelukke et selskap dersom det anses å medvirke til:

”grove eller systematiske krenkelser av menneskerettighetene som for eksempel drap, tortur, frihetsberøvelse, tvangsarbeid, de verste former for barnearbeid”.

Det er ikke mulig å gi en uttømmende liste over tilfeller som vil kvalifisere til uttrekk etter dette kriteriet. Men de eksemplene som gis i bestemmelsen, illustrerer at man ønsker å ramme de groveste tilfellene av menneskerettighetsbrudd.

Wal-Mart ble utelukket fra SPU i 2006 basert på Etikkrådets vurdering av at selskapet medvirker til grove og systematiske krenkelser av menneskerettighetene. I saken la rådet vekt både på alvorlighetsgraden i flere av menneskerettsbruddene, omfanget av menneskerettsbruddene og systematikken i bruddene.

Rådet uttalte bl.a. at det anså at det foreligger

”... et omfattende materiale som tyder på at Wal-Mart gjennomført og systematisk opererer slik at det benytter mindreårig arbeidskraft i strid med gjeldende internasjonalt regelverk, at arbeidsforholdene hos mange av leverandørene er farlige eller helseskadelige, at arbeidere presses til å arbeide overtid uten kompensasjon, at selskapet systematisk diskriminerer kvinner når det gjelder lønnsforhold, at alle forsøk på fagorganisering blant selskapets ansatte stanses, at det i en del tilfeller benyttes urimelig avstraffing og innelåsning av arbeidere, samt en rekke andre forhold...”.

I etterkant av at tilrådingen ble gjort kjent, ba Wal-Mart om å få møte Finansdepartementet. Departementet sa ja til et slikt møte ut fra en premiss om at departementet kunne gi en generell orientering om systemet med de etiske retningslinjene, mens Etikkrådet ville være rette instans for diskusjoner om den konkrete saken. Departementet er kjent med at det har vært møter mellom Etikkrådet og selskapet. I Etikkrådets mandat ligger det en generell plikt for rådet til å vurdere hvorvidt grunnlaget for en utelukkelse som er gjennomført fortsatt er til stede. Vi har flere eksempler på at selskaper er tatt inn igjen i SPU's portefølje på bakgrunn av ny informasjon om saken.

Overvåking og oppfølging av selskaper i SPU's portefølje er delegert til hhv. Norges Bank (eierskapsutøvelse) og Etikkrådet (observasjon og uttrekk). Jeg har generelt stor tillit til at begge aktører gjør sitt arbeid på en god måte. Til den konkrete sa-

ken representanten reiser, har jeg tillit til at Etikkrådet fanger opp tilfeller av grovt uetisk aktivitet, jf de etiske kriteriene for uttrekk, herunder relatert til arbeidstakerrettigheter. Norges Bank har innenfor sitt mandat om å drive ansvarlig forvaltningspraksis og eierskapsutøvelse utarbeidet egne Prinsipper for selskapsstyring og retningslinjer stemmegivning. Innenfor områdene barns rettigheter, klima og vannforvaltning har Norges Bank formulert forventninger

til selskapene i egne dokumenter. Disse prinsippene og forventningene indikerer hvordan banken normalt vil agere i sentrale spørsmål knyttet til god selskapsstyring og selskapers håndtering av miljømessige og samfunnmessige forhold.

Endelige beslutninger om å sette et selskap til observasjon eller å utelukke et selskap på bakgrunn av råd fra Etikkrådet, vil bli kunngjort av departementet når nedsalg i selskapet er gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 1051

Innlevert 11. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 22. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre nødvendige avklaringer og forutsigbarhet for SalMars videre oppdrettsvirksomhet i Froan?»

BEGRUNNELSE:

Departementet har nå til behandling søknad om permanent drift for eksisterende oppdrettsvirksomhet i Froan landskapsvernområde. Saken har en lengre historikk og selskapet fortjener en avklaring. Saken dreier seg blant annet om det er hjemmel i eksisterende verneforskrift til permanent oppdrettsvirksomhet. For det andre er det et spørsmål hvordan man forholder seg dersom departementet mener det ikke er en slik hjemmel i eksisterende forskrift. Fylkesmannen har anbefalt en endring av forskriften med dette for øye. Dersom departementet mener en forskriftsendring er nødvendig, er det viktig at midlertidig tillatelse forlenges slik at virksomheten kan fortsette så lenge prosessen med evt. høring og forskriftsendring pågår.

Svar:

SalMar ASA har en midlertidig tillatelse til å drive oppdrett av laks/ørrett i Froan landskapsvernområde med dyrelivsfredning. Ved brev av 30. juni 2009 søkte SalMar ASA Fylkesmannen i Sør-Trøndelag om dispensasjon fra verneforskriftene for Froan landskapsvernområde med dyrelivsfredning, om permanent drift av oppdrett på to lokaliteter innenfor verneområdet. Subsidiært gjaldt søknaden en forlengelse av den midlertidige driftstiden fra og med 31. oktober 2009 inntil 31. oktober 2013. Fylkesmannen i Sør-Trøndelag avslo søknaden ved brev av 11. de-

seMBER 2009. SalMar ASA påklaget vedtaket ved brev av 6. januar 2010. Fylkesmannen opprettholdt sitt avslag i brev 28. april 2010, og oversendte deretter saken til Direktoratet for naturforvaltning for saksforberedelse før endelig vedtak i Miljøverndepartementet. Klager har i brev 25. mai 2010 kommet med ytterligere kommentarer til Fylkesmannens brev 28. april 2010. Departementet mottok direktoratets faglige tilrådning i saken 8. desember 2010.

I løpet av saksprosessen har SalMar ASA fått utvidet sin midlertidige dispensasjon til oppdrett, nå sist ved brev av 20. desember 2010 fra Miljøverndepartementet, der den midlertidige dispensasjonen ble forlenget til klagesaken er endelig avgjort, men likevel ikke lenger enn til 30. juni 2011. Dersom saken krever en behandlingstid utover den fristen vil departementet forlenge den midlertidige tillatelsen ytterligere.

Som en del av klagesaksbehandlingen vil departementet gjennomføre en befaring til Froan før det fattes et endelig vedtak i saken. Berørte vil bli invitert til å delta på befaringen, og vil der få muligheten til å presentere sine synspunkter. Befaringen vil finne sted i løpet av våren 2011. Etter at befaringen er gjennomført vil departementet så snart som mulig fatte vedtak i klagesaken.

Dersom departementet i sin vurdering av klagesaken eventuelt skulle komme til den konklusjonen at det er nødvendig å gjennomføre en prosess med sikte på å endre verneforskriften, slik det er anbefalt av Fylkesmannen i Sør-Trøndelag, vil en slik eventuell endring skje etter vanlige regler for saksbehandling i slike saker. Det vil bety høring av forslag til endring og tilrådning til departementet før det eventuelt fattes et endelig endringsvedtak ved kongelig resolusjon.

SPØRSMÅL NR. 1052**Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen****Besvart 18. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Ville den praksis Adecco har hatt ved sykehjem med hensyn til daglig arbeidstid og overtidarbeid vært lovlig uten avtale med tillitsvalgte eller tillatelse fra Arbeidstilsynet dersom Ot. prp. nr. 149 (2004-2005) og Innst. O. nr. 100 (2004-2005) var blitt iverksatt?»

BEGRUNNELSE:

Ut fra dagens regler for arbeidstid og overtid synes det klart at Adecco har utnyttet sine ansatte grovt. Dagens lov innebar at lovvedtaket fra mai 2005 aldri ble iverksatt. Ved lovvedtaket i desember 2005 ble endringer fra 2003 og tidligere i 2005 vedrørende arbeidstid reversert.

Imidlertid vil det være opplysende å vite om også noen av disse bestemmelsene, som innebar en rammepreget utforming av arbeidstidsreglene, ville kunne gitt tillitsvalgte eller Arbeidstilsynet muligheter til å gripe inn og hindre slike turnuser som Adecco-ansatte gjennomførte i sykehjem.

Svar:

Arbeidstilsynet har ved tilsyn ved sykehjem i Oslo som inntil nylig ble drevet av Adecco Helse AS avdekket tilfeller av planlagt bruk av 16-17 timer lange vakter 3-4 dager på rad. Arbeidstakerne har heller ikke mottatt overtidsbetaling. Siden dette er en sak som er under behandling vil jeg ikke uttale meg direkte om denne.

Vakter på 16-17 timer er i strid med gjeldende arbeidsmiljølovs regler for alminnelig arbeidstid. Den enkelte arbeidstaker kan avtale en alminnelig arbeidstid på inntil 9 timer pr dag. Vakter på 16-17 timer kan kun gjennomføres uten overtidsbetaling dersom det foreligger en avtale om gjennomsnittsberegning (dvs. utvide den alminnelige arbeidstiden for en periode mot å arbeide mindre andre perioder) inngått med fagforening med innstillingsrett (mer enn 10 000 medlemmer).

Etter gjeldende rett kan arbeidsgiver pålegge en

samlet arbeidstid (alminnelig arbeidstid + overtid) på inntil 13 timer. Med andre ord kan ikke vakter på 16-17 timer gjennomføres etter avtale bare med den enkelte arbeidstaker, selv med overtidsbetaling.

Arbeidsgiver kan imidlertid avtale med tillitsvalgte i virksomheter som er bundet av tariffavtale at den samlede arbeidstiden kan være inntil 16 timer. For at denne rammen skal kunne benyttes kreves det at vilkårene for overtid er oppfylt og at det betales overtids tillegg for de timene som kommer utover den alminnelige arbeidstiden.

Stortinget vedtok i juni 2005 nye arbeidstidsbestemmelser på grunnlag av Bondevik II-regjeringens forslag i Ot.prp. nr. 49 (2004-2005). Disse rakk ikke å tre i kraft før de ble endret høsten 2005 etter forslag fra Stoltenberg II-regjeringen.

Bondevik II-regjeringens forslag innebar at det var adgang til å arbeide inntil 13 timer en enkelt dag ved skriftlig avtale om gjennomsnittsberegning med den enkelte arbeidstaker. Dvs. at en arbeidsdag på 13 timer var mulig også uten å benytte overtid. En slik avtale ville medføre at den enkelte arbeidstaker kunne jobbe 4 timer mer pr dag enn med dagens regulering uten bruk av overtid, men ikke så mye som 16-17 timer. På samme måte som i dag ville en slik alminnelig daglig arbeidstid bare kunne praktiseres etter avtale med fagforening med innstillingsrett.

Bondevik II-regjeringens forslag innebar på samme måte som i dag at arbeid (alminnelig + overtid) som medfører en samlet arbeidstid på mer enn 13 timer bare kunne benyttes etter avtale med de tillitsvalgte i en tariffbundet virksomhet. Med Bondevik II-regjeringens forslag måtte lengden av arbeidstiden (dvs. inn til 16 timer) avtales med tillitsvalgte, mens overtids timene i større grad kunne avtales med den enkelte.

Som denne oversikten viser ville ikke selv de, etter denne regjeringens syn, for svake grensene i arbeidstidsbestemmelsene som Bondevik II-regjeringen foreslo, gjøre det lovlig med de arbeidstidsordningene vi har sett omtalt i det siste.

SPØRSMÅL NR. 1053**Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 18. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil miljø- og utviklingsministeren sørge for at Benin tas inn i Olje- for utvikling-programmet, og samtidig ta initiativ overfor Verdensbanken for å få til et internasjonalt samarbeid om fjerning av de norskproduserte utrangerte oljeinstallasjonene som står og lekker på sokkelen utenfor Benin?»

BEGRUNNELSE:

I 1979 signerte det norske oljeselskapet Saga Petroleum en avtale med regjeringen i det vestafrikanske landet Benin om å utvikle oljefeltet Seme. Sagas utbygging på Semefeltet i Benin ble finansiert av norske banker, med statsgaranti fra Garantiinstituttet for eksportkreditt (Giek). Giek krevde at minst 70 prosent av leveransene til utbyggingen måtte komme fra norske selskaper. Samlet kom utgiftene opp i nærmere 900 millioner kroner.

Norske leverandører var: Kværner Engineering, Odfjell Drilling, Aker Stord, Wilhelm Wilhelmsen, Det Norske Veritas, Vigor A/S, Lufttransport A/S, Rynes shipping, Polaris Assuranse AS og Anchor. Seme-feltet startet produksjonen i 1982. Men i 1985 sa regjeringen i Benin opp avtalen med Saga og spar- ket selskapet ut av landet. På dette tidspunktet

skyldte Benin norske banker 550 millioner kroner, som landet ikke maktet å betale renter og avdrag på. I 1998 ble Seme-feltet stengt.

I dag sitter regjeringen Benin igjen med restene av det mislykkede oljeeventyret. Norskbygde oljeinstallasjoner blir karakterisert som tikkende miljøbomber. Myndighetene i Benin har i følge avisen Vårt Land flere ganger bedt Norge om hjelp til å rydde opp i oljemisere fra 80-tallet. Både norske myndigheter og Verdensbanken har i ettertid konstatert at Benin gjorde en dårlig avtale.

Svar:

Når det gjelder norsk bistand til Benin på oljesektoren har landet hatt deltakere på Petrads kurs i petro-

leumsforvaltning i Norge. Benin er også inkludert i Olje-for-Utviklings regionale satsing i Vest-Afrika for nettverks- og kapasitetsbygging, en satsing som er etablert for å møte den store etterspørselen fra en del mindre land i regionen.

Når det spesifikt gjelder Seme-feltet utenfor Benin finansierte Norge nylig en studie av situasjonen der, ”Status Review of Oilfield Facilities at Seme Field, Benin” utført av konsultentselskapet Poyry Energy. Oppdragsbeskrivelsen ble utarbeidet i samarbeid med Benins myndigheter. Studien i seg selv gir intet faglig grunnlag for å hevde at feltet representerer en ”tikkende miljøbombe”, men påpeker usikkerhetsmomenter som det er viktig å følge opp.

Verdensbanken forbereder i disse dager en miljøgjennomgang av Seme-feltet. Det er min forståelse at gjennomgangen tar sikte på å foreslå tiltak for å redusere risikoen for lekkasjer og anbefale grunnleggende oljeberedskapsutstyr samt kostnadsberegne dette. Videre vil det kartlegges ulike scenarier for nedmontering av hele eller deler av installasjonene.

All Benins bilaterale gjeld til Norge som følge av satsingen på Seme-feltet ble slettet i år 2000. Etter at kontrakten med Saga Petroleum ble sagt opp av Benins myndigheter i 1985 og Saga måtte forlate landet, ble Seme-feltet drevet av andre utenlandske selskaper, bl.a. fra Sveits og fra USA, i ytterligere 12 - 13 år.

Jeg mener at Norges direkte befatning med saken må anses å være avsluttet med slettingen av Benins gjeld i 2000. Fra norsk side valgte vi likevel, på henvendelse fra Benin i 2009, å finansiere en konsulentstudie av det forlatte oljefeltet. Det er mitt håp at denne studien og det pågående arbeid i regi av Verdensbanken vil gi grunnlag for at Benins myndigheter kan få i stand en varig og forsvarlig avvikling av installasjonene på feltet. Norge vil være rede til å vurdere hvordan vi kan bidra konstruktivt til at så skjer.

SPØRSMÅL NR. 1054**Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 22. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I Helse Vest står 255 hjertepasienter i kø for operasjon.

Hvordan vurderer helseministeren situasjonen og vil man sette inn ekstraressurser eller kjøpe tjenester for å få unna køen i nærmeste fremtid?»

BEGRUNNELSE:

I BT 13. Mars kan en lese at ventetiden for behandling for atrieflimmer i Helse- Vest nå er opp mot to år. I dette tilfellet er det en dame som har fått behandlingsdato 7. august 2012, og heller ikke da er det sikkert at noe vil skje. Dette er leit og ikke minst frustrerende og til tider angstfylt for den det gjelder. Når regjeringen har sagt at behandlingstiden skal ned på helsetjenester viser det seg at i dette tilfellet går den stikk motsatte vei. Som en vet så er atrieflimmer en hjerterytmeforstyrrelse som kan gi økt sykdomsrisiko og betydelige symptomer. I en rapport fra 2009 ble det rapportert at det ble gjennomført 350 behandlinger, men for å dekke behovet mener Helsedirektoratet at en må øke behandlingene med 1400. For tiden står altså 255 pasienter i kø for denne behandlingen i Helse Vest.

Svar:

Atrieflimmer er en vanlig forekommende hjerterytmeforstyrrelse, ofte omtalt som hjerte-flimmer. I Norge er det ca. 65 000 personer som har diagnosen. Helsedirektoratet anslår at ablasjonsbehandling kan være til nytte for omlag 4 % av hjerteflimmerpasientene. På faglig grunnlag har Helsedirektoratet tilrådd at slik behandling som hovedregel skal tilbys innen 6

måneder fra behandlingsindikasjonen foreligger. Det må gjøres en konkret faglig vurdering av pasienten i det enkelte tilfelle, og for noen pasienter kan det bety at behandlingen bør skje raskere for å være forsvarlig.

På grunn av lange ventelister og betydelig ventetid for pasienter med behov for ablasjons-behandling, har Helse- og omsorgsdepartementet i brev i juni og oktober 2010 pålagt de regionale helseforetakene å øke kapasiteten gjennom tiltak i egne helseforetak eller ved etablering av kapasitet gjennom avtaler med andre tjenesteleverandører, eventuelt i utlandet. De regionale helseforetakene er også pålagt å gå igjennom listen med pasienter som allerede venter for å gjøre en fornyet vurdering av om oppfølgingen av den enkelte pasient er i tråd med de medisinske anbefalingene fra Helsedirektoratet og forsvarlighetskravet.

I Helse Vest RHF tilbys ablasjonsbehandling ved Helse Bergen HF, Haukeland universitets-sykehus. Helse Vest RHF har orientert meg om at det er satt i verk en betydelig kapasitetsøkning ved Haukeland universitetssykehus, herunder kompetanseoppbygging for spesialistpersonell, i tråd med kravene fra departementet.

Jeg er svært opptatt av at denne pasientgruppen får et behandlingstilbud i tråd med nasjonale anbefalinger, og jeg har derfor i årets oppdragsdokument bedt regionale helseforetak om en særskilt rapportering på dette arbeidet innen 1. tertial 2011.

Dersom det skulle vise seg at regionale helseforetakene ikke sørger for et tilfredsstillende tilbud til ablasjonspasientene, vil jeg følge dette opp særskilt. Dette gjelder også Helse Vest RHF.

SPØRSMÅL NR. 1055**Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 21. mars 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til gjentatte medieoppslag der representanter fra Arbeiderpartiet tar til ordet for en ny boklov. Det er viktig at det settes fortgang på dette arbeidet, slik at konkurransesituasjonen i bran-

sjen kommer på et nivå som er formålstjenelig, samt at forbrukerne får god og rimelig tilgang på litterære kulturopplevelser.

I denne forbindelse ønskes det svar på når en sak kan ventes å foreligge Stortinget fra regjeringens side vedrørende en slik lov?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til gjentatte medieoppslag der representanter fra Arbeiderpartiet tar til ordet for en ny boklov.

Det er i denne forbindelse nødvendig å avklare hvorvidt en ny lov vil bli fremmet for Stortinget, og eventuelt når man kan forvente at dette skjer.

Det er viktig at en slik lov kommer til behandling så raskt som mulig, slik at Stortinget kan fatte de nødvendige tiltak som legger til rette for en god og dyna-

misk bokbransje som setter litteraturen og forbrukerne i høysete.

Svar:

Jeg viser til spørsmålet om litteraturlov som er reist, og ordskiftet om denne saken i offentligheten. Regjeringen har ikke behandlet spørsmålet om en "boklov". Jeg vil selvfølgelig legge saken frem for Stortinget på egnet måte dersom dette skulle bli aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 1056

Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 23. mars 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Det vises til Bergens Tidende 14. mars hvor det kommer frem at NRK stigmatiserer dialekter i ulike retninger. Eksempelvis er bergensdialekten så og si utelukkende brukt på "slemme" karakterer i program for barn. Det er slik jeg ser det, viktig at barn ikke blir eksponert for stigmatiserende karakteristikk gjennom NRKs programmer på denne måten.

Mener statsråden NRK bør tilstrebe en større dialektspredning ved fremstilling av negative/"slemme" karakterer?»

Svar:

NRKs bruk av dialekter i den løpende redaksjonelle virksomheten er noe som må overlates til NRKs vurdering.

Spørsmålet antyder nødvendigheten av å styre en angivelig løpsk bruk av dialekter i NRKs barneprogrammer. Jeg har registrert at Fremskrittspartiets representanter også tidligere har engasjert seg sterkt på det man kan kalle detaljnivå når det gjelder NRKs redaksjonelle vurderinger, enten det gjelder flytting av sendetidspunkt for barneprogrammer (Drømmehagen) eller fjerning av programposter (Norsktoppen). Jeg har også merket meg at Fremskrittspartiet har engasjert seg i spørsmålet om hvilke fotballklubber som bør være representert i kamper som sendes på TV. Jeg finner derfor igjen grunn til å minne representanten Korsberg om at både kringkastingsloven og lov om redaksjonell fridom i media legger til grunn at redaktøren skal ta avgjørelser i redaksjonelle spørsmål, og at eieren ikke kan instruere eller overprøve redaktøren i slike spørsmål. Arbeidsdelingen mellom NRK

og staten innebærer i korte trekk at myndighetene legger de overordnede føringene blant annet for NRKs programvirksomhet, mens virksomheten selv gjør de redaksjonelle vurderingene innenfor disse rammene. I den konkrete saken innebærer det at NRK selv må kunne velge hvordan man bruker dialekter til dubbing i barneprogrammer, forutsatt at praksis er i samsvar med vedtektene. NRKs vedtekter inneholder ingen konkrete krav om dialektbruk. Vil-kårene om å reflektere det geografiske mangfoldet i Norge, bidra til å styrke norsk og samisk språk, identitet og kultur og benytte begge offisielle norske målformer vil likevel kunne gi visse føringer. Det er Medietilsynet som fører tilsyn med NRKs oppfyllelse av vedtektene.

I tilknytning til allmennkringkastingsrapporten for 2009 har NRK rapportert til Medietilsynet at nynorsk og dialekter er prioritert i dubbing av serier for barn. En bevisst og variert bruk av dialekter vil snarere bidra til å slipe bort stereotypier enn å forsterke dem. Jeg ser derfor positivt på at NRK spiller det språklige mangfoldet i Norge og i økende grad tar i bruk dialekter i barneprogrammer.

Jeg tillater meg for øvrig å stille spørsmål ved om premissene representanten Korsberg legger til grunn for sitt spørsmål er basert på etterprøvbare fakta. Eksempelene på angivelig negativ bruk av bergensdialekt er basert på et oppslag i Bergens Tidende. Oppslaget må sies å ha et relativt uformelt preg og utgir seg ikke for å være en grundig undersøkelse. Av oppslaget går det fram at bergenske stemmer har vært benyttet ved dubbing av et bredt spekter av ulike "karakterer", blant annet heisekran, hvithai, blekksprut,

sjiraffer (3), gorilla (noe usikkert), vikinghøvding, flue, skurken Gorm (fra Kaptein Sabeltannfilmen), Rottenikken (fra Mesterdetektiven Basil Mus), maur, tre sjømonstre samt hest. Den mest nærliggende konklusjonen er følgelig at bergensdialekten primært blir brukt på dyrekarakterer. Basert på dette datagrunnlaget må i alle fall en hypotese om at bergensk bare blir brukt på negative/"slemme" karakterer kunne avvises. Eksempelene på såkalte negative/"slemme" karakterer som er fremhevet er dessuten fra spillefilmer der NRK neppe har hatt noen innflytelse på valg av dialekt. Dette oppslaget gir derfor ikke belegg for å hevde at NRK bidrar til dialektstereotyper.

Jeg har ellers stor tiltro til barns evne til å skille mellom fiksjon og virkelighet. Jeg tror ikke det er noen risiko for at barn for eksempel på grunnlag av en overrepresentasjon av bergensk dialekt blant sjiraffer og sjømonstre på fjernsyn vil slutte at sjømonstre eller sjiraffer i sin alminnelighet kommer fra Bergen. Like lite vil en eventuell overrepresentasjon av gitte dialekter til dubbing av såkalte negative/"slemme" karakterer i barne-tv føre til noen oppfatning om tilsvarende parallell i den virkelige verden.

SPØRSMÅL NR. 1057

Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 22. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Forvaltningsreformen har gitt Fylkeskommunene store økonomiske utfordringer med finansiering av et utvidet fylkesveinett med tidligere dårlig vedlikeholdte riksveier. Noen penger er kommet via reformen, delvis som en låneordning. Ytterligere en mulighet er etablering av lokale/regionale veiforetak som opptar langsiktig lån til investering i vei basert på avtale med kommuner/fylkeskommune om nedbetaling av lån over en lenger tidsperiode.

Kan statsråden avklare om en slik ordning er mulig eller vil bli gjort mulig?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til svar på spørsmål 1200 2006-2007 <http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=37575> der eksempelet som det ble vist til spørsmålet var følgende:

"Et for lite kjent, men godt eksempel på alternativ finansiering, er opprustning av kommunale veger i Nord-Odal kommune i Hedmark. Kommunestyret vedtok høsten 1999 en redningsaksjon for kommunale veger kombinert med nedbetalingstid på 10 år og vedlikeholdskontrakt på 10 år. Resultatet ble ny asfalt på 55.000 m² veger og plasser. Prislappen ble 5 mill. kr som kommunen ikke hadde råd til. Derimot hadde den råd til 518 000 kr årlig i renter og avdrag i 10 år. Kontrakt om opprustning og nyasfaltering er kombinert med vedlikeholdsoppdrag i 10 år. Kommunens representant sier at nedbetalingsmodellen er en suksess. Dette er et eksempel som omhandler kommunale ve-

ger i en liten kommune; men det illustrerer at det kan gjøres krafttak på vegsektoren med alternative finansieringsløsninger."

En slik modell bør også kunne brukes på regionalt nivå, med større beløp og med lenger tilbakebetalingstid. Staten selv har jo etablert låneordninger (også denne regjeringen i forbindelse med Forvaltningsreformen) som gjør det mulig med betjening av lånegjelden over årlige budsjetter.

Jeg viser også til svar på spørsmål 1598 2007-2008 som omhandler skattemessige forhold for bedrifter som bidrar med midler til veifinansiering gjennom slike veiforetak.

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=41043>

Svar:

Gjennom forvaltningsreformen har regjeringen styrket økonomien til fylkeskommunene. Regjeringen og Stortinget har et ansvar for å sette fylkeskommunene i stand til å bygge, drifte og vedlikeholde vegnettet de fikk overført fra 2010.

Fylkeskommunene fikk fra 2010 overført midlene staten tidligere hadde brukt til oppgavene, dvs. i underkant av 5,7 mrd. kr over kap. 572, post 60 på Kommunal- og regionaldepartementets budsjett og 400 mill. kr over Finansdepartementets budsjett kap. 1632, post 60 Kompensasjon for merverdiavgift. I tillegg ble fylkeskommunenes rammer varig styrket

med 1 mrd. kr i frie inntekter. I tillegg kommer statlig tilskudd til rassikingstiltak på fylkesvegnettet over kap. 1320, post 62 på Samferdselsdepartementets budsjett på vel 500 mill. kr, noe som også innebærer en vesentlig økning sammenlignet med tidligere år. Fra 2010 har regjeringen dessuten innført ordningen med rentekompensasjon for transporttiltak i fylkeskommunene. Hovedintensjonen er at denne ordningen skal utløse økt aktivitet i fylkene ved at staten dekker framtidige rentekostnader. I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt til grunn en årlig investeringsramme på 2 mrd. kr i perioden 2010-2019. I tillegg vil jeg nevne tiltak for å bedre kollektivtransporttilbudet, blant annet beløn-

ningsordningen. Alt i alt mener jeg at Regjeringen har lagt et godt grunnlag for å gjøre fylkeskommunene i stand til å møte de store utfordringene som de står ovenfor på transportsektoren.

Rammene for kommunenes adgang til å ta opp lån følger av kommuneloven kapittel 9 og 10. Jeg er positiv til lokale initiativ som det nevnte eksemplet fra Nord-Odal kommune, men etter mitt syn må det være opp til lokale myndigheter å finne fram til løsninger som kan realiseres innenfor den enkelte fylkeskommunes økonomiske rammer. Dette gjelder også ev. låneordninger ut over rentekompensasjonsordningen.

SPØRSMÅL NR. 1058

Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 21. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Har regjeringen i sitt forslag til implementering av datalagringsdirektiv lagt til grunn påstanden om at dagens lagrede trafikkdata vil forsvinne i fremtiden fordi det blir mer og mer vanlig med fastprisavtaler, og mener statsråden denne påstanden er riktig?»

BEGRUNNELSE:

Påstanden om at trafikkdata som lagres i dag for praktiske og faktureringsmessige grunner vil forsvinne, blir til stadighet gjentatt av tilhengerne av direktivet, selv om IKT-Norge og Telenor uttrykkelig slo fast under høringen om datalagringsdirektivet på Stortinget at dette ikke stemmer.

Kripos, Politidirektoratet PST, Politiets Fellesforbund og politijuristene legger alle til grunn i sine høringsuttalelser at dagens lovlige lagring av trafikkdata er i ferd med å opphøre fordi nordmenn i stadig større grad går over til fastprisavtaler. Kripos skriver følgende innledningen til sin høringsuttalelse: "Lagring av denne type data er ikke noe nytt, men trafikkdata er i ferd med å bli mindre viktig for teletilbydernes interne formål, hvilket indirekte reduserer politiets tilgang til denne typen bevis. Derfor mener Kripos det er viktig å sikre at forutsetningene for fortsatt oppklaring av alvorlige forbrytelser formaliseres. Datalagringsdirektivet er i den forbindelse et egnet instrument."

Bransjen selv sier altså selv at den teknologiske utviklingen vil sørge for at flere trafikkdata i fremti-

den vil bli lagret av samme grunner som i dag, ikke færre. Likevel fortsetter flere direktivtilhengere å argumentere for sitt syn med påstanden om at dagens trafikkdata vil forsvinne i fremtiden. PST-sjefen gjorde dette til et sentralt poeng da hun holdt innlegg for direktivet i Stortinget 7. mars 2011. Det samme gjorde statssekretær Terje Moland Pedersen da han deltok i en debatt på juridisk fakultet ved Universitet i Oslo onsdag 2. mars.

Svar:

Jeg er glad for at representanten Tenden bringer på bane spørsmålet om hvorvidt samfunnets tilgang til kommunikasjonsdata i fremtiden vil kunne bli vanskelig tilgjengelig i etterforskningen av alvorlig kriminalitet og terror. I høringsnotatet om datalagringen la regjeringen følgende til grunn (pkt. 2.2):

“Tilbydere logger og lagrer informasjon som er nødvendig for den forretningsmessige driften. Dette er informasjon som er nødvendig for å fakturere sluttbrukere, avregne samtrafikkpartnere, kapasitetovervåking og lignende. [...] Systemene som brukes for å samle inn, lagre, etterbehandle og hente ut trafikkdata, er tilpasset tilbydernes operative prosesser og behov. Det betyr at selv om trafikkdata samles inn og tas vare på, vil de ofte finnes distribuert på flere systemer på ulike formater. Lagringstiden er ulik avhengig av type data og bruksområde”.

I Prop. 49 L (2010-2011) kap. 8.1 ble det vist til Datatilsynets brev til IKT-bransjen den 13. mai 2009,

hvor tilsynet fastla prinsippene for lagring av IP-adresser:

“Utgangspunktet for vurderingene har vært leverandørens behov for kobling av slik informasjon av hensyn til forsvarlig drift. Oppbevaring av hensyn til andre aktører enn behandlingsansvarliges behov, må ha eget selvstendig hjemmelsgrunnlag. Datatilsynet legger med det til grunn at informasjonen skal slettes når virksomhetenes formål med behandlingen er oppfylt[...]

Et drøftelsesmøte ble avholdt med aktører i telebransjen ... Flere av virksomhetene trakk frem at de mente at utlevering av slike opplysninger også kunne være aktuelt i forhold til politiet. Datatilsynet presiserte imidlertid at leverandørene måtte argumentere ut fra egne behov, ikke hvilke behov andre aktører har når det gjelder oppbevaringstiden. Det var ulike synspunkter på behovet for lagring, men majoriteten av de fremmøtte viste til at de hadde behov for en lagringstid på maks 3 uker”.

Etter mitt syn har denne lagringspraksisen lagt grunnlaget for at vi må foreslå lovbestemmelser som sikrer lagring av kommunikasjonsdata, med tanke på bekjempelsen av alvorlig kriminalitet, uavhengig av om slike lovendringer begrunnes i forpliktelsene etter EUs datalagringsdirektiv. I dag er teleoperatørens egne behov alene bestemmende for om kommunikasjonsdata lagres. Derfor må vi nå sørge for et rammeverk som sikrer en standardisert sikring av blant annet trafikkdata fra mobil- og fasttelefoni, slik at vi i fremtiden har ivaretatt samfunnets behov for kommunikasjonsdata når teleoperatørene ikke lenger ønsker å lagre slike data av kommersielle årsaker.

Vi ser i dag en utvikling hvor det i økende grad tilbys fastpristjenester på elektronisk kommunikasjon i form av mobil- og fasttelefoni, foruten fastpris på Internett som har eksistert i lengre tid. Vi er også oppmerksomme på såkalt konvergerende teknologi, hvor flere kommunikasjonsplattformer benyttes, og at Internett i økende grad benyttes som eneste kommunikasjonsplattform. Jeg anser det som overveiende sannsynlig at denne utviklingen vil influere på teleoperatørens kommersielle behov for å lagre kommunikasjonsdata i fremtiden.

Som kjent bruker politiets etterforskere i dag kommunikasjonsdata som teleoperatører har lagret av kommersielle årsaker. I proposisjonen kapittel 5

er det redegjort for en rekke saker hvor slike data har blitt benyttet, men også flere saker hvor etterforskningen har stoppet opp på grunn av at operatøren har slettet dataene som har blitt etterspurt av etterforskerne. I Nokas-saken gjorde et tilfeldig avvik i operatørens lagringspraksis at etterforskerne ble i stand til å identifisere den første i en rekke av de senere domfelte ranerne. Internetttilbydere har anledning til å lagre data om dynamiske IP-adresser i tre uker, men ingen plikt. Kripos har erfart, etter å få inn tips om lovbrudd på Internett på sin “røde knapp”, at data ikke er tilgjengelig til tross for umiddelbar inngripen, siden enkelte operatører ikke lagrer data i det hele tatt. Vi kan ikke la utfallet av etterforskningen av den alvorligste kriminaliteten bero på tilfeldige forskjeller mellom ulike teleoperatørers lagringspraksis. Jeg tør påstå at ingen i dag har god oversikt over lagringspraksisen i det norske markedet med over 200 operatører. Det er behov for en standardisering av lagringen av kommunikasjonsdata.

Den 2. februar i år besøkte representanter fra Kripos sine kolleger i Bundeskriminalamt i Tyskland (BKA). Som kjent, beordret den tyske forfatningsdomstolen i mars 2010 å slette samtlige data som hadde blitt lagret i medhold av den tyske datalagringslovgivningen. BKA og flere andre organer innen tysk politi og påtalemyndighet har i perioden mars-september 2010 gjennomført en undersøkelse av 1.157 sakstilfeller, hvor etterforskere hadde anmodet om kommunikasjonsdata. I 880 av sakene – altså 76 % av sakstilfellene – var de anmodede data slettet hos teleoperatørene. Av disse 880 saker forble 56 % av sakene ikke oppklart. Generelt uttaler BKA at manglende lagring av kommunikasjonsdata har medført at en rekke etterforskningssaker har stoppet opp, og at manglende forutsigbarhet av hvilke data som er tilgjengelig, gjennomgående er et problem.

Jeg vil også benytte anledningen her til å gjøre oppmerksom på de to norske undersøkelsene om bruken av kommunikasjonsdata. Den første er Kripos’ undersøkelse om politiets bruk av historiske data, fra mars 2010. Denne er omtalt i proposisjonen kap. 5.4.6.3. Den andre er den utredning Datatilsynet bestilte av ph.d. og siv.ing. Steinar Willassen, som er omtalt i bl.a. kap. 5.4.6.2 og kap. 5.4.6.4.

SPØRSMÅL NR. 1059**Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 22. mars 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden opprettholde en kvote for fritidsbåtfolket på 2 000 kg torsk, slik at allemannsretten til fiske i sjøen kan fortsette for hele Kyst-Norge?»

BEGRUNNELSE:

Loven om fritidsfiske i sjøen som trådte i kraft juni 1997 innebar en kvote på 3 000 kg rund torsk til fritidsfiske. Loven inneholder detaljerte bestemmelser om redskapsbegrensninger. For noen år siden ble denne kvoten redusert til 2 000 kg for omsetning. Den nye bestemmelsen medfører som nevnt en ytterligere halvering av kvoten til 1 000 kg fra 1. januar 2011. Det er en grunnleggende rettighet at de som bor langs kysten i Norge kan dra ut å fiske mat til seg og sin familie. Disse reguleringene skaper negative ringvirkninger for Kyst-Norge. I hundrevis av år har allemannsretten til fiske i sjøen vært en bærebjelke og helt grunnleggende for bosetting av livskraftige kystbygder. En forringelse av denne sentrale rettigheten er samtidig å betrakte som et angrep på en tusenårig kulturarv. Barn og barnebarn har kunnet være med far eller bestefar på sjøen og slikt brakt denne arven videre.

Svar:

Representanten Trældal viser i begrunnelsen for spørsmålet til en grunnleggende rettighet for folk langs kysten i Norge til å dra ut og fiske mat til seg og sin familie.

De villlevende marine ressursene tilhører fellesskapet i Norge. De kystnære fiskeressursene er imidlertid under press, og vi trenger en sterkere felles innsats for å sørge for at også kommende generasjoner skal kunne ha glede av rekreasjonsfiske.

Fritidsfiske i sjøen er regulert i havressurslova med tilhørende forskrifter. Det er fastsatt redskapsbegrensninger, omsetningsbegrensninger og bestemmelser om minstemål. I fritidsfiske kan det nyttes håndsnøre, fiskestang og lignende håndredskaper, en maskindrevet jukse eller dorg, garn med samlet lengde på inntil 210 meter, liner med inntil 300 angler,

samt inntil 20 teiner eller ruser. Disse redskapsbegrensningene gjelder også når samme person eller de samme personene nytter flere fartøy. En person eller et foretak kan ikke omsette fangst for mer enn kr 50 000 per kalenderår. Dette er den samme grensen som utløser registreringsplikt etter merverdiavgiftsloven for næringsdrivende ved omsetning av varer og tjenester.

Dersom flere personer eller foretak fisker med samme fartøy, kan det til sammen ikke omsettes for mer enn kr 50 000 av fangst tatt med dette fartøyet per kalenderår. Grensen gjelder altså både per person/foretak og per fartøy.

Reglene for salg av fisk har altså et tydelig skille mellom fritidsfiske og yrkesfiske. Salg av fangst er i utgangspunktet forbeholdt yrkesfiskere. Ut over omsetningsgrensene for fritidsfiske foreligger det ingen kvantumsbegrensninger i fiske til eget forbruk.

På bakgrunn av tilstanden til bestandene for kysttorsk, og etter råd fra Havforskningsinstituttet og Det internasjonale råd for havforskning, er det innført en rekke vernetiltak for å avgrense yrkesfisket og fritidsfisket av kysttorsk. Blant tiltakene for yrkesfiskere kan nevnes innføring av fjordlinjer langs kysten samt ulike område-, redskaps- og størrelsesbegrensninger for fartøy.

Målrettede tiltak ovenfor fritidsfiske kan bidra til å redusere beskatningen av de lokale bestandene av kysttorsk. Jeg har derfor med virkning fra 1. januar i år redusert tillatt garnmengde for fritidsfiske etter torsk fra 210 til 165 meter. Videre kan fritidsfiskere maksimalt fiske og lande 1000 kg torsk for omsetning per kalenderår, mot tidligere 2000 kg torsk. Disse begrensningene er to av flere tiltak som er iverksatt for å beskytte kysttorsken.

Jeg vil også understreke at det uavhengig av omsetningsgrensen på 1000 kg torsk per person/fartøy fortsatt er mulig for alle norske statsborgere å fiske et ubegrenset kvantum til egen husholdning og matauk. Jeg kan ikke se at reduksjonen i muligheten til å omsette torsk fra fritidsfiske er et inngrep i allemannsretten.

SPØRSMÅL NR. 1060**Innlevert 14. mars 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 24. mars 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Krigsseilerne gjorde en stor innsats under krigen. Fra 1939 til 1940 var Norge nøytrale, perioden kalles for den glemte krigen. Ifølge Sjøfartsfilm og innlegg i Vårt Land den 2.12.2010 lærer ikke elevene om den innsatsen som de om lag 400 norske sjøfolkene gjorde, selv om de ofret sine liv for landet i denne perioden.

Synes statsråden at Norge som nasjon og som ansvarlig for at elevene også skal bli kjent med krigsseilerne historie både før og etter 1940 ivaretas godt nok, eller vil hun sørge for at de blir det?»

BEGRUNNELSE:

Den norske skole er ansvarlig for å formidle og undervise om vår historie. Å ha kunnskap om landets historie og egen identitet er en viktig forutsetning for å forstå både egen og andres kultur.

Krigen og dens hendelser er en viktig del av Norges historie og dermed er det viktig at kommende generasjoner får god innsikt og kunnskap om den innsats som også den norske handelsflåten og krigsseilerne sto for.

Den glemte perioden bærer visstnok navnet med rette. I våre historiebøker oppgis det at 9. april 1940 som dato for den første som falt for Norge. De 377 sjøfolkene som mistet livet før Norge ble okkupert 9. april nevnes ikke.

SPØRSMÅL NR. 1061**Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 22. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vegvedlikeholdet i Sogn og Fjordane førre vinter og sist vinter er ikkje tilfredsstillande. Statens vegvesen har motteke mange klager. Statens vegvesen har no inngått vedlikeholdsavtaler om vedlikeholdet på fylkesvegar og riksvegar i indre Sogn, som gjeld frå sept. 2011 til sept. 2012.

Kan statsråden garantere at brukarane av desse vegane ikkje opplever same dårleg vinterstandard

Svar:

Jeg viser til spørsmål fra representanten Bente Thorsen om krigsseilerne innsats under krigen er omtalt i skolens læreplaner.

Historiefaget i videregående opplæring inneholder kompetansemål der elevene blant annet skal drøfte virkninger av de to verdenskrigene. Her vil krigsseilerne innsats ha en naturlig plass. I grunnskolen er det ikke tilsvarende mål som peker på verdenskrigene, men elevene skal etter 10.trinn lage spørsmål om sentrale internasjonale konflikter på 1900-tallet og frem til vår tid. Her vil det være nærliggende å legge inn forhold knyttet til verdenskrigene.

Kompetansemålene for de enkelte delene av læreplanen er brede, og enkelthendelser eller personer omtales derfor som regel ikke eksplisitt. Det lokale arbeidet med læreplanene, som også omfatter den enkelte lærers forberedelse til undervisningen, gir imidlertid rom for å utdype bestemte historiske hendelser.

Kunnskap om Norges historie og egen identitet er, som representanten skriver, en forutsetning for å forstå egen og andres kultur. Læreplanene legger til rette for å integrere epoken hvor krigsseilerne gjorde en stor innsats, men krigsseilerne er ikke spesifikt nevnt i læreplanene.

komande vinter som førre år og sist vinter, og kan statsråden garantere at Statens vegvesen foretar nødvendige kontrollar?»

GRUNNGJEVING:

I svaret på mitt spørsmål nr. 825, besvart av statsråden 11.02.11 går det fram at Statens vegvesen stadfestar at det i år har vore mange klager på vinterstandarden på vegane i Sogn og Fjordane.

Entreprenørane fekk problem med å fjerne issålen, og etter kvart vart mange vegar ujamne og sporete. Det er desse forholda vegvesenet i denne delen av landet har fått mest klager på denne vinteren, og klagen har iflg. svaret frå statsråden i stor grad vore rettmessige. Vegvesenet har sett at entreprenørane i mange høve har brukt for lett utstyr for å fjerne snø og issåle frå vegane.

Iflg. statsråden sitt svar går det fram at sjølv etter gjentekne førespurnader frå Statens vegvesen og trafikantar, vart ikkje forholda betre. Etter sterkt press frå Statens vegvesen leigde til slutt entreprenørane inn motorhøvlar, og forholda vart gradvis betre.

Entreprenørane har det fulle ansvaret for at tilstanden på vegnettet er slik som fastsett i kontraktane. Statens vegvesen skal foreta systematisk stikkprøvekontrollar av driftskontraktane etter eit omfattande kontrollsystem.

Iflg. svaret frå statsråden går det fram at det i driftskontraktane er det oppgitt korleis tilhøva på vegbana skal vere under vintertilhøve, men det er ikkje krav om type utstyr i alle driftskontraktane.

Dette er etter mitt syn ikkje tilfredsstillande.

I alle driftskontraktane burde det gå klart fram at entreprenørane er pålagt å ha nødvendig og tilfredsstillande utstyr til å kunne ta seg av snø- og issåler, eller dei kan dokumentere at dei har inngått leigekontrakt med andre om tilfredsstillande utstyr.

Ved at dette er konkretisert i driftskontraktane er alle entreprenørar som gjev tilbod til Statens vegvesen på vedlikehald på vegane fullstendig klar over kva utstyr dei må stille med, og vil også då syte for at dei tek omsyn til dette i pristilbodet til Statens vegvesen. I motsatt tilfelle vil det kunne vere entreprenørar som gjev pristilbod til Statens vegvesen som ikkje tek høgde for dette i sine pristilbod. Då kan ein oppleve at utførande entreprenør vegrar seg i det lengste for å ta i bruk slikt utstyr, noko som går sterkt ut over brukarane sine køyretøy, ikkje minst dei som driv med vare- og persontransport.

Det går også fram av svaret frå statsråden at ei viktig erfaring som vegvesenet har gjort dei siste åra, er at det er nødvendig med fleire stikkprøvekontrollar. Dette har eg fått mange tilbakemeldinga om at det er også brukarane si oppfatning.

Iflg. statsråden sitt svar følgjer Samferdsledepartementet opp både nivået på vegvesenet sine kontrollar, talet på avvik og manglar og omfanget på økonomiske sanksjonar som entreprenørane har motteke. I

dei kontraktane som har oppstart komande haust, er det strengare føresegner enn tidlegare.

Det er heilt nødvendig at Samferdsleministeren syter for at innhaldet og krava til vintervedlikehald komande vinter vert slik at brukarane av vegane ikkje må nytte unødvendig store midlar til vedlikehald på sine køyretøy.

Svar:

Eitt av formåla me regjeringa Bondevik si konkurranseutsetting av eigenproduksjonen til Statens vegvesen i 2003 var å redusera kostnadene til drift og vedlikehald. Utnytting av entreprenørane sin kunnskap om effektiv drift av vegnettet skulle vera med å bidra til dette. Med dette som utgangspunkt er det sett krav til korleis vegnettet skal sjå ut, ikkje til kva slags maskinar som skal nyttast.

Statens vegvesen har sett krav om at entreprenørane skal ha eit kvalitetssystem som er i samsvar med krava i internasjonale standardar. Det er også krav om at ein godkjent revisor skal stadfesta at entreprenøren sitt system er i samsvar med denne standarden og at entreprenøren sine planar er gode nok til å gjennomføra dei krava som går fram av kontrakten. Statens vegvesen har også eit internt krav om at byggjeleiar skal gå gjennom planane og forsikra seg om at desse er gode nok.

Statens vegvesen har drøfta desse problemstillingane med bransjen ved fleire høve, og det er semje om at ein i staden for krav i kontraktane til utstyr og liknande skal betra samarbeidsforholda. I driftskontraktane er det derfor stilt krav om at det skal gjennomførast samhandlingsprosessar både før oppstart av kontrakten og undervegs i kontraktsperioden. På grunnlag av erfaringar frå naboland, særleg Sverige, vil eit opplegg som inneber at partane skal samarbeida på ein avtalt og betre måte enn tidlegare, bli sett i verk for dei kontraktane som startar 1. september 2011.

Eg er svært oppteken av at dei midlane som staten og fylkeskommunane set av til drift og vegvedlikehald, blir nytta på den mest optimale måten. Med dei tiltaka som eg har gjort greie for i dette svaret og svaret av 11.02.11 på spørsmål nr. 825, meiner eg at det er lagt godt til rette for at trafikantane i Sogn og Fjordane og elles i landet vil få den vinterstandard dei har krav på.

SPØRSMÅL NR. 1062**Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 21. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre i forhold til at loven blir brutt i forhold til ventetid på avhør av barn i Bergen, som har vært utsatt for seksuelle overgrep?»

BEGRUNNELSE:

I BT søndag 13. mars kan en lese om at ventetiden øker for barneavhør. Dette er alvorlig. Ifølge loven skal slike avhør gjennomføres innen 14 dager, men i Bergen har en ikke vært i nærheten av å holde denne fristen. Gjennomsnittlig tidsbruk i saker som gjelder mistanke om seksuelle overgrep økte fra 22 til 32 dager fra 2009 til 2010. For barn som hadde vært vitne til vold økte tidsbruken fra 40 til 60 dager. Forklaringene på den lange ventetiden er ikke klar, men det kan virke som det er flere momenter som påvirker den. Uansett årsak, kan en ikke være bekjent av at man ikke følger et lovverk. Ikke minst den påkjenning det er for de barna det gjelder.

Svar:

Etterforskning av seksuelle overgrep mot barn er en prioritert oppgave. I den praktiske håndteringen av den enkelte sak er det viktig å sikre bevis samtidig som hensynet til den anmeldtes rettssikkerhet ivaretas. Det er også et viktig hensyn at gjentatte avhør av barn bør unngås.

Forskrift om dommeravhør og observasjon 2. oktober 1998 § 4 fastsetter at avhøret

«skal foretas så fort som mulig og senest innen to uker etter at anmeldelsen av den straffbare handlingen er inngitt til politiet, med mindre særlige grunner tilsier at det foretas senere».

SPØRSMÅL NR. 1063**Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 21. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«30. mars er det fire år siden Norge signerte FNs konvensjon for funksjonshemmedes rettigheter, og i 2009 ble det antydnet at ratifisering av loven skulle skje i 2010. Endringer i vergemålsloven ble vedtatt av stortinget for ett år siden, og ansvaret for at loven skal tre i kraft ligger hos Justisdepartementet.

Vil statsråden tidsfeste hvor lang tid prosjektet

Den problemstillingen som er tatt opp i spørsmålet, er forelagt Politidirektoratet som etter å ha innhentet opplysninger fra Hordaland politidistrikt uttaler:

«De fleste sakene blir oversendt uten opphold til domstolen som er den instansen som forestår beramning av avhørene. Det skal være dommer, forsvarer, påtalejurist, etterforsker og bistandsadvokat til stede under avhørene. Manglende kapasitet hos politiet er sjelden et problem ved berammelsene.

I enkelte tilfeller oversender ikke politiet saken umiddelbart til domstolen. Dette skyldes etterforskingstaktiske hensyn. Det kan være behov for å innhente ytterligere informasjon eller sikre beviser før det er hensiktsmessig med et avhør. I disse sakene skal gjentatte avhør så vidt mulig unngås. Slik situasjonen er i dag får siktede/mistenkte kunnskap om forestående dommeravhør, og har derigjennom mulighet til å kunne påvirke den som skal avhøres, eventuelt fjerne bevis...».

Som denne orienteringen viser, vil hensynet til å gjennomføre en best mulig etterforskning i en del tilfeller nødvendiggjøre at dommeravhøret finner sted litt senere enn hva dommeravhørsforskriften forutsetter som en hovedregel. Utformingen av forskriften viser imidlertid at dette var en problemstilling man var klar over da reglene ble fastsatt.

Justisdepartementet har nedsatt en arbeidsgruppe som skal gjennomgå regelverket om dommeravhør og observasjon av barn og psykisk utviklingshemmede og fremme forslag til endringer. Av naturlige grunner kan det vanskelig sies noe nærmere om eventuelle endringer før arbeidsgruppens forslag foreligger og denne er nærmere vurdert.

skal jobbe med omorganiseringen og når loven kan tre i kraft, og sørge for fortgang i saken slik at ratifisering av konvensjonen snart kan gjennomføres?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt spørsmål i Dokument nr. 15:998 (2010-2011) til konst. statsråd Tora Aasland. Som et rikt land som setter menneskerettigheter høyt på

agendaen er det viktig å ikke bruke unødig lang tid på en så viktig sak. Som et av de første landene signerte Norge konvensjonen for 4 år siden, men fortsatt har det ikke kommet noen dato for når ratifikasjonen skal behandles i Stortinget. Til nå har 147 land signert konvensjonen og 98 land ratifisert den, mens 90 land har signert tilleggsprotokollen og 60 har ratifisert tilleggsprotokollen. Jeg mener det er vanskelig å se gode grunner til at Norge fortsatt er avventende med å gi funksjonshemmede like gode menneskerettigheter som alle de landene som allerede har undertegnet. Mens norske myndigheter har brukt lang tid på å utrede om lovverket vårt strider mot konvensjonen, har Sverige og Danmark allerede ratifisert konvensjonen. Sverige har sammen med Finland og Island også signert tilleggsprotokollen, noe den norske regjeringen så langt har avvist. Tilleggsprotokollen vil gi funksjonshemmede mulighet til å prøve sine rettigheter internasjonalt om man mener nasjonal lovgivning diskriminerer, for eksempel innenfor området varer og tjenester. Ved at tre av de nordiske landene også har signert tilleggsprotokollen, er det nå forventet at Norge også følger opp på dette viktige menneskerettighetsområdet. Når ratifisering utsettes fører det til at Norge henger etter i likestillingsarbeidet, og det sender meget uheldige signaler til den norske befolkning, både til arbeidsliv og forvaltningen, i forhold til hvilke holdninger som er akseptable. Aasland skriver at det i statsbudsjettet for 2011 er avsatt av penger til Justisdepartementets arbeid med å forberede den omorganiseringen av vergemålsmyndigheten som er nødvendig for at vergemålsloven skal kunne settes i kraft, men det er foreløpig uavklart når omorganiseringen kan gjennomføres.

Klipp fra lovsaken om vergemål:

”Samlet sett har Justisdepartementet kommet til at vergemålsreformen vil innebære om lag 165 millioner kroner i brutto årlige kostnader. Dette beløpet vil kunne reduseres med om lag 60 millioner kroner om eksisterende ressursbruk trekkes ut fra kommunene. Netto årlig merbehov antas å være om lag 105 millioner kroner.

I tillegg vil det påløpe kostnader til en omorganiseringsprosess. Dette er beregnet til 42 millioner kroner. Dette omfatter blant annet en prosjektorganisasjon, midler for å sikre kunnskapsoverføring, arkivkostnader og tilpasning av IKT-verktøyene i vergemålsmyndigheten og informasjonstiltak.

Merutgiftene vil bli vurdert i den ordinære budsjettprosessen. Loven vil ikke bli satt i kraft før det er satt av tilstrekkelige midler til dette i budsjettet.”

I årets budsjettproposisjon står følgende:

”4.1.1 Videreutvikle den sentrale privatretten

Det er vedtatt en ny vergemålslov, jf. lov 26. mars 2010 nr. 9. Loven vil erstatte umyndiggjørelsesloven fra 1898 og vergemålsloven fra 1927. Et viktig siktemål er å bedre ivareta rettssikkerheten og integriteten

for personer under vergemål. Loven innebærer videre at oppgavene til dagens kommunale overformyndier overføres til fylkesmannsembetene. Regjeringen vil etablere et prosjekt som skal forberede ikrafttredelsen av den nye loven.”

Det er stor utålmodighet blant mange organisasjoner og berørte som er skuffet over at regjeringen har brukt så lang tid på å følge opp. Jeg antar at det finnes fremdriftsplaner for prosjektarbeidet, og at det vil fremkomme av svaret fra justisministeren når saken kan sendes til stortinget slik at ratifiseringen kan gjennomføres.

Svar:

Oppfølging av Stortingets vedtak om ny vergemålslov har stor oppmerksomhet i Justisdepartementet. Det er videre riktig som representanten Giltun legger til grunn, at iverksetting av den nye loven er en nødvendig forutsetning for ratifisering av FNs konvensjon for funksjonshemmede rettigheter.

I statsbudsjettet for 2011 er det bevilget 20 mill. kroner til forberedelse av iverksettingen av loven. Et eget vergemålsprosjekt ble etablert allerede fra januar 2011 i Justisdepartementet og forprosjektfasen av dette vil være avsluttet 1. oktober i år.

I mars i år sendte departementet ut høringsnotat om forslag til forskrifter til loven.

Som kjent innebærer ny vergemålslov en hel vergemålsreform ved at oppgavene i dagens kommunale overformyndier skal overføres til fylkesmennene og det skal etableres en ny sentral vergemålsmyndighet. Men det skal også lages nye data- løsninger for å håndtere den betydelige saksmengde som er i vergemålsforvaltningen. Og ikke minst skal det bygges kompetanse og systemer for å sikre lovens intensjoner om økt rettssikkerhet og rettslikhet.

En raskest mulig iverksetting av loven må derfor holdes opp mot en kvalitetssikret gjennomføring av reformen som ivaretar alle interessenter – ikke minst dagens om lag 30. 000 personer som har vergemål.

Det er alt klart at en iverksetting av den nye loven fra 1.1.2012 ikke er praktiske mulig selv om alle andre forutsetninger – inkludert bevilgninger til reformen – hadde vært på plass. Departementet har derfor i brev til kommunene i februar gitt beskjed om at kommunene må forberede seg på å ha ansvaret for overformyndierne også etter 31.12.2011.

Jeg kan derfor dessverre ikke på nåværende tidspunkt tidfeste når den nye vergemålsloven skal tre i kraft da dette avhenger både av utfallet av pågående forprosjekt og bevilgning av midler til gjennomføring av reformen.

For øvrig kan arbeidet med gjennomføring av vergemålsreformen følges løpende på www.regjeringen.no/jd/vergemeal

SPØRSMÅL NR. 1064**Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 24. mars 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Det er avgjørende for den videre rekrutteringen av foster- og beredskapshjem at rammevilkårene er avklart. Det er også viktig for de som er berørt.

Hva vil statsråden gjøre å sikre ordningen med beredskapshjem og forutsigbare vilkår?»

BEGRUNNELSE:

Det er stor mangel på fosterhjem og køen øker. KrF har derfor fremmet forslag om en handlingsplan for full fosterhjemsdekning innen 2013. Det vises til oppslag i Aftenposten 15. mars 2011 om Oslo tingretts dom overfor staten ved Barne-, familie- og inkluderingsdepartementet i sak om beredskapshjems rettigheter. Spørsmålet gjelder blant annet om foreldre i beredskapshjem står i et arbeidstagerforhold til Bufetat. Det er avgjørende for både beredskapshjemordningen og fosterhjem, og rekrutteringen til disse ordningene, at de som stiller opp får gode forutsigbare vilkår. Samtidig må dette innebære løsninger som er håndterbare for fosterhjemstjenesten og som sikrer man ivaretar det spesielle fortrinnet som ligger i at dette i så stor grad som mulig kan være et vanlig hjem med alt som ligger i det.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser representant Bekkevold blant annet til oppslag i Aftenposten 15. mars 2011 om dom fra Oslo tingrett vedrørende statlige beredskapshjems arbeidsrettslige status. Representanten peker i den forbindelse på viktigheten av forutsigbare rammer for beredskapshjemmene samtidig som ordningen må ta hensyn til at de er vanlige hjem med alt som ligger i det.

Når det gjelder den konkrete avgjørelsen fra Oslo tingrett vedrørende statlige beredskapshjem som representanten viser til, gjør jeg oppmerksom på at den er påanket fra statens side. Vi må derfor avvente endelig dom i saken før vi kan vurdere hvilke konsekvenser den vil kunne få for de statlige beredskapshjemmene.

Et beredskapshjem er et fosterhjem med særlig kompetanse til å ta imot barn og unge i akuttituasjoner. Felles for alle fosterhjem er at de er private hjem som tar imot barn til oppfostring på vegne av barneverntjenesten eller på vegne av foreldrene. Barna bor i fosterhjemmet som en del av familien. Dette er ofte svært sårbare barn som har behov for nettopp den stabilitet og tilstedeværelse som et vanlig familieliv gir.

Jeg er glad for at også Bekkevold i sin begrunnelse for det skriftlige spørsmålet understreker betydningen av at disse hjemmene i så stor grad som mulig skal være et vanlig hjem. Jeg har i denne forbindelse merket meg artikkelen i Aftenposten 17. mars hvor det fremgår at Bekkevold støtter dagens modell for fosterhjem.

Regjeringens overordnede mål for fosterhjemsarbeidet er å sikre at alle barn som trenger det får et godt fosterhjemstilbud. Det avgjørende for valg av tiltak må være hensynet til barnets beste, og det må tas utgangspunkt i det enkelte barns individuelle behov. Etter min mening er det derfor viktig at vi har et bredt og differensiert tiltakstilbud som gir barn god omsorg og oppfølging.

Regjeringen ser en klar sammenheng mellom barnets beste og stabile og gode ordninger for fosterhjemmene, herunder for beredskapshjemmene. I likhet med Bekkevold mener jeg derfor det er helt avgjørende for fosterhjemsordningen at hjemmene sikres gode og forutsigbare rammevilkår.

For å bidra til dette, utarbeidet en arbeidsgruppe bestående av Norsk Tjenestemannslag, Fellesorganisasjonen, Fagforbundet, Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet og daværende Barne- og familiedepartementet høsten 2008 forslag til standardkontrakter for statlige familiehjem og beredskapshjem. Alle de statlige beredskapshjemmene som hadde avtale med Barne-, ungdoms- og familieetaten fikk tilbud om å gå over på standardkontrakten. Det samme gjaldt de statlige familiehjemmene. (Til sammen utgjør dette ca 1000 av de i alt ca 8000 fosterhjemmene her i landet.)

Standardkontraktene inngås som en løpende 5-årig kontrakt mellom statlig regional barnevernsmyndighet og hjemmet. Standardkontrakten omfatter blant annet rett til opplæring og veiledning, beredskap i akuttituasjoner, rett til kompensasjon ved sykdom, rett til frihelger og organiserte friperioder i løpet av plasseringstiden, rett til fri mellom plasseringer, vern mot oppsigelse av kontrakten og rett til tjenstepensjon. Retten til pensjonsordning for disse hjemmene ble etablert ved lov om pensjonsordning for oppdragstaker i statlig beredskaps- eller familiehjem. Loven trådte i kraft 12. februar 2010. Standardkontrakten ble implementert 1. april 2010.

Det er en kontinuerlig oppgave for oss å sørge for at både statlige og kommunale fosterhjem har tilfredsstillende rammevilkår for å utføre oppdraget sitt. Etter min mening sikrer standardkontrakten de

statlige fosterhjemmene gode og forutsigbare ordninger.

Når det gjelder de kommunale fosterhjemmene har departementet nylig nedsatt en arbeidsgruppe som skal komme med forslag til tiltak for å styrke også disse hjemmene.

Tiltakene skal vurderes ut fra så vel et barnefaglig, som fra et juridisk og økonomisk/administrativt perspektiv, og skal bidra til å imøtekomme de utfordringene vi fortsatt står overfor på fosterhjemsområdet. Arbeidsgruppen skal ha slutført sitt arbeid innen 1. september 2011.

SPØRSMÅL NR. 1065

Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 24. mars 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden ta tak i utfordringene knyttet til tilfeller hvor barnevernsbarn ruser seg på institusjonene, samtidig som ansatte sliter med begrensede muligheter til å avdekke slike forhold gjennom ransakinger og liknende?»

BEGRUNNELSE:

Barn under barnevernets omsorg er blant våre aller svakeste, og trenger beskyttelse deretter. I Bergens Tidende 4. og 5. mars d.å. kan en lese om utfordringene ved barnevernsinstitusjonen Boenheten AS, hvor det er avdekket dyrking av cannabis og rusmisbruk ved institusjonen. Politiet har i denne situasjonen stilt seg spørrende til hva slags rutiner barnevernsinstitusjoner har både i forhold til selvstendig oppklaring av slike forhold, hvordan de håndhever sitt ansvar for barns helse og sikkerhet, og ikke minst når rapportering til politiet finner sted.

En annen årsak til at det er betimelig med dette spørsmålet nå er en tidligere ansatt i barnevernet går ut i BT i forbindelse med avsløringen, og beretter om hvordan dette på langt nær er noe enkeltstående tilfelle. Tvert imot er påstanden fra hennes side at den blandingen av persontyper som forekommer i barnevernsinstitusjoner fører til at disse blir opplæringsanstalter i rusmisbruk, og uten å ta aktiv stilling til denne påstanden gir den grunn til bekymring og til å stille spørsmål ved hvordan barnevernet både generelt etter loven skal håndtere - men også i konkrete tilfeller som dette faktisk har håndtert - slike saker til barnets beste.

Svar:

Barnevernsinstitusjoner har ansvaret for at barn og unge som er plassert på barnevernsinstitusjon får forsvarlig omsorg og behandling under oppholdet. Å

gripe inn overfor ungdom som ruser seg på institusjonen vil være en del av institusjonens ansvar.

I barnevernloven § 5-9 og Forskrift om rettigheter og bruk av tvang på barnevernsinstitusjon (rettighetsforskriften) er det gitt bestemmelser som ivaretar den enkelte beboers personlige integritet og rettsikkerhet under institusjonsoppholdet. Forskriften inneholder videre bestemmelser om hvilke tvangstiltak institusjonen kan benytte.

Dersom institusjonen har begrunnet mistanke om at en ungdom oppbevarer rusmidler eller farlige gjenstander, åpner rettighetsforskriften for at det kan foretas ransaking av beboers rom og eiendeler. Det kan også foretas kroppsvisitasjon av ungdommen. Videre kan institusjonen kontrollere post som kommer inn til beboeren. Slike tiltak er integritetskrenkende og kan ikke skje rutinemessig eller vilkårlig. Den nærmere vurderingen i det enkelte tilfellet må skje konkret, og baseres på skjønn.

Institusjonen har også adgang til å beslaglegge, tilintetgjøre eller overlevere til politiet rusmidler og farlige gjenstander, som for eksempel blir funnet ved kroppsvisitasjon eller ransaking. Ulovlige rusmidler og gjenstander skal overleveres til politiet. Institusjonen har adgang til å videreformidle opplysninger til politiet der det er nødvendig for å fremme barneverntjenestens eller institusjonens oppgaver, eller for å forebygge vesentlig fare for liv eller alvorlig skade for noens helse.

Institusjonen har etter gjeldende regelverk mulighet for å gripe inn overfor beboere som oppbevarer rusmidler.

Jeg vil likevel vise til at departementet høsten 2010 sendte forslag til revidert rettighetsforskrift på bred høring. I høringsnotatet er det satt et særlig fokus på institusjonens plikt til å gi barn og ungdom god og forsvarlig omsorg. Departementet foreslo ikke i særlig grad å utvide adgangen til å bruke tvang,

da det allerede finnes hjemler som dekker aktuelle situasjoner. Men departementet så et klart behov for å tydeliggjøre den adgang til bruk av tvang som allerede eksisterer. Departementet gjennomgår nå høringsinstansenes innspill. Hovedinntrykket er at svært mange høringsinstanser er positive til departementets gjennomgang av forskriften, og at de i hovedsak støtter hovedinnretningen i forslaget.

Det er svært viktig at de ansatte i institusjonen har god kunnskap om regelverket og at de er bevisst sitt ansvar og utøver nødvendig skjønn på en god faglig og etisk måte. For at ansatte skal være godt nok rustet til å ivareta sitt ansvar, herunder foreta vanskelige avveininger og gode faglige vurderinger, er opplæring en forutsetning. Jeg vil i den forbindelse vise til at Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat) er opptatt av å sikre at alle ansatte får opplæring i rettighetsforskriften. Det holdes jevnlig kurs i rettighetsforskriften for ansatte på barneverninstitusjoner.

I forbindelse med revidering av rettighetsforskriften er Bufetat i gang med å revidere og utvide eksisterende kurs i forskriften. Kurset oppdateres med metodekunnskap og læringsteori for å fremme alternativ atferd, redusere rømminger og rusbruk. Dette er en del av en større innsats for å bedre ansattes kunnskap om rus og håndtering av ungdom med rusproblemer i institusjoner. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) har utarbeidet en handlingsplan for rusarbeidet i Bufetat 2010-2011. I denne planen fremgår det at det skal utvikles et kurs for ansatte på barneverninstitusjoner om ungdom og rus. En slik kurspakke har blitt distribuert til alle barneverninstitusjoner i starten av 2011. Alle institusjonsledere er blitt pålagt å gjennomføre kurset for sine ansatte. På bak grunn av handlingsplanen har det også blitt opprettet to barneverninstitusjoner, med 3-5 rusbehandlingplasser for aldergruppen 13 – 18 år. Institusjonene skal være klare til å ta i mot barn i løpet av 2011.

I tillegg til å revidere rettighetsforskriften, vil departementet også gi ut et revidert rundskriv til forskriften. De presiseringer og den tydeliggjøring av regelverket som nå gjøres, samt de kurs som Bufetat holder om rettighetsforskriften, vil være et viktig vir-

kemiddel for å øke de institusjonsansattes kunnskap om hvilke rettigheter barn og unge har. Videre vil det kunne øke de ansattes kunnskap om hvilke begrensninger som regelverket åpner for der dette er nødvendig ut fra det enkelte barns beste.

Jeg vil i denne forbindelse også vise til at det i Forskrift om krav til kvalitet i barneverninstitusjoner (kvalitetsforskriften) er stilt generelle krav til barneverninstitusjonene. Institusjonen skal blant annet ha en definert målgruppe og en formulert målsetting for sin faglige virksomhet. De metoder som anvendes ved institusjonens skal være faglig og etisk forsvarlige, tilpasset institusjonens målgruppe og målsetting og være forankret i allment anerkjent fagteori. Det stilles også krav til institusjonens bemanning og de ansattes kompetanse. Det må kunne legges til grunn at institusjonen både har personale og metoder som kan håndtere vanskelige situasjoner, innenfor de rammer regelverket setter.

I sin begrunnelse for spørsmålet omtaler representanten en påstand om ”at blandingen av persontyper som forekommer i barnevernsinstitusjoner fører til at disse blir opplæringsanstalter i rusmisbruk”. Det er godt dokumentert gjennom både norske og internasjonale studier at det er en stor fare for at institusjonsopphold fører til negativ utvikling gjennom at ungdommer lærer negativ atferd av hverandre. Dette er en problemstilling Bufdir har tatt fatt i. Direktoratet nedsatte en arbeidsgruppe som i 2010 blant annet foreslo at institusjoner skal differensieres i større grad enn i dag. En slik differensiering vil kunne hindre smitte av negativ atferd og vil bidra til at barn og unge plassert på institusjon får et bedre målrettet tilbud tilpasset det enkelte barns behov. Arbeidsgruppen uttaler videre at dersom institusjoner skal ta i mot flere målgrupper, må de dokumentere en organisering som gjør at ungdommer fra ulike målgrupper ikke har kontakt med hverandre. Bufdir arbeider nå med oppfølging av rapporten. Noen av forslagene fra arbeidsgruppen vil bli innarbeidet i direktoratets disponeringsbrev til regionene for 2011. Andre forslag vil bli diskutert med kommunene og andre aktuelle samarbeidspartnere.

SPØRSMÅL NR. 1066**Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 23. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Takker for statsrådets svar på mitt skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:895 (2010-2011) angående brutto bompengainntekter, bompengeselskapenes driftskostnader og netto finanskostnader samt netto bompengainntekter i perioden 1990-2009.

Hvor mye bompengegjeld var det i hvert enkelt bompengeprojekt i 2009, hva er de respektive bompengetakstene fordelt på riksveisstrekningene, og hvilke fremskrivninger er gjort på de aktuelle prosjektene for perioden 2010-2019?»

Svar:

Vedlagte tabell viser bompengeprojektene gjeld pr. 31.12.2009. Tabellen viser videre bompengetakster for lette biler pr. 10.03.2011. Takstene for tunge biler er som oftest det dobbelte av lettbiltaksten eller høyere. Det foreligger ingen samlet oversikt over bompengeselskapenes prognoser for gjeldsutviklingen.

Vedlegg til svar:

Prosjekt	Lånegjeld pr. 31.12.09 (mill. kr)	Bompengetakst lette biler (kr)
E6 og E18 Østfoldpakka ⁶⁾	2 240	20 og 25
E6 Ny Svinesundforbindelse	695	20
Rv 108 Ny Kråkerøyforbindelse ¹⁾	355	-
Rv 2 Kløfta - Nybakk	372	20
Hovedvegutbyggingen Oslo/Akershus ⁶⁾	850	13 og 26
E6 Gardermoen - Kolomoen ⁶⁾	1 470	13 og 16
Rv 35 Lunner - Gardermoen	89	30
Rv 23 Oslofjordforbindelsen	385	60
Rv 255 Jørstad - Segalstad bru med tilstøtende vegsystem	216	18
Rv 4 i Oppland	120	15
E18 i Vestfold ⁶⁾	2 185	10 og 30
Rv 306 Kirkebakken - Re grense	285	33
Tønsbergpakka	675	15
E18 Aust-Agderpakka	1 248	30
Rv 9 Setesdal	54	30
Listerpakken	154	25
E18 i Kristiansand	16	21
Nord-Jærenpakken	39	20
Rv 519 Finnfast med tilknytning til Talgje	550	200
T-forbindelsen ²⁾	0	65
Rv 45 Gjesdal	13	48
Haugalandspakken	10	12
Bergensprogrammet	1 660	15
E39 Trekantsambandet	373	85
Rv 551 Folgefonntunnelen	85	65
Rv 566 Osterøybrua	160	62

Prosjekt	Lånegjeld pr. 31.12.09 (mill. kr)	Bompengetakst lette biler (kr)
E39 på Stord	0	26
E134 Rullestadjuvet	75	40
Rv 544 Halsnøysambandet	203	100
Rv 546 Austevollsbrua	240	58
Rv 7 Hardangerbrua ²⁾	20	22
E16/rv 13 Vossepakken	5	40
Fv 107 Jondalstunnelen ²⁾ ⁵⁾	-	26
Kvamppakken ⁵⁾	-	40
Fv 551 Løfallstand - Årsnes ²⁾ ⁵⁾	-	21
Bømlopakken ¹⁾ ⁵⁾	-	-
Rv 5 Fjærland - Sogndal ³⁾	40	-
E39 Teigen - Bogen	17	25
Rv 55 Fatlaberget	80	28
Rv 658 Ålesundtunnelene ³⁾	28	-
E39 Krifast	18	70
Rv 64 Atlanterhavstunnelen	628	87
Rv 653 Eiksundsambandet	129	76
Sykkylvsbrua	83	33
Rv 661 Skodjebrua	35	30
Imarsundprosjektet	227	105
Miljøpakke Trondheim ⁶⁾ ⁷⁾	0	5 og 10/20
E6 Trondheim - Stjørdal	150	15
E39 Thamshavn - Øysand	5	20
Namdalsprosjektet	177	18
Rv 858 Ryaforbindingen ¹⁾	21	-
Hovedvegutbyggingen i Tromsø ⁴⁾	30	-
Fv 78 Toventunnelen med tilførselsveger ¹⁾ ⁵⁾	-	-
Vegpakke Salten Rv 17	141	20
Vegpakke Salten Rv 80 ¹⁾	187	-
E69 Fatima	45	145
Sum	16 880	

¹⁾ Bompengeneinnkrevingen er ikke startet opp.

²⁾ Forhåndsinnkreving av bompenger pågår.

³⁾ Bompengeneinnkrevingen er avsluttet.

⁴⁾ Drivstoffavgift.

⁵⁾ Første rapportering av gjeld vil være pr. 31.12.2010.

⁶⁾ Flere innkrevingpunkter med ulike takster.

⁷⁾ Tidsdifferensierte takster i snitt med høyest takst.

SPØRSMÅL NR. 1067**Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 24. mars 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I Sogn og Fjordane går det no ein debatt om å organisere framtidig pleie og omsorg i såkalla helsekommunar i interkommunale selskap for å møte utfordringar i samhandlingsreforma. Erfaringar med interkommunale selskap er at dei lever sitt eige liv utan politisk styring, og er noko av det mest udemokratiske styresett vi har.

Er statsråden samd i at framtidig helse-, pleie- og omsorgstilbod vert organisert gjennom oppretting av interkommunale selskap slik at enkeltkommunane må fråskrive seg styringsretten?»

GRUNNGJEVING:

Bakgrunnen for at spørsmålet vert røyst er at dei signal som er kome frå Regjeringa, når det gjeld auka oppgåver for kommunane, vil små og mellomstore kommunar ha vanskar med å løyse desse åleine.

Erfaringar med interkommunale selskap og vår statlege helseorganisering viser at desse er udemokratiske styrte, sjølv om det set politikarar i dei styrande organ.

I vårt fylke, som statsråden er godt kjent i, har vi erfaring med at når politikarar går inn i styringsromma, ligg "politikarhatten" godt planta på hylla.

Det er svært lite av det som skjer i dei forskjellige interkommunale selskapa som kjem offentlegheita for øyre. Stort sett kan dei som set i desse styra foreta politiske prioriteringar, der det politiske nivå vert fanga.

Svar:

Mange kommunar løyser i dag viktige samfunnsoppgåver i interkommunale einingar. Dette har vist seg å vere ei god løysing på mange områder og har gjeve innbyggjarane betre tenester frå kompetente interkommunale fagmiljø. På den måten kan vi oppretthalde dei fordelane det er med eit lokaldemokrati der innbyggjarane har nærleik til eigen kommune, samstundes som dei får gode tenestetilbod.

Når det er sagt ser eg at det kan vere demokratiske utfordringar med omfattande bruk av interkommunalt samarbeid. Det er svært viktig at kommunane tek medvitne val om korleis dei organiserer eit interkommunalt samarbeid. Sentralt i slike vurderingar er nettopp behovet/trongen for folkevald styring og kontroll. Dette vil vere avhengig av kva tenestområde det er snakk om og kor sterk grad av styring og kontroll kommunepolitikarane lokalt vil ha på dei ulike samarbeidsområda.

Før lovfestinga av vertskommunemodellen i 2007 hadde ikkje regelverket ei generell opning for samarbeid om lovpålagde oppgåver som innebar meir eller mindre grad av offentlig utøving av myndigheit. Lovendringa opna dermed for at kommunane kunne samarbeide på nye områder der det tradisjonelt ikkje fanst mykje interkommunalt samarbeid.

Det er òg viktig å merke seg at lovverket set klåre grenser for kva oppgåver kommunane kan samarbeide om i dei ulike lovfesta interkommunale samarbeidsmodellane. Skjematisk kan ein seie at dreier det seg om lovpålagde oppgåver der det blir fatta vedtak som vil vere avgjerande for folk sine rettar og plikter, set loven strenge grenser for organisering. Her må kommunane samarbeide i vertskommunemodellen i kommunelova § 28 b flg. som er ein modell som legg vekt på krava til rettstryggleik og demokratisk styring og kontroll. Er det snakk om rein drift av eit tenestemråde, eller frivillige oppgåver og forretningsdrift, er organisasjonsfridomen etter lova generelt mykje større.

Eg vil understreke at uansett omfang og organisering av interkommunalt samarbeid, er det avgjerande at kommunepolitikarane har god oversikt over dei interkommunale samarbeid dei deltek i, kva dei samarbeider om og resultatata til dei ulike interkommunale einingane. Dette er svært viktig styringsinformasjon for ein lokalpolitikarar. Dei siste åra har det skjedd mykje på dette feltet i kommunane. Svært mange legg no fram eigarskapsmeldingar med informasjon kommunepolitikarane treng for å kunne ta naudsynte styringsgrep. Totalt sett utgjør interkommunalt samarbeid berre 4-5 prosent av kommunane si verksemd.

Når det gjeld interkommunalt samarbeid på dei områda som vil vere ein del av samhandlingsreforma, gjeld dei same omsyn og dei same generelle skrankane for organisering som på alle andre kommunale ansvarsområde. I høyringa til ny lov om kommunale helse- og omsorgstenester er det føreslege at kommunen kan oppfylle sitt ansvar for helse- og omsorgstenester ikkje berre ved å yte tenestene sjølve, men kommunen kan velje å inngå avtaler med andre offentlege eller private tenesteytarar. Dette inneber stor organisasjonsfridom med omsyn til sjølve tenesta, men det vil framleis vere store organisatoriske skrankar når det gjeld kven som kan fatte vedtak om kva teneste den einskilde innbyggjar har krav på.

Den siste tida har vist at det å leggje omsorgstenester til private krev gode avtaler og god oppfølging

frå kommunane. Ved å organisere tenestene i interkommunale einingar får ein automatisk tilgang til eigarstyringselementa i lovverket. Dette kan leggje betre til rette for god oppfølging og kontroll.

Eg vil påstå at lovverket i dag har eit godt tilbod av interkommunale modellar som kommunane kan velja mellom, og det skal vere opp til kommunane sjølve og velje den organiseringa dei sjølv meiner hø-

ver best. Regjeringa har i tillegg hatt eit forslag på høyring om å lovfeste ein ny modell for interkommunalt samarbeid; samkommunemodellen.

Når det gjeld offentleg innsyn i dei interkommunale selskapa, vil eg gjere merksam på at offentleglova vil sikre offentleg innsyn i interkommunale selskap som driv helse- og omsorgstenester.

SPØRSMÅL NR. 1068

Innlevert 15. mars 2011 av stortingsrepresentant Henning Warloe

Besvart 23. mars 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Vil kulturministeren medvirke til at staten bidrar økonomisk til kunstneren Thomas Pihls utstilling under Venezia-biennalen 2011?»

BEGRUNNELSE:

Venezia-biennalen er en av verdens mest prestisjetunge og innflytelsesrike kunstfestivaler, med mer enn 400.000 besøkende. Mange land, også Norge, legger vekt på å være representert ved biennalen med sine viktigste kunstnere. Kulturdepartementet bidrar gjennom sitt tilskudd til OCA - Office for Contemporary Art - til norsk deltakelse ved Venezia-biennalen. Norge deltar ikke med egen paviljong i 2011, og OCA har valgt andre måter å profilere Norge på enn utstilling. Imidlertid er den norske kunstneren Thomas Pihl, som bor og arbeider i New York og Bergen, utvalgt av Global Art Affairs Foundation til å delta i en stor utstilling som er en del av det offisielle biennale-programmet. Til tross for at Thomas Pihl således blir den eneste norske kunstner under årets biennale, har OCA avslått søknad om å bidra økonomisk til hans utstilling. Det er også feilaktig referert i media (bl.a. i Morgenbladet) at ingen norske kunstnere deltar under årets biennale, bl.a. er kulturministerens statssekretær intervjuet på dette feilaktige grunnlag. Med den oppmerksomhet deltakende kunstnere på Venezia-biennalen får, er det uforståelig at OCA ikke

finner å kunne prioritere økonomisk støtte til årets eneste norske kunstner. Bergen kommune har prisverdig nok vedtatt å støtte prosjektet, men det må først og fremst være statens ansvar å profilere norsk kunst i utlandet.

Svar:

Kulturdepartementet støtter Norges offisielle deltakelse ved Venezia-biennalen gjennom årlig tilskudd til OCA, som har ansvar for å representere Norge på internasjonale biennaler.

Norske kunstnere har imidlertid anledning til å delta i Venezia-biennalen uavhengig av det offisielle norske programmet, slik tilfelle er for kunstner Thomas Pihl. Kulturdepartementet er kjent med at også andre norske kunstnere deltar i årets biennale, så Pihl er ikke den eneste. Norske kunstnere som deltar i biennalen uavhengig av det offisielle norske programmet, kan ikke regne med å få støtte fra Kulturdepartementet, ettersom departementet ikke gir støtte til enkeltprosjekter.

For øvrig er Kulturdepartementet i dialog med OCA med sikte på å avklare en del prinsipielle spørsmål knyttet til den fremtidige norske deltakelsen under Venezia-biennalen. OCAs internasjonale virksomhet vil dessuten bli belyst i den kommende stortingsmeldingen om visuell kunst.

SPØRSMÅL NR. 1069**Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 22. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«En eventuell ulykke ved atomavfallsanlegget Sellafield i England vil ha store konsekvenser for Norge og spesielt Sørlandet og Vestlandet.

Kan statsråden redegjøre for de initiativ regjeringen har tatt i løpet av det siste året, og den kontakten som har vært mellom regjeringen og britiske myndigheter i denne saken med tanke på initiativ og tiltak for å redusere faren for ulykker?»

Svar:

Det finnes flere anlegg i Norges nærområder som kan medføre alvorlig forurensning av norsk territorium dersom det skulle skje en større ulykke, og Sellafield er et av disse. Andre anlegg som peker seg ut som risikable er kjernekraftverkene på Kolahalvøya og i St.Petersburg. I tillegg finnes en rekke kjernekraftverk i våre nærområder som ligger nær nok til at Norge vil kunne bli berørt hvis det verst tenkelige skulle skje. Ulykken i Japan har lært oss at usannsynlige hendelser kan inntreffe også på anlegg som i utgangspunktet ansees som sikre, og at sikkerhet og beredskap må være på topp for å hindre at konsekvensene blir alvorlige.

Dette er bakgrunnen for det langvarige og sammenhengende engasjementet og arbeidet som er gjort av ulike regjeringer både når det gjelder internasjonalt atomsikkerhetsarbeid under det Internasjonale Atomenergibyrådet, arbeidet for å hindre spredning av radioaktivt materiale som kan brukes til våpenformål, atomsikkerheten i Nordvest-Russland og Sellafield.

Bekymringen knyttet til Sellafield gjelder det flytende, høyradioaktive avfallet som er lagret ved anlegget. Dette avfallet har hopet seg opp som en følge av tekniske problemer og dårlig kapasitet ved anleggene som skal behandle det flytende avfallet og omdanne det til fast form. Disse tankene inneholder flerfoldige ganger mer radioaktivitet enn det som slapp ut etter Tsjernobylulykken. Avfallet er i flytende form og kan lett kan spres hvis det slippes ut. Videre utvikler avfallet sterk varme, slik at tankene er avhengige av konstant kjøling. Avfallet avgir også hydrogen, som er eksplosivt. Alt dette er selvsagt faktorer som innebærer risiko.

Sannsynligheten for at vindretningen er mot Norge dersom det skulle skje et større utslipp i Sellafield er stor. Og selv om britene har klart å redusere mengdene høyaktivt flytende avfall som er lagret i Sellafield en god del de senere årene, er det fortsatt snakk

om meget store mengder radioaktivitet. Fra norsk side har vi derfor lenge påpekt at konsekvensene vil kunne bli alvorlige for naboland som Norge dersom en større andel av dette avfallet slipper ut som følge av en ulykke eller terrorhandling.

Samtidig som utslippspotensialet er stort, har det de senere år vært flere hendelser ved anlegget som indikerer at sikkerheten ved anlegget ikke er god nok. Norge er heller ikke alene om å være bekymret for den risiko Sellafieldanlegget representerer. En rapport britiske sikkerhetsmyndigheter utarbeidet etter en større lekkasje internt ved THORP-anlegget i 2005, rettet omfattende kritikk mot sikkerhetskulturen ved anlegget.

Dette er bakgrunnen for at jeg i 2008 ba Strålevernet utrede nærmere hva konsekvensene for Norge ville bli, dersom deler av avfallet som er lagret i Sellafield skulle slippe ut.

Den første rapporten om dette fra Statens strålevern ble lagt fram våren 2009. I rapporten beregnet Strålevernet hvor stort nedfallet av radioaktive stoffer over Norge kan bli dersom det skjer et større utslipp til luft fra avfallstankene i Sellafield. Rapporten viste at nedfallet over Norge kunne bli svært stort – opptil 50 ganger større enn nedfallet etter Tsjernobyl hvis 10 prosent av avfallet i tankene slippes ut til luft.

Rapporten ble oversendt britiske myndigheter. Selv om britiske myndigheter hevder at så store utslipp fra Sellafield er usannsynlig, har de ikke lagt fram noen dokumentasjon som tilsier at det ikke kan skje. Det synes uansett klart at utarbeidelsen av denne rapporten bidro til større fokus hos britiske myndigheter på den risikoen Sellafield utgjør. Samtidig fikk Strålevernet i oppdrag å vurdere nærmere hvilke konsekvenser det beregnede nedfallet etter en ulykke ville kunne få for miljøet i Norge.

I november 2009 sendte jeg et brev til daværende Energi- og klimaminister Ed Milliband på bakgrunn av den første rapporten, samt hendelser som utløste fornyet kritikk av sikkerheten ved anlegget. Jeg ba Milliband om en oppdatering på britenes arbeid med å redusere avfallsmengdene og styrke sikkerheten ved anlegget.

I sitt svar ga Milliband en redegjørelse for dette, samtidig som det ble vist til møtet som skulle avholdes mellom norske og britiske myndigheter og aktører i sellafieldsaken i Brussel i mars 2010. Møtet i Brussel var et av flere liknende møter arrangert av Lofoten mot Sellafield og Bellona i samarbeid med Sellafield Ltd, og Miljøverndepartementet var repre-

sentert ved blant andre politisk rådgiver Audun Garberg. På dette møtet ble det fra britisk hold gitt uttrykk for at arbeidet med å redusere mengdene av flytende, høyradioaktivt avfall gikk etter planen. Videre ga de uttrykk for at volumet ville bli redusert til under 200 kubikkmeter i 2015, i tråd med det kravet britiske myndigheter selv har satt. Volumet var på det tidspunktet i følge britene ca 1000 kubikkmeter, og skal nå være redusert til ca 900. Radioaktiviteten i dette avfallet tilsvarer fortsatt omtrent 60 ganger det som ble sluppet ut ved ulykken i Tsjernobyl.

For noen år tilbake var volumet hele 1500 kubikkmeter. Selv om mengdene fortsatt er alt for store går arbeidet altså framover. I følge en prognose for reduksjon av avfallsmengdene, som britene selv presenterte i 2006, skal avfallsmengdene i 2015 være redusert til et nivå som ligger langt under den grensen myndighetene har satt på 200 kubikkmeter. I følge britiske myndigheter og selskapet som driver Sellafield skjer reduksjonene i tråd med denne planen. Selskapet som er ansvarlige for driften av Sellafield, Nuclear Management Partners, redegjorde på møtet i mars 2010 også for nye initiativ for å styrke sikkerheten ved anlegget.

Høsten 2010 presenterte britene et utkast til en ny strategi for håndtering landets sivile atomarv, inkludert Sellafield og avfallet som er lagret der. Av planen framgår det at man vil fortsette å redusere risikoen gjennom å behandle det flytende avfallet og omgjøre det til fast form. Men utkastet til strategi manglet helt en tid- og tallfestet plan for hvor raskt og hvor mye avfallsmengdene skal reduseres. Miljøverndepartementet har kommentert utkastet til strategi, og bedt om at det utarbeides en konkret plan med tid- og tallfestede mål for reduksjon av avfallet. Videre har vi bedt om en beskrivelse av hvilke tiltak som skal gjennomføres for å sikre at en slik plan blir fulgt. Disse kommentarene er også oversendt energi- og klimaminister Chris Huhne.

I januar i år la Strålevernet fram en ny rapport der konsekvensene for Norge dersom 1 prosent av det flytende, høyradioaktive avfallet som i dag er lagret i Sellafield skulle slippe ut når det er vestavær og vinden står mot Norge. Dette er av Strålevernet vurdert til å være et plausibelt verstefallscenario, men ikke det verst tenkelige som kan skje, jf den første rapporten hvor beregningene av nedfall etter et utslipp på 10 prosent også ble gjort.

Beregningene gjort av Strålevernet viser at dersom 1 prosent av avfallet slipper ut, kan nedfallet i Norge bli 7 – 8 ganger høyere enn etter Tsjernobylulykken. Ved et slikt nedfall blir alle produkter fra utmarksnæring og natur hardt rammet: sopp, bær, vilt, rein, småfe og storfe.

Hardest rammet blir trolig Vestlandet, men den geografiske fordelingen av konsekvenser vil være

avhengig av vær og vindretning når utslippet finner sted. De estimerte konsekvensene blir store, spesielt for geitmelksproduksjon og sauehold. Dersom man ikke iverksetter mottiltak, vil opptil 80 % av alt lammekjøtt de første årene ikke kunne benyttes til menneskeføde. Det vil bli nødvendig med omfattende og langvarige mottiltak i utmarksnæring og reindrift, for å produsere mat som overholder norske grenseverdier. Nedfall fra 1 prosent scenarioet vil etter Strålevernets beregninger ikke bli så store at for eksempel evakuering vil bli aktuelt.

Britiske myndigheter ble gjort kjent med rapporten og dens innhold med en gang den kom ut. Jeg har senere også personlig oversendt rapporten til den britiske energi- og klimaministeren Chris Huhne, og har bedt om et møte med ham for å diskutere saken. Jeg skal også etter planen selv besøke Sellafieldanlegget den 7. april, og diskutere det videre arbeidet med å redusere faren for utslipp direkte med eier og driver av anlegget. Siden det er Vestlandet som vil være mest utsatt hvis noe går galt i Sellafield, har jeg også invitert byrådsleder i Bergen Monica Mæland og ordføreren i Stavanger Leif Johan Sevland til å være med på besøket til Sellafield.

Det er viktig å være klar over at framgangen britene har hatt når det gjelder å redusere mengdene av flytende, høyradioaktivt avfall i stor grad skyldes at det har vært behandlet lite brukt brensel i de to represseringsanleggene som er kildene til avfallet. Hvis represseringen tar seg opp igjen kan det være fare for at framgangen stopper opp, særlig fordi man også i den senere tid har hatt betydelige tekniske problemer med de anleggene som skal behandle det flytende avfallet. I mitt brev til Chris Huhne har jeg derfor bedt om at britene vurderer å utsette ytterligere repressering av brukt brensel til de 900 kubikkmetrene med flyende, høyradioaktivt avfall som har hopet seg opp ved anlegget er ferdig behandlet og gjort sikkert gjennom omdannelse til fast form. Muligheten for et slikt moratorium vil jeg diskutere nærmere under mitt besøk i Sellafield og når jeg møter Chris Huhne. Det vil også være et tema på det kommende møtet med representanter for Sellafield og britiske myndigheter som Lofoten mot Sellafield og Bellona arrangerer i Svolvær 13. april.

Jeg vil også nevne at det er en god, løpende dialog mellom Strålevernet og britiske fagmyndigheter når det gjelder Sellafield. Som et ledd i dette skal det norske Kriseutvalget for atomberedskap besøke Sellafield etter sommeren.

Direktoratet for sikkerhet og samfunnsberedskap har også nylig inkludert et utslipp fra Sellafield som ett av ti scenarioer som beskriver det nasjonale risikobildet.

Nasjonalt risikobilde (NRB) skal være et sentralt element i risikostyringen på nasjonalt og regionalt ni-

vå, og være et verktøy i arbeidet med samfunnssikkerhet og beredskap. Gjennom et fortsatt arbeid med

Sellafieldsaken håper jeg vi om få år kan stryke Sellafield fra denne listen.

SPØRSMÅL NR. 1070

Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 30. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«I EUs nye økodesigndirektiv er det foreslått produktkrav som vil favorisere gassfyrte varmtvannsberedere foran elektriske.

Hva vil konsekvensene være hvis Norge skulle innføre direktivet i norsk rett og hvordan vil regjeringen arbeide for å møte et slikt krav fra EU?»

BEGRUNNELSE:

Et nytt EU-direktiv om miljøvennlig design tar blant annet sikte på å sette minimumskrav til energieffektivitet for el-apparater som skal selges på EUs marked. Dette vil berøre alt fra lyspærer til TV-er, datamaskiner, hvitevarer og oppvarmingsystemer. Det hevdes i media at Norge gjennom EØS-avtalen er forpliktet til å innlemme EU-direktivet i norsk rett. Det betyr at produkter som produseres og selges i Norge skal tilfredsstille de nye reglene. Gjør de ikke det, vil de ikke få CE-godkjenning og dermed bli forbudt i EU/EØS-området. Energi Norge hevder at dette blir nærmest umulig å gjennomføre i Norge og at det vil føre til økte CO₂-utslipp.

Svar:

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/32/EF av 6. juli 2005 etablerer en ramme for å fastsette krav til miljøvennlig utforming av energiforbrukende produkter. Med europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/125/EF, ble direktivets virkeområde utvidet til også å omfatte miljøvennlig utforming av energirelaterte produkter. Krav til de enkelte produktgrupper blir fastsatt av Kommisjonen i egne gjennomføringsforordninger.

Økodesigndirektivet fra 2005 og gjennomfø-

ringsforordninger for ni produktgrupper har blitt innlemmet i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett gjennom økodesignforskriften. Det reviderte økodesigndirektivet fra 2009 samt enkelte gjennomføringsforordninger forventes innlemmet i EØS-avtalen i 2011.

NVE er tildelt oppdraget med oppfølging av gjennomføringsforordninger under økodesigndirektivet, herunder oppfølging av EUs forarbeid, gjennomføring i Norge, informasjon til det norske markedet og tilsyn.

Kommisjonen arbeider med å fastsette økodesignkrav til en rekke ulike typer energirelaterte produkter, blant disse varmtvannsberedere. Produkter som skal bringes i omsetning innenfor EU/EØS må oppfylle de krav som blir fastsatt. Kommisjonen sendte sommeren 2010 arbeidsdokumenter om økodesignkrav til varmtvannsberedere på høring. Beregningsmetodene i disse arbeidsdokumenter kunne innebære at krav ble utformet på en måte som medførte at kravene til større elektriske varmtvannsberedere ble urimelige høye, mens kravene til beredere basert på gass var mindre strenge. Både NVE og departementet har henvendt seg til Kommisjonen om saken. I sitt høringssvar til Kommisjonen viste NVE til at kravene slik de fremkom i arbeidsdokumentene ikke var tilpasset norske forhold og at kravene kunne ha uheldige konsekvenser i Norge. Olje- og energidepartementet har tatt opp saken i møte med Kommisjonen. I møtet ga Kommisjonen klart uttrykk for at forslaget vil bli justert slik at større elektriske varmtvannsberedere fortsatt vil være tilgjengelige på markedet. Kommisjonen har opplyst at de ser for seg å legge frem et nytt forslag i april.

SPØRSMÅL NR. 1071**Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 21. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Direktoratet for naturforvaltning legger nå opp til at også gran og furu skal omfattes av forskriften om utenlandske treslag. Det betyr at eksempelvis norsk gran ikke kan plantes hvor den ikke har hatt historisk utbredelses- område og at store deler av Nord-Norge og Vestlandet ekskluderes for slik plan-ting.

Mener statsråden at den aktuelle forskriften er i tråd med Stortingets føringer under behandlingen av naturmangfoldloven i forhold til utsetting av slike planter og i forhold til saksbehandlingen?»

Svar:

Direktoratet for naturforvaltning sendte sin til-
rådning til forskrift for utsetting av utenlandske treslag til skogbruksformål til Miljøverndepartementet den 10.12.10.

I sin tilrådning foreslår direktoratet en definisjon av utenlandske treslag som innbefatter arter, underarter, sorter og provenienser av trær som ikke har sitt

nåværende eller historiske naturlige utbredelsesområde i Norge (§ 3 bokstav d)). Med denne definisjonen legges det opp til at all utsetting av utenlandske treslag, herunder utenlandske provenienser av gran og furu, krever tillatelse før utsetting. Direktoratet foreslår imidlertid at svenske og finske provenienser av gran og furu unntas fra kravet til tillatelse (§ 5 tredje ledd). Dette betyr at utsetting av gran og furu fra Norge, Sverige og Finland ikke vil kreve tillatelse. Videre må det presiseres at det med foreslåtte forskrift ikke forelås et forbud, men at det i det enkelte tilfelle skal gjøres en avveining av om tillatelse skal gis og eventuelt settes vilkår til tillatelsen.

Direktoratet foreslår i sin tilrådning at det for utsetting av utenlandske treslag til juletrær eller pyntegrønt, kan gis tillatelser som gjelder flere utsettinger i nærmere bestemte områder for en viss tidsperiode (§ 7 sjuende ledd). Jeg mener dette, sammen med øvrige bestemmelser i forslag til forskrift, er i tråd med de komitemerknader som kom inn under Stortingets behandling av naturmangfoldloven.

SPØRSMÅL NR. 1072**Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 22. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En varig ufør ung kvinne har, etter 5 år med uførepensjon, fått en bedre situasjon og vil gjerne jobbe. En arbeidsgiver har sagt seg interessert i å gi henne jobb og jobben passer henne godt. De har ikke anledning til å betale lønn og har henvendt seg til NAV med håp om å få lønnstilskudd. NAV svarer at de ikke gir lønnstilskudd til varig uføretrygdete men at de kan få en annen trygdemottager til jobben.

Er dette riktig praktisering av regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Det er for tiden satsing på å få unge uføre ut i arbeid dersom de har en arbeidsevne og ønsker å være i jobb. Denne unge kvinnen har, etter 5 år, fått en annen livssituasjon som har bidratt til at hun har bedre helse og føler seg i stand til å ta en jobb. En arbeids-

giver har sagt seg interessert i å ha henne i arbeid, men har ikke mulighet til å lønne henne. Ved henvendelse til NAV får de altså beskjed om at NAV ikke gir lønnstilskudd til uføretrygdete. Det finnes en frysordning der man kan prøve seg i arbeid i 5 - 10 år og få sin uføretrygd frosset slik at man kan komme tilbake på trygd dersom jobbforsøket ikke går som håpet. Det finnes også ordninger med lønnstilskudd fra NAV. Det virker fullstendig meningsløst og uforståelig at denne unge kvinnen ikke kan få den hjelpen hun trenger fra NAV for å komme seg i jobb!

Svar:

Ordningen med rett til hvilende pensjon skal stimulere uførepensjonister til å prøve seg i arbeid på heltid eller deltid, fortrinnsvis i ordinært arbeid. Retten til hvilende pensjon er betinget av at Arbeids- og

velferdsetaten har fått melding om arbeidsforholdet. Dersom arbeidsforsøket ikke lykkes, får vedkommende tilbake innvilget uførepensjon. Uførepensjonister hadde opprinnelig en rett til hvilende pensjon i ett år. I 1997 ble denne retten utvidet til tre år og i 2006 til fem år. Fra 2009 har det vært mulig å utvide perioden med hvilende pensjon i ytterligere fem år.

Tidsbegrenset lønnstilskudd gis etter forskrift 11. desember 2008 nr. 1320 om arbeidsrettede tiltak mv. til arbeidsgivere som ansetter personer som har problemer med å komme inn på arbeidsmarkedet på ordinære lønns- og arbeidsvilkår med sikte på et varig arbeidsforhold.

Det er i tillegg etablert et forsøk med tidsbe-

stemt lønnstilskudd som skal bidra til å øke mulighetene for ordinært arbeid blant personer med varig og vesentlig nedsatt arbeidsevne samt bidra til å forebygge uførepensjonering. For dette tiltaket går det uttrykkelig fram av forskrift 2. mai 2001 nr. 495 om forsøk med tidsbestemt lønnstilskudd at det også kan gis til personer som får uførepensjon.

Regelverket er altså ikke til hinder for å gi lønnstilskudd til arbeidsgivere som er villige til å ansette uførepensjonister. Arbeidsrettede tiltak tildeles imidlertid etter en konkret vurdering av den enkelte brukers behov og innenfor de rammene som Stortinget bevilger.

SPØRSMÅL NR. 1073

Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale

Besvart 29. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at fødetilbudet på Nordfjordeid vert oppretthalde som i dag, og kan statsråden vidare garantere at dette ikkje vil medføre ei svekking av fødetilbudet i Volda?»

GRUNNGJEVING:

I spørretimen den 16.02 bekrefte statsråden i debatt med undertekna at det var naturleg å samarbeide om fødetilbudet på tvers av helseforetaksgrensene, og slik sikre eit felles fødetilbud mellom sjukehuset på Nordfjordeid og i Volda. Den 16.03 melder likevel NrK Sogn og Fjordane at Senterpartiet har fått gjennomslag for å oppretthalde fødetilbudet på Nordfjordeid. Eg synes det er flott dersom regjeringa snur og dermed sikrar gode fødetilbud mange stader i landet, men fryktar at det nye signalet samstundes er eit signal om at sjukehuset i Volda får svekka fødetenester, som ein konsekvens av statsråden sine uttaler om felles fødetilbud. Eg bed statsråden snarast avklare kva som er regjeringa sin politikk på dette området.

Svar:

Ved behandlinga av stortingsmeldinga En gledelig begivenhet i 2009, ba eit einstemmig Storting regionale helseforetak om å utarbeide regionale planar

for svangerskaps-, fødsels- og barselsomsorg i samarbeid med aktuelle kommunar. Dei regionale helseforetaka har i haust sendt styrebehandla regionale planar til Helse- og omsorgsdepartementet der dei no vert vurderte. De godkjende planane skal vere ein del av grunnlaget for Nasjonal helse- og omsorgsplan.

Når det gjeld spørsmålet om samanslåing av fødeavdelingane ved Nordfjord og Volda sjukehus, har Helse Vest RHF i styremøte 1. desember 2019 vedteke å etablere ein felles fødeavdeling mellom Nordfjordeid og Volda, lokalisert i Volda. Samarbeidet inneber at Helse Vest RHF overfører to stillingsheimar for gynekologar til Helse Midt-Norge RHF, og at desse vert lokaliserte ved Volda sjukehus. Helse Vest RHF sitt mål med sammenslåinga har vore å imøtekomme Helsedirektoratet sine kvalitetskrav og bygge eit større fagmiljø som vil bidra til auka rekruttering og eit styrkt fødetilbud i regionen.

Desse problemstillingane vil bli vurdert som ein del av gjennomgangen av de regionale fødeplanane.

Helsedepartementet gjør nå en grundig gjennomgang av dei regionale planane. Eg vil forsikre meg om at planane er i tråd med regjeringa si politikk og Stortinget sine føringer, og at dialogen med brukarane, tilsette sine representantar, aktuelle kommunar og lokale politikarar er gjennomført på ein tilfredsstillande måte.

SPØRSMÅL NR. 1074**Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre****Besvart 25. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kan bistandsministeren avkrefte at norske bistandsmidler er gått til finansiering av piratvirksomhet i Adenbukta/Somaliakysten?»

BEGRUNNELSE:

Den såkalte "piratmegleren" Andrew Mwangura hevder i Dagens Næringsliv i dag at norske bistands penger er gått til finansiering av piratvirksomhet i Adenbukta og Somaliakysten. Siden 2006 har Norge ifølge UD gitt mellom 200 og 250 millioner kroner i årlig bistand til Somalia. Mye av dette har gått til å utdanne politistyrker som etter endt utdanning har sluttet seg til piratene siden de ikke får lønnet arbeid i Somalia. Også norske skip som er gitt som bistand er nå tatt i bruk av pirater ifølge Mwangura.

For tiden holdes ca. 30 skip og 700 sjøfolk som gisler av pirater i området, og Norge har for tiden ingen aktivitet for å stoppe virksomheten. At ferdigutdannede politimenn har sluttet seg til piratene har gitt konsekvenser" ifølge underdirektør Frode Overland, stadig ifølge Dagens Næringsliv.

Svar:

Regjeringen mener at det er viktig å bidra til den internasjonale dugnaden for å stabilisere Somalia. Det er også i klar norsk egeninteresse å dempe den humanitære nøden, sjørøveriet og ikke minst den islamistiske radikaliseringsprosessen i landet, da disse igjen fører til kamphandlinger, undertrykkelse av særlig kvinner og jenter, og ikke minst til store flyktningsstrømmer ut av landet.

Jeg anser derfor FNs opplæring av politirekrutter som et helt nødvendig og godt tiltak. Om lag fem prosent av vår bistand til Somalia (10,5 millioner kroner av ca. 200 millioner kroner) gikk til dette prosjektet i

2010, og som styres av UNDPs Somalia-kontor som er basert i Nairobi, Kenya. Norge har vært en av mange givere til programmet, som vi tar sikte på å støtte på samme nivå også i 2011. Vår bistand går til opplæring, uniform og annet utstyr. Våpen og ammunisjon dekkes derimot av andre givere.

Jeg har merket meg de alvorlige påstandene som kom til uttrykk under sjørøverikonferansen i Bergen i midten av mars, og de ble derfor tatt opp umiddelbart med UNDP. UNDP har på sin side avvist at politioffiserer som har fullført utdanningen, og som har krav på politilønn, har gått over til piratgrupper av mangel på penger. Utenriksdepartementet har heller ingen indikasjoner på et slikt fenomen. Foredragsholderen som fremførte påstandene som siteres i begrunnelsen for representantens spørsmål er blitt oppfordret til å dele sine opplysninger med FN og norske myndigheter, noe han hittil ikke har gjort.

Norsk bistand har ikke finansiert båter i Somalia i de senere år. FN har gitt fiskebåter med tilhørende redskaper til fiskere basert i Mogadishu. Slike prosjekter har som mål at fiskere holder seg til lovlig arbeid fremfor å søke seg til piratenes rekker. De aktuelle båtene skal imidlertid ikke være egnet til piratangrep på det åpne hav, og samtlige benyttes etter våre opplysninger fortsatt til fiske. Norge er imidlertid ikke en giver til dette prosjektet.

Jeg har et generelt inntrykk av at mottakerne av norsk bistand, herunder FN, er opptatt av å bevare et godt tillitsforhold til givne og at problemer som avdekkes derfor blir formidlet til oss raskt og ryddig. Det er samtidig på det rene at det å operere i og gi bistand til Somalia - ikke minst i det borgerkrigsherjede Mogadishu - er forbundet med betydelig usikkerhet. Som giverland må vi derfor løpende vurdere innvirkning, effekt og risiko i vår bistand.

SPØRSMÅL NR. 1075**Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 23. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Den anerkjente krisepsykologen Atle Dyregrov reagerer sterkt på at Norge ikke i større grad undersøker hvordan det går med returnerte asylsøkere. Han tar til orde for at justisdepartementet både tar initiativ til og finansierer en slik forskning. KrF deler Dyregrov sitt anliggende og mener at vi har en moralsk plikt til å finne hva som har skjedd med returnerte asylsøkere, spesielt tvangsreturnerte til land som Iran, Irak og Afghanistan.

Vil justisministeren ta initiativ til et slikt forskningsprosjekt?»

BEGRUNNELSE:

I avisen Vårt Land 14. mars kunne vi lese om krisepsykolog Atle Dyregrov sin bekymring for hvordan det har gått med returnerte asylsøkere. Han mener at Norge har både en moralsk og politisk plikt til å finne ut hva som har skjedd med returnerte asylsøkere. Han tror en slik forskning vil avdekke at det har gått bra for noen, mens det for andre har det skapt store problemer. Det skal ikke ha blitt gjennomført lignende undersøkelser i hverken Norge eller Europa. Atle Dyregrov peker også på at når han diskuterer dette med fagfolk i England, sier de det samme: dette trenger vi å vite mer om.

Svar:

I en asylsak er det beskyttelsesbehovet som vurderes. Det gjøres en grundig og fremtidsrettet vurdering fra utlendingsmyndighetenes side for å avgjøre hvorvidt asylsøkeren har behov for internasjonal beskyttelse i Norge. Når det ikke foreligger et beskyttelsesbehov, følger det av utlendingsloven at en person med avslag på søknaden skal forlate Norge. Re-

gjeringen oppfordrer til frivillig retur og har igangsatt tiltak for å lette reintegreringsprosessen i hjemlandet. I de tilfelle hvor en person ikke reiser hjem på egen hånd, og heller ikke velger å benytte de tilbud som foreligger fra norske myndigheters side, vil tvangsretur kunne benyttes.

Et forskningsprosjekt som representanten omtaler, vil by på en rekke utfordringer. Rent praktisk vil mange returnerte være vanskelige å finne, mange har reist videre, og mange vil av forskjellige årsaker heller ikke ønske kontakt med representanter for landet de søkte asyl i. Slik kontakt til tidligere asylsøkere vil også kunne oppfattes av dem som en fornyet mulighet til å få opphold i Norge. Det kan dermed antas at den informasjonen som fremkommer fra intervjuobjektene side vil være farget av dette.

Årlig returnerer personer med avslag på asylsøknad til over 100 land. Få av disse landene vil kunne gi tilsvarende levestandard til sine borgere som Norge kan. Mange vil dermed vende tilbake til arbeidsledighet og til boforhold av en enklere standard enn i Norge. Derfor legger regjeringen vekt på å motivere til assistert frivillig retur og vi ønsker å videreutvikle retur- og reintegreringsprogram som skal støtte opp under en bærekraftig retur. Vi samarbeider bl.a. med den internasjonale migrasjonsorganisasjonen (IOM) med hensyn til utforming av slike program. Kunnskap om hvilke tiltak som gir best grunnlag for reintegrering i hjemlandet er viktig for å utnytte ressursene på best mulig vis. Slike spørsmål drøftes bl.a. mellom nordiske og europeiske land, og også med relevante internasjonale organisasjoner. Også forskning er av betydning for å nå målene. Jeg kan imidlertid ikke se at et slikt forskningsprosjekt som representanten Bekkevold omtaler vil gi oss de svarene vi trenger.

SPØRSMÅL NR. 1076**Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 24. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Hvorfor er ikke den norske produksjonen av reinkjøtt tatt med i statistikk over norsk kjøttproduksjon, og hvordan har produksjonsutviklingen for reinkjøtt vært siden 2005?»

BEGRUNNELSE:

Ved et tidligere besøk i Landbruks og Matdepartementet ble vi av statsråden gjort oppmerksom på at produksjon av norsk sjømat, i matdepartementet ikke ble regnet med i statistikk over norsk matproduksjon. Dette er jeg selvfølgelig uenig i men skal ikke ta opp det her. Vil bare bruke det som en innledende illustrasjon. I avisen Nationen fra onsdag den 16. mars 2011 kan man se referert statistikk fra Statens landbruksforvaltning over norsk kjøttproduksjon. Den omhandler utviklingen i norsk kjøttproduksjon fra 2005. Jeg ser ingen grunn til å tvile på denne statistikken, men det undrer meg at produksjon av reinkjøtt tilsynelatende ikke regnes som kjøttproduksjon.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet er det vist til statistikk gjengitt i en artikkel 16. mars 2011 i avisen Nationen, og at det kan se ut som om reinkjøtt ikke regnes som kjøttproduksjon. Jeg vil vise til at Statens landbruksforvaltning (SLF) ble bedt av Nationen om

å framskaffe statistikk for produksjonsutviklingen for de dyreslagene som er omfattet av artikkelen. Utvalg av dyreslag som statistikken skulle omfatte og hvordan statistikken ble presentert, er det derfor Nationen som eventuelt må svare for. Jeg vil i denne sammenheng også understreke at Landbruks- og matdepartementet anser reinkjøtt som en del av den samlede norske kjøttproduksjonen.

Det er viktig at man er presis i presentasjonen av statistikk. Ved utarbeidningen av statistikk må man søke å ha et mest mulig fullstendig materiale i forhold til hva som ønskes framstilt. Dette er forhold som både Landbruks- og matdepartementet og SLF har lagt vekt på og fortsatt legger stor vekt på. Det mottatte spørsmålet er en påminnelse om betydningen av en god oppfølging på dette området.

Samtidig vil jeg peke på at det ikke kan være slik at man i alle sammenhenger hvor det er behov for statistikk over husdyrproduksjon, må ta med oppgaver over alle dyreslag.

Når det gjelder produksjonsutviklingen i norsk reindrift, viser jeg til tabellen nedenfor over totalproduksjon (slaktekvantum inkl. beregnet privat forbruk) for perioden 2005-2010.

År	2005	2006	2007	2008	2009	2010 ¹⁾
Tonn	2.065	1.990	2.069	2.061	1.935	2.011

¹⁾ For 2010 er det oppgitt foreløpig beregnet kvantum

SPØRSMÅL NR. 1077**Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 24. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I 2009 gikk 9300 gårdbrukere med underskudd i sin næring, nemlig jordbruk. Gjennomsnittlig var underskuddet kr. 89 000,-.

Det er sikkert flere årsaker til at så mange gikk med underskudd, men viser ikke dette at den landbrukspolitikken som føres gir bonden for få muligheter til å lykkes?»

Svar:

Det er korrekt at det kan være mange årsaker til at et skatteregnskap hos en næringsdrivende viser underskudd. Det er generelt betydelig usikkerhet knyttet til å trekke klare konklusjoner om inntekter i jordbruket basert på skattedata på personnivå. Det skyldes både at jordbruksfamiliene med enkeltpersonforetak kan dele næringsinntekt mellom seg, og at mange selvstendig næringsdrivende kan drive skattetilpasning av næringsinntekt.

I den statistikken SSB presenterer er alle som har næringsinntekt fra jordbruk tatt med, alt fra hobbypreget virksomhet til store foretak. Det vil si at også personer med liten næringsinntekt fra jordbruk, men med høye inntekter fra lønn eller annen virksomhet er med. Det er ikke uvanlig at en del av disse velger å tilpasse seg med forholdsvis høye kapitalkostnader og lavt arbeidsvederlag.

Brukskategorier som nylig har gjennomført store investeringer vil også kunne komme ut med lavt skattemessig resultat de første årene. For inntektsåret 2009 slår det også ut i statistikken at dette var et år med unormalt lave kornavlinger, bl.a. som følge av vanskelige innhøstingsforhold.

Skattedata er ikke så godt egnet til å vurdere hvor vellykket næringspolitikken for jordbruket er. Materialet fra Budsjettnemnda for jordbruket, som benyttes som grunnlag for jordbruksforhandlingene, er bedre egnet til å vurdere politikkenes innvirkning på inntektsutviklingen. Det materialet viser at den rød-

grønne regjeringen har gitt jordbruket et inntektsløft siden 2006, etter flere år med svak inntektsutvikling før det.

Jeg vil her vise til at Fremskrittspartiet så seint som i budsjettet for 2011 har foreslått å kutte jordbruksavtalen med 7,7 milliarder kroner. Det innebærer et kutt i vederlag til arbeid og egenkapital for jordbruket på ca. 140 000 kroner per årsverk på ett enkelt år.

I regjeringsplattformen sier regjeringen at vi skal videreutvikle inntekts- og velferdspolitikken i landbruket. Vi har levert betydelig på dette området hvert år, men jeg skulle gjerne oppnådd enda bedre resultater.

At det nå er en representant fra FrP som uttrykker bekymring for inntektsnivået i jordbruket, er et positivt signal som gir meg forhåpninger om mer støtte i arbeidet med å utvikle inntekts- og velferdspolitikken for jordbruket.

SPØRSMÅL NR. 1078

Innlevert 16. mars 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 23. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Mange navn på gårdsbruk som er ryddet etter år 1900 står i fare for å forsvinne når det innføres nye veiadresser rundt omkring i landet. Gårdsnavn er viktig av flere årsaker.

Hva vil statstråden bidra med for at gårdsnavn skal bestå?»

Svar:

Bruksnavn og andre stedsnavn er en viktig del av kulturarven. En levende muntlig tradisjon er viktig for å holde navnene i hevd. Men også andre tiltak er viktige for å støtte opp under tradisjonen. Stedsnavn blir i dag derfor dokumentert og registrert av Statens kartverk i Sentralt stedsnavnregister. Registreringene skjer etter reglene i lov om stadnamn, og er i stor grad basert på lokalt initiativ. Navnene i registeret blir gjort kjent bl.a. ved hjelp av tradisjonelle papirkart, nye elektroniske kart og Internett.

Når det gjelder bruksnavn, åpner forskrift til den nye matrikkelloven som ble satt i kraft fra 1. januar 2010, dessuten for at bruksnavn som geografisk og språklig faller sammen med et nedarvet stedsnavn,

kan inngå i eiendommens offisielle adresse sammen med veiadressen. I praksis vil det kunne være aktuelt for de aller fleste gårdsbruk fra før 1900.

Mange gårds- og bruksnavn inngår også i veinavnet, og får bred bruk på den måten. Det gjelder gamle gårder så vel som nyrydningsbruk fra moderne tid. Det er kommunen som fastsetter veinavn. Mitt inntrykk er at mange kommuner gjør et grundig arbeid for å velge ut gode veinavn basert på lokale tradisjoner.

På bakgrunn av en henvendelse fra Østre Nes bygdekvinneag, Nes Landbrukslag og Raumneshistorielag, har Miljøverndepartementet nettopp bedt Statens kartverk vurdere om også gårdsbruk opprettet utover på 1900-tallet bør kunne få tilordnet bruksnavnet som offisielt adressetilleggsnavn, dersom bruken av navnet i praksis kan sidestilles med bruksnavn som språklig og geografisk faller sammen med et nedarvet stedsnavn. Det vil kunne gjelde både bureisningsbruk og tidligere husmannsplasser.

Jeg vil følge opp saken når vurderingen til Statens kartverk foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1079**Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 30. mars 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Anerkjenner Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet krisesenterorganisasjonene som frie og uavhengige organisasjoner, og vil BLD støtte organisasjoner som gjør et viktig arbeid innenfor likestilling og vold mot kvinner?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til brev fra BLD datert 03.03.11 til ulike adressater det varsles at BLD ønsker å klargjøre krisesenterorganisasjonenes rolle overfor kommunene som nytt pliktsubjekt i ny lov om krisesenter. I brevet stiller departementet en rekke spørsmål om hvilken rolle krisesenterorganisasjonene skal ha etter at kommunene er lovpålagt å tilby et krisesentertilbud. Det stilles spørsmål om hvorvidt det fortsatt er behov for organisasjonene, og om ikke disse eventuelt kan slås sammen. Krisesentersekretariatet har søkt BLD om driftsstøtte for 2011, men ikke fått svar ennå. Krisesentrene melder om at trangere økonomi gjør dem mindre i stand til å betale kontingent til krisesenterorganisasjonene enn tidligere.

Om krisesenterorganisasjonene får en ny rolle etter at den nye loven er trådd i funksjon, så er de likefullt frie og uavhengige organisasjoner som på linje med andre kan søke departementet om støtte for sin virksomhet. BLD gir i dag, i likhet med mange andre departementer, støtte til flere organisasjoner som driver arbeid innen departementets virkeområde. Når departementet bruker en søknad om støtte som påskudd for å stille spørsmål ved organisasjonens eksistensberettigelse og hvordan de skal organiseres seg, og om de skal fusjonere, så begår departementet et overtramp.

Det ville vakt oppsikt om miljøvernministeren skulle benyttet søknader fra miljøorganisasjoner til å stille spørsmål ved deres eksistensberettigelse eller ev. foreslått at bestemte organisasjoner burde slås sammen. Det er grunn til å minne om at for eksempel krisesentersekretariatet er en interesseorganisasjon som arbeider for krisesenter så vel som politisk. Deres stemme er en del av demokratiet og de er en del av en større bevegelse som har en viktig del av æren for at kampen mot vold mot kvinner har kommet dit den er i dag.

Svar:

Driften av norske krisesentre har tradisjonelt sett vært basert på ildsjeler og frivillig innsats lokalt.

Fram til innføringen av krisesenterloven var krisesentrene finansiert av stat og kommune. Et kommunalt tilskudd på 20 prosent av driftsutgiftene utløste et statlig tilskudd på 80 prosent. Krisesentrenes vertskommuner søkte årlig om midler. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet forvaltet tilskuddsordningen. Krisesenterorganisasjonene har vært finansiert ved kontingenter fra sine medlemsentre.

Med lov om kommunale krisesentertilbud (krisesenterlova) som ble vedtatt i 2009, ble krisesentertilbudet lovfestet. Bakgrunnen for forslaget om en lovfesting var ønsket om å tydeliggjøre at det er et offentlig ansvar å sørge for at personer som er utsatt for vold i nære relasjoner, får vern, hjelp og oppfølging. Gjennom krisesenterloven har kommunene fått en rettslig plikt til å ha et tilbud til alle som er utsatt for vold eller trusler om vold i nære relasjoner.

Når nå kommunene har overtatt som pliktsubjekt, har de også overtatt det økonomiske ansvaret for tiltakene, og fra og med 2011 ble derfor statstilskuddet til krisesentertilbudet på om lag 238 millioner kroner innlemmet i rammetilskuddet til kommunene.

Som følge av den endrede situasjonen har krisesenterorganisasjonene søkt departementet om statlig støtte. Det vises i søknadene bl.a. til at flere medlemsentre har meldt seg ut av organisasjonene og at de har fått varsel om flere utmeldinger. Krisesentersekretariatet påpeker i sin søknad at kommunene ikke har noen tradisjon for å være tilsluttet interesseorganisasjoner, og ønsker derfor at nåværende krisesentre som de to organisasjonene representerer gis anledning til å være tilsluttet organisasjonen vederlagsfritt.

Departementet forvalter per tiden ingen økonomiske støtteordninger for statlig tilskudd til paraplyorganisasjoner som de to organisasjonene representerer. Krisesenterorganisasjonene faller således utenfor den etablerte støtteordningen på familie- og likestillingsområdet. Det har derfor vært et behov for å kartlegge situasjonen og se nærmere på hvilke muligheter som finnes før søknadene kan realitetsbehandles.

Dette er bakgrunnen for at departementet har invitert til i alt to møter der organisasjonene kunne legge frem sine tanker om fremtidig rolle, funksjon, organisering og oppgaver. På det første møtet ble slike aktuelle problemstillinger drøftet mellom departementet og de to organisasjonene, og det var enighet om behov for å utdype dette nærmere i dialog med KS og Oslo kommune, som representerer pliktsubjektene etter krisesenterloven. Departementet tok dermed initiativ til et nytt møte der også KS og Oslo

kommune var til stede. I møtet ble blant annet organisasjonenes rolle i forhold til kommunene drøftet samt kommunenes behov for organisasjonenes kompetanse. I dette møtet var det enighet om å innhente ytterligere synspunkter fra de berørte partene som grunnlag for vurdering av mulig statlig støtte til de to organisasjonene. Departementet påtok seg i møtet oppgaven med å koordinere en slik prosess.

Jeg mener det er nyttig å evaluere situasjonen når rammebetingelser endres. Krisesenterorganisasjonene som til nå har vært finansiert ved kontingenter fra sine medlemssentre, har ikke tidligere søkt om statlig støtte. Krisesenterloven slår fast det offentlige (kommunale) ansvaret med å sørge for et krisesentertilbud. Krisesentrene er tilnyttet kommunene på ulikt vis, noen ved driftsavtaler eller gjennom eierskap.

I en slik endret situasjon er det naturlig å vurdere problemstillinger knyttet til organisasjonenes fremtidige rolle, funksjon og organisering. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet anerkjenner selv sagt krisesenterorganisasjonene som frie og uavhengige, men vi må også forholde oss til gjeldende regelverk om statlig økonomisk støtte til interesseor-

ganisasjoner. Departementet har ved sin koordinering av synspunkter ikke tatt noe standpunkt verken for eller mot krisesenterorganisasjoner som frie og uavhengige organisasjoner. Tvert i mot har departementet forsøkt å peke på noen problemstillinger som må adresseres før beslutning om statsstøtte tas, og under hvilke betingelser eventuelle statlige midler skal brukes.

Jeg registrerer at stortingsrepresentant Håbrekke viser til at de to organisasjonene gjør et viktig arbeid når det gjelder familievold og vold mot kvinner og barn og benytter anledningen til å gjøre oppmerksom på at krisesenterloven også lovfester et tilbud til menn.

Jeg vil avslutningsvis få presisere at krisesenterbevegelsen har spilt en viktig rolle siden det første krisesenteret åpnet i 1978. De har satt fokus på vold i nære relasjoner og har vært en pådriver for kvinners rett til et liv uten vold. Organisasjonene har høy kunnskap om vold i nære relasjoner og om krisesenterdrift i Norge. Jeg håper vi kan dra nytte av deres erfaring og kunnskap på voldsområdet også i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 1080

Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen

Besvart 23. mars 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg får en del spørsmål om hvorfor ikke Forsvaret bruker mere kortreist mat ved sine kantiner. Ved å bruke mat som produseres nært forbruksstedet vil det kunne oppnås gevinst både ernæringsmessig, miljømessig og økonomisk. Samtidig vil dette bety svært mye for matprodusentene i de aktuelle geografiske områdene.

Vil statsråden vurdere en omlegging av avtalesystemet slik at også kortreist mat kan bli benyttet i Forsvaret?»

Svar:

Forsvaret inngikk i 2010 nye avtaler med flere leverandører av proviant. Avtalene inkluderer blant annet økologisk mat. Det er Forsvarets behov og krav til

blant annet kvalitet, pris og miljø som legges til grunn for hva som kjøpes. Avtalene gjelder i to år med opsjon for forlengelse med inntil to år.

Dersom produsenter av kortreist mat ønsker å levere til Forsvaret i større grad, må de tilby sine produkter i forbindelse med utlysning av nye avtaler. Forsvaret må forholde seg til inngåtte forpliktelser, og etablering av tilleggsavtaler for kjøp av kortreist mat ville innebære brudd på gjeldende avtaler.

Lov om offentlige anskaffelser med tilhørende forskrift er styrende for alle anskaffelser i staten, herunder forsvarssektoren. Avtalesystemet er selvfølgelig åpent også for kjøp av kortreist mat til Forsvaret, og produsentene kan tilby sine produkter når nye anskaffelsesavtaler skal inngås.

SPØRSMÅL NR. 1081**Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 23. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren ta nødvendige grep for at våre utenriksstasjoner får den nødvendige operative beredskap som skal til for å assistere nordmenn i krisesituasjoner i utlandet?»

BEGRUNNELSE:

Norges utenriksstasjoner skal bistå norske borgere i utlandet og gi dem assistanse i krisesituasjonen. Etter flodbølgekatastrofen 26. desember 2004 ble det avdekket en rekke svakheter med håndteringen fra vår utenriksstasjon i Bangkok og utenriksministeren har forsikret Stortinget om at beredskapen både ved denne stasjonen og generelt er betydelig forbedret. Jeg viser i den forbindelse blant annet til utenriksministerens svar på mitt spørsmål nr. 15:276 (2005-2006).

Ifølge oppslag i Dagbladet 16. mars ble personer som kontaktet vår ambassade i Tokyo timer etter jordskjelvet og tsunamien i Japan, møtt av en telefonsvarer som fortalte at ambassaden var stengt. Deres oppslaget i Dagbladet er korrekt, vitner dette om at vår utenriksstasjon også i Tokyo ikke har den nødvendige operative beredskap som skal til for å takle en krisesituasjon.

Svar:

Utenrikstjenesten har siden flodbølgekatastrofen som rammet Sør-Asia i desember 2004 utviklet et omfattende beredskapssystem for å kunne assistere nordmenn i krisesituasjoner i utlandet. Beredskapen dekkes av utenriksstasjonene og utenriksdepartementet, som har etablert både et operativt senter for konsulære henvendelser og en egen kriseorganisasjon. Begge deler er etablert etter 2005. Systemet er fleksibelt og er basert på at våre utenriksstasjoner er ulike både med hensyn til ressurser, geografisk ansvarsområde og antall nordmenn innenfor embetsdistriktet.

Til daglig er den operative varslingen basert på at utenriksstasjonen dekker publikumshenvendelser i ordinær arbeidstid. Utenfor kontortid vil de som ringer få beskjed om at utenriksstasjonen er stengt, men at man vil settes over til UD's operative senter om man taster nummeret 5. UD's operative senter er alltid bemannet med minimum 2 personer, 24 timer i døg-

net. Oppstår det en hendelse som er av en slik art at utenriksstasjonen/UD's operative senter ikke kan håndtere den, vil nøkkelpersoner i UD's linjeorganisasjon varsles.

Har situasjonen et slikt omfang at den heller ikke kan håndteres i linjen, vil det settes krisestab. Krisehåndteringen er organisert slik at utenriksstasjonen er ansvarlig for den lokale håndtering av krisen, mens utenriksdepartementet i Oslo leder den mer overordnede krisehåndtering. Dette ansvaret omfatter normalt også håndtering av henvendelser fra pårørende, publikum og media. Dersom det anses nødvendig, kan krisestaben på få timers varsel sende ut en utrykningsenhet for å forsterke ansvarlige utenriksstasjon.

Representanten viser i sitt spørsmål til et oppslag i Dagbladet 16. ds. om en person som ringte ambassaden i Tokyo og ble satt over til en telefonsvarer som fortalte at ambassaden var stengt. Ambassaden hadde på dette tidspunktet etablert sin egen krisestab og var åpen for publikumshenvendelser. På et tidspunkt hadde man tekniske problemer med sentralbordet ved ambassaden som følge av sammenbrudd i telefonsystemet i Japan, etter jordskjelvet som målte 9 på Richters skala. At også telefonsystemet i Japan ble påvirket av et slikt skjelv bør ikke lastes noen. Telefonsvareren som slo inn opplyste også om det døgnåpne nummeret til Utenriksdepartementet i Oslo, der det hele tiden har vært mulig komme i kontakt med departementets beredskapsmedarbeidere.

De tekniske problemene med telefonene ble utbedret raskt. Det ble opprettet krisestab i Utenriksdepartementet samme dag som jordskjelvet inntraff. Ambassaden har vært døgnåpen siden fredag 11. mars, men det første døgnet ble de aller fleste henvendelser fra pårørende og andre videresendt til UD direkte og kriseteamet der for å gi ambassaden mulighet til å organisere det lokale arbeidet.

Mandag 14. mars om formiddagen ble det også besluttet å sende en utrykningsenhet fra Oslo til ambassaden i Tokyo, som i mellomtiden var forsterket med personell fra andre norske utenriksstasjoner i regionen.

Jeg mener at de krisesituasjoner utenrikstjenesten har håndtert den senere tid viser at vi har et godt og velfungerende system for å assistere norske borgere som er rammet av kriser i utlandet.

SPØRSMÅL NR. 1082**Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 30. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Når vil statsråden garantere at prosjekt knyttet til rasovervåking blir statlig fullfinansiert for å sikre oppstart av en døgnkontinuerlig rasovervåking av skredobjekter som eksempelvis Åknes og Hegguraksla langs Storfjorden og Mannen i Rauma kommune?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til brev sendt fra Åknes/Tafjord Beredskap IKS, datert 14.mars 2011, hvor Olje- og energiministeren inviteres til informasjonsmøte hos Åknes/Tafjord samt feltbefaring på skredobjektene Åknes (Stranda kommune) og Hegguraksla (Norddal kommune) langs Storfjorden og Mannen i Rauma kommune.

Åknes/Tafjord Beredskap IKS er et interkommunalt selskap som ble opprettet høsten 2008 med følgende formål:

"Overvåking av ustabile fjellparti, inkludert også å eige, drive og vedlikehalde varslingssystem for skred i alle dei berørte kommunane. Selskapet skal gje eigarkommunane bistand til utarbeiding av kommunale beredskapsplaner utan særskilt betaling frå deltakarkommunane. Selskapet skal kunne ta på seg oppdrag med å vere eit fullt ut operativt overvåkingssenter for skred, både nasjonalt og internasjonalt, herunder ha som mål å vere eit senter for overvåking og varsling med høg internasjonal kompetanse."

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) har bevilget 18 mill kroner til det interkommunale selskapet for 2011, noe som innebærer en inntektsreduksjon på 4 mill kroner i forhold til forventede statlige overføringer.

Ifølge Åknes/Tafjord Beredskap IKS foreligger det ingen faglig begrunnelse fra NVE for kuttet i overføringene.

Svar:

NVE overtok 1. januar 2009 det statlige ansvaret for forebygging av skredulykker. Dette var et tiltak for å sikre en mer helhetlig, effektiv og styrket statlig bistand til skredforebygging. NVE skal bistå kommuner med kunnskap og ressurser innen kartlegging, arealplanlegging, overvåking, varsling, sikring og bistand ved beredskap. I St.prp. nr. 1 (2008-2009) er oppgaver, prioriteringer og organisering av NVEs skredansvar beskrevet. Om fjellskredovervåking er det gitt følgende føringer:

"Overvåking og varsling på lokalt nivå vil framleis vere lokale styresmakter sitt ansvar. Overvåking og varsling av store fjellskred må skje for det einskilde objekt. Det inneber eit lokalt varslingsopplegg som i utgangspunktet er eit lokalt ansvar. For prioriterte objekt med fare for store fjellskred og høg risiko, vil NVE kunne hjelpe med kompetanse og ressursar".

Åknes Tafjord Beredskap IKS har mottatt betydelige midler fra staten. Siden 2004 har staten bevilget til sammen 124 mill. kroner for å bygge opp overvåking av Åkneset, Hegguraksla og Mannen. Døgnkontinuerlig overvåking er allerede igangsatt ved Åkneset og Hegguraksla. Disse systemene tilfredsstiller kravene i byggeteknisk forskrift. Overvåking av Mannen er under oppbygging og driftes av Åknes Tafjord Beredskap IKS.

NVE overleverte i juni 2010 en utredning om framtidig organisering av statlig bistand til overvåking og varsling av store fjellskred i Norge. Jeg vil nå gå gjennom denne utredningen og ta stilling til NVEs anbefalinger.

SPØRSMÅL NR. 1083**Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 25. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det nye takseringssystemet for boliger vil endre ligningsverdiene for mange boligeiere. Det har vært mye spekulasjon rundt andelen boliger som vil få ligningsverdier som ligger høyere enn sikkerhetsventilen på 30 % av markedsverdien. Nå sendes selvangivelsene ut.

Hvor mange boliger antas å få for høy takst fra Skatteetaten, hvor mange antas å klage på ligningen og hvordan vil Skatteetaten håndtere klagen?»

BEGRUNNELSE:

Forbrukerrådet har tidligere anslått at så mange som 400 000 eneboligeiere og 100 000 eiere av blokkleiligheter kan ha rett til å klage på verdsettelsen av egen bolig, fordi ligningsverdien etter Skatteetatens modell vil overstige 30 % av markedsverdien. En klage er for mange en belastning i seg selv, og alle vil heller ikke ta den økonomiske belastningen med å fremskaffe ny takst, men et stort antall saker må likevel påregnes. Det er interessant å vite andelen skattytere som får for høye formuesverdier som faktisk klager og kostnadene knyttet til å behandle de klagen som kommer.

Svar:

Inntektsåret 2010 er første året skattyter får fastsatt ny ligningsverdi etter det nye systemet for formuesverdsettelse av bolig. Fastsatt ligningsverdi i forhåndsutfylte selvangivelser bygger bl.a. på innrapporterte opplysninger fra boligeiere høsten 2010. Disse opplysningene gjelder boligtype, areal og byggeår. Skattyter må selv sjekke at opplysningene i den forhåndsutfylte selvangivelse er korrekte. Hvis opplysninger mangler eller er uriktige, må korrekte opplysninger gis ved innsendingen av selvangivelsen.

Dersom ligningsverdien overstiger 30 prosent av markedsverdien for primærbolig (60 prosent for sekundærbolig), kan skattyter kreve at ligningsverdien settes ned til 30 prosent (60 prosent for sekundærbolig). Da det forventes at en del skattytere vil kreve nedsettelse av forhåndsutfylt ligningsverdi som følge av den nye verdsettelsesmetoden, kan krav om nedsettelse gjøres ved å krysse av i eget felt og ved å oppgi markedsverdien skattyteren kan dokumentere i selvangivelsen. Dokumentasjonen skal ikke sendes inn sammen med selvangivelsen, men kun på forespørsel fra skatteetaten.

For å unngå at det må gjøres endringer hvert år

som følge av at systemet gir for høy ligningsverdi, skal nedsettelsen gjelde 5 år fram i tid før det kreves ny dokumentasjon. I femårsperioden skal ligningsverdien følge sjablonmetoden, men med en forholdsmessig reduksjon av kvadratmetersatsen. For eksempel vil en boligeiendom som er dokumentert å få fem prosent for høy ligningsverdi etter sjablonen, få justert ned den årlige kvadratmetersatsen med like mange prosentpoeng. Etter utløpet av femårsperioden fastsettes ligningsverdien på nytt etter sjablonmodellen, som betyr at skattyter må gjøre endringer i selvangivelsen eller klage på nytt dersom vedkommende mener at ligningsverdien som følge av sjablonmodellen fortsatt overstiger sikkerhetsventilen.

Da forslaget til nytt verdsettelsessystem ble lagt fram i forbindelse med statsbudsjettet for 2010, ble det anslått at 33 pst. og 18 pst. av hhv. eneboligene og leilighetene kunne få ligningsverdier over sikkerhetsventilen for primærbolig. I ettertid er datagrunnlaget oppdatert og verdsettelsesmodellen noe forbedret. Statistisk sentralbyrå anslår på usikkert grunnlag at 23 pst. av eneboligene, 14 pst. av småhusene og 15 pst. av leilighetene vil havne over sikkerhetsventilen for primærbolig. For alle boligtypene sett under ett anslår Statistisk sentralbyrå at om lag 17 pst. av boligene vil havne over sikkerhetsventilen for primærbolig.

Ut fra omsetningsstatistikk fra perioden 2004–2007 anslår Statistisk sentralbyrå at om lag 18 pst. av omsatte selveierboliger hadde en ligningsverdi høyere enn 30 pst. av omsetningsverdien i denne perioden. Her er det tatt hensyn til eventuell bruk av sikkerhetsventilen hos boligeier. At mange boliger fra før har ligningsverdier over sikkerhetsventilen kan skyldes at boligens eier ikke er i formuesskatteposisjon og dermed ikke har funnet det formålstjenlig å klage. Basert på disse anslagene er det ikke opplagt at vesentlig flere primærboliger vil få tildelt en ligningsverdi over sikkerhetsventilen. Det er også usikkert om eventuelle nye boliger med ligningsverdi over sikkerhetsventilen vil være eid av skattytere i formuesskatteposisjon. Departementet antar at det også med det nye verdsettelsessystemet vil ha mye å si for klagemengden om boligeierne er i formuesskatteposisjon eller ikke. Regjeringen har økt bunnfradraget i formuesskatten markant siden 2005, og derfor betaler færre formuesskatt nå enn tidligere (om lag 500 000 færre personer i 2010 enn i 2005). Dette bidrar isolert sett til å dempe bruken av sikkerhetsventilen.

Det er anslått at 300 000 vil ha grunnlag for å benytte seg av sikkerhetsventilen. Skatteetaten har lagt til rette for at dette skal håndteres effektivt i likningsløpet, og det antas at de fleste endringer tas da og dermed ikke vil føre til spesielt økt klagemengde etter endelig ligning. Også boligeiere som ikke er i formueskatteposisjon kan tenkes å benytte seg av sikkerhetsventilen, siden et forholdsmessig fradrag vil gjel-

de i 5 år fremover. Det er dermed usikkerhet knyttet til både hvor mange som vil komme med ny påstand på selvangivelsen, hvor mange som vil sende med dokumentasjon og kommentarer, samt hvor ressurskrevende sakene vil bli. Det er anslått ekstra kostnader for skatteetaten på om lag 10 mill. kroner for å håndtere bruk av sikkerhetsventilen i 2011.

SPØRSMÅL NR. 1084

Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 25. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Den kjente piratmegleren Andrew Mwangura som nå besøker Bergen, påstår iflg. Dagens Næringsliv at norske bistandspenger til Somalia har gått til å trene og utstyre somaliske pirater. Norge har de siste årene gitt 200-250 mill NOK pr år i bistand til Somalia.

Er Mwanguras utsagn kjent for statsråden og sitter statsråden med kjennskap til at norske bistandsmidler til Somalia direkte eller indirekte har gått eller går til å finansiere piratvirksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Kenyaneren Andrew Mwangura har sin daglige base i Mombasa, og jobber i hovedsak med å fri gisler på kaprede skip. Han sier til DN bl.a. at norske myndigheter må jobbe mer nedefra og opp, ikke ovenfra og ned. At myndighetene ikke bør gi penger til korruperte politikere og politistyrker som sitter på toppen i den føderale regjeringen. Han hevder at bl.a. fiskefartøyer som er gitt av Norge nå brukes av pirater til kapringer.

Svar:

Det vises til svar på spørsmål 1074 fra representanten Peter N. Myhre (FrP) som tar opp samme problemstilling.

Regjeringen mener at det er viktig å bidra til den internasjonale dugnaden for å stabilisere Somalia. Det er også i klar norsk egeninteresse å dempe den humanitære nøden, sjørøveriet og ikke minst den islamistiske radikaliseringen i landet, da disse igjen fører til kamphandlinger, undertrykkelse av særlig kvinner og jenter, og ikke minst til store flyktningsstrømmer ut av landet.

Jeg anser derfor FNs opplæring av politirekutter som et helt nødvendig og godt tiltak. Om lag fem prosent av vår bistand til Somalia (10,5 millioner kroner av ca. 200 millioner kroner) gikk til dette prosjektet i 2010, og som styres av UNDPs Somalia-kontor som er basert i Nairobi, Kenya. Norge har vært en av mange givere til programmet, som vi tar sikte på å støtte på samme nivå også i 2011. Vår bistand går til opplæring, uniform og annet utstyr. Våpen og ammunisjon dekkes derimot av andre givere.

Jeg har merket meg de alvorlige påstandene som kom til uttrykk under sjørøverikonferansen i Bergen i midten av mars, og de ble derfor tatt opp umiddelbart med UNDP. UNDP har på sin side avvist at politioffiserer som har fullført utdanningen, og som har krav på politilønn, har hoppet av til piratgrupper av mangel på penger. Utenriksdepartementet har heller ingen indikasjoner på et slikt fenomen. Foredragsholderen som fremførte påstandene som siteres i begrunnelsen for representantens spørsmål er blitt oppfordret til å dele sine opplysninger med FN og norske myndigheter, noe han hittil ikke har gjort.

Norsk bistand har ikke finansiert båter i Somalia i de senere år. FN har gitt fiskebåter med tilhørende redskaper til fiskere basert i Mogadishu. Slike prosjekter har som mål at fiskere holder seg til lovlig arbeid fremfor å søke seg til piratenes rekker. De aktuelle båtene skal imidlertid ikke være egnet til piratangrep på det åpne hav, og samtlige benyttes etter våre opplysninger fortsatt til fiske. Norge er imidlertid ikke en giver til dette prosjektet.

Jeg har et generelt inntrykk av at mottakerne av norsk bistand, herunder FN, er opptatt av å bevare et godt tillitsforhold til givne og at problemer som avdekkes derfor blir formidlet til oss raskt og ryddig. Det er samtidig på det rene at det å operere i og gi bi-

stand til Somalia - ikke minst i det borgerkrigsherjede Mogadishu - er forbundet med betydelig usikker-

het. Som giverland må vi derfor løpende vurdere innsats, effekt og risiko i vår bistand.

SPØRSMÅL NR. 1085

Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 25. mars 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg har ved flere anledninger tatt opp spørsmålet om statsråden vil bidra til at Bodø videregående skole og de andre skolene som utdanner flymekanikere i Norge kan få stilt til disposisjon F-5 A jagerfly i undervisningsøyemed. Disse flyene har i mer enn 10 år stått på lager i håp om å kunne bli solgt. 10.11.2010 svarte statsråden meg at det innen utgangen av februar i år vil være avklart om flyene ble solgt.

Vil statsråden sørge for at skolene nå får tilbud om F5 fly, slik statsråden åpnet for i sitt forrige svar til meg?»

BEGRUNNELSE:

De fire videregående skolene i Norge som utdanner flymekanikere sliter med gammelt og utrangert flymateriell. Samtidig har Forsvaret beholdt flåten av F5 jagerfly som i mer enn 10 år har vært lagret i håp om salg. flere ganger er det henvist til meg at det har dukket opp interessenter for kjøp av flyene, noe som ikke har skjedd. Noe Aftenposten i januar hadde en reportasje om. Statsråd Faremo viste i sitt svar til meg i november 2010 at dersom en eventuell kontrakt om salg av flyene ikke var inngått innen utgangen av februar i år, vil Forsvaret vurdere alternative avhendingsmåter for flyene. Slik at skoler da kunne få tilbud om overtakelse av enkeltfly.

Svar:

I tidligere svar på spørsmål nr. 229 av 10. november 2010 ble det opplyst at et amerikansk firma igjen hadde kommet inn som mulig kjøper, og at Forsvaret arbeidet ut fra en målsetting om å inngå en eventuell kontrakt med dette firmaet innen utgangen av februar 2011. Aktuell kjøper er blitt forsinket med hensyn til å fremlegge nødvendig dokumentasjon i henhold til Forsvarets krav. Forsvaret er i dialog med firmaet med tanke på en rask avklaring, og har understreket at avhendingsprosessen er i en avsluttende fase.

Avhending av materiell reguleres av Normalinstruks for utrangering av kassasjon av materiell og bygninger som tilhører staten. Dette regelverket pålegger Forsvaret å selge materiell til en best mulig pris. Erfaringer viser at det kan være utfordrende å fastslå med sikkerhet hvor lang tid slike prosesser vil ta.

Med utgangspunkt i at pågående salgsprosess vil kunne vise seg ikke å resultere i salg, har Forsvaret allerede vurdert andre former for avhending. Som tidligere anført vil en alternativ avhending kunne være overføring av enkeltfly til skoler i Norge. Dialog mellom Forsvaret og skolemiljøet er allerede opprettet.

SPØRSMÅL NR. 1086**Innlevert 17. mars 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 24. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Ifølge Norges Blindforbund får kun en liten andel av slagrammede med synsforstyrrelse og personer med synstap tilbud om rehabilitering. Tilbudet er mangelfullt og det finnes ikke velfungerende henvisningsrutiner som må plass for å sikre at de som rammes av synstap får nødvendig oppfølging slik at de kan tilpasse seg sin nye situasjon.

Vil statsråden sørge for at det opprettes rehabiliteringstilbud og velfungerende henvisningsrutiner for alle som har behov for synsrehabilitering?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 1012 for 2010-2011 og ber om svar på spørsmålene.

Svar:

Jeg viser til mitt svar av 15. mars 2011 på spørsmål nr 1012 fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun om samme tema. I tillegg kan det opplyses følgende:

I Nasjonal retningslinje for behandling og rehabilitering ved slag (IS-1802), utgitt av Helsedirektoratet i 2010, anbefales det at alle slagpasienter bør få utredet synsfunksjonen. Dette fordi ca. 64 % av denne pasientgruppen får synsproblemer. Det kan være minsket synsfelt, dobbeltsyn eller vanskeligheter med fokusering. Synsproblemene bør vurderes av

øyelege, synspedagog og eventuelt av optiker. Retningslinjene viser bl.a. til at synspedagoger bør inngå som en del av spesialisthelsetjenestens rehabiliteringstilbud. Det er også behov for synspedagoger for å følge opp synstrening etter utskrivning fra sykehus.

De siste ti årene har det, ifølge Helsedirektoratet, vært økt fokus på - og kunnskap om årsaker til synsproblemer hos slagpasienter. Det er utviklet treningsprogrammer, og i 2010 ble det startet et etterutdanningstilbud for synspedagoger i synsnevrologi og synspedagogisk metode ved Høyskolen i Bergen. Etterutdanningen har fokus på rehabilitering etter hjerneslag. Som omtalt i de nasjonale retningslinjene forventes det at ny kunnskap om synsproblemer etter hjerneslag bidrar til et likeverdig tilbud om utredning og oppfølging av bl.a. synspedagog i alle helseregioner.

Helsedirektoratet utga i 2009 en eksempelsamling (IS-1676) for gode rehabiliteringsforløp, bl.a. for personer med synsproblemer etter hjerneslag. Kartlegging av eventuelle synsproblemer bør skje tidlig i sykdomsforløpet for et best mulig rehabiliteringsresultat.

Jeg legger til grunn at de regionale helseforetakene benytter de nasjonale retningslinjene som grunnlag for sitt tilbud, slik at man sikrer både likebehandling og en kunnskapsbasert praksis på dette feltet.

SPØRSMÅL NR. 1087**Innlevert 18. mars 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 24. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Behovet for sikkerhet ved kjernekraftverk er usedvanlig viktig. I NRKs Dagsnytt18 16.03.11 ga statsråden inntrykk av at ingen land fant det interessant å besøke Haldenreaktoren, samt at norsk forskning rundt sol og vind var langt større og viktigere programmer enn det arbeidet ved Haldenreaktoren representerer. Dette er ny informasjon.

Kan statsråden gi en oversikt over vindkraft og/

eller solenergi prosjekter som ledes fra Norge og som har større deltakelse og/eller budsjett enn ved Haldenreaktoren?»

Svar:

Jeg vil først få understreke at jeg er enig med representant Solvik-Olsen i at sikkerhet ved kjernekraftverk er helt avgjørende. Det har i mange år vært gjennomført et flernasjonalt samarbeid om bl.a. sik-

kerhet ved kjernekraftverk i Halden. Spøreren forvenger hva jeg sa om Haldenreaktoren. Men jeg synes imidlertid det er grunn til å peke på at Norges internasjonale energifortrinn først og fremst er knyttet til fornybar energi, i tillegg til petroleumssektoren.

Jeg ser på vind- og solenergi som de sentrale fornybare energikildene ved siden av vannkraft og bioenergi. Den innsatsen vi gjør for å fremme sol- og vindenergi er av stor betydning. Selv om ingen energi er uten skadevirkninger, er det helt åpenbart at sol- og vindenergi ikke har de samme klimavirkningene som fossilt brensel, og på ingen måte de samme sikkerhetsspørsmålene som kjernekraft. Dette er i mine øyne gode grunner til å satse på disse energikildene.

Norge har viktige aktører som Renewable Energy Corporation (REC) og Scandinavian Center for Advanced Technology (Scatec) som utvikler, investerer i og bygger ut solenergi, og Norge er ledende i utviklingen av tekniske løsninger for offshore vindenergi.

Også gjennom bistandsprogrammet Ren energi for utvikling bidrar Norge til å utvikle og spre kunnskap om utvikling av renere energi, og legger grunnlaget for økte investeringer.

I tråd med Klimaforliket er budsjettene til forskning på fornybar energi og karbonfangst og lagring blitt hevet med 600 mill. kroner over statsbudsjettene 2008-2011. Forskningsprogrammene dekker hele verdikjeden fra forskning til pilotering av løsninger i mindre skala.

Norge deltar i EUs 7. rammeprogram for forskning og teknologisk utvikling, som er det mest omfattende internasjonale samarbeidet for norske forskere, forskningsmiljøer og næringsliv.

Norge er også med i EUs rammeprogram for konkurransevne og innovasjon. Programmet løper for perioden 2007-2013. Miljøvennlig innovasjon er et gjennomgående tema. Norge har også tatt en aktiv rolle i EUs Strategiske energi- og teknologiplan. Denne er opprettet som teknologielementet under EUs klima- og energipakke med det formål å akselerere utvikling og gjennomføring av lavkarbonteknologi. Under planen er det lansert flere initiativ for å øke forskningssamarbeidet i EU/EØS-området innenfor teknologiområdene vindkraft, nett/infrastruktur, sol, vind, bioenergi, bærekraftige byer og kjernekraft.

Til nå er det såkalte toppforskningsinitiativet med 400 mill. kroner over fire år den største nordiske forsknings- og innovasjonssatsing innenfor klima-, miljø- og energi. Særlig Kunnskapsdepartementet, men også Nærings og handelsdepartementet har bred deltakelse mot disse initiativene. Olje og energidepartementet deltar på energisiden. Nordisk Energiforskning er et felles nordisk forskningsfinansierende og rådgivende organ, stiftet i 1985. Dette har hatt en viktig rolle i forbindelse med gjennomføring av toppforskningsinitiativet.

Jeg vil kanskje særlig peke på programmet RENERGI som skal bidra til å bygge opp kompetanse på energiområdet og bidra til at nye løsninger innenfor produksjon og bruk av energi tas i bruk så raskt som mulig, også innen miljøvennlig transport. Programmet dekker hele verdikjeden fra grunnforskning til pilotering av teknologi. Programmet mottok i 2009 og 2010 hhv. 260 og 363 mill. kroner over statsbudsjettet. I tillegg til å styrke eksisterende forskningsprogrammer er det opprettet åtte forskningscentre for miljøvennlig energi, som får bevilgning i inntil 8 år. Av disse er to på offshore vind - Norwegian Centre for Offshore Wind Energy som ledes av Christian Michelsen Research og Norwegian Research Centre for Offshore Wind Technology som ledes av SINTEF og et på solceller, Norwegian Research Centre for Solar Cell Technology som ledes av Institutt for energiteknikk.

Norge bidrar med støtte til demonstrasjon av konkrete prosjekter under reelle driftsbetingelser. Det er etablert et tidevannskraftverk utenfor Lofoten, en flytende havvindmølle testes ut utenfor Karmøy, og et saltkraftanlegg på Hurum har vakt betydelig internasjonal oppmerksomhet. Dette er store og synlige prosjekter, men gjennom Enova er det gitt støtte til 40 ulike demonstrasjonsprosjekter innen fornybar energi og energieffektivisering.

Norge satser altså bredt på utvikling av fornybar energi, herunder sol- og vindenergi, og omfanget av satsingen er betydelig. Som sagt innledningsvis er innsatsen som gjøres for å øke sikkerheten ved kjernekraftverk viktig. Jeg regner likevel med at kombinasjonen av klimaproblemer og skepsis til bruk av kjernekraft vil føre til at satsningen på fornybare energikilder som sol og vind, i tillegg til energieffektivisering, vil få økende betydning i årene framover.

SPØRSMÅL NR. 1088**Innlevert 18. mars 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 23. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det er i de siste ukene skapt forventninger fra Ap-hold i sør-Hedmark om at utbygging av rv 2 vil bli vedtatt før påske. Stortinget har ennå ikke mottatt noen sak fra departementet og tiden fram til påske er kort.

Hvilken framdrift har statsråden ambisjoner om for rv 2 nå med hensyn til saksframlegg for stortinget og anleggsstart for prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Rv2 må kunne betegnes som landets "løftebruddveg". Utsettelsene har vært endeløse og det ser ikke ut til å stoppe. Forventningene i distriktet er store, men vegen kommer ikke. Det var grunn til å håpe at saken ville komme til stortinget raskt etter bompengefinansieringen var avklart, men nok en gang synes det å drøye.

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2009-2010) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt opp til at prosjektet rv 2 Kongsvinger – Slomarka skal påbegynnes i løpet av første fireårsperiode. De statlige midlene til prosjektet er betinget av at lokale myndigheter gir tilslutning til et opplegg for delvis bom- pengefinansiering. Det har vært lokalpolitisk behandling av saken tidligere, men var nødvendig med nye vedtak knyttet til rabattstrukturen. Siste lokale vedtak ble fattet 31. januar 2011.

Statens vegvesen Vegdirektoratet har oversendt et utkast til stortingsproposisjon om finansiering og utbygging av rv 2 Kongsvinger – Slomarka til Samferdselsdepartementet. Saken er nå til behandling i departementet og vil bli lagt frem for Stortinget så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 1089**Innlevert 18. mars 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 30. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«340 reguleringskonsesjoner for vannkraft kan revideres frem til 2022, og nærmere 200 revisjonssaker er allerede revisjonsmodne og kan åpnes dersom det fremsettes krav. Men i Aftenposten torsdag 17. mars fremkommer det at bare en vassdragskonsesjon så langt er blitt revidert.

Mener statsråden at dette er tilfredsstillende, og mener han at dagens praksis er i overensstemmelse med EUs vanddirektiv som er implementert i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Vanddirektivet er et svært viktig verktøy for å finne fram til bærekraftige løsninger i regulerte vassdrag, og Stortinget flere ganger presisert at dette må sees i sammenheng. Vanddirektivet legger til grunn en helhetlig og økosystembasert vannforvaltning, og Norge er, gjennom vannforskriften, forpliktet til å

følge opp målsetningen om å oppnå god miljøtilstand i alle vannforekomster. Dette forutsetter at alle sektorer som påvirker vannmiljøet, legger til rette for at virksomheten er i tråd med direktivet.

Svar:

Revisjon av vassdragskonsesjoner vil være en meget krevende og omfattende oppgave for vassdragsforvaltningen i årene som kommer. Departementet har nå tre revisjonssaker til avsluttende behandling, mens et 20-talls saker er under behandling i NVE. Selv med gode saksbehandlingsrutiner og styrket kapasitet må vi erkjenne at ikke alle revisjonssaker kan tas opp med en gang. For å legge til rette for en så effektiv håndtering som mulig av revisjonssakene skal Olje- og energidepartementet fastsette retningslinjer for saksbehandlingen.

Revisjonene av eldre reguleringskonsesjoner vil i størst mulig grad bli samordnet med det arbeidet som

skjer for å følge opp EUs vanndirektiv. Norge har lagt til grunn at vårt lovverk er tilstrekkelig for å oppfylle vanndirektivet. Direktivet gir muligheter for tilpasning til de spesielle forhold vi har i Norge med en energiforsyning basert på vannkraft. Lokale og regionale prosesser som del av oppfølgingen av direktivet vil være viktige for behandlingen av revisjonssaker.

Revisjon av konsesjonsvilkår vil være av de viktigste virkemidler for miljøforbedring i eldre, regu-

lerte vassdrag i Norge. Endring av konsesjonsvilkår fastsettes med bindende virkning av konsesjonsmyndighetene ved vilkårsrevisjon. Slipping av mer vann vil være ett av flere tiltak for å få til miljøforbedringer. I den forbindelse vil jeg presisere at det er helt nødvendig og avgjørende med en grundig vurdering og streng prioritering av hvor det bør slippes vann slik at vi unngår store og uakseptable tap av fornybar og regulerbar vannkraftproduksjon.

SPØRSMÅL NR. 1090

Innlevert 18. mars 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 25. mars 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I et oppslag i VG 11. mars d.å. fremkommer det at man må betale 12 190 kroner for å renovere et bad på 2,9 kvadratmeter, og at saksbehandlingsgebyrene ligger langt over selvkost. Slike beløp for denne typen saksbehandling fremstår som urimelig høye og uakseptable av den jevne borger.

Mener statsråden at denne typen gebyrer er akseptable, eller vil statsråden vurdere å innføre en øvre totalbegrensning, f.eks. maksimumsgebyr på 2,5 prosent av totalkostnaden for det tiltak som det søkes tilatelse om?»

BEGRUNNELSE:

I et oppslag i VG 11.mars d.å. fortelles det som en person som skulle renovere et bad på 2,9 kvadratmeter. For å godkjenne tiltaket forlangte Plan- og bygningsetaten i Oslo kommune 12 190 kroner. Fakturaen i oppslaget viser at grunnbeløpet for å registrere vedkommende tiltak, ved papirsøknad, kostet 3 670 kroner. Det er vanskelig å skjønne for den jevne samfunnsborger at det å registrere en søknad som innkommer på papir skal koste så mye penger.

Dertil tilkommer, i den aktuelle saken, gebyr for selve tiltaket (kr. 1380,-), gebyr for ansvarsrett murer (kr. 510,-), gebyr for ansvarsrett rørlegger (kr. 510,-), samt gebyr for manglende sentral godkjenning av murer og rørlegger (kr. 3060,- per stykk).

For den jevne borger fremstår slike summer, som langt overstiger elvkostprinsippet i byggesaksbehandling, som absurde.

Spørreeren registrerer dertil at statssekretær Dag-Henrik Sandbakken i det samme oppslaget anslår at saksbehandling for oppussing av et bad ikke burde

koste så mye, og besvarer avisens journalist følgende på spørsmålet om hva saksbehandling av oppussing av bad bør få koste, sitat: "Det bør umulig være mange tusenlappene".

Slik spørreeren ser det bør det være et samsvar mellom krevet arbeidsinnsats for behandling av søknader og det gebyr som skal ilegges for en slik behandling, og holdes innenfor rimelighetens grenser.

Svar:

I byggesaker kan kommunen kreve gebyrer for det arbeidet de har med saken. Gebyret skal ikke overstige selvkost.

Gebyrene kan variere fra kommune til kommune, bl.a. fordi kommunene har anledning til å subsidiere saksbehandlingen. Det er derfor kommunene selv som vedtar gebyrregulativer innenfor rammen av selvkostprinsippet. Det er ikke mulig for meg å si at et konkret gebyr overstiger selvkost.

Jeg ser med bekymring på at gebyrene i enkelte tilfeller virker uforholdsmessig høye. Bekymringen er ikke bare av hensyn til innbyggerne, men også fordi for høye gebyrer kan hindre at regelverket blir fulgt. Jeg vil derfor se nærmere på kommunenes praktisering av gebyrreglene. Når jeg har mer kunnskap om dette, vil jeg vurdere om regelverk eller veiledning bør endres.

Når det gjelder ditt spørsmål om å innføre en øvre totalbegrensning, så mener jeg man må være forsiktig med dette. En øvre grense på et gebyr kan medføre at kommunen ufrivillig subsidierer disse tiltakene.

Jeg vil for øvrig opplyse om at jeg vil endre reglene for oppussing av bad, der det er innført søknadsplikt med krav om ansvarlige foretak.

SPØRSMÅL NR. 1091**Innlevert 21. mars 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Norge kan ikke forby CE-godkjente produkter, dvs. produkter som bla. oppfyller EU-krav til støy og forurensing. Det norske forbudet mot vannscooter i småbåtlovens § 40 kan derved være i strid med EØS-avtalen. Istedenfor å fremme forslag om å fjerne forbudet, sendte regjeringen 02.03.11 ny forskrift på høring der kommunene har ansvaret for at lokal dispensasjonspolitik er i tråd med EØS-avtalen.

Hvilke taktiske vurderinger i forhold til fremtidige saker i EFTA-domstolen ligger til grunn for dette?»

Svar:

Det følger av småbåtloven § 40 tredje ledd at bruk av vannscootere i utgangspunktet er forbudt i Norge. Dette er et generelt forbud som kommunene ved forskrift kan dispensere fra, såfremt ikke hensynet til miljø eller sikkerhet tilsier noe annet. Kommunenes kompetanse etter småbåtloven § 40 fjerde ledd må utøves innenfor EØS-avtalens rammer.

Miljøverndepartementet ønsker et bedre og mer forutsigbart system for utvelgelse av områder til bruk

av vannscooter, ettersom slik bruk lett kan komme i konflikt med både miljø- og sikkerhetskyn. Forslaget til forskrift om bruk av vannscooter vil forenkle dagens system ved innføringen av det kystnære beltet, som er områder hvor det ikke er tillatt å kjøre vannscooter. Dette vil gjøre kommunenes arbeid enklere, samtidig som det klargjør for brukerne hvor det vil være aktuelt å søke om områder til bruk for vannscootere.

Miljøverndepartementet har siden 2004 vært i jevnlig dialog med EFTAs overvåkningsorgan, ESA, om regelverket om vannscootere og hvordan regelverket kan bedres. Det har vært avholdt flere møter med ESA om dette. Utkast til forskrift om bruk av vannscooter er utarbeidet i kjølvannet av denne dialogen.

Forslag til forskrift om bruk av vannscooter ble sendt på alminnelig høring 2. mars 2011, med høringsfrist 2. juni 2011. Forslaget til forskrift ble også sendt på høring i EØS i henhold til EØS-høringsloven. Endelig forskrift vil bli vedtatt av Kongen i statsråd.

SPØRSMÅL NR. 1092**Innlevert 21. mars 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 25. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Undertegnede har blitt kontaktet av en kvinne (60) som ble skadet, og fikk ødelagt ryggen på sin arbeidsplass, i april 2006. Kvinnen har kommet i en meget vanskelig økonomisk situasjon som skyldes at hun verken har fått utbetalt erstatning eller innvilget uføretrygd. Bakgrunnen for at uføretrygd ikke ble innvilget skyldes at arbeidsavklaring ikke er utprøvd. Men Nav har aldri tilbudt kvinnen dette.

Vil statsråden legge til rette for at man i slike tilfeller kan få vurdert hele sin sak på nytt hos et annet Nav-kontor?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av en kvinne (60). Kvinnen er utdannet anestisykepleier, og har

jobbet som sykepleier i hele sitt voksne liv. I april 2006 fikk hun ødelagt ryggen på sin arbeidsplass. Dette ble starten på et liv som gikk fra vanskelig til det håpløse. I desember 2006 gjorde Nav vedtak der man godkjente yrkesskaden. Hun fikk utbetalt et mindre beløp i menerstatning.

Kvinnen er glad i å arbeide, og har hatt et ønske om å arbeide så lenge mulig. Men etter at skaden inntraff har dette ønsket vist seg å være vanskelig å få realisert. I tillegg til å være ansatt i det offentlige hadde kvinnen også hatt en privat praksis. Selve skaden inntraff da hun var på jobb for sin arbeidsgiver som var det offentlige.

I oktober 2009 fikk hun avslag på uføretrygd. Dette ble begrunnet med at arbeidsutprøving ikke var forsøkt. Det er her viktig å understreke at Nav ikke

har gitt vedkommende et eneste arbeidsutprøvingstiltak fra 2007 og frem til i dag, men avslår altså uføretrygden på grunn av at slik utprøving ikke er forsøkt. Selv om både Nav og fastlegen var enige om, per mai 2008, at hun skulle forsøke å jobbe i egen virksomhet så mye som hun klarte ut fra helsetilstanden. Men dette ble aldri godkjent som arbeidsutprøving fra Nav sin side.

Det kan også nevnes at kvinnen har en pågående erstatningssak med KLP. Saken var oppe i Oslo Tingrett i desember 2010. Dommen ga kvinnen medhold i at det var en årsakssammenheng mellom yrkesskaden og helseplagene. KLP ble dømt til å utbetale erstatning. Denne summen skulle være utbetalt til vedkommende i januar 2011. Vedkommende har ikke fått utbetalt pengene da dommen er anket.

Kvinnen har kommet opp i en meget vanskelig økonomisk situasjon. Fra et liv der hun deltok for fullt i arbeidslivet og var en positiv bidragsyter til samfunnet, til et liv der hun har stanget hode mot veggen i det offentlige hjelpeapparatet, og ført henne inn i en tilværelse der hun har store problemer med å betale sine faste utgifter.

Undertegnede synes det virker uforståelig at Nav avslår en søknad om uførepensjon med begrunnelsen om at arbeidsavklaring ikke er forsøkt, når det samme Nav kontoret aldri har gitt vedkommende et tilbud om slik avklaring.

Undertegnede har forståelse for at mennesker som er i en vanskelig tilværelse, og opplever at situasjonen går fra vondt til verre etter å ha vært i kontakt med Nav, mister tillit til velferdsetaten. Dette er en situasjon man ikke er tjent med. Det vil være helt avgjørende at Nav møter sine brukere med respekt og yter den hjelp vedkommende har krav på.

Et annet forhold er at kvinnen har opplevd ved flere anledninger at hennes sakspapirer har blitt på avveie. Dette, samt den totale situasjonen, har ført til et meget anstrengt forhold mellom Nav og brukeren. Etter undertegnede oppfatning burde man i, helt spesielle tilfeller, fått en rett til å bytte Nav kontor, og da i et annet fylke enn det som vedkommende bor i.

Svar:

Arbeids- og velferdsetaten skal yte god service overfor brukerne. Før krav om uførepensjon fremsettes, skal bruker få informasjon og veiledning om hvorvidt uførepensjon er rett ytelse eller om det er andre ytelser eller tiltak som bør forsøkes. Det kan, ut fra opplysningene som er gitt, se ut som veiledningen av bruker kan ha sviktet i det tilfelle representanten beskriver.

Jeg har ikke mulighet til å uttale meg om hva som har skjedd i denne særskilte saken som det her refereres til, men jeg har innhentet informasjon fra Arbeids- og velferdsdirektoratet om praksis i denne type saker. Det er et vilkår for rett til uførepensjon at vedkommende har gjennomført eller forsøkt å gjennomføre individuelle og hensiktsmessige arbeidsrettede tiltak uten at arbeidsevnen er bedret. Unntak fra dette gjelder dersom åpenbare grunner tilsier at arbeidsrettede tiltak ikke er hensiktsmessige. Dette følger av folketrygdloven § 12-5.

Representanten spør om jeg vil legge til rette for at man i spesielle tilfeller kan få vurdert hele sin sak på nytt ved et annet Nav-kontor. Slik jeg ser det, må hovedpoenget for brukeren være å få hjelp til å få avklart sin arbeidsevne, slik at hun enten kommer i arbeid eller får underbygget sitt krav om uførepensjon. Ved å gjennomføre individuelle og hensiktsmessige arbeidsrettede tiltak vil kvinnen kunne vise til at det foreligger nye omstendigheter som kan tilsi at saken skal behandles på nytt.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at i særlige tilfeller der forholdet mellom bruker og det lokale Nav-kontoret oppleves som fastlåst, vil Nav Fylke normalt vurdere om det er hensiktsmessig at bruker får bytte til et annet Nav-kontor i fylket. Dersom bruker ønsker å bytte til et Nav-kontor utenfor det fylket vedkommende bor i, må dette i så fall avtales nærmere mellom de to fylkene som er involvert.

Etter min vurdering er dette en hensiktsmessig måte å håndtere slike saker på, og det er følgelig ikke behov for at jeg gir noen særskilte føringer om dette overfor Arbeids- og velferdsdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 1093**Innlevert 21. mars 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 28. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«På bakgrunn av matvarekjedenes kontroll av dagligvaremarkedet, er statsråden bekymret for konkurransesituasjonen i det norske matvaremarkedet og spesielt for småleverandører i forhold til store markedsaktører som Nortura og Tine.

Ser statsråden også den uheldige kombinasjonen mellom markedsregulatorrollen og markedsaktørrollen for disse selskapene?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Aftenposten 16.mars 2011 under overskriften "Har all matmakt" fremkommer det at de fire største dagligvarekjedene har tilnærmet 100 pst kontroll over det norske dagligvaremarkedet.

Ifølge artikkelen innebærer dette en enda større utfordring for småleverandørene i forhold til storleverandører som Nortura og Tine for innpass med sitt varesortiment i dagligvarebutikkene til disse dagligvarekjedene. For småleverandører kan det få betydelige økonomiske konsekvenser om man mister leveranseavtaler med en eller flere av disse dagligvarekjedene.

Forbrukerrådets direktør, Randi Flesland, uttaler i denne sammenheng bekymring for konkurransen i markedet, noe som hun tror vil gå ut over både pris og vareutvalget til forbrukerne.

Ifølge Matkjedeutvalgets leder, Einar Steensnæs, er maktforholdet blant matvarekjedene i dagligvaremarkedet en sentral og viktig problemstilling i forbindelse med arbeidet med rapporten fra matkjedeutvalget.

Svar:

Matkjedeutvalget, som har utredet styrkeforholdene i verdikjeden for mat, skal legge fram sin rapport 13.04.11. Det er derfor ikke mulig for meg å kommentere arbeidet til utvalget nå.

Årsaken til at jeg tok initiativ til å opprette Matkjedeutvalget er, som representanten Nesvik skriver i sitt spørsmål, at jeg er opptatt av konkurransesituasjonen i det norske matvaremarkedet. Jeg er imidlertid ikke spesielt bekymret for forholdet mellom småleverandører og markedsaktører som Tine og Nortura, slik det anføres i spørsmålet. Det sentrale i denne sammenhengen er at dagligvarekjedene bør ha en praksis som åpner for markedsadgang for både småleverandører og større foretak som Nortura og Tine.

Flere dagligvaregrupperinger har integrert leverandørindustrien inn i sin virksomhet gjennom å knytte til seg foretak som produserer varer som selges i dagligvaresektoren. Denne utviklingen med vertikal integrasjon sammen med en økende andel av handelens egne merkevarer (EMV), har ført til redusert markedsadgang også for landbrukssamvirket.

Når det gjelder landbrukssamvirkets ansvar som markedsregulator, vil jeg vise til at regjeringen i sin politiske plattform 2009-2013 har fastsatt at "Samvirkets rolle som markedsregulator og avtaker av norske råvarer fra hele landet skal sikres." Som en aktør i den løpende varestrømmen har landbrukssamvirket tilstrekkelig oversikt over markedet til å kunne utarbeide prognoser over samlet innenlandsk produksjon og forbruk, og kan ut fra dette grunnlaget justere priser både mot produsent og engrosleddet med sikte på å oppnå markedsbalanse. Jeg vil i denne sammenhengen minne om at vi ikke har garanterte minstepriser for leveranser av råvarer fra norske jordbruksforetak. Ved større overskudd i markedet vil produsentpris kunne falle vesentlig og den produsentfinansierede omsetningsavgiften øke på grunn av større utgifter til tiltak for å oppnå bedre markedsbalanse. Når kostnadene ved overproduksjon er tillagt jordbruket, må næringen også få virkemidler for å håndtere slike situasjoner. Stortinget har derfor vedtatt at landbrukssamvirket skal ha en markedsregulatorrolle, og har ansett dette som en effektiv løsning.

For at markedsregulators prissignaler skal ha den nødvendige effekt for å bidra til å balansere markedet, er det viktig at markedsregulator har en relativt stor del av førstehåndsomsetningen. Gjennom markedsbalanse kan jordbruksforetakene oppnå priser i samsvar med Stortingets forutsetninger, dette uavhengig av om foretakene leverer til samvirket eller andre markedsaktører i førstehåndsomsetningen.

Ved større overskudd i markedet vil markedsregulators engrospriser måtte settes ned, noe som også vil innvirke på hvilke priser småleverandørene kan ta ut i markedet. Markedsbalanse er derfor viktig for at også småleverandører skal kunne oppnå et tilfredsstillende økonomisk resultat.

På dette grunnlaget finner jeg det ikke uheldig at landbrukssamvirket både har en markedsregulatorrolle og en markedsaktørrolle. Jeg vil tvert i mot understreke nødvendigheten av at landbrukssamvirket har begge disse rollene.

SPØRSMÅL NR. 1094**Innlevert 21. mars 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 25. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at medlemmer av forliksrådet får dekket utgifter i forbindelse med møter eller kurs for å sikre faglig kompetanse, og vil statsråden vurdere å øke eller fjerne aldersgrensen på 70 år, slik at medlemmer kan være valgbar til forliksrådet også etter fylte 70 år?»

BEGRUNNELSE:

Alle kommuner har et forliksråd. Det består av 3 valgte lekdommere og like mange varamedlemmer som kommunestyret har valgt for fire år av gangen. Det er forliksrådenes oppgave å finne en minnelig løsning mellom partene i sivile tvister. I tillegg er forliksrådene en førsteinstans domstol. Det er viktig at forliksrådene har stor faglig kompetanse. Derfor er både opplæring og kontinuitet nødvendig.

Undertegnede har blitt gjort oppmerksom på at det i enkelte deler av landet er få som ønsker å være med i forliksrådet, fordi Staten, ved politiet, ikke dekker tapt arbeidsfortjeneste når lekdommeren er på møter eller kurs i kraft av å være medlemmer i forliksrådet. Leder av forliksrådet får dekket reise og opphold av Justisdepartementet, men ikke medlemmene. Man kan søke om å få dekket noe, men mange yrkesaktive tjener mer enn det som kan dekkes i løpet av den tiden de er på møter eller kurs. I Steinkjer kommune har for eksempel hele forliksrådet søkt kommunen om fritak fra kursvirksomhet, da de ikke har råd til å være ned. Medlemmene av forliksrådet synes vervet er viktig og interessant, men de er ikke villig til å bli med når de får økonomiske utgifter.

De færreste ønsker å benytte feriedager på dette.

Undertegnede er også kjent med at det er satt en aldersgrense, dvs. at man er ikke valgbar etter fylte 70 år. Dette har enkelte steder ført til at det blir stadig utskiftninger og medlemmene har lite erfaring.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at forliksrådene rundt om i landet gjør en stor og viktig jobb når det gjelder å bidra til tvisteløsning på en effektiv og rimelig måte.

Etter forslag som ble fremlagt i Ot.prp. nr. 43

(2003-2004) Om lov om endringer i rettergangslovgivningen m.m.(organiseringen av den sivile rettspleien på grunnplanet), overtok staten det økonomiske og administrative ansvaret for forliksrådene med virkning fra 1. januar 2006. Ansvaret omfatter også opplæring av medlemmene i forliksrådene.

Justisdepartementet samarbeider med Samarbeidsutvalget for forliksråd og namsmenn (SFN), som organiserer forliksrådsmedlemmer, forliksrådenes sekretærer og namsmenn, om å tilby kurs for medlemmer i forliksrådene. Det arrangeres årlige fagkurs. Kursene går over to dager og foregår ulike steder i landet for å sikre kortest mulig reisevei for medlemmene. Justisdepartementet dekker kurs-, reise- og oppholdsutgifter for samtlige forliksrådsmedlemmer, slik at alle medlemmene sikres grunnleggende utdanning på området. Eventuell tapt arbeidsfortjeneste dekkes ikke.

I tillegg arrangerer SFN annethvert år et landsmøte. Landsmøtet går normalt over tre dager og omfatter også faglig innslag i form av kurs. Justisdepartementet har i forbindelse med landsmøtet dekket utgifter til deltakelse for ett forliksrådsmedlem per forliksråd.

Ellers kan jeg opplyse at Justisdepartementet i fjor finansierte en håndbok som alle forliksrådsmedlemmer fikk et eksemplar av hver. Formålet var å sikre alle at medlemmer har tilgang til god og oppdatert faglitteratur.

For øvrig er jeg opptatt av at forliksrådsmedlemmene gis tilfredsstillende betingelser. Godtgjørelsen som gis til medlemmene, herunder dekning av tapt arbeidsfortjeneste, vurderes derfor løpende.

Når det gjelder den øvre aldersgrense for forliksrådsmedlemmer, følger det av lov om domstolene (domstoloven) § 56 jf. § 70 annet ledd nr. 1 at medlemmet må være under 70 år ved valgperiodens start. Hensynet bak regelen er at det erfaringsmessig er større risiko for sykdom og lignende som kan medføre svekkelser ved alder over 70 år. Jeg er ikke i tvil om at det er svært mange over 70 år som kan bidra positivt i forliksrådene, men regelen gjør at man slipper å foreta vanskelige individuelle vurderinger av den enkeltes egnethet og at man sikrer lik praksis i hele landet.

SPØRSMÅL NR. 1095**Innlevert 21. mars 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 31. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilket personlig ansvar har styremedlemmer i et helseforetak for åpenbar mangelfull styring, og hva mener statsråden retningslinjene er og skal være for videre karrieremuligheter for ledere som går av på grunn av avsløringer om uforstand i tjeneste og sviktende ledelse?»

BEGRUNNELSE:

Bærum sykehus ble politianmeldt av Helsetilsynet i januar 2010 grunnet påstander om triksing med ventelistene ved Kirurgisk poliklinikk. Dette har fått konsekvenser for nærmere 2000 pasienter, for noen med livstruende virkning. I desember 2010 ga politiet Vestre Viken HF en bot på 5 mill. som foretaket har vedtatt.

Det har i media og ved henvendelser til meg, blitt etterspurt hvilke karrieremessige konsekvenser det vil få for personer i det offentlige som må gå på grunn av denne type avsløringer.

Helsetilsynet ved Lars Hansen uttrykker i sin avslutning av tilsynssaken (brev av 17. januar 2011, ref. 2010/128 I LAB):

"Etter Statens helsetilsyn sin vurdering har ledelsen i Vestre Viken HF, på flere nivåer, åpenbart ført en så mangelfull styring med kirurgisk avdeling, at man ikke har vært i stand til å forstå at avdelingen har vært drevet grovt uforsvarlig. Heller ikke styret i Vestre Viken har vært i stand til å fange opp dette. Statens Helsetilsyn ser meget alvorlig på at verken ledelsen eller styret har vært i stand til å avdekke/fange opp denne typen svikt og at en avdeling i seks år har drevet grovt uforsvarlig".

Styrets medlemmer ble aldri trukket til ansvar.

De ansatte kom med advarsler om dette flere ganger uten å bli hørt. Undertegnede mener derfor det er viktig på generelt grunnlag å få avklart hvilket personlig ansvar styremedlemmene har i en slik situasjon. Det vil være avgjørende for hvor viktig det er for styremedlemmene å gjøre seg kjent med driften og klagene som kommer til ledelsen.

Svar:

Som representanten viser til, ble Vestre Viken HF politianmeldt av Helsetilsynet i januar 2010 som følge av ventelistesaken ved kirurgisk avdeling på Bærum sykehus. Helseforetaket har senere blitt ilagt en betinget bot for forholdene, og følges nå opp tilsynsmessig med rapportering til Statens helsetilsyn. Representanten stiller spørsmål om hvilke konse-

kvenser slike saker bør ha for styret og for ledere i foretaket.

Vestre Viken HF er ett av 11 helseforetak som eies av Helse Sør-Øst RHF. Både det regionale helseforetaket og helseforetakene er egne rettssubjekter, med egne styrer og eget arbeidsgiveransvar for sine tilsatte.

Helseforetaksloven setter rammer for styrenes ansvar og hovedoppgaver. Styrenes ansvar er overordnet og omfatter både et forvaltningsansvar og et tilsynsansvar med foretaket (helseforetaksloven §§ 28-29). Dette ansvaret innebærer at styret skal holde seg orientert om foretakets virksomhet og føre tilsyn med at det drives i samsvar med vedtatte rammer og mål. Den daglige driften av foretaket er administrerende direktørs ansvar. Styret og administrerende direktør må derfor sikre gode internkontrollsystemer i foretaket, som kan forebygge og avdekke svikt. I foretaksmøtene er det stilt flere styringskrav om internkontroll. Det er også stilt styringskrav om styrets ansvar for å følge opp rapporter fra ulike tilsyn.

Det er de regionale helseforetakene, som oppnevner styremedlemmene i helseforetakene. Det regionale helseforetaket kan også velge å avsette eller skifte ut ett eller flere av de eieroppnevnte styremedlemmene. Dette er et virkemiddel som benyttes dersom styremedlemmer eller styret som kollegium, ikke vurderes å fungere godt eller ikke har ivaretatt sitt ansvar og sine oppgaver på en god måte. Det enkelte styremedlem kan ifølge helseforetaksloven også få et personlig ansvar for å erstatte tap som vedkommende forsettlig eller uaktsomt har voldt. Det er opp til det regionale helseforetaket, som eier, å vurdere hvorvidt det foreligger forhold som tilsier at ett eller flere styremedlemmer bør skiftes ut. Det ble oppnevnt nye styremedlemmer i foretaksmøtet i Vestre Viken HF 13. september 2010. Ifølge Helse Sør-Øst RHF ble dette gjort bl.a. som en konsekvens av ventelistesaken i helseforetaket.

Når det gjelder lederne i foretakene, er det styret som tilsetter administrerende direktør, mens tilsetting av øvrige ledere gjøres administrativt. I etterkant av hendelser som kan tilskrives kritikkverdig ledelse, må ledernes tilsettingsforhold vurderes individuelt i lys av de foreliggende arbeidsavtalene, overenskomster med arbeidstakerorganisasjonene, samt bestemmelsene i arbeidsmiljøloven.

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Vestre Viken HF, med utgangspunkt i de foreliggende arbeidsavtalene og bestemmelsene i arbeidsmiljølo-

ven, har gjort vurderinger av hvordan tilsettingsforholdene for lederne burde håndteres, sett opp i mot alvorlighetsgraden i ventelistesaken. Situasjonen pr i dag er at daværende administrerende direktør, som fratrådte sin stilling, ikke lenger er tilsatt i Vestre Viken HF, men utlånt til et annet helseforetak i sin etterlønnperiode. De andre daværende mest sentrale lederne har pr i dag permisjon fra Vestre Viken HF, og permisjonene er ikke knyttet til definerte stillinger.

Foretakene forvalter sentrale velferdsgoder på vegne av - og for befolkningen. Det er derfor viktig at foretakene, styrene, ledelsen og ansatte har den nødvendige tillit i samfunnet. Ifølge Helse Sør-Øst RHF har Vestre Viken HF håndtert tilsettingsforholdene for de aktuelle lederne i en avveining mellom de hensyn som følger av foretakets arbeidsgiveransvar for den enkelte og hensynet til å reetablere nødvendig tillit og tilby gode og forsvarlige helsetjenester til befolkningen.

SPØRSMÅL NR. 1096

Innlevert 21. mars 2011 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 29. mars 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvilke muligheter ser statsråden for å styrke tilgjengeligheten av nabolandenes TV-kanaler for et nordisk publikum, og hva tenker hun eventuelt å gjøre for å bedre tilgjengeligheten?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålene om mulighetene for å se på våre nabolands TV-kanaler er en gjenganger. Først og fremst avspeiler dette et tilbakevendende ønske fra publikum. Dernest er det også politisk viktig ut fra ønsket om å utdype det nordiske samarbeidet.

Distribusjon av nabolandenes TV-kanaler har vært vanskeliggjort ut fra så vel tekniske, juridiske som økonomiske årsaker. Overgangen til digital plattform åpner imidlertid tekniske muligheter både i forhold til distribusjon av enkeltkanaler og for utvikling av forskjellige konsepter for samarbeid om programutvikling av utvikling av nisjekanaler.

Utover de tekniske begrensningene er det imidlertid fortsatt en lang rekke vanskeligheter eksempelvis innenfor lovgivning, økonomi og forvaltning. For å overkomme disse kreves politisk vilje og langsiktighet i arbeidet. Her vil det være behov for formulering av klare politiske mål, samt initiativer av så vel kortsiktig som langsiktig karakter.

Svar:

Jeg har i utgangspunktet få virkemidler som kan sikre at nordiske kanaler som sådan er tilgjengelige for et norsk publikum eller at norske kanaler er tilgjengelige for et nordisk publikum. Jeg vil likevel bemerke at digitaliseringen av produksjon og distribusjon av medieinnhold har bidratt til at tilgangen til

nordisk programmateriale er langt enklere i dag enn for bare få år siden. Nordisk programutveksling har også bidratt til økt tilgang til nordisk innhold og informasjon om våre naboland. Jeg mener det har skjedd en svært positiv utvikling de senere år. Jeg er imidlertid åpen for å vurdere eventuelle tiltak for å bedre tilgjengeligheten til innhold fra våre nordiske naboland.

Det rettslige utgangspunktet er i korthet at åndsverkloven krever at distributører av fjernsynsinnhold klarer rettigheter til kringkastingsprogram med a) kringkasterne (§ 45 a) og b) øvrige opphavsmenn (§ 34).

Når det gjelder kringkastet nabolandsfjernsyn har digitalisering av fjernsynsnettene gjort distribusjon av fjernsyn rimeligere. Begrensninger i kapasitet er i mindre grad et hinder. I Norge er omlag halvparten av norske husstander er tilknyttet kabelnett (herunder fjernsyn distribuert over bredbånd). Nesten alle kabelhusstander mottar de svenske allmennkringkasterne SVT 1 og SVT2 i sine grunnpakker. En stor andel kabelhusstander får i tillegg inn den svenske kommersielle allmennkringkasteren TV4. Nesten 300.000 tar i tillegg inn DR1 og et fåtall DR2 og dansk TV 2. I bakkenettet ligger de svenske allmennkringkastingskanalene SVT 1 og SVT2 i sine grunnpakker. Distributørene på satellitt tilbyr ingen nordiske nabolandskanaler.

Norske kanaler som NRK1 og NRK2 og TV2 er på sin side tilgjengelige i enkelte svenske kabelnett, men har relativt få abonnenter. NRK1 og TV2 er tilgjengelig for brorparten av 1,7 mill. danske kabelabonnenter. TV 2 ligger også gratis tilgjengelig i grunnpakken i det danske bakkenettet.

På nett legger nordiske allmennkringkastere i økende omfang ut programtilbud som kan sees i andre nordiske land (og ellers i verden). Så lenge man er knyttet til et nett og har en datamaskin eller mobiltelefon som kan spille av video har man tilgang til et bredt utvalg av nordisk programinnhold fra allmennkringkasterne. Begrensningene består primært i at kringkasterne ikke erverver rettigheter til alt innkjøpt innhold som blir kringkastet og at bildekvalitet ikke er like god som ved kringkastet fjernsyn. Innholdet som distribueres via fast eller trådløst bredbånd består følgelig i første rekke av egenprodusert innhold.

NRK-plakaten inneholder en bestemmelse som skal sikre nordisk programtilfang i NRKs sendinger som lyder slik: "NRK skal formidle innhold fra Norden og bidra til kunnskap om nordiske samfunnsforhold, kultur og språk." NRK-plakaten er som kjent i sin helhet innarbeidet i NRKs vedtekter. Dette innebærer at NRK har fått et uttalt mandat om at sendingene også skal ha et nordisk perspektiv. NRKs allmennkringkastingsforpliktelser blir fulgt opp på vanlig måte av Medietilsynet gjennom årlige rapporter til generalforsamlingen.

Nordvisjonen er et velfungerende samarbeid mellom de nordiske selskapene. Dette 50 år gamle samarbeidet sørger for utveksling og samproduksjon av attraktivt nordisk stoff tilsvarende en hel kanal årlig. Programutvekslingen øker jevnt år for år, og kringkasterne har ambisjoner om ytterligere å styrke utvekslingen. 3400 fjernsynsprogrammer ble i 2009 samprodusert og/eller utvekslet i Nordvisjonen. Bl.a. er nasjonale dramaserier tilbudet et stort nordisk publikum, takket være samproduksjon og felles finansiering. I 1994 startet NRK en ordning for nyhetsutveksling, styrt fra Oslo. Inntil 1400 innslag om nordisk politikk, økonomi, kultur og sport er siden utvekslet årlig.

Jeg kjenner for øvrig til at det pågår en prosess i regi av Nordisk ministerråd om å utrede grunnlaget for en nordisk kulturkanal. Arbeidet er en oppfølging av Rekommandasjon A 1519 som ble vedtatt på Nordisk råds sesjon i 2010. Jeg antar at en utredning vil bli forelagt Rådet og at det er naturlig å ta stilling til et eventuelt forslag når man kommer så langt.

SPØRSMÅL NR. 1097

Innlevert 21. mars 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 25. mars 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I forbindelse med et intervju med Fiskeribladet/Fiskaren uttaler direktør Nepstad ved Havforskningsinstituttet at det kan bli aktuelt å avlyse sommertoktet i Norskehavet av budsjettmessige grunner da de har fått beskjed om at fokus nå skal vris over på kystrelatert forskning og forskning på miljøkonsekvensene av akvakultur. Dette er noe som fiskerinæringen har reagert svært negativt på.

Hva vil statsråden foreta seg slik at årets sommertokt i Norskehavet kan gjennomføres som planlagt?»

BEGRUNNELSE:

Det har gjennom oppslag i Fiskeribladet/Fiskaren fredag 18. mars fremkommet at Havforskningsinstituttet ikke har et tilstrekkelig stort budsjett til å kunne gjennomføre det svært viktige sommertoktet i Norskehavet i år, grunnet at de er blitt bedt om at fokus nå skal vris over på kystrelatert forskning og forskning på miljøkonsekvensene av akvakultur. Som-

mertoktet er av svært stor betydning for å kunne se på bestandsutviklingen av særlig viktige bestander som sild, makrell og kolmule. Når vi så i tillegg ser hvilke utfordringer vi har med blant annet makrellforhandlingene med Island og Færøyene når det gjelder fastsettelse av kvoter så er dette meget bekymringsfullt. Norge har alltid argumentert ut ifra solide forskningsdokumentasjon når vi diskuterer i en rekke fora om i hvilken forfatning de enkelte bestander er i og dermed i neste omgang hvor mye biomasse som det til enhver tid er mulig å ta ut av de enkelte bestander. det er også svært viktig, med de gjeldende forhandlinger vi både har bak oss men ikke minst de som skal gjøres fremover. Det kan ikke være at vi som nasjon ikke har tilstrekkelig med ressurser til å sette inn i dette området som generer så store inntekter tilbake, og som i tillegg kan få svært store konsekvenser dersom de ikke forvaltes på en bærekraftig måte.

Det må kunne forventes at statsråden rydder opp i denne problemstillingen slik at toktet kan gjennom-

føres. Dersom det ikke er bevilget tilstrekkelig med penger til forsmålet så må statsråden kunne ta dette opp i forbindelse med revidert budsjett for inneværende år.

Svar:

Representanten Nesvik viser i sin begrunnelse til at sommertoktet er av stor betydning for å kunne vurdere bestandsutviklingen av viktige bestander som sild, makrell og kolmule. Representanten viser også til betydningen av denne kunnskapen i kyststatsforhandlingene om makrell.

Havforskningsinstituttet har i 2011 en statlig driftsbevilgning på 316 mill. kroner. I tillegg er det budsjettert med en eksterntfinansiert driftsbevilgning på 289 mill. kroner. Utover dette bevilger Stortinget 124 mill. kroner til drift av Havforskningsinstituttets forskningsfartøy. Fartøyene henter i tillegg inn ca. 57 mill. kroner i eksterne inntekter.

Vitenskapelig rådgiving for bærekraftig høsting av enkeltbestander i tråd med havressursloven er en kjerneoppgave for Havforskningsinstituttet. Dette presiseres i tildelingsbrevet til Havforskningsinstituttet for 2011. Videre heter det i tildelingsbrevet:

”Forsknings- og overvåkingsaktiviteten på de sentrale fiskebestandene tilpasses behovene knyttet til rådgiving for bærekraftig høsting av den enkelte bestand. Instituttet bør rette aktivitet mot områder der usikkerheten er størst. Det forventes at kunnskapsgrunnlaget opprettholdes på de kommersielt viktigste bestandene. [...]Utfordringene i Nordsjøen og Norskehavet med bl.a. rekrutteringssvikt i viktige fiskebestander skal gis spesiell oppmerksomhet.” (min utheving)

Det er korrekt, som representanten Nesvik skriver, at Havforskningsinstituttet innenfor budsjett-rammen er bedt om å prioritere kystrelatert forskning og havbruksforskning noe høyere enn tidligere. Den største ressursinnsatsen ved Havforskningsinstituttet vil like fullt være knyttet til forsknings- og overvåkingsaktiviteten på de sentrale fiskebestandene og havområdene.

Havforskningsinstituttet vil i 2011 trolig få noe lavere inntekter fra forskningsfangst enn de siste årene. Departementet er i dialog med Havforskningsinstituttet om hvordan de kan håndtere denne inntektsreduksjonen uten at instituttets kjerneoppgaver må nedprioriteres.

SPØRSMÅL NR. 1098

Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 4. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hva til statsråden gjøre for å bevare Konservativen i Halden, som blant annet omfatter Rosenlundsalen - Norges eldste teatersal?»

BEGRUNNELSE:

Rosenlundsalen i Konservativen fra 1770 er trolig Norges eldste teatersal. I dag står salen ubrukt, stengt og forfallen i kommunalt eie. Halden kommune har brannsikret bygget, men ikke restaurert eller bevart den unike salen.

Halden kommune har vært eier av huset siden 1985. Fra 1992 til 2005 holdt Østfold Teaterverksted til her, før det flyttet til Fredrikstad. Halden kulturråd ble etablert i 2005, og har holdt til i lokalets første etasje.

Den isolerte begrunnelsen for å bevare Konservativen er at dette lokalet er unikt. Teatervitere har gjerne vært mest opptatt av å bevare barokkscenene

og perspektivscenene, og altså husene som var bygget for teaterformål. Dette huset forteller en helt annen historie, nemlig om en teaterform som ikke krevde kulissesystem, og en helt annen, sosial type teater.

Konservativen er, i følge Institutt for teatervitenskap ved NTNU, det eneste bygget vi kjenner i dag som er bygget for den tidligste formen for litterær innomhus teateraktivitet. I samme kvartal ligger landets eneste bevarte barokkteater, Frederikshalds Teater fra 1838, og en unik kulissesamling fra Halden og Arendal, som til sammen utgjør et unikt kvartal innen norsk teaterhistorie.

Svar:

Jeg viser til brev 21.03.11 til kulturministeren med spørsmål om teatersalen i 1700-tallsbygningen ”Konservativen” i Halden. Spørsmålet er videresendt til meg da sikringen av bygningen som kulturminne, ligger innenfor Miljøverndepartementets virkeområ-

de.

”Konservativen” eies av Halden kommune, som har uttalt og vist vilje til å sikre og sette i stand bygningen. De siste årene er det installert brannvarslingsanlegg og sprinkleranlegg, og bygningen er nylig istandsatt og malt utvendig. Det er ikke gjort noen innvendige restaureringsarbeider.

Jeg er kjent med at Halden kommunestyre har avsatt kr 5 millioner årlig i sin økonomiplan for 2012–2014 til full restaurering av ”Konservativen”. Det er også konkret bevilget midler til et forprosjekt for re-

staurering av bygningen. Kommunen ønsker å utrede to alternative løsninger for restaurering, og har som intensjon å starte arbeidene i 2012. Halden kommune, vil få antikvarisk rådgivning og oppfølging fra kulturminneforvaltningen i Østfold fylkeskommune.

Den beste måten ”Konservativen” kan bli tatt vare på er at Halden kommune selv iverksetter nødvendige tiltak i samarbeid med kulturminnemyndighetene, noe de nå gjennom sine budsjettvedtak viser at de gjør.

SPØRSMÅL NR. 1099

Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Bente Stein Mathisen

Besvart 31. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre at også private sektor involveres i utvalgene som skal nedsettes som oppfølging av St.meld. 35 (2008-2009)?»

BEGRUNNELSE:

Privat sektor representerer en viktig ressurs i det forbyggende brannvernarbeidet. Et samlet Stortinget støttet i stortingsmeldingen intensjonen om at det brannvernforebyggende samarbeidet mellom offentlig og privat sektor skal vektlegges og videreutvikles. For at dette skal kunne oppnås er det viktig at privat sektor involveres i utvalgsarbeidet.

Svar:

To utvalg som skal gjennomgå henholdsvis brann sikkerheten til særskilte risikogrupper og samlet utdanningsbehov i brannvesenet, ble oppnevnt i Statsråd 17. desember 2010. Utvalgene er en oppfølging av St.meld. nr. 35 (2008-2009) Brann sikkerhet, som regjeringen la frem våren 2009. Fylkesmennene

Svein Ludvigsen og Erling Lae leder utvalgene. Begge utvalgene skal avgi utredninger til Justis- og politidepartementet innen 31. januar 2012.

I mandatet for utvalget som skal gjennomgå brann sikkerheten til særskilte risikogrupper, er det understreket at det viktige samspillet mellom offentlige og private aktører skal vektlegges. Videre er det i begge utvalgsmandatene presisert at utvalgene skal holde seg orientert om pågående utredningsarbeid med betydning for utvalgenes arbeid, søke informasjon og kunnskap på bred basis og ha dialog med relevante fagpersoner og kompetansemiljøer. Dette vil blant annet sikre at relevante aktører innen privat sektor gis mulighet til å komme med innspill til og bli involvert i utvalgenes arbeid.

Utvalgsmandatene er vedlagt til orientering.

2 vedlegg til svar:

Se lenke:

<http://www.stortinget.no/dok15-201011-1099-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 1100**Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 29. mars 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«I et intervju på P4 (07.03.2011) har en seniorrådgiver for Integrerings- og mangfoldsdirektoratet gitt uttrykk for at det er problematisk å bosette funksjonshemmete flyktninger. Tall fra Integrerings- og mangfoldsdirektoratet viser at i det alvorligste tilfellet har en funksjonshemmet flyktning på mottak ventet på bosted i 4.5 år.

Hva vil regjeringen gjøre for at også funksjonshemmete flyktninger skal bosettes raskere?»

Svar:

Dagens bosettingsordning for flyktninger, som ble innført i 2002, er basert på et samarbeid mellom staten og kommune om bosetting av flyktninger. Det er IMDi som har ansvaret for å finne bosettingskommuner for flyktningene som skal bosettes. Målet er at alle flyktninger skal være bosatt i en kommune innen seks måneder etter vedtak om opphold. For enslige mindreårige er målet tre måneder.

Kommunene bosetter hvert år mange funksjonshemmede flyktninger og antallet har økt i takt med den generelle økningen i bosettingen de siste årene. Selv om kommunene de siste årene har bosatt flere funksjonshemmede flyktninger enn tidligere, må mange flyktninger med alvorlige funksjonshemninger og atferdsvansker vente lenge på å bli bosatt. Dette gjelder særlig flyktninger som er psykisk syke, og hvor det kreves ekstra tilpasninger og tiltak ved bosetting. Et av tiltakene kan være institusjonsplass.

Per 28. mars 2011 var det 13 personer som hadde ventet i mer enn 12 måneder på bosetting etter innvilget oppholdstillatelse. Felles for disse er at deres helse-tilstand tilsier at de vil trenge ekstra tilpasninger og tiltak. Jeg er enig i at ventetiden for denne gruppen er lang, noe som medfører store omkostninger både for den enkelte og for samfunnet.

Dagens bosettingsordning innebærer at IMDi ofte må forhandle med kommunene både om hvor mange flyktninger kommunen skal ta i mot, men også om hvilke enkeltpersoner kommunen skal bosette. Dette fører til at ventetiden blir alt for lang for noen grupper, noe som særlig rammer funksjonshemmede. Denne ordningen er etter mitt syn ingen god løsning, og er bakgrunnen for at Barne-, likestillings- og inkluderings-departementet har sendt på høring et forslag til endring av bosettingsordningen for flyktninger. Forslaget tar primært sikte på å få kommune-

ne til å ta et større ansvar for fordelingen av flyktninger seg i mellom, og gjennomføre rask bosetting av alle som får opphold. Dersom kommunene ikke blir enige seg imellom, eller ikke bosetter flyktningene de blir tildelt innen de tidsrammer som er satt, blir det foreslått at fylkesmannen skal gis rett til å tilvise flyktninger til kommunene. Høringsfristen går ut den 29. april 2011 og departementet vil deretter vurdere de innspill som kommer med sikte på en avklaring i regjeringen før sommeren. Den konkrete saken representanten Bekkevold viser til, bekrefter at det er behov for endringer i dagens ordning for å sikre raskere bosetting av flyktninger, ikke minst for flyktninger med nedsatt funksjonsevne.

Kommuner som bosetter flyktninger med alvorlige funksjonshemninger og atferdsvansker påtar seg en stor og krevende oppgave. For å kompensere for dette kan kommunene i tillegg til det ordinære integreringstilskuddet søke om ekstratilskudd for personer med kjente og alvorlige funksjonshemninger og atferdsvansker. Tilskuddet er på inntil kr 776 800 per person per år i inntil 5 år. Sammen med Helsedirektoratets refusjonsordning til ressurskrevende tjenester i kommunene gir det rimelige økonomiske rammevilkår for kommunene. Regelverket for toppfinansieringsordningen for ressurskrevende brukere ble endret fra og med 2008 ved at tilskuddene ved bosetting av personer med alvorlige, kjente funksjonshemninger og atferdsvansker ikke lenger skal trekkes fra ved beregning av refusjon.

IMDi har bedt KS om bistand til å kartlegge hva som skal til for at personer med alvorlige funksjonshemninger og atferdsvansker som nå venter på bosetting, skal bli bosatt i en kommune. KS har fått oversikt over de konkrete sakene, og IMDi er i en dialog med KS om hvordan utfordringen bør løses.

I tillegg kan jeg opplyse at Helsedirektoratet i 2010, ga ut veilederen Helsetjenestetilbudet til asylsøkere, flyktninger og familiegjenforente (IS-1022 (2010)), som skal bidra til at asylsøkere og flyktninger får nødvendig somatisk og psykisk helsehjelp. Veilederen er et viktig pedagogisk virkemiddel med hensyn til kommunens ansvar for å sikre kvalitativt og gode og likeverdige tjenester til denne gruppen. Veilederen omfatter helseundersøkelser i transittfasen, i ordinære statlige mottak, i ventemottak og etter at bosetting i kommune.

SPØRSMÅL NR. 1101**Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 30. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Lønnsom jordbruksproduksjon betinger ofte tilleggsjord som en ikke kan få i umiddelbar tilknytning til eksisterende gårdsbruk. Stavanger Aftenblad melder 21/3 at Statens vegvesen nekter en bonde å kjøpe tilleggsjord 4 km. fra eget bruk fordi det blir uakseptabel bruk av veinettet. Avslaget begrunnes med at "meningen med tilleggsjord er rasjonell drift nær bruket".

Deler statsråden denne definisjonen av rasjonell drift i forhold til tilleggsjord, og hvis ikke hva vil bli gjort for å samordne forvaltningens håndtering av slike saker?»

Svar:

Saken som representanten refererer til gjelder etter det jeg har fått opplyst søknad om dispensasjon fra plan- og bygningsloven for fradeling av tunet og en boligtomt i forbindelse med salg av resten av eiendommen som tilleggsjord. Som berørt myndighet har Statens vegvesen pålagt kommunens vedtak om å gi dispensasjon for den delen av vedtaket som gjelder tilleggsjorda. Statens vegvesen begrunner sitt standpunkt med at det med hensyn til trafiksikkerheten er svært lite ønskelig at restarealene selges som tilleggsjord til en eiendom som medfører en transportavstand (en veg) på ca. 4 km langs offentlig vei.

Jeg vil først understreke at saken foreløpig er behandlet etter lovverk som hører under Miljøverndepartementet. Først ved en etterfølgende søknad om konsesjon, vil saken bli behandlet etter regelverk som hører under Landbruks- og matdepartementet. Jeg vil derfor ikke uttale meg om selve behandlingen av saken.

På generelt grunnlag vil jeg imidlertid gi uttrykk for at det er et nasjonalt mål å skape et robust land-

bruk med stabile arbeidsplasser og god lønnsomhet. Dette innebærer bl.a. at en må tilstrebe en bruksstruktur som gir grunnlag for å redusere kostnadene og tilpasse driften til endringer i rammebetingelsene for norsk landbruk. Størrelsen og den fysiske utformingen av eiendommen er viktige faktorer for å få det til.

Ved landbruksmyndighetenes konsesjonsbehandling av erverv av tilleggsjord skal det derfor legges vekt på om ervervet gir en "driftsmessig god løsning". Driftsmessige gode løsninger forutsetter rasjonelle driftsenheter. Hva som er rasjonelle driftsenheter vil endre seg i takt med utviklingen i landbruket. Det vil også være avhengig av hvilket driftsopplegg som er aktuelt og påregnelig i de enkelte områder av landet. Driftsopplegget har også betydning for transportbehovet og hvilke trafikkmessige ulemper som vil oppstå. Husdyrhold vil for eksempel normalt føre til langt større transportbehov enn planteproduksjon. Lengden på driftsavstanden ved planteproduksjon vil derfor som regel ha mindre betydning enn ved husdyrhold. Selv om det både ut fra driftsøkonomi og trafikale forhold er ønskelig at tilleggsjorda ligger nær bruket, er det ikke fastsatt noen øvre grense for hvor lang avstanden kan være til tilleggsjorda. Dette må vurderes konkret fra sak til sak.

Når det gjelder samordning av forvaltningens håndtering av slike saker, vil jeg bemerke at vegmyndighetene og landbruksmyndighetene er satt til å ivareta ulike samfunnsmessige hensyn i en sak etter plan- og bygningsloven. Det betyr imidlertid ikke at ikke landbruksmyndighetene og vegmyndigheten samarbeider. Slikt samarbeid har bl.a. resultert i at det for eksempel i en konsesjonssak som gjelder tilleggsjord, som ett av flere momenter, blir lagt vekt på å unngå driftsenheter som gir dårlige trafikkmessige løsninger.

SPØRSMÅL NR. 1102**Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 4. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I forslag til ny kommunal helse- og omsorgslov har ikke departementet nevnt overgrepsmottakene ved legevaktene, verken i lovteksten eller i den omfattende diskusjonsteksten som har vært ute til høring. Overgrepsmottak er viktige i innsatsen mot vold og overgrep, men det blir altså ikke en gang drøftet om det skal lovfestes. Det gjør derimot Justisdepartementet i sin høringsuttalelse.

Vil innspillene fra Justisdepartementet følges opp av statsråden når ny kommunal helse- og omsorgslov nå snart legges frem?»

Svar:

Jeg vil først bekrefte at overgrepsmottak ikke ble omtalt i høringsnotatet om ny helse- og omsorgstjenestelov. Jeg har derfor heller ikke foreslått å ta inn en lovhjemmel for overgrepsmottak nå.

Jeg har merket meg at flere høringsinstanser, hvorav Justisdepartementet, Helsedirektoratet og Nasjonalt kompetansesenter for legevaktmedisin (Legevaktsenteret), har etterlyst omtale av og pekt på behov for lovforankring av overgrepsmottak. I den endelige lovproposisjonen er derfor denne tjenesten drøftet.

Overgrepsmottakene er helt klart en svært viktig tjeneste i arbeidet mot vold og seksuelle overgrep. Etablering av overgrepsmottak er i dag ett av 50 tiltak i Regjeringens Handlingsplan mot vold i nære relasjoner 2008-2011, Vendepunkt. Planen er et resultat av et tverrdepartementalt samarbeid ledet av Justisdepartementet, der mitt departement har ansvar for blant annet overgrepsmottakene.

Overgrepsmottakene er i dag knyttet til legevaktmedisinen, men organisert på forskjellige måter. Av dagens 23 overgrepsmottak er 15 mottak lokalisert ved legevakt og 8 ved sykehus/gynekologiske avdelinger. Ifølge en rapport fra Legevaktsenteret om status for overgrepsmottak i Norge i 2009, ble det registrert 1 322 pasienter ved overgrepsmottakene. Antallet registrerte pasienter ved de ulike mottakene varierende fra 4 til 365.

Helsedirektoratets veileder om overgrepsmottak fra 2007 gir retningslinjer for helsetjenestetilbudet til overgrepsutsatte. I denne står det at

”Alle kommuner har medansvar for etablering og drift av interkommunalt/kommunalt mottak med tilstrekkelig kompetanse som en del av primærhelsetjenesten til befolkningen” og at

”Et interkommunalt mottak vil være avhengig av finansieringsordninger der samtlige deltakende kommuner bidrar.”

Kommunen har i dag ingen lovpålagt plikt til å etablere overgrepsmottak. Kommunen har imidlertid plikt til å sørge for legevaktordning til sine innbyggere, slik at den kan gi hjelp i akutte situasjoner. Flere høringsinstanser har pekt på at Helsedirektoratets veileder ikke gir tilstrekkelige føringer for kommunenes organisering av overgrepsmottak. Departementet har også tidligere mottatt signaler om at det er uklarerheter knyttet til ansvars- og oppgavefordelingen rundt etablering og drift av overgrepsmottak, noe som også påpekes i statusrapporten om overgrepsmottakene i 2009. Det er uklarerheter både mellom spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten, og når det gjelder samarbeid med politiet om sporsikring mv. Dette får også konsekvenser for finansieringen.

I statusrapporten om overgrepsmottakene antas en betydelig underrapportering av overgrepstilfeller. Samtidig er registreringen av vold i nære relasjoner i dag ufullstendig. Justisdepartementet har opplyst at det i 2009 ble registrert 2 012 anmeldelser av mishandling med legemskrenkelse. I en rapport fra NIBR i 2005 ble det anslått at 9 pst. kvinner og 2 pst. menn i Norge har vært utsatt for vold med stort skadepotensial fra nåværende eller tidligere partner.

Vi har ikke sikre tall som beskriver omfanget av seksuelle overgrep knyttet til vold i nære relasjoner i forhold til øvrige seksuelle overgrep. Det er imidlertid ikke nødvendigvis den samme kompetanse som trengs for å møte personer som har vært utsatt for ulike typer vold/overgrep.

Overgrepsmottakenes tjenester, slik de i dag er organisert, er primært rettet mot personer som har vært utsatt for seksuelle overgrep. Dette er spesielt fremtredende ved de overgrepsmottakene som er lokalisert ved sykehus/gynekologiske avdelinger. Hjelp til personer som har vært utsatt for vold i nære relasjoner uten at det samtidig foreligger et seksuelt overgrep, håndteres oftest av ordinær legevakt.

Den store variasjonen i antallet pasienter ved overgrepsmottakene gir utfordringer knyttet til kompetanse og kvalitet, ikke bare med hensyn til den helsemessige oppfølgingen av personer som har vært utsatt for seksuelle overgrep, men også knyttet til å sikre bevis med tanke på fremtidig straffesak, det vil si gjøre en god rettsmedisinsk undersøkelse med sporsikring.

Overgrepsmottakene er, som jeg allerede har

nevnt, en viktig tjeneste i arbeidet mot vold og seksuelle overgrep, og det er vesentlig å få et godt fundament for videreutvikling av tjenesten. De tjenestene et overgrepsmottak skal tilby er dels primær- og dels spesialisthelsetjenester, og dels også tjenester knyttet til politiarbeid.

Jeg mener det er behov for en nærmere vurdering av blant annet ansvarsforhold knyttet til de funksjo-

ner det er behov for at overgrepsmottakene ivaretar, før det konkluderes i forhold til eventuell lovfesting av tjenesten.

Det fremgår av handlingsplanen Vendepunkt at det skal gjøres en evaluering av overgrepsmottakene i løpet av planperioden 2008-2011. Jeg vil følge opp denne saken på egnet måte når en slik evaluering foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1103

Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 5. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte eller avkrefte påstandene i DN, hvordan er de aktuelle bistandsprosjektene fulgt opp for å hindre den beskrevne situasjon, og hvordan vil statsråden forsikre seg om at norske bistandsmidler i fremtiden ikke faller i hendene på personer som aktivt setter norske liv i fare gjennom kapring og sjørøveri?»

BEGRUNNELSE:

I Dagens Næringsliv 16. mars fremkommer påstander om at norske bistandsmidler er med på å finansiere piratvirksomheten utenfor kysten av Somalia. I følge oppslaget har lokale politistyrker, som er trent og utstyrt gjennom norske bistandsmidler, gått over til piratvirksomhet etter opptrening fordi det ikke finnes midler til drift av politiet. Likeledes skal fiskefartøy som Norge og andre land har gitt Somalia bli brukt under sjørøveri og kapring.

Påstandene er alvorlige og det er behov for å se nærmere på norsk oppfølging av bruken av bistandsmidler.

Svar:

Det vises til svar på spørsmål 1074 og 1084 fra hhv representanten Peter N. Myhre (FrP) og representanten Ivar Kristiansen (H) som tar opp samme problemstilling.

Regjeringen mener at det er viktig å bidra til den internasjonale dugnaden for å stabilisere Somalia. Det er også i klar norsk egeninteresse å dempe den humanitære nøden, sjørøveriet og ikke minst den islamistiske radikaliseringen i landet, da disse igjen fører til kamphandlinger, undertrykkelse av særlig kvinner og jenter, og ikke minst til store flyktninges-

trømmer ut av landet.

Jeg anser derfor FNs opplæring av politirekrutter som et helt nødvendig og godt tiltak. Om lag fem prosent av vår bistand til Somalia (10,5 millioner kroner av ca. 200 millioner kroner) gikk til dette prosjektet i 2010, og som styres av UNDPs Somalia-kontor som er basert i Nairobi, Kenya. Norge har vært en av mange givere til programmet, som vi tar sikte på å støtte på samme nivå også i 2011. Vår bistand går til opplæring, uniform og annet utstyr. Våpen og ammunisjon dekkes derimot av andre givere.

Jeg har merket meg de alvorlige påstandene som kom til uttrykk under sjørøverikonferansen i Bergen i midten av mars, og de ble derfor tatt opp umiddelbart med UNDP. UNDP har på sin side avvist at politioffiserer som har fullført utdanningen, og som har krav på politilønn, har hoppet av til piratgrupper av mangel på penger. Utenriksdepartementet har heller ingen indikasjoner på et slikt fenomen. Foredragsholderen som fremførte påstandene som siteres i begrunnelsen for representantens spørsmål er blitt oppfordret til å dele sine opplysninger med FN og norske myndigheter, noe han hittil ikke har gjort.

Norsk bistand har ikke finansiert båter i Somalia i de senere år. FN har gitt fiskebåter med tilhørende redskaper til fiskere basert i Mogadishu. Slike prosjekter har som mål at fiskere holder seg til lovlig arbeid fremfor å søke seg til piratenes rekker. De aktuelle båtene skal imidlertid ikke være egnet til piratangrep på det åpne hav, og samtlige benyttes etter våre opplysninger fortsatt til fiske. Norge er imidlertid ikke en giver til dette prosjektet.

Jeg har et generelt inntrykk av at mottakerne av norsk bistand, herunder FN, er opptatt av å bevare et godt tillitsforhold til givne og at problemer som avdekkes derfor blir formidlet til oss raskt og ryddig.

Det er samtidig på det rene at det å operere i og gi bistand til Somalia - ikke minst i det borgerkrigsherjede Mogadishu - er forbundet med betydelig usikker-

het. Som giverland må vi derfor løpende vurdere innsats, effekt og risiko i vår bistand.

SPØRSMÅL NR. 1104

Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 31. mars 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Narvik kommune er på Robek-listen. Hålogalandsbrua skal bygges og kommunen er gjort kjent med at de kan regne med å måtte gi en garanti for 500 millioner kroner.

Vil Narvik kommune kunne gi en slik garanti, når man er på Robek-listen?»

Svar:

Det er kommunestyret i den enkelte kommune som selv vedtar å stille garanti for virksomhet som drives av andre enn kommunen selv. Kommunale

vedtak om garantier over 500 000 kroner skal godkjennes av fylkesmannen, uavhengig av om kommunene er i ROBEEK eller ikke. At kommunen er i ROBEEK er ikke til hinder for at en kommune kan garantere for andres forpliktelser.

Det er fylkesmannen som skal godkjenne et eventuelt vedtak om garanti gjort av kommunestyret. Fylkesmannen vil måtte vurdere et eventuelt vedtak om garantistillelse ut fra blant annet formåletts risiko og kommunens økonomiske evne til å bære et eventuelt tap.

SPØRSMÅL NR. 1105

Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 1. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Søndag 20.3.2011 la samferdselsministeren frem tall for SPs landsmøte som angivelig viste at fylkene prioriterte vei i 2010 som er det første året med etter oppstart med Forvaltningsreformen. Denne konklusjonen stemmer ikke helt med resultatet som andre mener å ha registrert og som på ulike måter har vært rapportert til Transportkomiteen.

Kan statsråden legge frem en mer detaljert og dokumentert oversikt som visere penger brukt på fylkesveier og øvrige riksveier av fylkene og staten i hhv. 2009 og 2010 og fordelt på fylke?»

Svar:

Penger brukt på riksveg og fylkesveg i 2009

I 2009 viser Statens vegvesens regnskap at det ble brukt 17,5 mrd. kroner over kap. 1320 på det som i 2009 var definert som riksveg (stamveg og øvrig riksveg til sammen). Trafikant- og kjøretøy inngår ikke i dette tallet. I tillegg ble det regnskapsført et forbruk på 8,2 mrd. kroner eksterne midler (bompenger, tilskudd og forskudd). Regnskaps-tallene er ikke i regnskapet spesifisert på fylke og bare i begrenset grad spesifisert på det som var stamveg og øvrig riksveg.

Samferdselsdepartementet har hentet tall fra Statens vegvesens regnskap for 2009. Regnskapet viser at Statens vegvesen brukte totalt 3,4 mrd. kroner i

2009 av fylkes- kommunale midler, på det som var definert som fylkesvegnett i 2009. I regnskapstallet inngår ca. 28 mill. kroner bompenger.

Penger brukt på fylkesvegnettet i 2010

Tall for hva fylkeskommunene har brukt på fylkesvegnettet i 2010 vil framgå av fylkes- kommunenes regnskaper når disse er lagt fram og behandlet av fylkestingene våren 2011. Rapportering skjer gjennom KOSTRA. Rapporteringen i KOSTRA foregår på et svært overordnet nivå. Inntil regnskapene er behandlet og rapportering foreligger, vil opplysninger om hvor mye fylkeskommunene har brukt på fylkesvegområdet i 2010 være estimater basert på ulike metodikk og ulike datakilder.

Samferdselsdepartementet har så langt basert sine estimater på tall i Statens vegvesens regnskaper som viser hva Statens vegvesen har brukt på fylkesvegnettet i 2010. Dette kan medføre en viss underestimerting av fylkeskommunens satsing på fylkesveg, jf. nedenfor, men er det beste grunnlaget vi har så langt.

Estimatene viser hva Statens vegvesen har ført i regnskapet for 2010 knyttet til fylkes- veger fordelt på midler stilt til rådighet fra fylkeskommunen og eksterne midler i form av bompenger.

I forhold til de tall som fremkommer presiseres følgende:

- Tallene omfatter kun det som er ført i regnskapet av Statens vegvesen. Spesielt knyttet til kjøp av ferjetjenester er det enkelte fylkeskommuner som betaler ut betydelige beløp selv og de inngår dermed ikke i de tall som fremkommer i Statens vegvesens regnskaper. Det kan også være tilfeller av dette på andre områder, men da i mindre omfang. Den samlede satsingen på fylkesveg i 2010 vil som nevnt bare framgå av fylkeskommunenes regnskaper som legges fram til behandling i fylkestingene i vår.
- De tall som fremkommer er inkl. mva., men fylkeskommunen blir kompensert for mva i henhold til kompensasjonsloven.
- Det kan også opplyses at fylkeskommunene fører sine regnskaper etter anordningsprinsippet mens statsregnskapet føres etter kontantprinsippet.

Estimater basert på Statens vegvesens regnskapstall for 2010 viser at det er brukt om lag 10,6 mrd. kroner på fylkesvegnettet på landsbasis. Tilsvarende estimat for samlet bompeng bruk er på om lag 3,6 mrd. kroner.

SPØRSMÅL NR. 1106

Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 29. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Mener statsråden at dagens praksis for tildeling av hjelpemidler til fritidsboliger er tilfredsstillende?»

BEGRUNNELSE:

I juni 2010 ble det gjort en presisering av enkelte forhold vedrørende Folketrygdlovens § 10-7 og § 10-6, om stønad til hjelpemidler. I presiseringen fra NAV slås det blant annet fast hva som er forskjellen mellom en fritidsbolig og et hjem nr. 2. Det er lettere å få hjelpemidler til hjem nr. 2 enn til en fritidsbolig da hjelpemidler til bruk i dagliglivet skal avgrenses mot hjelpemidler i forbindelse med rekreasjon, fritidsinteresser o.l. NAV hjelpemiddelsentral legger til grunn en praksis hvor man må bruke fritidsbolig opp mot 50 prosent av tiden for at det skal regnes som hjem nr. 2, og mener dette utledes av Ot.prp. nr. 10

(2003-2004).

Svar:

I Arbeids- og velferdsetatens rundskriv til folketrygdloven § 10-7 bokstavene a, c og d fremgår det at fastmonterte hjelpemidler i hjemmet vil kunne beholdes der brukeren flytter ut, for eksempel til sykehjem eller annen type institusjon, og fortsatt vil besøke familie hjemmet. Det kan etter en konkret vurdering også gis stønad til nye hjelpemidler.

Dersom det søkes om hjelpemidler til fritidsbolig, kan det kun gis stønad til disse dersom fritidsboligen brukes så mye at den kan kalles hjem nr. 2. For at en fritidsbolig skal kunne kalles hjem nr. 2 må det dokumenteres en omfattende bruk av fritidsboligen. Det er ikke tilstrekkelig at fritidsboligen bare benyttes i helger og ferier.

Det er et inngangsvilkår for rett til stønad etter folketrygdloven at tiltak vurderes som hensiktsmessig og nødvendig. Begrepet "nødvendig" innebærer både en individuell vurdering av om ytelsen er medisinsk nødvendig og om vedkommendes behov for hjelp kan løses på en rimeligere måte. Det at fritidsboliger er nevnt spesielt må forstås ut i fra at tilrettelegging av en fritidsbolig krever særskilt begrunnelse for å kunne fylle nødvendighetskriteriet. Dette skyldes at bruken av fritidsboliger som regel vil være knyttet direkte opp mot ferie og fritid, som bare i be-

grenset grad nødvendiggjør tilståelse av hjelpemidler, jf. fortolkningen av folketrygdloven § 10-6. Behov for tilrettelegging i andre typer boliger, som for eksempel brukers tidligere hjem, vil derfor enklere kunne begrunnes enn for fritidsboliger. Dette reflekterer også praksis i etaten.

Denne typen avgrensninger i regelverket vil ofte føre til at det oppstår grensetilfeller som kan være vanskelige å forsvare. På den annen side er slike avgrensninger ikke mulig å unngå, jeg har derfor ingen umiddelbare planer om å endre på dette regelverket.

SPØRSMÅL NR. 1107

Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 29. mars 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre at departementets mulighet til å gi unntak fra hovedregel i slike saker bidrar til lokal utvikling?»

BEGRUNNELSE:

Kragerø havnevesen (KH) har søkt Fiskeri- og kystdepartementet om tillatelse til å bruke deler av havnekapitalen til andre formål enn havnevirksomhet, jf. havne- og farvannslovens paragraf 48 tredje ledd som sier at Departementet "i særlige tilfeller og på nærmere vilkår" kan gi tillatelse til at midler som hører til havnekapitalen, blir investert i prosjekter eller virksomhet med andre formål enn de som er nevnt i paragraf 48 første ledd.

Departementet har avslått søknaden selv om det er anledning til å bruke skjønn i slike saker. Se korrespondanse mellom KH og departementet for en nærmere beskrivelse av saken. Både flyttingen av havnen og utviklingen av det gamle havneområdet er viktig for utviklingen i kystkommunen Kragerø.

Svar:

Jeg har stor forståelse for at Kragerø havn ønsker å bidra til utvikling og etablering av næringsaktivitet i et sjønært og sentrumsnært område av byen.

Havne- og farvannsloven setter imidlertid rammer for hva havnekapitalen kan benyttes til. Lovens klare hovedregel er at havnekapitalen skal benyttes til havnevirksomhet, men som representanten påpeker i sitt spørsmål, inneholder havne- og farvannsloven § 48 tredje ledd en unntakshjemmel som gir departementet en adgang til å gi tillatelse til en alternativ investering av havnekapitalen.

Departementet er likevel forpliktet til å vurdere om det i det enkelte tilfellet foreligger grunnlag for å gi en slik tillatelse. Vurderingen skal være konkret og den skal baseres på de faktiske forhold i saken. Av lovens forarbeider fremkommer det at § 48 tredje ledd er en snever unntaksbestemmelse som kun skal anvendes hvis disposisjonen ivaretar havnekapitalen og bidrar til en utvikling av havnevirksomheten. Hensynet til lokal utvikling utenfor dette faller således utenfor formålet med unntaksbestemmelsen i havne- og farvannsloven § 48 tredje ledd.

Jeg viser for øvrig til at klage på avslaget Røe Isaksen viser til er til behandling i departementet.

SPØRSMÅL NR. 1108**Innlevert 22. mars 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 28. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Etter 10 år ute av arbeidslivet ønsker en ung rullestolbruker å starte et transportfirma for å kunne delta i samfunnet på lik linje med andre mennesker. Han har en gr.2-bil Mercedes Vito 2005-modell som kan benyttes til å utføre jobben. Hans ønske om å etablere en arbeidsplass og kunne leve av egen inntekt kan i dette tilfelle realiseres uten ekstratilskudd fra NAV hvis bilen han allerede har kan benyttes i jobb.

Kan statsråden gi en avklaring på bruk av denne typen kjøretøy for bevegelseshemmede til næringsformål?»

BEGRUNNELSE:

Det er en klar politisk målsetning at flere funksjonshemmede skal få mulighet til å delta i arbeidslivet. Gjennom rådgivning, arbeidsformidling, tiltak og tilrettelegging skal NAV være behjelpelig med å finne gode løsninger som kan føre til at færre må leve av uføretrygd. I mange tilfeller møter personer motgang og uklare regler for hvilke muligheter de har når de forsøker å finne en vei ut i arbeidslivet på egenhånd. Et eksempel er en ung mann som etter en skade i 2001 har vært ute av arbeidslivet på grunn av lamelse i hele underkroppen. Skaden er permanent og han er bundet til rullestol og har derfor en 2005 modell Mercedes Vito som er tilpasset hans transportbehov.

Han har fortsatt mulighet til å utføre mange daglige oppgaver med hendene. Han har nå et ønske om å starte et transportfirma for spesialoppdrag siden han har en bil som har det som trengs for å utføre en slik jobb. Dette er totalt kostnadsfritt for NAV.

I et rundskriv som heter "Regler for anskaffelse av motorkjøretøy eller annet transportmiddel" utarbeidet av Velferdsetaten står det i § 10-7 følgende: under særlige tilfeller at det ikke skal være til hinder å gi stønad til bil, dersom den tilståtte bil er av betydning for og utføre et atførings tiltak eller etterspurt arbeide.

Advokat i trygderett Hans Erik Thorsberg i Skien mener at det ikke skulle være et problem å benytte bilen til yrkesutøvelse da NAV skal hjelpe arbeidsuføre tilbake i arbeid.

I kontakt med bilkontoret i NAV med forespørsel om tillatelse til å benytte bilen til dette formålet blir han møtt med en kommentar om at han kunne søke jobb i Posten – fordi de hadde mange biler han kunne benytte. Dette medfører i følge personen selv ikke riktighet, og en slik kommentar eller uttalelse ble oppfattet som direkte diskriminerende og en klar hentydning til at bevegelseshemmede ikke har en rett til å jobbe på lik linje med andre – selv om de faktisk ønsker.

Han var også i kontakt med velferdsdepartementet v/Gunnar Tveiten for å forhøre seg i saken, og fikk da til svar at han ikke så det som noe problemet at bilen ble benyttet til næringsformål.

Jeg håper derfor at statsråden med bakgrunn i nevnte eksempel kan sørge for en avklaring på bruk av denne typen kjøretøy for bevegelseshemmede til næringsformål.

Svar:

Representanten Giltun stiller et generelt spørsmål om hvorvidt motorkjøretøy gitt med hjemmel i lov om folketrygd kapittel 10 kan benyttes i forbindelse med utføring av egen næring.

Når vilkårene for stønad til motorkjøretøy er oppfylt, er det ingen begrensning i forhold til å benytte kjøretøyet i forbindelse med arbeidet.

Det er imidlertid viktig å være klar over at kjøretøyet er ment å skulle vare hele stønadsperioden, det vil si 8 år dersom bilen er gitt for å komme seg til og fra arbeidet. Det gis ikke stønad til nytt motorkjøretøy før den tiden har gått, selv om kjøretøyet som følger av hyppig bruk blir slitt ut.

SPØRSMÅL NR. 1109**Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 31. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I møter med reindriftsutøvere er jeg blitt gjort oppmerksom på at begrepet "hvert annet år" skaper usikkerhet.

Er det tilstrekkelig at det er over 12 måneder mellom anskaffelsene, oppfyller man kravene i forskriften hvis det er et helt regnskapsår i mellom, eller er det skatteetatens forståelse at reanskaffelse kan skje tidligst etter 24 måneder regnet fra dato for registrering i det sentrale motorvognregisteret som er riktig?»

BEGRUNNELSE:

I Finansdepartementets forskrift av 25. oktober 1971 om avgrensning av uttrykket "personkjøretøyer" lyder § 3 slik: "Næringsdrivende som er registrert etter merverdiavgiftsloven, kan til enhver tid eie én beltemotorsykkel som nevnt i § 1 nr. 2 uten at denne skal anses som personkjøretøy. Nytt slikt kjøretøy kan tidligst anskaffes hvert annet år med mindre kjøretøyet blir kondemnert."

Svar:

Fra det generelle utgangspunkt om at den avgiftspliktige kan trekke fra inngående merverdiavgift på alle anskaffelser til virksomheten, er det gjort et unntak for anskaffelse av personkjøretøy. Dette følger av merverdiavgiftsloven § 8-4. Hva som menes med personkjøretøy er nærmere regulert i merverdiavgiftsforskriften § 1-3-1. Denne bestemmelsen avløste forskrift av 25. oktober 1971 nr. 49 som representanten viser til. Merverdiavgiftsforskriften § 1-3-1 annet ledd er imidlertid tilnærmet lik den opphevede forskriftens § 3, og lyder som følger:

"Et avgiftssubjekt kan til enhver tid eie én beltemotorsykkel uten at denne ansees som personkjøretøy. Ny beltemotorsykkel kan tidligst anskaffes hvert annet år, med mindre den blir kondemnert."

Finansdepartementet har vært i kontakt med Skattedirektoratet om forståelsen av bestemmelsen. Direktoratet opplyser at det etter gjeldende praksis legges til grunn at det skal gå 24 måneder mellom anskaffelsene. Jeg har forståelse for at regelverket kan framstå som uklart, og vil derfor be Skattedirektoratet vurdere om bestemmelsen bør klargjøres.

SPØRSMÅL NR. 1110**Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 31. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ifølge Aftenposten.no 20.03.2011 har statsråden fremhevet Nordland som et positivt eksempel på et fylke som bruker mye penger på vei. To dager senere kom det i samme avis frem at Nordland ifølge en kartlegging fra OFV har den høyeste ulykkesfrekvensen av alle fylker på riksveier som ikke er europavei, og at Nordland har den nest høyeste ulykkesfrekvensen på europaveiene.

Hvilke strakstiltak, og hvilke langsiktige tiltak vil statsråden sette i gang for å få ned ulykkesfrekvensen på veiene i Nordland?»

BEGRUNNELSE:

Det kan av og til være vanskelig å ta regjeringens trafikksikkerhetsarbeid på alvor. I Prop. 63 S (2010–2011) kom det frem at regjeringen vil at den nye Hopenbrua på rv 80 skal ha firefeltsvei i tråd med den forventede trafikkutviklingen, mens veien på begge sider av fjorden planlegges som tofeltsvei. Trafikksikkerhetsarbeidet i Norge har sakkert akterut etter at Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet overtok regjeringsmakten. Sverige hadde hatt over 400 trafikkdødsfall i 2010 dersom de hadde like mange trafikkdødsfall per innbygger som Norge, men de faktisk tallene viser at Sverige kun hadde 270

trafikkdødsfall. Norges naboland Sverige er et av verdens mest trafikksikre land. Mens det i Norge dør 4,3 personer per 100 000 innbyggere hvert år, er tallet for Sverige 2,9 trafikkdrepte per 100 000. Det er altså 30 pst. tryggere å kjøre bil i Sverige enn her i landet. Hvis Norge hadde hatt like få drepte per 100 000, hadde det bare omkommet 142 personer i trafikken i 2010 – dvs. 68 sparte liv.

Mens antall trafikkdødsfall i Norge har blitt redusert med 9,9 pst. fra 2007 til 2010, har Sverige redusert antall trafikkdødsfall med 42,7 pst. og Danmark med 33 pst.

<http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/article4068447.ece>

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Innstillinger/Stortinget/2010-2011/inns-201011-248/2/>

<http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/article4066773.ece>

Svar:

Nordland kommer dårlig ut i den omtalte kartleggingen fra OFV om ulykkesfrekvens på europa- og riksvegnettet i siste 10-årsperiode. I denne sammenligningen er tallet på drepte sett i forhold til trafikkarbeidet (utkjørte kilometer) i fylket.

Generelt sett kommer lavtrafikkerte fylker dårlig ut i slike sammenligninger fordi trafikkarbeidet er lavt og enkeltstående ulykker vil påvirke ulykkesfrekvensen vesentlig mer enn i fylker med stort trafikkarbeid.

I Nordland er utforkjøringsulykker den mest dominerende ulykkestypen og ikke møte-ulykker. Dette betyr at det er mykgjøring av sideterrenget og oppsetting av vegrekkverk som er de mest effektive tiltakene. Slike tiltak har vært prioritert de siste årene og vil bli satset på fremover. Vegstrekninger med høy trafikk og mange alvorlige ulykker har blitt prioritert og utbedret etter en standard hvor det har blitt lagt vekt på høy sikkerhet. Gjennom nitidig oppfølging av ulykkesituasjonen og på basis av resultater av analysene av dødsulykker, arbeides det med å finne frem til de steder hvor det er naturlig å foreta utbedringer på kort og lang sikt.

I Nordland er nå flere prosjekter i gang eller under oppstart som vil gi bedre og sikrere vegger de nærmeste årene. Prosjektene som inngår i f.eks. Vegpakke Salten og Vegpakke Helgeland vil utbedre vegstrekninger hvor det i dag skjer mange og alvorlige ulykker. I tillegg er det i Handlingsprogrammet 2010-2013 foreslått mange tiltak både på kort og lang sikt som vil bidra til å redusere risikoen på vegene i Nordland.

SPØRSMÅL NR. 1111

Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 29. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren vurdere å gi fritak eller refusjon av engangsavgift for politiets tjenestebiler på lik linje med eksempelvis ambulanseskjøretøyer?»

BEGRUNNELSE:

Manglende midler både til personell og utstyr i politietaten gjør at vi dessverre ikke har en politietat som fungerer optimalt mange steder i landet. Det er hevet over enhver tvil at økte bevilgninger og tilstrekkelig med ressurser ville forbedret situasjonen betydelig og sørget for større trygghet i befolkningen.

Til tross for knapt med midler opplever man i dag at politietaten negativt forskjellsbehandles når det gjelder avgift på utrykningskjøretøyer. Mens andre

kjøretøy som eksempelvis ambulanser slipper eller får refundert engangsavgiften, så må det betales full avgift for politiets kjøretøy.

En likebehandling avgiftsmessig ville frigjort midler som ville kommet godt med i politiets budsjetter.

Svar:

Engangsavgiften betales ved førstegangsregistrering i det sentrale motorvognregisteret, og pålegges de fleste typer kjøretøy med unntak av lastebiler og større busser. De avgiftspliktige kjøretøyene er delt inn i ti avgiftsgrupper med til dels ulike satser og beregningsgrunnlag. Engangsavgiften har først og fremst til hensikt å skaffe staten inntekter (fiskal avgift), men skal også ivareta hensynet til miljø og sik-

kerhet. Gjennom en progressiv satsstruktur er det også lagt vekt på fordelingshensyn.

Fritakene for engangsavgift følger av Stortingets vedtak om engangsavgift § 5. I alt er det gitt 15 fritak med ulik begrunnelse og motivering. I § 5 bokstavene f og n er det oppstilt fritak for henholdsvis ambulanser og spesialutrustede kjøretøy til brannvesenet. Fritaket omfatter bare spesialtilpassede biler som ikke kan sammenlignes med de kjøretøy politiet normalt benytter. Det kan i denne sammenheng nevnes at dersom politiet anskaffer lett pansrede kjøretøy

vil disse være fritatt for engangsavgift etter vedtakets § 5 bokstav d. Tilsvarende som i politiet vil brannvesenets og helsesektorens anskaffelser av ordinære kjøretøy utløse engangsavgift på vanlig måte.

Spørsmålet om avgiftsfritak for politiets biler har vært tatt opp flere ganger tidligere, og det har ikke vært aktuelt å gi fritak for politiets biler. Eventuelle prioriteringer og satsninger i forhold til politiets kjøretøy bør som det klare utgangspunkt skje over statsbudsjettets utgiftsside, og ikke gjennom unntak i skattesystemet.

SPØRSMÅL NR. 1112

Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 31. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Eg viser til mine spørsmål nr. 1269 frå 2010 og nr. 1026 av 2011 vedr. RV 13 Vangsnes-Vik. Når eg no på ny røyser spørsmål om denne vegstrekninga, er det pga. dei utfordringane Vik-samfunnet har inntil lang tunnel gjennom Vikafjellet er bygt.

Kan statsråden bruke av dei overskytande vegmidlane frå 2010 til å forsere strekninga Vangsnes-Vik, slik at næringslivet og innbyggjarane i Vik kan ha ein sikker veg for å kome seg ut av kommunen, då vegen over Vikafjellet ofte er stengt på vinterstid?»

GRUNNGJEVING:

Eg viser til grundig grunngjeving på mine tidlegare spørsmål om RV 13 Vangsnes-Vik, og vil presisere endå ein gong at skal ikkje Vik-samfunnet verte ytterlegare nedbygt så må det handlast no.

Etter det eg har høyrte datt denne vegstrekninga ut

av gjeldande rassikringsplan ved ein glipp, noko eg synes statsråden må medverke til å rette opp no.

Svar:

Då Vik kommune kom med forslag om å kombinera utbetring av rv 13 mellom Vik og Vangsnes med masseuttak til Statkraft, vart utbetring av strekninga ved Gotevik vurdert som den mest aktuelle. Som opplyst i mitt svar på spørsmål nr. 1269, reknar Statens vegvesen med at det må byggjast tunnel sørover frå Gotevik. Dei høge sikringskostnadene ved utbetring av veg i dagen ved Gotevik inneber at det i den samanhengen også bør vurderast om det er meir formålstenleg å forlengja tunnelen. Eg kan derfor ikkje sjå at det er aktuelt å gjennomføra andre tiltak på denne strekninga i 2011. Bruken av dei overskytande midlane vil derfor bli vurdert i samband med arbeidet med statsbudsjettet for 2012.

SPØRSMÅL NR. 1113**Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 29. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Den 17. mars uttalte statsministeren til en klasse innen helse- og omsorgsfag ved en videregående skole i Trondheim, at gjennomsnittlig varighet av ufrivillig deltid innen sektoren er 8 måneder.

Deler statsråden denne oppfatningen, og mener statsråden at et slikt gjennomsnittstall gir et riktig bilde av utfordringene med ufrivillig deltid i sektoren?»

BEGRUNNELSE:

Ufrivillig deltid er et betydelig problem i forhold til å utnytte arbeidskapasitet og fagkompetanse i helse- og omsorgssektoren. Det er også en betydelig likestillingsutfordring som hindrer ansatte i typiske kvinneyrker å kunne forsørge seg selv. Mange lever store deler av sitt yrkesliv med ufrivillig deltid. Slik det fremgår av omtalen i likelønnsmeldingen er det også en svært streng definisjon av hvem som inngår i såkalt undersysselsetting.

Svar:

Ufrivillig deltid er en stor utfordring for samfunnet generelt og innenfor helse- og omsorgstjenestene spesielt. Slik jeg vurderer det, har uønsket deltid flere uheldige konsekvenser, f. eks. knyttet til arbeidstakerens tilfredshet og egen forsørgelse, til arbeidsmiljøet, til en rasjonell bruk av arbeidskraften og til rekrutteringen til yrket. De fleste ansatte i helse- og omsorgssektoren er kvinner. Problemstillingen har derfor også et viktig likestillingsaspekt.

Enkelte undersøkelser viser at varigheten som ufrivillig deltidsarbeidende er forholdsvis kort. En undersøkelse fra Frischsenteret (Fevang m.fl. 2004) viser at den forventede tiden som sysselsatt i gjennomsnitt var om lag seks måneder. Hjelpepleiere og omsorgsarbeidere hadde en forventet varighet av undersysselsetting på vel åtte måneder. Det er videre slik at mer enn ti prosent av de undersysselsatte hovedsakelig er under utdanning. Dette er trolig i stor grad ungdom som har deltidsarbeid ved siden av studier. Tar vi hensyn til dette, er det reelle omfanget av ufrivillig deltid lavere enn det statistikken for samlet undersysselsettingen viser. Det er imidlertid ikke til å undervurdere at ufrivillig deltid utgjør en betydelig utfordring i helse- og omsorgssektoren.

Erfaringer fra de kommunale omsorgstjenestene viser at deltid samvarierer med utdanningsnivå. I underkant av 40 prosent av gruppen helsefagarbeidere har tilnærmet full stilling. For sykepleiere er det til-

svarende tallet 58 prosent. Mer enn halvparten av personellet uten helse- og sosialfaglig utdanning har en avtalt arbeidstid som er lavere enn 20 timer i uke.

Ett av hovedmålene i Omsorgsplan 2015 er å redusere andelen deltid i sektoren. Dette gjør vi gjennom et sett av virkemidler, og vi ser en positiv trend.

Fra 2005 til 2011 har regjeringen styrket kommuneøkonomien med i alt 47 mrd. kroner. Kommunene har brukt dette økonomiske handlingsrommet til å prioritere omsorgstjenestene. Vårt mål om 10 000 flere årsverk i omsorgstjenestene innen 2009 er nådd med solid margin. Omsorgstjenestene er styrket med om lag 14 800 årsverk i perioden 2004 til 2009. Vi har satt oss et nytt mål om 12 000 årsverk frem mot 2015. Tallene så langt i perioden viser at vi er på god vei. I 2009 fikk vi om lag 2 300 nye årsverk i omsorgstjenesten, og foreløpige tall viser en vekst på ca. 3 300 årsverk i 2010.

Det er gledelig at den sterke årsverksveksten vi har sett de siste årene skyldes at mange kommuner har tilbudt medarbeidere med små stillingsbrøker hele eller større stillinger. I seg selv utgjør dette om lag 6 000 årsverk i perioden 2005–2009, eller snaut 40 prosent av den totale veksten i perioden. Det betyr færre ansatte med svak tilknytning til tjenestene og dermed bedre kvalitet på tjenestene til den enkelte.

For å møte fremtidens omsorgsutfordringer og redusere andelen deltid er det avgjørende å arbeide målrettet og langsiktig med å heve utdanningsnivået i omsorgssektoren. Derfor har vi etablert en egen kompetanse- og rekrutteringsplan for omsorgstjenestene – Kompetanseløftet 2015. Planen skal bidra til å sikre tilstrekkelig, kompetent og stabil bemanning. Det er gledelig at 80 prosent av årsverksveksten i perioden 2004 til 2009 består i årsverk utført av fagutdannede. Videre har nærmere 9 400 personer mottatt tilskudd til grunnutdanning eller etter- og videreutdanning i løpet av kompetanseplanens tre første år. Kompetanseløftet finansierer desentraliserte studieløp i blant annet sykepleie og vernepleie. Om lag 320 personer fullførte desentralisert høyskoleutdanning i ulike helse- og sosialfag bare i 2009.

Arbeidet med å redusere deltid handler både om å tilby høyere stillingsbrøker og å kunne legge tilrette slik at de som arbeider deltid kan jobbe mer. For å redusere deltidsbruken i kommunesektoren kreves det derfor en felles innsats både fra statlige myndigheter og fra kommunene som arbeidsgivere og velferdsyttere. Gjennom Kvalitetsavtalen har regjeringen og KS forpliktet seg til å legge forholdene til rette for å re-

dusere bruken av deltidsstillinger for å sikre kontinuitet og stabilitet både for brukere og ansatte.

Vel 40 pst. av de ansatte i helseforetakene arbeider i deltidsstillinger. I tidligere foretaksmøter er det stilt krav til kartlegging av uønsket deltid og krav til tiltak for økte stillingsandeler for de som ønsker det. Dette har vært et viktig arbeid, som har gitt resultater. Samtidig mener jeg at andelen deltidsstillinger i helseforetakene fremdeles er for høy. Jeg vil derfor at det skal legges til rette for flere heltidsstillinger. Dette skal selvfølgelig skje uten å forringe arbeidstakerens rett til redusert stilling av sosiale eller helsemessige årsaker (jf. arbeidsmiljøloven).

Det ble i foretaksmøtene i januar 2011 stilt krav til at de regionale helseforetakene i samarbeid med arbeidstakerorganisasjonene skal redusere andelen deltid i helseforetakene med minst 20 prosent i løpet av 2011. Målsetting er å redusere den ufrivillige deltiden og legge til rette for flere heltidsstillinger. Kravet om reduksjon i deltid måles i forhold til andelen deltidsstillinger i helseforetakene. Denne målingen må suppleres med andre målindikatorer, for eksem-

pel økning i de ansattes gjennomsnittlige stillingsandel.

I forbindelse med krav i tidligere foretaksmøter, har ulike tiltak for å redusere bruken av deltid blitt identifisert, f. eks. fortrinnsrett ved ansettelser, endrede turnuser, avdelingsovergripende stillinger, intern vikartjeneste og forbedrede arbeidsplanleggingssystemer. Enkelte av tiltakene kan bety en endret arbeidshverdag for de ansatte. Tiltakene må imidlertid ikke innrettes slik at rekrutteringen til yrkene vanskeliggjøres.

Jeg har tillit til og forventer at de regionale helseforetakene og arbeidstaker-organisasjonene i samarbeid finner fornuftige løsninger – og at de gjennom en god prosess og en god dialog kan komme frem til ulike tiltak som kan redusere andelen deltid, og som partene og sektoren samlet sett er tjent med.

De regionale helseforetakene skal jevnlig rapportere om utviklingen og om hvilke tiltak som iverksettes for å redusere andelen deltid. Jeg vil fortløpende følge opp dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1114

Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 31. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvordan kan samarbeidet mellom skole og politi sikres bedre i alvorlige mobbesaker, og hvordan bør politiet opptre for å håndheve et kontakt- og besøksforbud når involverte parter går på samme skole?»

BEGRUNNELSE:

I VG 23. mars kan vi lese en sak om en ung, kvinnelig skoleelev som i flere måneder har holdt seg hjemme fra skolen fordi hun tidligere er blitt utsatt for vold og mobbing fra en medelev. Denne medeleven har, ifølge VG, fått kontakt- og besøksforbud. Slik saken fremstilles virker skolen svært usikker på hvordan kontakt- og besøksforbudet skal håndheves all den tid de to elevene går på samme skole og på samme linje.

Telemark politidistrikt var frem til tidlig i mars ikke kjent med at den utsatte jenta hadde holdt seg hjemme fra skolen. Jentas mor etterlyser en mer aktiv holdning fra politiets side. Ansvarlig ved Telemark

politidistrikt svarer, i følge VG: "Vi kan jo ikke følge de aktuelle personene kontinuerlig. Men vi kan nok være mer aktive i vår kontakt med fornærmede."

Spørsmålsstiller vil på generelt grunnlag peke på at i de aller fleste tilfeller bør det være slik at den som er utsatt for plager eller mobbing i størst mulig grad må få fortsette dagliglivet på vanlig måte, det inkluderer også skolegang.

Svar:

Mobbing er et alvorlig samfunnsproblem og ødelegger dessverre altfor mange barns og unges hverdag. I 2009 signerte regjeringen og sentrale, nasjonale parter et nytt Manifest mot mobbing. Manifestpartene forplikter seg til å arbeide for at alle barn og unge har et godt og inkluderende oppvekst- og læringsmiljø, og at ingen skal bli utsatt for krenkende ord eller handlinger som mobbing, vold, rasisme, homofobi, diskriminering eller utestengning.

Ileggelse av besøksforbud i en mobbesak er et straffeprosessuelt virkemiddel og ikke et konfliktløs-

ningsvirkemiddel. Selve konfliktløsningen er skolens, foreldrenes og nærmiljøets ansvar. I en slik sak vil politiet gjerne bidra med informasjon og kunnskap om forholdene når det er mulig, men ansvaret og initiativet ligger hos de øvrige aktørene.

Innholdet i besøksforbudet skal hindre vedkommende i å oppsøke, å forfølge og på noe vis å ta kontakt med fornærmede. Forbudet gjelder også enhver form for telefonkontakt, herunder bruk av SMS, mail og andre kontaktmuligheter via mail/internett. Når fornærmede mener at kontaktforbudet blir brutt må vedkommende si fra til politiet slik at saken kan følges opp.

Jeg har fått opplyst fra Politidirektoratet at det i den aktuelle saken det refereres til har vært god kontakt mellom fornærmedes foreldre og påtalemyndigheten i forbindelse med illeggelsen av besøksforbudet og søknad om voldsoffererstatning.

Problemstillingen med at parter i mobbesaker går på samme skole er ikke ukjent når ungdommer begår straffbare handlinger mot hverandre. Politiet har ikke myndighet og bør heller ikke ha det til å flytte elever til andre skoler. Dette er et spørsmål som skolen og utdanningsmyndighetene må ta stilling til.

Selve gjennomføringen av kontaktforbudet i skolehverdagen er utfordrende og krever at skolen, elevene og foreldrene aktivt tar stilling til hva som skal være lov og hva som ikke skal være lov slik at forbudet opprettholdes. Politiet vil her kunne være en viktig samarbeidspartner.

Avslutningsvis vil jeg vise til at det legges vekt på et styrket samarbeid mellom politi og kommune, herunder skole, blant annet gjennom å styrke samordningen av lokale kriminalitetsforebyggende tiltak (SLT) og politiråd i alle kommuner.

SPØRSMÅL NR. 1115

Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 4. april 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Det er bevilget 100 mill. til geologiske undersøkelser i de nordligste fylker og statssekretær Lahnstein i UD sa i en NHO-konferanse i Alta nylig at regjeringen arbeider med en strategi for våre mineralressurser. I et brev til Stortinget 29.04.10 sier næringsministeren at arbeidet med å utvikle en samordnet bergverkspolitikk vil bli styrket.

Kan signalene fra statssekretæren i UD tolkes slik at næringsministeren med det første vil legge frem en bergverksstrategi for hele landet og i så fall når?»

Svar:

Jeg er opptatt av å legge til rette for at bergverksnæringen har gode rammebetingelser som kan stimulere til økt verdiskaping og lønnsomme bedrifter. På samme måte som i resten av næringslivet er utviklingen i bergverksnæringen avhengig av generelle økonomiske rammevilkår, slik som kronekurs, lave renter og en politikk som sørger for et akseptabelt kostnadsnivå for konkurranseutsatt næringsliv i Norge. Stabile og gode rammebetingelser er avgjørende også for bergverksnæringen. Næringen er av-

hengig av tilstrekkelig krafttilgang og at miljø- og klimapolitikken gir grunnlag for at lønnsomme bedrifter kan utvikle seg videre i Norge. Den samlede innretningen av næringspolitikken er derfor av avgjørende betydning for bergverksnæringen.

Den kraftige økningen i verdensmarkedsprisene på flere metaller og mineraler de siste ti årene har ført til fornyet interesse for mineralnæringen og norske mineralressurser. Vi ser nå at det er stor interesse både for eksisterende virksomheter, gjenåpning av nedlagte gruver, for nærmere undersøkning av kjente ressurser og for at staten skal øke leteinnsatsen etter mineraler. Dette er også noe av bakgrunnen for regjeringens program på 100 mill. kroner til kartlegging av mineralressurser i nordområdene som representant Flåtten refererer til.

Nærings- og handelsdepartementet følger utviklingen i næringen nøye med sikte på å legge til rette for størst mulig verdiskaping. Departementet er godt i gang med arbeidet med å utforme en samordnet politikk for næringen. Det er så langt ikke besluttet om dette arbeidet vil være i form av en strategi eller om det vil ta en annen form.

SPØRSMÅL NR. 1116**Innlevert 23. mars 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. mars 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«NRK melder 17. mars at man må forvente "vinterpriser" på strøm hele året pga kraftsituasjonen. Statnetts vurderer nå kraftsituasjonen å være "anstrengt". De vurderer utkobling av industrivirksomhet for å spare vann i magasinene. Samtidig står det ubrukt produksjonskapasitet i form av mobile gasskraftverk. Gass er ingen mangelvare i Norge.

Mener statsråden det er god industripolitikk når regjeringen prioriterer å bruke skattebetalernes penger på å stanse industriproduksjon fremfor å starte kraftproduksjon?»

Svar:

Først vil jeg slå fast at denne regjeringen i aller høyeste grad prioriterer oppstart av ny kraftproduksjon. Dette illustreres blant annet gjennom doblingen av konsesjonskapasitet i NVE og tredoblingen av de årlige inntektene til energifondet. Under Bondevik II ble det gitt konsesjon til 3,5 TWh vind- og vannkraft. I vår første periode ble det gitt konsesjon til over 6 TWh. Videre ble 2,4 TWh satt i produksjon under Bondevik II, mens i vår første periode ble 3,5 TWh satt i produksjon.

Også fremover legger regjeringen stor vekt på utbygging av ny kraft. Norge og Sverige skal gjennom sitt felles elsertifikatsystem bygge ut 26,4 TWh ny fornybar kraft fra 2012 fram til 2020.

I det norske kraftsystemet er nær 100 prosent basert på vannkraft. Vannkraften gir oss en unik tilgang på ren fornybar energi, men temperatur, nedbør og tilsig kan variere svært mye fra år til år, og dermed også vannkraftproduksjonen.

Det ble produsert mer strøm i Norge enn normalt vinteren 2009-2010. Dette kan sees i sammenheng med at det var svært kaldt og at store deler av svensk kjernekraftproduksjon uventet var ute av drift. Kombinert med lite snø i fjellet og en tørr vår, førte dette til at magasinene hadde et dårligere utgangspunkt til vinteren 2010 enn tidligere år. Videre var november og desember 2010 svært kalde og tørre. Dette innebar høyt forbruk og lite tilsig til magasinene.

Dette forløpet har ført til at vi nå har den laveste magasinfyllingsgraden som har vært registrert i løpet

av sammenligningsperioden, de siste 20 år. Statnett varslet sist uke at kraftsituasjonen er ytterligere tilstrammet i Sør-Norge og at selskapet vurderer kraftsituasjonen der som "anstrengt". Situasjonen ellers i landet er ikke like anstrengt, men også her er magasinfyllingen lav. Statnett vurderer situasjonen i både Midt- og Nord-Norge som "stram".

"Anstrengt" betyr at sannsynligheten for rasjonering før vårløsningen er mellom 20 og 50 prosent. Dette er trinn 3 på en skala fra 1 til 5, hvor 1 er normal og 5 er rasjonering. Det innebærer at kraftsystemet er svært sårbart for lavere tilsig enn normalt eller langvarige feil i overføringsnett eller kraftproduksjon.

Vurderingen av kraftsituasjonen innebærer at Statnett fortsatt kun bruker ordinære virkemidler, så lenge situasjonen ikke forverrer seg ytterligere, men forbereder bruk av ekstraordinære tiltak. De ekstraordinære tiltakene Statnett har til rådighet er; innløsning av energiopsjoner og igangsetting av reservekraftverkene.

I henhold til konsesjonsvilkårene skal blant annet utgangspunktet for idriftsettelse av reservekraftverkene være at Statnett benytter alle andre aktuelle virkemidler for å håndtere en eventuell svært anstrengt kraftsituasjon (SAKS) før de mobile kraftverkene settes i drift. Innløsning av energiopsjoner skal også gjennomføres før en eventuell oppstart av reservekraftverkene.

I statsråd 17. desember 2010 ble det imidlertid vedtatt å gi Statnett dispensasjon fra vilkårene for bruk av de mobile gassfyrte reservekraftverkene på Tjeldbergodden og i Nyhamna slik at de også kan tas i bruk ved eventuelle feil og i vanskelige driftsituasjoner og dermed være med å motvirke tvangsmessig utkobling av forbruk. Dispensasjonene er gjeldene til og med uke 20 2011.

Innløsning av energiopsjoner utgjør ikke en tvangsmessig utkobling, men er frivillige avtaler som gir Statnett en rettighet til å kreve at en forbruksenhet reduserer sitt forbruk mot betaling fra Statnett. Aktører som har solgt energiopsjoner mottar både en opsjonspremie når Statnett kjøper opsjonen og en innløsningspris dersom Statnett velger å innløse opsjonen.

SPØRSMÅL NR. 1117**Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 31. mars 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvorfor er ikke Bardufoss flystasjon (139 Luftving) et alliert treningssenter, da Bardufoss årlig er fast vertskap for alliert helikopter trening/øving?»

BEGRUNNELSE:

Bardufoss flystasjon har i over 40 år huset alliert trening i forbindelse med jagerfly operasjoner, helikopter operasjoner og de siste årene også trening (lavflyvning) av tyske transportfly (C-160). UK har avtale med Norge om øving og trening av helikoptre (Clockwork) på Bardufoss flystasjon. Størrelsen på detasjementet ligger på ca 250 mann og 9-12 helikoptre i 4-5 måneder av året. Clockwork har egne fasiliteter (forlegning, messe, hangar, og operasjonsbygg) på Bardufoss. Deler av bygningsmassen vil i de nærmeste årene bli erstattet av nye bygg. Clockwork er helt avhengig av enkelte nasjonale fasiliteter, som anlegg 112 (fjellanlegg) for garasjering og for reprasjon/vedlikehold av helikoptre. I St prp 42 (2003-2004) står det følgende: "Bardufoss flystasjon skal tilbys som vertsavdeling for utenlandsk helikopteraktivitet. Forholdene skal legges til rette for samvirke mellom nasjonale og utenlandske helikopteravdelinger og 6 divisjons kommando."

Luftforsvaret har ennå ikke lagt forholdene til rette med tildeling av blant annet ressurser. I tillegg kan nevnes at Tyskland ønsker å gjennomføre

øvingstrening med transportfly (c-160) fra Bardufoss. Transportflyene operer fra Park!(Main Ramp) med ledelse fra linehus-IALCE som står for avhending fra 1. juli 2011. Det vil si at tyskerne ikke vil gjennomføre disse trenings/øvingstoktene fra Bardufoss.

Svar:

Stortinget har ved behandlingen av Innst. S. nr. 318 (2007-2008), jf. St.prp. nr. 48 (2007-2008), sluttet seg til gjennomføringen av en rekke organisatoriske tiltak for å frigjøre midler til høyere prioritert virksomhet, samt muliggjøre effektiv drift av Forsvaret. I proposisjonen orienterte regjeringen bl.a. om etablering av et nytt og konsolidert alliert treningssenter med hovedsete på Porsangmoen underlagt Forsvarets operative hovedkvarter. I regjeringens nordområdestrategi spiller Forsvarets tilstedeværelse i nord en viktig rolle, herunder også alliert militært nærvær i form av trenings- og øvingsaktiviteter. Slik aktivitet bidrar til kunnskap om utfordringene i nord.

Den nye organiseringen av alliert treningssenter innebar at hovedtyngden av landbasert utenlandsk trening ble samlet i Nord-Norge. Øvrige avdelinger og enheter i Forsvaret, herunder Bardufoss flystasjon, kan fortsatt være vertsavdelinger for utenlandske styrker i forbindelse med trening og øving, men da innenfor rammen av egen infrastruktur.

SPØRSMÅL NR. 1118**Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 31. mars 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvorfor gjennomføres avhending av infrastruktur på blant annet Bardufoss flystasjon i løpet av 2011, før Stortinget har bestemt Luftforsvarets fremtidige basestruktur?»

BEGRUNNELSE:

På Bardufoss flystasjon leier FOH blant annet følgende bygg/anlegg: Linehus-IALCE, skvadronhus 2, Skvadronhus 4. Med virkning fra 30. juni 2011 har FOH, som leietaker sagt opp leien. Det vil si at

anleggene fra 1. juli 2011 står for avhending. I tillegg varsler FOH oppsigelse av leieavtale i forbindelse med 9 stk 3 generasjon Shelter i skvadron område øst. Følgende andre bygg står for avhending fra 1. juli på Bardufoss flystasjon: mannskapsforlegning (kaserne M og F) tidlige mannskapskjøkken.

Anlegg 104 vil antagelig bli avhendet når sambandsknutepunkt blir "flyttet" ut i løpet av høsten 2011. Muligens vil dette også ramme anlegg 112. FOH ønsker/vil ikke lengre betale leie for dette stridsanlegget. Bardufoss flystasjon har ikke egne midler for å leie disse anlegg, da det ikke er oppgitt

oppdrag som tilsier bruk av disse. Ved avhending av disse anleggene vil alliert aktivitet på Bardufoss bli minimal eller bli avvirket. I alle Forsvarets EBA-lister ligger Bardufoss flystasjon under Bardufoss leir, mens de andre flystasjonene ligger som en flystasjon/hovedflystasjon.

Svar:

Stortinget har, ved behandlingen av Innst. S. nr. 318 (2007-2008), jf. St.prp. nr. 48 (2007-2008), sluttet seg til gjennomføringen av en rekke organisatoriske tiltak for å frigjøre midler til høyere prioritert virksomhet, samt muliggjøre effektiv drift av Forsvaret. Et viktig bidrag i omstillingsprosessen er utrangering og avhending av eiendom, bygg og anlegg som Forsvaret ikke lenger har behov for i sin struktur. Dette

gir varig reduksjon i Forsvarets driftsutgifter i favør av høyere prioritert aktivitet og fornyelse.

Størstedelen av eiendomsmassen på Bardufoss flystasjon som representanten Korsberg omtaler vil, etter planen, bli avhendet som direkte følge av den gjeldende og stortingsvedtatte langtidsplanen for perioden 2009-2012. Eventuelle endringer i basestrukturen på lengre sikt vil bli fanget opp i arbeidet med ny langtidsplan for forsvarssektoren som, etter planen, vil bli lagt frem for Stortinget våren 2012.

For øvrig viser jeg til mitt svar på spørsmål nr. 1117 der det blant annet fremgår at enheter i Forsvaret, herunder Bardufoss flystasjon, fortsatt kan være vertsavdeling for utenlandske styrker i forbindelse med trening og øving, men da innenfor rammen av egen infrastruktur.

SPØRSMÅL NR. 1119

Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 29. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Ifølge Aftenposten 24. mars har fredsprisvinner Liu Xiaobo ikke vist livstegn på 5 måneder. Mange aktivister og kinesiske advokater er forsvunnet. Dette skjer samtidig med at sensuren er strammet kraftig inn. Støre sier til Aftenposten at "UD følger utviklingen nøye". Jeg mener at det er grunn til uro for Liu Xiaobo og andre som slåss for menneskerettigheter i Kina.

Hvordan vil regjeringen følge opp saken overfor kinesiske myndigheter, og vil ministeren ta initiativ til et internasjonalt press for å få frigitt Liu Xiaobo?»

Svar:

Jeg vil understreke at Regjeringen deler din bekymring for utviklingen av menneskerettighetssituasjonen i Kina. Innstramningen som vi nå er vitne til er meget beklagelig. Regjeringen har fulgt aktivt opp Liu Xiaobos sak og har protestert overfor kinesiske myndigheter, både i forbindelse med fengslingen i desember 2008, dommen på elleve års fengsel da den ble satt året etter, og den isolering han har blitt utsatt for etter at han ble tildelt Nobels Fredspris i fjor. I likhet med flere andre land har vi oppfordret kinesiske myndigheter til å løslate Liu Xiaobo uten betingelser og oppheve hans kones husarrest.

Som jeg viste til i utenrikspolitisk redegjørelse i

Stortinget i forrige måned, må vi konstatere at de politiske forbindelsene mellom Norge og Kina er satt på vent etter fredspristildelingen.

Fra norsk side har vi understreket at vi ønsker å gjenoppta og videreutvikle vårt brede samarbeid med Kina. I dette samarbeidet har menneskerettighetene en sentral plass.

Norge har hatt en formell menneskerettighetsdialog med Kina siden 1997. Dialogen er en av flere kanaler for å fremme Norges menneskerettighetssyn overfor Kina, noe jeg la vekt på i Stortinget under behandlingen av interpellasjonen om våre menneskerettighetsdialoger i februar i fjor. Vi tar også opp menneskerettighetssituasjonen i Kina og konkrete enkeltsaker i våre møter med kinesiske myndigheter. I denne forbindelse har nettopp situasjonen for menneskerettighetsforsvarere og advokater i Kina vært en prioritert sak fra norsk side, i tråd med det arbeidet vi har gjort på dette feltet innenfor FN.

Under de rådende omstendigheter har vi ikke de samme muligheter for dialog med kinesiske myndigheter som vi ellers har hatt.

Regjeringen fortsetter å følge utviklingen i Kina nøye, både i lys av landets globale betydning og innflytelse – og dette gjelder også landets menneskerettighetssituasjon. Vi er selvsagt bekymret for Liu Xiaobos situasjon og andre personer som er straffefor-

fulgt for sine meninger. Det er allerede et internasjonalt press for å få frigitt Liu Xiaobo, men hittil har dessverre dette presset ikke ført frem.

Derfor vil Regjeringen arbeide tett sammen med

andre land som deler vår bekymring. Vi vil til enhver tid vurdere hvordan vi best kan følge opp overfor kinesiske myndigheter, enten bilateralt, multilateralt eller i samarbeid med andre land.

SPØRSMÅL NR. 1120

Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 4. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hva er departementets policy for rehabilitering av oljeskadet sjøfugl i Norge, og hvordan stiller statsråden seg til ønsket fra Østfold fylkeskommune om etablering av et nasjonalt kompetansesenter for rehabilitering av oljeskadet sjøfugl i Østfold?»

BEGRUNNELSE:

Det islandske containerskipet "Godafoss" grunnstøtte torsdag 17. februar, på Kverniskjær utenfor Hvaler. Det ble tidlig slått fast at den hadde rundt 800 tonn tungolje om bord. Det ble registrert lekkasje i to tanker midtskips, hver med 250 tonn olje. Totalt er det nå registrert om lag 60 landpåslag av olje langs kysten. De fleste er meget små.

Størst skade ser utslippet ut til å ha påført sjøfuglene. At oljen fulgte strømstriper i havet, hvor fuglene ofte søker etter mat, er nok en medvirkende årsak til dette. Direktoratet for Naturforvaltning har med sine ansatte i Statens Naturoppsyn gjorde jobben med å telle fugl i området, derav hvor mange som er forurenset, og samlet inn døde fugler. Det ble imidlertid ikke satt i gang noe arbeid for å rehabilitere og vaske oljeskadet sjøfugl i etterkant av Godafoss-ulykken. Etter det KrF kjenner til har Direktoratet for naturforvaltning nylig anbefalt for departementet at det ikke skal drives med rehabilitering av oljeskadd sjøfugl i Norge annet enn i tilfeller der de to rødlisteartene stellerand og dverggås med leveområder i Finnmark, er utsatt for oljesøl.

I etterkant av Godafoss-ulykken har Østfold Fylkeskommune nå Østfold foreslått at det i Østfold etableres et nasjonalt kompetansesenter for rehabilitering av oljeskadet sjøfugl, hvor det må inngå et fullverdig deponi for mobilt utstyr.

Begrunnelsen er at Østfold har store sjøfuglbestander, sårbare naturområder, landets eneste marine nasjonalpark og stor skipstrafikk.

Svar:

Direktoratet for naturforvaltning har på oppdrag fra Miljøverndepartementet utarbeidet et forslag til beredskapsopplegg med sikte på å innlemme rehabilitering av oljeskadet vilt i oljevernberedskapen på permanent basis. Direktoratets arbeid har foregått i samarbeid med Kystverket og Mattilsynet. Det har vært forutsatt at forslaget skulle bygge på en evaluering av operasjonen med rehabilitering av oljeskadet sjøfugl i Langesund i 2009, samt internasjonale erfaringer. Direktoratets forslag er nå under behandling i departementet, og det vil bli vurdert i samråd med Fiskeri- og kystdepartementet og Landbruks- og matdepartementet. Jeg tar sikte på å kunne ta stilling til hovedlinjene i forslaget i løpet av våren.

Miljøverndepartementet har nylig mottatt et brev fra Østfold fylkeskommune med forslag om at det etableres et nasjonalt kompetansesenter for rehabilitering av oljeskadet sjøfugl i Østfold. Innspillet fra Østfold fylkeskommune vil bli vurdert i sammenheng med direktoratets forslag.

SPØRSMÅL NR. 1121**Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 31. mars 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«I Aftenposten i denne uken sto det at det i snitt fødes ett barn hver uke av indiske kvinner som bærer fram barn på vegne av norske kunder. Surrogati omtales som en økende trend av konsul ved den norske ambassaden i India.

Hva vil statsråden gjøre med denne utviklingen?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 21. mars i år med skriftlig spørsmål nr. 1121 fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy til helse- og omsorgsministeren, som er overført til barne-, likestillings- og inkluderingsministeren som ansvarlig statsråd.

Økt globalisering og mulighet til assistert befruktning i land med mer liberalt regelverk har ført til at nordmenn i økende omfang inngår avtaler med surrogatmødre i andre land om at de skal bære fram barn for dem mot økonomisk kompensasjon. Det er store etiske dilemma knyttet til at mennesker fra rike land inngår avtaler som kan innebære at fattige kvinner utnyttes.

Økt oppmerksomhet og påstander om uklart regelverk knyttet til avtaler med surrogatmødre i utlandet, utløste i 2010 behov for å klarlegge det norske regelverket som kommer til anvendelse i disse tilfellene, og praktisering av dette. Det ble nedsatt en interdepartemental arbeidsgruppe, som avga rapport i juni 2010. Arbeidsgruppen anbefalte at norske myndigheter skal fraråde avtaler om surrogati i utlandet. Jeg legger til grunn at ulike offentlige instanser nå har en konsistent og korrekt saksbehandling når de kommer i kontakt med surrogatitilfeller.

Norge har en restriktiv bioteknologilov. Loven gjelder bare her i landet. Tilfeller hvor det avtales surrogati i utlandet eller hvor surrogati gjennomføres uten bruk av assistert befruktning i Norge, faller utenfor bioteknologilovens virkeområde. I disse tilfellene vil morskap og farskap etableres med hjemmel i norsk barnelov.

Barnelovens regler om fastsettelse av farskap og morskap gjelder generelt for alle barn, og er ikke utformet med tanke på surrogati, verken i Norge eller i andre land. En følge av dette er at norske menn etter gjeldende rett kan erkjenne farskap til barn født av

surrogatmødre i utlandet. Norske kvinner kan ikke få fastsatt morskap fordi barneloven fastslår at den kvinnen som har født barnet skal regnes som mor til barnet.

Som følge av det økte omfanget av surrogatbarn født i India og overlatt til norske borgere, sluttet Norge seg høsten 2010 til en note fra EU til indiske myndigheter om surrogati. I noten oppfordres det blant annet til fortgang i den indiske lovgivningsprosessen om surrogati, for å hindre at barn født av surrogatmødre blir statsløse.

Den norske ambassaden i India har sendt brev til aktuelle fertilitetsklinikker med bl.a. følgende informasjon: Surrogatiavtaler er ikke bindende etter norsk rett, og det er ikke tillatt med eggdonasjon i Norge. Forbudet innebærer at surrogatmorskap med bruk av egg fra en annen kvinne enn den som skal bære fram barnet ikke kan gjennomføres i Norge, og overtredelse av forbudet mot eggdonasjon er straffbart. Ved å inngå avtaler om surrogati i utlandet kan det oppstå kompliserte juridiske problemstillinger som bl.a. kan føre til at barna som fødes verken kan regnes som norske eller indiske statsborgere. Jeg vil i tillegg nevne at det er tilnærmet umulig å være sikker på at indiske kvinner som bærer fram barna ikke blir utnyttet eller utsatt for tvang, samt at deres helse og livssituasjon blir ivaretatt på en god måte. På denne bakgrunn fraråder norske myndigheter at personer bosatt i Norge inngår og gjennomfører avtaler med surrogatmødre i utlandet.

Ved surrogatiavtaler i utlandet vil flere lands lovgivning virke inn, både når det gjelder lovvalg og anerkjennelse. Verken norsk lovgivning eller internasjonalt regelverk er utformet med sikte på barn som er født av surrogatmor. Avtaler om surrogati på tvers av landegrenser kan føre til vanskelige juridiske situasjoner, for eksempel ved fastsettelse av farskap og morskap og tildeling av statsborgerskap til barnet. Dette er aktuelle problemstillinger i en rekke europeiske land. Jeg går inn for at vi sammen med myndighetene i andre land vurderer om det er behov for ytterligere internasjonale avtaler som regulerer disse spørsmålene.

Jeg mener at det er behov for å vurdere nærmere lovregulering av dette området.

SPØRSMÅL NR. 1122**Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 1. april 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«En av de viktigste årsakene til det store frafallet i videregående skole er mangel på læreplass etter endt skolegang. Til tross for at det i departementene og de underliggende etater er til dels mange ansatte i stillingskategorier med yrkesfaglig bakgrunn, tas det i Staten inn færre lærlinger enn i privat sektor.

Hva vil statsråden foreta seg for at Nærings- og handelsdepartementet med underliggende etater i større grad bidrar til å øke antallet lærlingeplasser enn tilfellet er i dag?»

Svar:

Fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren har fått videresendt ovennevnte spørsmål fra Nærings- og handelsministeren. Som ansvarlig statsråd for det statlige tariffområdet vil jeg besvare spørsmålet.

For å ansvarliggjøre virksomhetene i statsforvaltningen, besluttet regjeringen for 2011 å ta inn en fellesføring i virksomhetenes tildelingsbrev med mål om økning av antallet lærlinger. Antallet lærlinger, fordelt på lærefag, skal fremgå i årsrapportene. På bakgrunn av kartleggingen som ble gjennomført og virksomhetenes oppfølging av fellesføringen inneværende år, vil utviklingen følges opp i styringsdialogen mellom det enkelte departement og de under-

liggende virksomheter. Vi har som mål at dette skal gi en økning i antallet lærlinger i statsforvaltningen.

I 2010 gjennomførte Kunnskapsdepartementet (KD) og Fornyings-, administrasjons- og kirke- departementet (FAD) en kartlegging av potensialet for flere lærlinger i alle virksomheter i statsforvaltningen. Omtrent halvparten av de statlige virksomhetene meldte om et potensial for økning. Som en oppfølging av dette arbeider KD og FAD videre for å vurdere hvordan statlige virksomheter i større grad kan forpliktes for å øke antallet lærlinger.

Fornyings-, administrasjons- og kirke- departementet (FAD) og hovedsammenslutningene ble den 10. juni 2010 enige om å prolongere særavtale om lønns- og arbeidsvilkår for lærlinger og lære- kandidater i staten for perioden 1. mai 2010 til 30. april 2012. I særavtalen fremgår det at staten som arbeidsgiver har, på lik linje med de andre arbeidsgiverorganisasjonene, forpliktet seg til å ta sin del av ansvaret for å fremskaffe læreplasser for fremtidige fagarbeidere. Som en forlengelse av dette anbefaler Staten og hovedsammenslutningene i nevnte avtale at de lokale parter hvert år drøfter behovet for inntak av lærlinger ut fra virksomhetens eget behov og samfunnets behov for læreplasser og – om nødvendig – drøfte behovet for å sette i gang særlige tiltak som kan øke tilgangen på lærlinger.

SPØRSMÅL NR. 1123**Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 31. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I disse dager er justiskomiteen og mange ordførere i København for å sette seg inn i hvordan man kan stoppe utviklingen av enprosentklubbene i MC-miljøet. Opplegget er i regi av Kommunens Sentralforbund. I Haugesund har nå klubber underlagt Hells Angels og Outlaws svært nylig etablert seg. Politidistriktet har Norges nest laveste bemanning per innbygger.

Hva vil justisministeren gjøre for å enten øke bemanningen fast eller for å sette politidistriktet i stand til å møte utfordringen med ekstra prosjektmidler?»

BEGRUNNELSE:

Kommunene i regionen tar utfordringen på alvor både med et utstrakt samarbeid med politiet og utlivsbransjen.

I tillegg brukes plan- og bygningsloven for det den er verdt for å hindre etableringer. Samarbeid med skatte- og avgiftsmyndigheter, NAV og andre offentlige kontorer er også nødvendig for å bidra til at miljøet ikke får slå seg til ro og videreutvikle seg.

Justisministeren er godt kjent med at Haugaland- og Sunnhordland Politidistrikt får alt for lite stillinger

etter alle måleparametere, og har landets nest laveste politidekning per innbygger.

Det danner et dårlig bakteppe når regionen skal samle seg til samfunnsdugnad mot etablering og utvikling av slike miljøer.

Enten må Politiet ta av allerede begrensede ressurser og dermed svekke den generelle kriminalitetsbekjempelsen, eller så må innsatsen bli mindre innen kampen mot organisert kriminalitet generelt sett og kamp mot etablering av enprosentklubbene spesielt.

Jeg håper derfor at justisministeren i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett som legges frem fredag 13. mai 2011 enten styrker politidistriktet gjennom økte stillinger eller kommer med en tiltakspakke som kan bistå politidistriktet til å ha en større offensiv mot miljøet.

Jeg forutsetter at justisministeren setter seg godt inn i utfordringene mange kommuner nå har, følger opp de signalene som kommer fra Københavnmøtet og gjør politiet i stand til å prioritere denne utfordringen, slik at det ikke går ut over andre politiopgaver.

Jeg vil også benytte anledningen til å invitere justisministeren til Haugesund hvor han kan få mulighet til raskt å se hvordan et lokalsamfunn prøver å få til en samfunnsdugnad mot kriminelle enprosentklubber. Da ville støtte fra Justisdepartementet vært et nyttig verktøy å ha med seg.

Svar:

Representantens spørsmål peker på en viktig utfordring for politiet, og for kommunale myndigheter. MC grupperinger som selv definerer seg som såkalt enprosentklubber bringer erfaringsvis med seg mange og alvorlige lovbrudd som er svært uønsket i et lokalsamfunn. KS konferansen i København kastet lys over omfanget av dette problemet, men viste oss hvordan det er mulig for politiet og kommunen å samarbeide nært for å begrense dette. Justisdepartementet vil bringe med seg erfaringene fra konferansen i det videre arbeidet med kriminaliteten knyttet de aktuelle MC klubbene.

Regjeringen har gitt prioritet til innsatsen mot denne kriminalitetsformen. I Meld. St. 7 (2010 – 2011) Kampen mot organisert kriminalitet – en felle innsats, fremhever regjeringen hvor sentralt MC kriminaliteten står i bildet av organisert kriminalitet i Norge. Meldingen peker på hvilke tiltak som vil være de mest avgjørende i en samlet innsats mot kriminaliteten som springer ut av enprosentklubbene. Samarbeidet mellom Kripos og lokalt politi står sentralt, ikke minst gjennom de ressurser som stilles til politiets rådighet via Samordningsorganet som skal sette politidistriktene i stand til å ta ekstra utfordringer i større saker uten at dette belaster det alminnelige driftsbudsjettet. Samordningsorganet disponerer 18 millioner kroner over inneværende års budsjett for å

bistå politiet lokalt med målrettet innsats mot organisert kriminalitet. Meldingen oppfordrer også politiet og kommunene til å intensivere sitt lokale samarbeid, slik som beskrevet i spørsmålet.

Politidirektoratet har nylig rapportert om sin videreføring av handlingsplanen mot kriminelle MC klubber. Rapporten, fra november 2010, beskriver de aktuelle miljøene og hvilke utfordringer de innebærer for myndigheter og lokalsamfunnet. Rapporten gir videre anvisning på hvilke tiltak politidistriktene i første rekke oppfordres til å sette i verk for å bekjempe denne kriminaliteten. De beskrevne tiltakene samsvarer godt med de konklusjoner man kunne trekke etter konferansen i København.

Regjeringens mål om at politiet skal ha tilstrekkelig bemanning og kompetanse for å kunne løse oppgavene sine på en god måte er fulgt opp ved at bevilgningene til politiet og påtalemyndigheten økte med 1.3 milliarder kroner i 2010, og med 547 millioner i 2011. Siden 2006 er politibudsjettet økt med 39 %. Opptaket av studenter ved Politihøgskolen er økt fra 360 studenter i 2006 til 720 studenter i 2010. Regjeringen vil på denne måten sikre en merkbar økning i antallet polititjenestemenn til landets tjenestesteder.

Når det spesielt gjelder Haugaland og Sunnhordland politidistrikt er det nå satt i verk et nytt operativt konsept for tjenesten. Omleggingen går i korte trekk ut på at man har samlet de operative ressursene i distriktet på en måte som gir en bedre helhetlig tjeneste og beredskap, hvor flere elementer samlet sett skal gi større kraft til polititjenesten.

Politidirektoratet foretar en årlig økonomisk rammetildeling til politiet og lensmannsetaten på bakgrunn av det årlige budsjettet som vedtas av Stortinget, og med grunnlag i en fastsatt modell for ressursfordeling. Modellen skal bidra til at det enkelte politidistrikt har en ressursandel som står i forhold til distriktets oppgaver og lokale forhold. Politimesteren har ansvar for å fastsette årsverksrammen i forhold til tildelt budsjetttramme. Haugaland og Sunnhordland politidistrikt har fått en økning i budsjettet fra 2005 til 2011 på 35 %.

For å rette en spesiell oppmerksomhet mot bekjempelsen av MC kriminaliteten, og som en oppfølging av konferansen i København har Justisdepartementet i disse dager sendt et oppdragsbrev til Politidirektoratet hvor det bes om at politidistriktene følger opp aktuelle tiltak som er omhandlet i forannevnte stortingsmelding og direktoratets rapport om kampen mot kriminaliteten i MC miljøene. Ikke minst legges det vekt på at politiet skal samarbeide nært med kommunale myndigheter og andre aktører i lokalsamfunnet for å begrense rekrutteringen til klubbene og forhindre at disse etablerer seg.

SPØRSMÅL NR. 1124**Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 31. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Jeg viser til skriftlig spørsmål datert 19. august 2010 og svar 26. august s.å. Den norske uførepensjonisten i Spania som har en liten jobb som vaktmester ved en institusjon har ikke tjent mer enn 1 G men har allikevel fått sin ytelse redusert fra 100 til 70 % uføretrygd. Det er ikke skjedd endringer i helsetilstanden som gjør arbeidsevnen bedre i dag enn da uføretrygd ble tilstått.

Er statsråden enig i at en eventuell reduksjon i ytelsen må baseres på en medisinsk faglig vurdering?»

BEGRUNNELSE:

Denne mannen har en liten jobb som vaktmester ved en institusjon i Spania. Han kjører personer mellom institusjonen og byen et par timer hver dag. I tillegg vanner han blomster og prater med beboerne. Inntekten overstiger ikke 1 G og NAV har hele tiden vært orientert om virksomheten. For en tid tilbake fikk mannen krav om tilbakebetaling av 30 % av trygden for flere måneder og vedtak om nedsatt ytelse fra 100 til 70 %. Mannen helsetilstand har ikke endret seg og det foreligger ikke noen legeattest eller medisinsk faglig vurdering som underbygger en slik endring. Allikevel mottar han nå redusert ytelse. I mellomtiden, etter at statsrådets svar av 26. august i fjor ble kjent, har han fått beskjed om at kravet om tilbakebetaling av 30 % av trygden fra før vedtaket om redusert ytelse er frafalt. Jeg tar ikke stilling til mannens arbeidsevne, men synes det er uakseptabelt at NAV i Spania, uten videre, bestemmer seg for å redusere en tilstått ytelse uten at det foreligger noen endring i situasjonen som har gitt ham rett til full uførepensjon.

Svar:

Jeg viser til skriftlig spørsmål av 19. august 2010 og til mitt tidligere svar av 24. august 2010.

Det er et vilkår for rett til uførepensjon at inntektsevnen/arbeidsevnen er varig nedsatt med minst halvparten, jf. folketrygdloven § 12-7. Selv om det forutsetningsvis skal være en langvarig situasjon, kan det senere skje endringer som får innvirkning på medlemmets inntektsevne/arbeidsevne.

Folketrygdloven § 12-12 fastslår at dersom det skjer en vesentlig endring i forhold som har betydning for inntektsevnen/arbeidsevnen til en person som mottar uførepensjon, skal uføregraden revurderes.

Kravet om vesentlig endring gjelder alle de forhold som var av betydning da uførepensjonen ble innvilget, for eksempel medisinske forhold og inntektsmuligheter. Dersom man kommer til at medlemmets inntektsmuligheter /inntektsevne er blitt vesentlig bedre enn de var da ytelsen ble innvilget, kan saken tas opp til revurdering og ytelsen kan settes ned eller falle bort. Dette kan for eksempel være tilfelle hvis helsetilstanden er forbedret slik at vedkommende har økt sin arbeidsinnsats. Endringer i medisinske forhold kan være vanskelige å fange opp, med mindre Arbeids- og velferdsetaten mottar konkrete opplysninger som gjør at saken tas opp til revurdering/kontroll. Dersom etaten kommer til at det kan ha skjedd en vesentlig endring, vil det være naturlig å innkalle medlemmet til samtale og innhente nye medisinske opplysninger.

Det er etter de foreliggende opplysninger vanskelig for meg og heller ikke riktig å vurdere om saksbehandlingen ved NAV Servicekontor i Alicante har vært korrekt eller ikke. Vedkommende kan klage på det aktuelle vedtaket til nærmeste overordnede klageinstans. Dersom klagen ikke fører frem, kan vedkommende anke saken inn for Trygderetten.

SPØRSMÅL NR. 1125**Innlevert 24. mars 2011 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 1. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva vil Utenriksministeren gjøre for å unngå at land som klart bryter menneskerettighetene, blir valgt inn i FNs Menneskerettighetsråd for å passe på andre?»

BEGRUNNELSE:

I lys av at Libya ble suspendert fra FNs Menneskerettighetsråd fordi lederen gikk til angrep på sin egen befolkning med militære styrker, og det snart skal være valg i rådet, kommer det opp spørsmål om Norges holdning til land som enten ikke er demokratiske (et parti stater) eller klart bryter med menneskerettighetskonvensjonen. Norge burde være tydelige på at man ikke ønsker slike land inn i Rådet. De bør først feie for egen dør, før de overhodet kan komme i betraktning som kandidat til et sete i Rådet. Nye kandidater skal velges i mai 2011 og det er klart at det vil være stor aktivitet rundt disse valgene fremover, kanskje særlig fra AU som nå har et sete mindre. Man kan vel neppe se bort fra at Syria vil være en av kandidatene. Dette er heller ikke et land som hverken er særlig demokratisk eller følger menneskerettighetskonvensjonen.

Svar:

Opprettelsen av FNs menneskerettighetsråd (MR-rådet) i 2006, til erstatning for FNs menneskerettighetskommisjon, hadde som målsetning å styrke FNs troverdighet og reetablere FNs evne til å fremme og beskytte menneskerettighetene. I Generalforsamlingens resolusjon 60/251, som oppretter MR-rådet, heter det at Rådet skal rette seg etter prinsipper om universalitet, upartiskhet, objektivitet og ikke selektivitet, konstruktiv dialog og samarbeid, med sikte på å forsterke, fremme og beskytte menneskerettighetene.

Under interpellasjonsdebatten i Stortinget 15. februar i år viste jeg til at MR-rådet har lyktes i å opparbeide høyere troverdighet og større gjennomslagskraft i fremme og beskyttelse av menneskerettighetene enn tilfellet var med den etter hvert diskrediterte MR-kommisjonen.

Under forhandlingene som ledet til opprettelse av MR-rådet i 2006 tok de fleste vestlige land til orde for å etablere en institusjon som utelukket de verste overgriperne som mulige medlemmer. Det viste seg imidlertid umulig å enes om kriterier som både var rettferdige og gjennomførbare, og som ikke samtidig

rammet enkelte vestlige land, for eksempel krav om ratifisering av FNs kjernekonvensjoner på menneskerettighetsområdet. Enkelte land motsatte seg også kriterier som ekskluderte de verste overgriperne ved å argumentere for at MR-rådet dermed begrenset egen mulighet til påvirkning.

Etter langvarige og krevende forhandlinger ble resultatet at medlemskap i MR-rådet i utgangspunktet er åpent for alle FNs medlemsland. Det ble også bestemt at man ved valg av medlemmer til MR-rådet skal ta hensyn til kandidatlandets bidrag til fremme og beskytte menneskerettighetene, samt frivillige løfter og forpliktelser avgitt i forbindelse med kandidaturet. Det er dette som ligger til grunn for beslutninger om hvilke kandidater Norge skal støtte.

MR-rådet er videre sammensatt av 47 medlemsland med en fast fordeling mellom FNs fem ulike regioner, basert på antall land i hver region. I likhet med de fleste valg til FN-organer har det utviklet seg en praksis hvor enkelte regioner i noen tilfeller stiller med like mange kandidater som det er ledige plasser. I slike situasjoner har Norge begrenset mulighet til å påvirke utfallet av valget. Samtidig må det sies at land som Hviterussland og Iran har sett seg nødt til å trekke sine kandidaturer til MR-rådet på grunn av manglende støtte i egen og andre grupper. Det kreves to tredjedels flertall av medlemsland som bruker stemmeretten i FNs generalforsamling, for å bli valgt. Det er Norges linje å avstå fra å stemme på de land som står for klare brudd på menneskerettighetene.

Det følger av resolusjon 60/251 at MR-rådets prosedyrer og virkemåte skal gjennomgås fem år etter at Rådet ble etablert. I denne prosessen, som slutføres i 2011, pågår det en diskusjon om å innføre en form for høring av kandidatland for å gi et bedre beslutningsgrunnlag for valg av nye medlemmer. Dette er et forslag Norge støtter. Samtidig er det en utbredt oppfatning at innføring av nye strenge kriterier for å bli valgt inn som medlem i MR-rådet vil kunne bidra til å svekke Rådets troverdighet, gitt at flertallet i FNs generalforsamling likevel vil kunne fortsette å stemme på land med kritikkverdig menneskerettighetssituasjon.

FN gjenspeiler eksisterende politiske realiteter og vestlige land er i mindretall. Norge og likesinnede land oppnår likevel gode resultater i MR-rådet. Norge har for eksempel gjennom flere år oppnådd å få bred oppslutning om en sterk og klar resolusjon om beskyttelse av menneskerettighetsforsvarere, som bi-

drar til å beskytte og styrke en viktig og sårbar gruppe. Et annet eksempel er Norges rolle som pådriver for vedtak i MR-rådet om opprettelse av en arbeidsgruppe for avskaffelse av kvinnediskriminering. Dette er vedtak av stor betydning for arbeidet for å fremme og beskytte menneskerettighetene, som kommer som resultat av systematisk alliansebygging og konstruktivt samarbeid med land fra alle regioner.

FNs generalforsamling har også nylig, som representanten Woldseth er inne på i begrunnelsen for

sitt spørsmål, besluttet å suspendere Libya fra MR-rådet. Dette skjer som følge av libyske myndigheters alvorlige og systematiske menneskerettighetsbrudd mot egen befolkning, og er et vedtak som bidrar til å styrke MR-rådets troverdighet og som bekrefter at medlemslandene mente alvor da de i 2006 sa at medlemmer i MR-rådet skal suspenderes om de begår alvorlige og systematiske menneskerettighetsbrudd. Norge var også medforslagsstiller til denne resolusjonen.

SPØRSMÅL NR. 1126

Innlevert 25. mars 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 4. april 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I svar på skriftlig spørsmål nr. 584 for 2010-2011 gir statsråden inntrykk av at Statkraft kan investere i utenlandsk gasskraft, men selv ikke ønsker det. Da regjeringen i fjor høst endelig avklarte at de ville styrke Statkraft med tilførsel av ny egenkapital gjorde derimot kunnskapsminister og SV-leder Kristin Halvorsen et stort poeng av at regjeringen ville nekte Statkraft ytterligere investeringer i gasskraftverk.»

Er det under dagens regjering tenkelig at Statkraft får lov til å øke sin portefølje med nye gasskraftverk?»

Svar:

I november 2010 la regjeringen fram forslag om å tilføre Statkraft 14 mrd. kroner i ny egenkapital. Forslaget ble lagt frem etter en grundig vurdering og dialog med selskapet om strategi og utvikling. Med kapitalutvidelsen kan Statkraft realisere en rekke prosjekter og styrke sin posisjon innenfor fornybar energi. Selskapet vil kunne gjennomføre fremtidsrettede investeringer både innenfor vann- og vindkraft og fjernvarme. Planen for de nye investeringene er i sin helhet knyttet til satsing på miljøvennlig fornybar energi i Norge og internasjonalt. Statkraft kan videreutvikle sin posisjon som Europas største produsent

av fornybar energi, men også på kommersiell basis bidra med norsk kompetanse til utnyttelse av fornybare energiresurser i utviklingsområder.

Stortinget bevilget 15. desember i fjor ny egenkapital til Statkraft i tråd med forslaget fra regjeringen.

I forbindelse med sin henvendelse om behov for økt egenkapital skrev styret i Statkraft til departementet blant annet at det ikke la til grunn nye investeringer i gasskraft i perioden fram til 2015, slik jeg gjorde oppmerksom på i mitt svar på Dok. 15:584 (2010-2011). Dette lå til grunn for regjeringens behandling av selskapets forslag til strategi og tilhørende kapitalbehov og for den saken som ble behandlet i Stortinget sist høst.

Den valgte strategien profilerer Statkraft tydelig som en produsent som satser på utvikling av fornybar energiproduksjon. Det er en strategi som regjeringen har gitt sin tilslutning til.

Statkraft er et selskap som skal drives på forretningsmessig grunnlag. Det er styrets ansvar å foreta de forretningsmessige disposisjonene i selskapet. Dersom styret vurderer viktige endringer av forutsetninger i forhold til den planen som ble lagt til grunn for regjeringens og Stortingets behandling, forutsetter jeg at dette blir lagt fram for staten som eier før investeringsplanene eventuelt endres.

SPØRSMÅL NR. 1127**Innlevert 25. mars 2011 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 13. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Er det statsrådets vurdering at det ikke foregår systematiske brudd på arbeidsmiljøloven i offentlig sektor, og hvordan kan dette i så fall dokumenteres?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets spørretime 23.02.2011 viste representanten Sonja Sjøli til at Oslo kommune og Oppegård kommune hadde sagt opp avtalene med Adecco, etter at det var avdekket brudd på arbeidsmiljøloven i sykehjem drevet av selskapet. Hun viste til Arbeidstilsynets uttalelser om at tilsvarende brudd også forekom i offentlig sektor, og utfordret Helse- og omsorgsministeren til å svare på hva som ble gjort for å rette opp dette. Statsråden svarte slik: Det som ble avdekket ved det Adecco-drevne sykehjemmet i Oslo, var at dette med lange turnuser, doble turnuser, uverdige boforhold, ikke overholdt tariff og mangel på overholdelse av lønns- og arbeidsvilkår var satt i system. Det er noe helt annet enn om man en eller annen gang sier ja til overtid eller å gå en dobbel vakt."

Det fremstår på bakgrunn av dette som statsråden mener at det ikke foreligger systematiske brudd på arbeidsmiljøloven i offentlige helse- og omsorgsvirksomheter, og at hun derfor ikke akter å gjøre noe med dette. I ettertid har det blitt avdekket at det bare i Helse Sør-Øst var 50.000 brudd på arbeidstidsbestemmelsene i løpet av 2010. Ved et kommunalt sykehjem i Arbeiderpartistyrte Moss ble det avdekket både brudd på arbeidstidsbestemmelsene, brudd på reglene for overtidsbetaling og tilfeller av ansatte som sov i bomberom mellom vaktene.

Det foreligger en rekke andre konkrete eksempler på brudd på arbeidsmiljøloven.

Det er viktig at ansvarlig statsråd erkjenner problemet med omfattende brudd på arbeidsmiljøloven i offentlige helse- og omsorgstjenesten, og at statsråden bidrar til å rydde opp i dette slik Høyrestyrte kommuner har gjort overfor private aktører.

Svar:

Media avslørte at det ved Ammerudlunden sykehjem var flere alvorlige brudd på arbeidsmiljøloven og manglende utbetaling av overtidstillegget for gjennomførte vakter. Samtidig overførte selskapet store verdier til sine eiere. Det er ikke slik vi ønsker at det skal være i helsesektoren. Det skal være ryddige og gode arbeidsforhold i helsesektoren. Dette gjelder både for innleide vikarer, for ansatte hos underle-

verandører og for egne ansatte. Gode arbeidsforhold er viktig både for den enkelte arbeidstaker, men også for at vi skal kunne tilby gode og forsvarlige helsetjenester i landet vårt.

I foretaksmøtet i 2006 ble det stilt krav om at foretakene skulle følge ILO-konvensjon nr. 94. Formålet med konvensjonen er å sikre at lønns- og arbeidsvilkår holdes på et vanlig nivå for sammenlignbart arbeid. Når det offentlige setter bort arbeid kreves det at kontraktene inneholder klausuler som sikrer arbeidstakerne lønns- og arbeidsvilkår som ikke er mindre fordelaktige enn de som gjelder for samme type arbeid innen det samme geografiske område. Dette kravet ble gjentatt i forbindelse med foretaksmøtene i januar 2011, og fremgår av foretaksprotokollen.

Helseforetakene gjennomførte i 2009 i samarbeid med HINAS (Helseforetakenes innkjøpsservice AS) en nasjonal anskaffelse for innleie av helsepersonell. Det er inngått avtale med 15 vikarbyråer. I helseforetakene utgjør innleide vikarer 0,6 % av det totale antallet vakter. Helseforetakene og HINAS har sørget for en omfattende prosess for å kvalitetssikre at de inngåtte kontrakter etterleves fullt ut. Spesielt fokus har man på følgende forhold:

- etterlevelse av arbeidstidsbestemmelsene
- hvordan leverandørene forsikrer seg om at vikarene er kjent med reglene om arbeidstid
- leverandørenes etterlevelse av lønns- og arbeidsforhold
- gjennomgang i hvert enkelt helseforetak/regionale analyser i bruken av vikarene i forhold til arbeidstidsbestemmelsen.

Dersom det blir avdekket brudd på rammeavtalene, kan dette få konsekvenser for den enkelte leverandør.

De regionale helseforetakene er i ferd med å foreta grundige gjennomganger av etterlevelsen av arbeidsmiljølovens bestemmelser i helseforetakene, samt hvordan dette best skal håndteres fremover. Helse Sør-Øst RHF har nylig gjort en gjennomgang av ca. 11,5 millioner turnusvakter, og fant avvik ved 0,4 % av disse vaktene. Tilsvarende har Helse Vest RHF hatt en gjennomgang av vaktene i sine foretak i 2010 for alle ansatte. Det er totalt 419 ansatte av 28.800 ansatte som har arbeidet mer enn 200 timer overtid i løpet av hele 2010. Det utgjør 1,5 % av de ansatte. Det foreligger dispensasjoner for flere av de

419 ansatte som kan redusere tallet enda mer. Når det er utført 3 814 391 vakter av egne ansatte, viser dette at de har god oversikt over arbeidstiden for egne medarbeidere.

Som det fremgår av dette, har de regionale helseforetakene satt i verk omfattende kartlegginger av etterlevelse av arbeidstidsbestemmelsene både for innleid personell, for ansatte hos underleverandører og for egne medarbeidere. Gjennomgangen forventes ferdigstilt i løpet av kort tid. Gjennomgangen, resultatene og tiltakene vil bli styrebehandlet i det enkelte foretak.

De regionale helseforetakene har tatt tak i problemstillingene og har forsikret om at de sammen med helseforetakene tar ansvar for å rydde opp i brudd på arbeidstidsbestemmelsene.

Jeg er opptatt av at det skal være ordnede arbeidsforhold for alle som arbeider i helsesektoren. Jeg vil forsikre meg om at alle de regionale helseforetakene og helseforetakene setter dette på dagsorden, gjennomgår forholdene og treffer nødvendige tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1128

Innlevert 25. mars 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 4. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for de forskjellige høringsinstansers mandat i saker om oppkjøp av tilleggsjord, og hvorvidt Statens Vegvesens mandag tilsier at de kan stoppe oppkjøp av tilleggsjord dersom oppkjøpet har den konsekvens at det blir større grad av næringstrafikk på offentlige veier?»

BEGRUNNELSE:

Flere og flere bønder har de siste tiårene lagt om til større drift på brukene for fortsatt å ha muligheten til å være bonde på heltid. En naturlig konsekvens av større drift er benyttelse av større areal. Når flere bønder i samme område søker nye areal for å utvide brukets størrelse, vil tilgangen på areal i nærområdet raskt forsvinne. Mange bønder må dermed se seg nødt til å søke areal som ligger i større avstand fra bruket. En slik løsning gir den konsekvens at det blir større grad av næringstrafikk på veiene.

I forbindelse med et konsesjonsvedtak om tilleggsjord nå nylig, satte Statens Vegvesen foten ned, der landbruksmyndighetene sa ja. Begrunnelsen var at det "med hensyn til trafiksikkerheten er svært lite ønskelig at restarealene selges som tilleggsjord til en eiendom som medfører en transportavstand på ca. 4 km langs offentlig vei."

Svar:

Saken som representanten henviser til som bakgrunn for sitt spørsmål, gjelder etter det jeg har fått opplyst søknad om dispensasjon fra kommuneplanens arealdel for fradeling av tunet med bolighus og

garasje og en boligtomt i forbindelse med salg av resten av eiendommen som tilleggsjord.

Etter det jeg har brakt i erfaring, har kommunen med hjemmel i plan- og bygningsloven gitt dispensasjon. Videre har Statens vegvesen som berørt myndighet påklaget den delen av vedtaket som gjelder tilleggsjorda og som innebærer at den som skal kjøpe jorda må kjøre 4 km langs offentlig vei for å kunne drive den. Vegvesenet mener at det av hensyn til trafiksikkerheten er svært lite ønskelig at restarealene selges som tilleggsjord til en eiendom som medfører slik transportavstand.

Saken er foreløpig behandlet etter lovverk som hører under Miljøverndepartementet. Jeg vil derfor ikke uttale meg om saken konkret og mulighetene Statens vegvesen har for å kunne stoppe oppkjøp av tilleggsjord etter dette lovverket. På generelt grunnlag kan jeg imidlertid opplyse at regionale og statlige myndigheter hvis saksområde blir direkte berørt, har krav på å få uttale seg før det gis dispensasjon fra planer mv., jf. pbl. § 19-1. Samme myndigheter har rett til å klage dersom kommunen gir dispensasjon.

Først ved en etterfølgende søknad om konsesjon på erverv av tilleggsjorda, vil saken bli behandlet etter regelverk som hører under Landbruks- og matdepartementet. Ved denne behandlingen er det ikke noe krav om at regionale og statlige myndigheter skal høres. Selv om det både ut fra driftsøkonomi og trafikale forhold er ønskelig at tilleggsjorda ligger nær bruket, er det ikke fastsatt noen øvre grense for hvor lang driftsavstanden kan være til tilleggsjorda. Dette må vurderes konkret fra sak til sak.

SPØRSMÅL NR. 1129**Innlevert 25. mars 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 5. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Kapitalflukt er et stort og økende problem som hindrer en positiv økonomisk utvikling i mange utviklingsland. Regjeringen varslet i budsjettet for 2010 at man ville nedsette et tverrdepartementalt utvalg som skulle arbeide med nettopp dette.

Hva er status for arbeidet og hvilke politiske endringer kan man forvente på dette området fra Regjeringen?»

Svar:

Generelt vil Regjeringen føre en ambisiøs politikk internasjonalt, for økt åpenhet og mot ulovlig kapitalflyt. Tematikken har høy prioritet i vår utviklingspolitikk der vi har fremmet en rekke initiativer internasjonalt, og Norge er blant de mest åpne land på skatteområdet. Vi kan uansett ikke, både av hensyn til utviklingsland og av egeninteresse, akseptere et internasjonalt finanssystem og skadelige strukturer som hindrer åpenhet, bevisst tiltrekker seg og gjemmer bort midler som stammer fra kriminell virksomhet, og legger til rette for skatteunndragelse. Vi må bidra til å reversere visse uheldige kapitalstrømmer og søke å motivere positive investeringer.

Flere av de relevante problemstillingene faller under ulike departementers ansvarsområder, og det

er derfor svært viktig at vi i politikk og forvaltning samarbeider tett. På denne bakgrunn har et tverrdepartementalt statssekretærutvalg med representanter fra Utenriksdepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Nærings- og handelsdepartementet gjennomgått en rekke problemstillinger og forslag med tanke på å sikre en helhetlig politikktilnærming knyttet til internasjonale kapitalstrømmer til og fra fattige land.

Blant de sentrale problemstillinger er spørsmål knyttet til ulovlig kapitalflyt, skatteavtaler, skattebistand, handel og investeringer, gjeld og innovativ finansiering for utvikling og globale fellesgoder. Flere aktuelle tiltak ble foreslått i NOU 2009:19 Skatteparadis og utvikling. Av de tiltak utvalget har drøftet er noen allerede innført, som for eksempel styrket innsats for kapasitetsbygging i skatteadministrasjoner i Afrika og mer forskning om sammenhengene mellom skatteparadis, kapitalflyt og utvikling. Andre problemstillinger drøftes løpende i eksisterende internasjonale prosesser, og enkelte tiltak krever ytterligere utredning og vurdering.

Utenriksdepartementet vil på egnet tidspunkt komme tilbake til Stortinget med en samlet orientering om dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1130**Innlevert 25. mars 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 1. april 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Den amerikanske organisasjonen kahnacademy.org har startet en liten undervisningsrevolusjon i den engelsktalende verden. Deres nettsider er fulle av verktøy som gjør det mulig å lære, øve og måle progresjon hovedsaklig innen realfag. Alt er åpent og tilgjengelig for alle.

Vil statsråden ta initiativ for å få til et lignende tilbud på norsk?»

BEGRUNNELSE:

www.kahnacademy.org tilbyr mer enn 2 000 videoer på ca 10 minutter som hovedsaklig tar for seg

realfag, men også noen andre fag. Mer enn 40 millioner "undervisningstimer" er gjennomført via nettstedet. Mange lærere som har tatt i bruk nettstedets ressurser opplever at nettstedet tar for seg undervisningen, mens lærerne får frigjort tid til å følge elevene bedre opp. Lærerrollen blir friere og mer tilpasset den enkelte elev.

Svar:

Bruk av IKT og nettbaserte undervisningsressurser er et område som er i rask utvikling som åpner mange nye muligheter i opplæringen. Senter for IKT i utdanningen skal sikre bedre bruk av IKT for økt

kvalitet, styrket læringsutbytte og bedre læringsstrategier i utdanningen. Senteret deltar i flere prosjekter om hvordan IKT kan benyttes i opplæringen.

Utdanningsdirektoratet tilbyr også nettbaserte ressurser innenfor flere satsingsområder. Det er utviklet få læringsressurser som viser faktiske undervisningssituasjoner. Innenfor vurderingsfeltet er det imidlertid laget korte filmer som viser hvordan lærerne kan forbedre sin vurderingspraksis.

De nasjonale sentrene i matematikk og naturfag har som oppgave å formidle kunnskapsbasert materiale om god praksis i realfagene som støtte for skoler og skoleeiere i hele utdanningsløpet. Sentrene skal spre erfaringer om arbeidsmåter og utvikle undervisningsressurser, i tråd med kompetansemålene i Kunnskapsløftet.

De nasjonale sentrene arbeider med utvikling av program som benyttes til utforskning, måling, visualisering, simulering, registrering, dokumentasjon og publisering ved forsøk og i feltarbeid. De har også vurdert mange programmer som ligger tilgjengelig innen disse fagområdene i dag og gjort disse kjent for skoler og lærere. Naturfagsenteret driver nettstedet naturfag.no for lærere som underviser i naturfag. Matematikksenteret utvikler også undervisningsressurser som er tilgjengelig på senterets hjemmeside.

Den faglige kompetansen til å vurdere kvaliteten på nettstedet kahnacademy.org ligger i Matematikksenteret og Naturfagsenteret, men opplegget kan også være av interesse for IKT senteret. Jeg vil derfor be disse sentrene vurdere om det er gode ideer å hente fra nettstedet til Kahn Academy.

SPØRSMÅL NR. 1131

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Dávøy

Besvart 6. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Den mangeårige gruppetreningen i basseng ved Rikshospitalet ble varslet avvirket 1. mars 2011. Begrunnelsen var nye skjerpede sikkerhetsmessige krav om at det må være to ledere til stede. En av gruppene som rammes er en gruppe som har hatt stor nytte av dette i 30 år. Denne gruppen kjenner ikke til at det er kommet nytt regelverk på dette området. Jeg antar at statsråden kjenner til disse og også kan forklare hvorfor de er innført.

Hva vil statsråden gjøre for å opprettholde dette tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har pålagt de regionale helseforetakene gjennom oppdragsdokumentet å ikke avvikle bassengtreningen, etter at departementet endret finansieringsordningen for poliklinisk fysioterapi. Til tross for dette skjer avviklinger, uten at departementet griper inn, og uten at tilsvarende tilbud opprettes andre steder. Tilbudet på Rikshospitalet gir helsegevinst for mange, og vi vet at bassengtrening er den form for trening som gir best symptomlindring for enkelte diagnosegrupper.

Nok en gang er det kronikergrupper som blir ofre for helsepolitiske innstramminger.

Etter det jeg er kjent med, tilbød Rikshospitalet

en slags kompensasjon idet de foreslo en halvering av tilbudet, dvs. 30 minutter i basseng. Dette betyr kun 50 % av et normalopplegg på 1 time som allerede er et minimumsopplegg.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at bassengtreningen ved Oslo universitetssykehus HF, Rikshospitalet er opprettholdt, og at det i dag i hovedsak brukes til voksne polikliniske pasienter. Det gjelder reumatikere, slagpasienter, artrosepasienter, poliopasienter, Bechterewpasienter osv. Tilbudet til disse pasientene er organisert som gruppetrening med 5-6 pasienter, og sykehuset har 8 grupper hver dag. Dette innebærer at det ukentlig er mellom 200 og 250 voksne pasienter tilhørende kronikergruppen som bruker bassenget ved sykehuset.

Bassenget er bemannet med en fysioterapeut i 50 pst. stilling, en bassengkoordinator i 100 pst. stilling samt en hjelpepleier i 50 pst. stilling. Helseforetaket opplyser at en slik bemanning er nødvendig for å ivareta de gjeldende krav til sikkerhet som er nedfelt i Forskrift for badeanlegg, bassengbad og badstu (hjemlet i kommunehelsetjenesteloven).

Denne forskriften er imidlertid ikke ny, men sykehuset ble først i 2010 klar over at det ble gjennomført bassengtrening som ikke var i samsvar med for-

skriftens sikkerhetskrav. Den aktuelle gruppen omfattet 14 pasienter, og disse har nå fått et nytt tilbud som er i samsvar med gjeldende sikkerhetskrav.

Helseforetaket opplyser at disse pasientene ikke ble fratatt tilbudet, men det ble redusert fra 60 minutter til 45 minutter per gang. Dette er for øvrig også det samme tilbudet som de øvrige pasienter med bassengtrening får. Tilbudet gis i den ordinære arbeids-

tiden ved bassenget, dvs. at treningen ble lagt til kl. 14 i stedet for kl. 17. Gruppen vil få fysioterapeut som instruktør annenhver uke, ikke hver uke som tidligere. Helseforetaket opplyser at gruppedeltakerne har gått i samme gruppe i opptil 30 år, slik at de kan programmet og vet hva de skal gjøre. Sykehuset har skriftlig orientert medlemmene av denne gruppen om omleggingen av tilbudet.

SPØRSMÅL NR. 1132

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 1. april 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilke kriterier som legges til grunn for prioritering av søknader hos UDI, om disse kriteriene vil gjøres offentlig tilgjengelige, og kan statsråden redegjøre for hvor mange som får innvilget hastebehandling hvert år?»

BEGRUNNELSE:

I en kronikk i Aftenposten 26. mars skriver en kvinne om sin erfaring med prioritering av en søknad om norsk statsborgerskap. I kronikken kommer det frem at søkeren sendte en e-post om at hun var politisk engasjement for partiet Venstre på fritiden og at hun sto på 2.-plass på partiets kandidatliste til fylkestingsvalget i Buskerud. "Egentlig håpløst svakt" skriver hun selv om argumentene for en eventuell prioritering av en søknad om statsborgerskap. I tillegg opplyste hun i e-posten om at hun hadde skrevet kronikker om UDIs saksbehandling tidligere. E-posten sendte hun fredag. En uke etter hadde hun vedtaket i posten: Hun hadde fått innvilget søknaden om norsk statsborgerskap. I brevet sto det at vedtaket var blitt fattet lørdagen etter at UDI hadde mottatt e-posten. "Hvordan var det mulig å gjøre unna søknaden min i løpet av ett døgn når det egentlig skulle ha tatt 18 måneder? Var virkelig alt som skulle til for at et statlig forvaltningsorgan gjør unntak fra et ellers stramt regelverk, en småfrekk e-post?", skriver kvinnen i Aftenposten.

På UDIs hjemmesider står det "Du vil få en automatisk melding i posten om at utlendingsmyndighetene har mottatt søknaden din. I denne meldingen vil du få informasjon om saksbehandlingstid. Saksbehandlingstiden varierer noe." På siden <http://www.udi.no/saksbehandlingstider> står det at

en søknad om statsborgerskap normalt tar 15 måneder.

På UDIs hjemmesider står det: "Dersom du mener at søknaden din bør prioriteres kan du sende oss en forespørsel." Kriteriene for å bli prioritert er imidlertid vanskelig å oppdage. På <http://www.udi.no/Oversiktsider/Saksbehandlingstider-/Kan-saken-min-prioriteres/> står det at søknader ikke kan prioriteres selv om søkeren skal gå på norskkurs, søkeren er i en vanskelig økonomisk situasjon på oppholdsstedet, søkeren har fått et arbeidstilbud eller utdanningstilbud, søkeren og personen som bor i Norge savner hverandre, søkeren trenger en tillatelse for å kunne reise inn i Norge igjen etter en feriereise, privat planlegging taler for det. Hva som imidlertid er gode grunner for å prioriteres står det lite om, utover at livstruende sykdom og begravelse i nær familie vil kunne være spesielle forhold som gjør at UDI kan prioritere en sak. "For øvrig prioriterer vi søkere som trenger å få avklart sin søknad for å kunne delta på skoletur i utlandet", skriver UDI.

En vurdering om prioritering i søknadskøen vil alltid være en helhetsvurdering, men undertegnede mener det vil styrke rettssikkerheten og forutsigbarheten – og ikke minst tilliten til UDI – dersom det er åpenhet om hvilke situasjoner som vil føre til prioritering og hvilke kriterier UDI legger vekt på i en slik vurdering.

Svar:

Gjennom Justis- og politidepartementets tildelingsbrev til Utlendingsdirektoratet (UDI) stilles det krav til saksbehandlingstid og prioritering av enkelte sakstyper. I tillegg er arbeidet i UDI organisert slik at saker der alle opplysninger ligger ved søknaden, be-

handles raskere enn der det er nødvendig å innhente ytterligere opplysninger. Søkeren har således en viss mulighet til å påvirke saksbehandlingstiden i sin sak gjennom å levere en fullstendig opplyst søknad. Av disse grunner vil det vise seg variasjoner i hvor lang tid det tar å behandle saker innenfor samme sakstype.

Informasjonen på UDIs hjemmesider om saksbehandlingstid er veiledende. Noen saker kan ta kortere eller lengre tid. Saksbehandlingstiden oppgis med utgangspunkt i hvor lang tid det har tatt å behandle de fleste søknadene de siste tre månedene.

Sammensetningen av saker og hvordan UDI prioriterer sakene er forhold som også påvirker saksbehandlingstiden. Tabellene gjennomgås hver tredje måned og opplysningene endres dersom saksbehandlingstidene endrer seg. Dette betyr at saksbehandlingstiden for en søknad kan endres etter at søkeren har levert den.

Som representanten Skei Grande er inne på i

spørsmålet, prioriterer UDI også noen saker på forespørsel fra søkeren. Som det fremkommer av UDI sin hjemmeside er livstruende sykdom og begravelse i nær familie eksempler på spesielle forhold som gjør at UDI kan prioritere en sak. En sak som blir prioritert blir imidlertid ikke alltid raskt avgjort, da det eksempelvis også i slike saker, kan være nødvendig å innhente tilleggsinformasjon.

Basert på den enkelte henvendelse vurderer UDI om det er grunnlag for å prioritere søknaden. Det kan også være effektiv ressursbruk å ferdigbehandle søknaden når saksbehandleren allikevel har funnet den frem i forbindelse med en henvendelse og ser at saken åpenbart vil bli innvilget.

Det foreligger ikke oversikt over hvor mange enkeltsaker som prioriteres særskilt i løpet av et år. En slik oversikt ville måtte baseres på manuelle tellinger, noe som jeg ikke anser å være hensiktsmessig ressursbruk.

SPØRSMÅL NR. 1133

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 1. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«NRK melder om at Nybergsund Fotball av Skatt Øst er blitt ettergitt 750 000 kroner i arbeidsgiveravgift. Årsaken er at klubben sliter med økonomiske problemer. Nybergsund Fotball har mao. fått ettergitt arbeidsavgift grunnet mangel på økonomisk styring, og staten har reddet klubben fra konkurs.

På hvilket grunnlag har Skatt Øst fattet sin beslutning, og vil finansministeren sørge for at tilsvarende vurderinger gjøres for landets øvrige næringsliv?»

Svar:

Jeg kan ikke gå inn i den konkrete saken det vises til i spørsmålet, men vil på generelt grunnlag vise til de retningslinjer som gjelder for ettergivelse av skatte- og avgiftskrav.

Skatte- og avgiftskrav skal som den klare hovedregel betales. Lempning, enten i form av at det innrømmes betalingsutsettelse eller at kravet settes ned, er et unntak fra denne hovedregelen, og er ikke kulant. Det foreligger likevel langvarig og fast praksis for at innkrevingsmyndighetene har adgang til å lempe skatte- og avgiftskrav av innfordringshensyn. Ordningen er nå lovfestet i skattebetalingsloven § 15-

2. Det fremgår av Ot.prp. nr. 83 (2004-2005) at departementet gikk inn for å lovfeste hjemmelen for å skape klarhet og for å fastsette vilkårene for slik lempning i loven. Departementet mente at en slik lovfesting både ville gi skyldnerne bedre kunnskap om adgangen til å søke om lempning, og legge til rette for en mer ensartet behandling hos innkrevingsmyndighetene.

Skattebetalingsloven § 15-2 fastslår at dersom skyldneren fremsetter et betalingstilbud, kan et skatte- og avgiftskrav settes ned. Dette fordrer at skyldneren ikke er i stand til å innfri kravet på vanlig måte, og at betalingstilbudet antas å gi bedre dekning enn fortsatt innfordring. Videre må betalingstilbudet være det beste skyldneren kan tilby, og avgjørelsen må ikke virke støtende eller svekke den alminnelige betalingsmoral.

Hensynet til skyldneren eller næringspolitiske interesser er ikke relevant ved vurderingen. I forarbeidene sies følgende om innkrevingsmyndighetenes adgang til å lempe av innfordringshensyn:

”Om skyldnerens tilbud skal aksepteres, beror på en helhetsvurdering hvor hensynet til det offentliges kreditorinteresser er det sentrale. Selv om tilbudet iso-

lert sett vil medføre bedre dekningsutsikter, kan det være forhold som tilsier at lempning likevel ikke bør skje. Et moment ved denne vurderingen vil blant annet være om skyldneren har oppfylt sine forpliktelser etter lovgivningen for øvrig. Lempning er ingen rettighet for skyldneren.”

Krav kan lempes etter § 15-2 som ledd i en avtale mellom innkrevingsmyndighetene og skyldner alene, eller ved utenrettslig gjeldsordning. Med utenrettslig gjeldsordning menes en samlet ordning som omfatter både skatte- og avgiftskreditorene og andre kreditorer, eksempelvis en såkalt akkordløsning. Det fremgår av Skattedirektoratets melding nr. 2/08, 1. februar 2008 (Lempning av skatter og avgifter av hensyn til det offentlige som kreditor) at dersom skyldneren har andre usikrede kreditorer, skal lempning som hovedregel skje som utenrettslig gjeldsordning. Dette sikrer at lempning av skatte- og avgiftskrav ikke fører til at de øvrige kreditorer får bedre dekning.

Dersom det foreslås utenrettslig gjeldsordning

må forslaget omfatte alle kjente fordringer på skyldneren. Enkelte fordringer, herunder fordringer som har lovbestemt fortrinnsrett etter dekningsloven, kan imidlertid holdes utenfor gjeldsordningen. Dette gjelder blant annet inntekts- og formuesskatt. Uprioriterte krav, eksempelvis arbeidsgiveravgift, skal dekkes med minst 25 % dividende. Dette gjelder både for virksomheter i aktiv drift og for virksomheter som skal avvikles.

Det følger av overnevnte at dersom de alminnelige vilkårene etter § 15-2 er oppfylt og forslaget tilfredsstiller minstekravene til dekning av uprioriterte krav, kan det samtykkes i at eksempelvis arbeidsgiveravgift dekkes med minst 25 % dividende, dvs. lempes med 75 %.

Da dette nå er en lovfestet ordning, legger jeg for øvrig til grunn at den er kjent både blant andre idrettsklubber og landets øvrige næringsliv.

SPØRSMÅL NR. 1134

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 7. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil prinsippvedtaket i Helse Nord få konsekvenser for planer om kutt i føde- og akutttilbud i de andre regionene, og på hvilken måte vil helse- og omsorgsministeren følge dette opp nasjonalt?»

BEGRUNNELSE:

Helse Nord har gjort et prinsippvedtak om å opprettholde det desentraliserte fødetilbudet i Nord-Norge. Begrunnelsen er at det er viktig med en spesialisthelsetjeneste som yter alminnelige tjenester nært der folk bor.

Undertegnede legger til grunn at helse- og omsorgsministeren har politisk kontroll over de prosessene som foregår i helseforetakene knyttet til prinsipielle, overordnede spørsmål om oppbyggingen av spesialisthelsetjenesten, slik som føde- og akutttilbud.

Det vil være inkonsekvent dersom de prinsippene enkelte helseregioner legger til grunn for å gi folk i sin region alminnelige spesialisthelsetjenester, byttes ut med helt andre prinsipper i andre helseregioner.

Svar:

Regjeringens politiske plattform slår fast at fødselsomsorgen skal styrkes, og at det skal bygges ut

differensierte fødetilbud. Videre legges det til grunn at dagens desentraliserte sykehustilbud skal opprettholdes. Dette vil blant annet sikre nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus.

Helsedirektoratet har utformet kvalitetskrav til fødselsomsorgen som omfatter organisering, oppgave- og funksjonsfordeling og kompetanse ved de ulike fødeenhetene. Videre omfatter kvalitetskravene kriterier for seleksjon av fødende til ulike typer fødeinstitusjoner med sikkerhet, kvalitet og forsvarlighet som begrunnelse.

Med bakgrunn i politiske føringer og Stortingets behandling av St.meld. nr. 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet, har de regionale helseforetakene i høst sendt styrebehandlete regionale planer til Helse- og omsorgsdepartementet. Planene er nå vurdert og vil blant annet utgjøre en del av grunnlaget for ny Nasjonal helse- og omsorgsplan.

Regjeringen har bestemt at de forsterkede fødestuene skal omgjøres til jordmorstyrte fødestuer eller avvikles. Videre må de regionale helseforetakene legge Helsedirektoratets kvalitetskrav til grunn i det videre arbeidet. Problemstillinger knyttet til innføring av Helsedirektoratets kvalitetskrav, rekrutteringssituasjonen for gynekologer og jordmødre samt

avstander og kommunikasjoner er ulike i de fire helse-regionene. De regionale helseforetakene har derfor ut over dette valgt litt forskjellige løsninger for å iva-

reta sitt sørge-for-ansvar for fødselsomsorgen. De løsninger som velges må imidlertid være i tråd med regjeringens politikk og Stortingets føringer.

SPØRSMÅL NR. 1135

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 6. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Hvilke grep vil olje- og energiministeren ta for å øke kraftproduksjonen, sikre alminnelig kraftforsyning og sikre kraft til konkurransedyktig pris til kraftforedlende industri?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringspartiene gikk høsten 2005 til valg på at dersom de kom i regjering så skulle man gjennom et nytt industrikraftregime sørge for at norsk kraftforedlende industri fikk nok kraft til konkurransedyktig pris. Dette løftet som ble gitt helt uten forbehold er etter snart 6 år ikke i nærheten av å bli innfridd.

Situasjonen for kraftforedlende industri er i denne perioden i stedet blitt betydelig forverret. Kraftproduksjonen har som følge av politiske vedtak ikke holdt tritt med kraftforbruket noe som igjen medfører at vi har økende import av kraft for å sikre alminnelig forsyning. Dette medfører også et prisnivå som gjør det umulig for kraftforedlende industri å drive lønnsomt.

Store deler av industrien er allerede utflagget og industriselskapene finner det nå mer interessant å investere utenfor Norge. Et godt eksempel på dette er Hydros aluminiumsverk på Karmøy der Søderberganlegget ble nedlagt uten at man investerte i ny produksjon samme sted. Det planlagte K6 anlegget er utsatt på ubestemt tid eller skrinlagt på grunn av mangel på kraft til konkurransedyktig pris. I stedet investerte Hydro i nytt verk i Qatar som får sin kraftforsyning fra et gasskraftverk der Hydro også er medeier.

Vi har i Norge den mest energieffektive og mest miljøvennlige industrien i verden. Utflagging av denne type industri til land som ikke har krav hverken til energieffektivitet eller utslipp vil gi en svært negativ miljøeffekt. Det paradoksale er at det nettopp er hensynet til miljø som skaper både de særnorske rammebetingelsene i tillegg til mangel på kraft.

Norge har gjennom flere tiår fremstått som en

energistormakt med store mengder energi i form av vannkraft, olje og gass. Politisk handlingslammelse gjennom flere år har gjort kraft til mangelvare og det diskuteres nå i økende grad hvordan vi skal fordele denne mangelvaren i stedet for å øke kraftproduksjonen.

Det er mitt håp at en ny olje- og energiminister vil heve seg over symbolpolitikken og vise den nødvendige handlekraft som skal til for å skaffe kraft nok både til alminnelig forsyning og til kraftforedlende industri.

Svar:

Regjeringen legger stor vekt på utbyggingen av ny kraft. Norge og Sverige skal gjennom sitt felles elsertifikatsystem bygge ut 26,4 TWh ny fornybar kraft fra 2012 fram til 2020. Dette utgjør 13 prosent av dagens totale fornybarproduksjon i de to landene og 10 prosent av total kraftproduksjon. Det er en formidabel satsing på fornybar kraftutbygging.

NVEs konsesjonsbehandlingskapasitet er doblet siden 2005. Styrking og effektivisering av NVEs konsesjonsbehandling gjennom flere år har ført til at behandlingstiden per sak er redusert. I tillegg har det de siste årene blitt gjort tiltak for å styrke beslutningsgrunnlaget for konsesjonsbehandlingen, herunder fastsettelse av retningslinjer for vindkraft og små vannkraftverk og regionvis koordinering av konsesjonsbehandlingen. Regionvis koordinering er viktig for å sikre at både ressursutnyttelse og virkninger av flere prosjekter i samme området kan vurderes i sammenheng.

Satsing på fornybar energi har gitt resultater. I perioden 2002-2005 ble det gitt endelige tillatelser til ny vann- og vindkraftproduksjon med forventet produksjon på omlag 3,5 TWh/år. I perioden 2006-2009 ble det gitt tillatelser til prosjekter med forventet produksjon på omlag 6 TWh/år, nesten dobbelt så mye. Jeg vil også trekke fram at vi nå ser resultater av satsingen på konsesjonsbehandling av småkraft. I 2010

avgjorde NVE 101 saker, noe som er en firedobling sammenliknet med 2004.

Men det som er enda viktigere enn at det er gitt konsesjon til mange prosjekter, er at det også er mange som er satt i drift. I perioden 2002-2005 ble det satt i drift prosjekter med forventet produksjon på 2,4 TWh/år, mens tilsvarende tall for perioden 2006-2009 er 3,5 TWh/år.

Den kraftintensive industrien står for en stor andel av vår samlede eksport og er viktig for sysselsettingen i mange regioner. Kraftvilkår er viktig for prosessindustrien. Regjeringen gjennomfører særlige tiltak for å styrke krafttilgangen til den kraftintensive industrien. For å understøtte inngåelsen av langsiktige kraftavtaler i industrien har vi fått på plass en ny garantiordning for kraftkjøp på 20 mrd. kroner under Garanti-instituttet for eksportkreditt (GIEK). EFTAs overvåkingsorgan ESA offentliggjorde 2.3.2011 at de godkjenner at garantiordningen er i tråd med EØS-avtalen.

I den forrige eierskapsmeldingen som regjeringen la fram, sa vi at Statkraft innenfor EØS-regelverket skal arbeide for å møte industriens behov for stabil og langsiktig kraftforsyning. Det er svært gledelig at Norske Skog Skogn og Finnfjord før jul i fjor kom til enighet med Statkraft om en ny langsiktig kraftavtale. Det er de første langsiktige kraftkontraktene av

en viss størrelse som er inngått på lang tid. Nylig har også ferrosilisiumsprodusenten Washington Mills i Orkdal, samt treforedlingsbedriftene Södra Cell Folla i Nord-Trøndelag og Hunton Fiber på Gjøvik sikret seg nye langsiktige kraftavtaler med Statkraft. Dette betyr at det er mulig å få til konkurransedyktige kraftkontrakter for den kraftkrevende industrien.

Vi har også fått på plass en tilskuddsordning til industribedrifter som etablerer konsortier for felles innkjøp av kraft. Det er betydelig interesse for denne ordningen, og i alt ni bedrifter har fått utbetalt tilskudd.

I tillegg har vi lagt inn 14 mrd. kroner ekstra kapital i statsselskapet Statkraft. Det danner utgangspunkt for et investeringsprogram de neste fem årene på 80 mrd. kr. Mye av dette skal gå til å bygge ut norsk kraftkapasitet.

Siden etableringen i 2001 har Enova inngått kontrakter for nærmere 14 TWh innenfor fornybar energi og energieffektivisering. Om lag en tredel har gått til industrien. Til sammen har industrien fått en støtte på rundt 1 mrd. kroner, og flere av prosjektene finnes innenfor treforedlingsindustrien.

Tiltak på mange områder påvirker kraftintensiv industri. Regjeringen vil legge til rette for at industrien har gode rammevilkår, god omstillingsevne og gode utviklingsmuligheter i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1136

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 5. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Human Rights Watch kom i mars med en rapport som heter "Violence Instead of Vigilance. Torture and Illegal Detention by Uganda's Rapid Response Unit". Rapporten er detaljert i sin beskrivelse av overgrep og menneskerettighetsbrudd gjort av Ugandas politi. Norge gir årlig betydelige beløp, også budsjettstøtte, til Museveni-regimet.

Har menneskerettighetsbrudd og manglende demokratisk styre noen innvirkning på norsk bistand til Uganda?»

Svar:

Utviklingen i Uganda har vært sammensatt. På den ene siden har landet hatt en positiv utvikling på mange områder, bl.a. mindre fattigdom, bedre ut-

danning og helse og økonomisk vekst. Samtidig har Uganda utfordringer knyttet til manglende oppfylling av grunnleggende menneskerettigheter og demokratisk styresett.

Innretningen på norsk bistand til Uganda tar sikte på å støtte opp under de positive utviklingstrekkene i landet og bidra til endring og forbedring på felter der utviklingen kan sies å være bekymringsfull. Dette er grunnlaget for en løpende vurdering av nivået på norsk bistand, og hvilke sektorer og aktører vi skal støtte.

De siste årene har norsk bistand til Uganda særlig fokusert på fem sektorer: energi/olje; skog/klima/miljø; kvinner og likestilling; gjenoppbygging etter konflikten i Nord-Uganda, samt godt styresett. Landets demokratiske utvikling og respekten for menneskerettigheter påvirker alle disse sektorene. Hen-

syn tas til politikk, hendelser og trender når innretningen på norsk bistand besluttes. Rapporter fra og dialog med sivilt samfunn er en viktig faktor som inngår i beslutningsgrunnlaget.

Norge har i noen år gitt budsjettstøtte til Uganda øremerket sosial sektor. Jeg mener at denne støtten blant annet har bidratt til bedre skole- og helsetilbud og til at fattigdommen i Uganda har gått betydelig ned. Budsjettstøtte er imidlertid en krevende bistandsform som bl.a. forutsetter tillit til myndighetenes korrupsjonsbekjempelse. For Ugandas vedkommende har denne tilliten ved flere anledninger blitt utfordret. Norsk budsjettstøtten ble derfor redusert både i 2006/2007 og 2010 som følge av tilbakeskritt i den demokratiske utviklingen og svak oppfølging av korrupsjonssaker. Etter en samlet gjennomgang av kanaler for norsk bistand har jeg besluttet at den norske budsjettstøtten til Uganda skal avvikles etter 2011.

Jeg er samtidig opptatt av at Norge viderefører vår støtte til bedre styresett gjennom andre kanaler. En av de frivillige organisasjonene som mottar norsk støtte er Human Rights Centre Uganda, som fokuserer på menneskerettighetsforsvarere. Norge arbeider også sammen med FN for å styrke kvinners rettighe-

ter, særlig overlevende av kjønnsbasert vold. Et vel fungerende rettsvesen er avgjørende for håndhevingen av respekten for menneskerettighetene. Norge bidrar derfor også til justissektoren, bl.a. ved bidrag til Uganda Human Rights Commission (UHRC) som gjennomfører tiltak for å bekjempe politiets bruk av vold. På den måten bidrar vi fra norsks side til styrking av nasjonale institusjoner som er ledende i kampen mot tortur, vold og mishandling. Norge bidrar også til et flegiverfond som skal bidra til å styrke institusjoner og aktører i et mer demokratisk Uganda.

President Museveni og mange av hans partifeller fra NRM ble gjenvalgt under valgene i Uganda i februar i år. Sammen med andre giverland og internasjonale organisasjoner følger vi fra norsk side nøye med på utviklingen i Uganda videre; særlig på opposisjonens, medias og sivilt samfunns spillerom.

Svaret på spørsmålet fra representanten Gitmark er derfor ja. Ved å velge en strategisk innretning på bistanden er målsettingen at Norge skal bidra til fortsatt økonomisk utvikling i Uganda og samtidig være en pådriver overfor myndighetene for å få rettet opp svakheter på felt som styresett, menneskerettigheter og demokratiutvikling.

SPØRSMÅL NR. 1137

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 13. april 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hamar Arbeiderblad skriver lørdag 26.3. at offentligheten har rett på innsyn i lønnslisten til hver enkelt offentlig ansatt. Bakgrunnen er et ønske fra Hamar FrP om innsyn og det går fram av artikkelen at dette har de rett til, men personlig informasjon som trekk og personnr. må sladdes. Dette er meningsløs åpenhet. Lønnslisten bør være et forhold mellom arbeidsgiver og arbeidstager.

Vil statsråden ta initiativ til å endre offentlighetsloven slik at lønnslisten til hver enkelt blir unntatt fra innsyn?»

BEGRUNNELSE:

Lønnslistene kan inneholde mye personlig informasjon. Selv om dette sladdes, vil det kunne bidra til spekulasjoner at det sladdes. Dette kan være ubehagelig for den enkelte og er helt unødvendig.

Lønnsforhold og informasjon om hva enkeltansatte tjener er ikke interessant for utenforstående annet enn som årstall. I en budsjettprosess i kommunen er det årssummen som er av interesse og som kan danne grunnlag for alternative forslag.

Hamar kommune har anslått at forespørselen fra Hamar FrP vil kreve et halvt årsverk å gjennomføre når sladding og fjerning av nødvendig informasjon skal foretas. Kostnaden tilsvarer anslagsvis 6 uker gatebelysning på Hamar eller 15 % av vegbudsjettet. Hamar har faktisk skrudd av gatebelysning for å spare penger tidligere. Dette framstår som en helt unødig potensiell byråkratisk utgift for kommunene og muligheten for at den skal inntreffe, bør fjernes.

Svar:

I den senere tid har det blitt fremsatt flere krav, til dels anonyme, om innsyn i lønnslistene overfor kom-

muner og staten. Som påpekt i Innst. O. nr. 41 (2005-2005) s. 3, bygger offentleglova på en balansegang mellom muligheten for innsyn i beslutningsprosesser i offentlig forvaltning på den ene siden og behovet for å kunne skjerme sensitive opplysninger på den annen.

Departementet følger nøye med på hvordan offentleglova fungerer, og blant annet kravene på inn-

syn i lønns slipper har aktualisert spørsmålet om dagens offentleglov i tilstrekkelig grad ivaretar hensynet til personvernet, f. eks. knyttet til offentliggjøring av personnummer, og ressursbruken knyttet til behandlingen av massehenvendelser og anonyme henvendelser. Departementet vil vurdere om det er behov for lovendringer på området.

SPØRSMÅL NR. 1138

Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 5. april 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Advokatforeningen ønsker at det skal igangsettes et arbeid med å utforme en advokatlov.

Hva er statsrådets begrunnelse for å ikke igangsette et slikt lovarbeid?»

Svar:

Advokater utgjør et viktig ledd i rettspleien. Advokatene spiller blant annet en viktig rolle for at borgerne skal kunne ivareta sine rettslige interesser. Ved utøvelsen av advokatenes virksomhet må de etterleve regler og normer for yrkesopptreden som aksepteres i samfunnet. Dette er grunnleggende for tilliten til advokatene og deres omdømme. For å oppnå dette er det viktig at vi har et velfungerende regelverk for advokater.

Advokatrollen er i stadig utvikling, og det er viktig at dette reflekteres i regelverket. Etter en revisjon av advokatregelverket i 1991, har advokatvirksomhet hovedsakelig vært regulert i domstoloven kapittel 11 med tilhørende forskrifter. Regelverket har i ettertid vært endret flere ganger. I 1995 ble det gitt nye regler om disiplinær- og tilsynsordninger for advokater. Endringene trådte i kraft 1. januar 1997. Fra samme tidspunkt trådte advokatforskriften i kraft. Advokatforskriften har senere blitt endret flere ganger. Blant

annet ble det i 2005 innført nye regler om regnskapsførsel og betrodde midler. Advokatenes virksomhet reguleres også av en rekke lover som ikke gjelder særskilt for advokater, for eksempel hvitvaskingsloven og regnskapsloven.

Advokatenes hverdag er endret siden revisjonen av advokatregelverket i 1991. Tradisjonell tvisteløsning i domstolene utgjør i dag en mindre del av mange advokaters arbeid. Tvisteloven har alternativ tvisteløsning og forlik som uttalte målsettinger, og innfører bl.a. plikt for partene til å undersøke om tvisten kan løses utenrettslig før sak reises. I tillegg kommer at en større andel av oppdragene til mange advokater gjelder rådgivning, og ikke prosedyre.

På bakgrunn av endringene i advokatrollen de siste årene, vil jeg vurdere om det bør igangsettes et arbeid for å utrede spørsmålet om en egen advokatlov. Et slikt arbeid må imidlertid ses i sammenheng med det øvrige arbeidet på justisfeltet. Departementet arbeider nå blant annet med oppfølgingen av stortingsmeldingen om offentlig rettshjelp og med evaluering av tvisteloven, hvor advokatene har en sentral plass. En revisjon av advokatregelverket bør ses i lys av dette arbeidet, og jeg kan derfor på det nåværende tidspunkt ikke si når spørsmålet om en egen advokatlov eventuelt kan prioriteres.

SPØRSMÅL NR. 1139**Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 5. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I henhold til Norturas egne forklaringer knyttet til halal-slakting, så skjer slakting av dyr både til det ordinære markedet og halal-markedet etter de samme regler og forskrifter, med unntak av at halal-kjøtt skal velsignes av en muslim som er godkjent til dette formål av Islamsk Råd Norge.

Kan statsråden garantere for at dette er eneste forskjell?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge pressemelding fra Nortura SA, datert 17.09.08, godkjente Islamsk Råd Norge Nortura SA sin halal-slakting. Avtalen som ble inngått om halal slakting omfatter kylling, småfe og storfe, og selges under merkenavnet Alfathi.

Det er vel slik at det er Mattilsynet i Norge som er den rette instans for godkjenning av at avlaving og slakting av dyr skjer på en forskriftsmessig og dyrevelferdsmessig måte.

Det er viktig at man ikke blander disse rollene all den tid at det er viktig å ha fokus på dyrevelferd og matsikkerhet.

Det må derfor forventes at det stilles de samme strenge krav for avlaving og slakt av kjøtt til halal-markedet som det ordinære markedet.

Svar:

Avlaving av dyr ved avblødning uten forutgående bedøving har vært forbudt i Norge siden vedtakelsen av Lov av 21. Juni 1929 om avlaving av husdyr og tamrein. Forbudet er videreført i den nye dyrevelferdsloven fra 2009. Forskrift om dyrevern i slakterier regulerer hvilke type bedøvelsesmetoder som er tillatt til de enkelte dyreslag og hvordan bedøvingen skal utføres. Det er Mattilsynet som fører tilsyn med slakterier, også etter denne forskriften.

Jeg er kjent med at en del religiøse grupper i Norge har inngått avtale med slakterier om at en religiøs leder får være tilstede under slakting, og får fremføre de religiøse ritualer knyttet til slaktingen. Dyrene som slaktes blir imidlertid alltid bedøvet først og de grupper som har inngått avtale med slakterier, aksepterer denne metoden som tilfredsstillende ut fra deres religiøse krav.

SPØRSMÅL NR. 1140**Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 4. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Fra hvilket tidspunkt mener finansministeren at det blir praktisk mulighet for aksjeselskapene til å velge bort revisjon?»

BEGRUNNELSE:

En enstemmig finanskomité gikk 24. februar 2011 inn for å fjerne revisjonsplikt for de små aksjeselskapene. Fra og med regnskapsåret 2011 skal de kunne benytte den nye ordningen.

Med de nye rapporteringspliktene Regjeringen og komitéflertallet innfører med den nye ordningen, er jeg bekymret for om det blir særlig praktisk for selskapene å velge bort revisor fra og med 2011, også fordi det kanskje blir nødvendig å holde ekstraordi-

nære generalforsamlinger. Aksjeselskap som velger bort revisjon må sende melding til Foretaksregisteret før vedtaket får virkning for selskapet. Det skal gis forskrifter om denne innsendingen. Dessuten må det sendes melding om bruk av regnskapsfører. De samme opplysningene om revisjon og regnskapsfører må gis både når årsregnskapet sendes inn til Regnskapsregisteret og når selvangivelsen sendes inn. På toppen av dette ser det ut til at også Finanstilsynet må gis melding i visse tilfeller.

Svar:

Små aksjeselskap som faller under de aktuelle terskelverdier vil kunne velge bort revisjon så snart lovendringene som foreslått i Innst. 235 L (2010-

2011), jf. Prop 51 L (2010-2011) settes i kraft. Forutsett at Stortinget følger innstillingen til Finanskomiteen under Stortingets behandling 5. og 11. april, vil loven kunne sanksjoneres av Kongen i statsråd 15. april. Loven vil da kunne settes i kraft slik at beslutning om fravalg av revisjon for regnskapsåret 2011 kan skje i rimelig tid innen fristen for avholde ordinær generalforsamling, 30. juni 2011. For aksjeselskap som allerede har gjennomført ordinær generalforsamling, vil fravalg av revisjon kunne skje ved beslutning i ekstraordinær generalforsamling.

Jeg tar videre sikte på å fastsette nødvendige forskriftsendringer innen lovens ikrafttredelse, slik at det rettslige rammeverket for selskaperes meldinger

til Foretaksregisteret og Regnskapsregisteret er på plass. Når det gjelder innsendelse til Regnskapsregisteret viser jeg til at fristen for å sende inn årsregnskapene for 2011 først vil være 1. august 2012. Det legges videre opp til å foreslå overgangsregler slik at fravalg av revisjon i en overgangsperiode skal kunne få virkning selv om de tekniske løsningene for å registrere slikt fravalg ikke er på plass i Foretaksregisteret innen lovens ikrafttredelse. Finansdepartementet har hatt et godt samarbeid med Foretaksregisteret og Regnskapsregisteret, og jeg har tillitt til at nødvendige tekniske løsninger kommer på plass så raskt det lar seg gjøre.

SPØRSMÅL NR. 1141

Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 1. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ifølge bedriften Mynta på Kongsberg, som produserer norske mynter, skyldes bedriftens reduserte inntekter at Norges Bank har overtatt ansvaret for markedsføring av minnemynter.

Hvordan mener finansministeren en bedre salgsprofilering av myntproduksjon bør organiseres, og hva mener finansministeren Norges Bank bør gjøre bedre for å legge til rette for at salget av minnemynter skal ta seg opp i tiden fremover?»

BEGRUNNELSE:

Mynta har lang tradisjon for produksjon av mynt i Norge og besitter en meget god kompetanse. Det er trist dersom uheldig organisering av markedsføring av minnemynter skal føre til dårligere resultater for bedriften. Minnemyntproduksjon var tidligere en god inntektskilde for Mynta, og burde også kunne være det i fremtiden.

Jeg mener derfor det er nødvendig å vurdere om dagens organisering i Norges Bank er optimal, og hvorvidt den skaper unødige problemer for en ellers god og levedyktig bedrift med mange arbeidsplasser.

Svar:

I sentralbankloven § 13 fremgår det at Norges Bank har enerett til å utstede norske pengesedler og mynter. Ved lovendring i 1999 ble det åpnet for at "andre kan produsere pengesedler og mynter etter av-

tale med banken". På bakgrunn av en anbudskonkurranse har Norges Bank inngått en rammeavtale med Det norske Myntverket om produksjon av norsk sirkulasjonsmynt samt jubileums- og minnemynt i perioden 2010 til 2013.

Det fremgår videre av sentralbankloven § 16 første punktum at jubileums- og minnemynt utgis av Norges Bank. Hvordan salget og markedsføringen av jubileums- og minnemynt skal foregå er på denne bakgrunn Norges Banks ansvar.

Myndigheten til å beslutte utgivelser av jubileums- og minnemynt er etter sentralbankloven § 16 tillagt Kongen. Kompetanse til å beslutte utgivelse er i medhold av kgl. res. 25. mars 1994 delegert til Norges Bank.

Jeg har kommet til at det er ønskelig at beslutningene om utgivelse av jubileums- og minnemynt i fremtiden legges til Finansdepartementet. Finansdepartementet vil derfor (i nær framtid) foreslå for Kongen i statsråd at Kongens myndighet til å beslutte utgivelse av jubileums- og minnemynt legges til Finansdepartementet.

Selv om kompetanse til å beslutte utgivelse av jubileums- og minnemynt legges til Finansdepartementet, vil det i henhold til sentralbankloven § 16 fortsatt være Norges Bank som er utgiver av de jubileums- og minnemyntene som Finansdepartementet i fremtiden beslutter utgitt. Det vil derfor fortsatt være Norges Bank, tilsvarende som i dag, som skal håndtere de praktiske forholdene rundt utgivelsene, herunder

markedsføring og salg. Jeg legger til grunn at Norges Bank, som ledd i sin løpende evaluering av jubileums- og minnemyntutgivelser, også vurderer praksis for salg og markedsføring knyttet til slike utgivelser,

for i størst mulig grad å sikre samsvar mellom det antall mynter som faktisk selges og det som er besluttet som maksimal produksjonsmengde.

SPØRSMÅL NR. 1142

Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 6. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regjeringen har uttalt at den vil legge til rette for økt satsing og verdiskaping knyttet til reiseliv i nord. Utvikling av reiselivsproduktet Valhall basert på nordlysturisme er eksempel på hva en slik satsing kan være.

Vil statsråden bidra til fornyet behandling av søknaden til posten om flytting av postnummer og knytte dette til "Nordlysøya"?»

BEGRUNNELSE:

NN er daglig leder, og driver et reiselivsanlegg på en av øyene i Bjarkøy kommune og søkte i 2008 Posten om å få eget postnummer til Nordlysøya. Bjarkøy kommune støttet søknaden. Meløyvær har postnummer 9427, men har ingen postkontor i dag. Det er kun én fastboende på Meløyvær. Tidligere var det Meløyvær som hadde lokalbåtanløp og postkontor, men det er nedlagt for lengst. I dag er det NN som har med posten å gjøre og ekspedisjonen ved alle hurtigbåtanløp. Han er én av to fastboende på Krøttøy med broforbindelse til Meløyvær. Hurtigbåtanløpet er nå på Krøttøy og ikke på Meløyvær. Dette er bakgrunnen for ønsket om overflytting av postnummeret 9427 til Krøttøy som NN markedsfører som "Nordlysøya".

NN driver også naturopplevelsessenteret Valhall som ligger på Krøttøya og ønsker å selge dette ut som Nordlysøya med eget postnummer. NN mener dette vil ha stor markedsføringsverdi om han kan tilby opphold på en egen "Nordlysøy" med eget postnummer i en tid da det satses nasjonalt på nordlysturisme i Norge.

Innovasjon Norge har støttet naturopplevelsessenteret Valhall for å komme i gang og det samme har Bjarkøy kommune.

Nå arbeides det for en kommunesammenslåing mellom Bjarkøy og Harstad kommune som tidsmessig er nært forestående. Det ønskes i denne prosessen

et navneskifte fra Krøttøy til Nordlysøya fordi det vil kunne bidra til en økning av tilreisende nordlysturister til øya, som i realiteten er en fraflyttingstruet naturperle. NN fikk avslag på sin søknad til Posten som ikke kunne se noen økonomisk gevinst av ideen.

Svar:

Postnummersystemet er etablert for å effektivisere og optimalisere postbehandlingen og det er Posten Norge sitt ansvar å forvalte norske postnumre. Det er derfor logistikkmessige og produksjonsmessige hensyn og formål som gjelder også når det foretas endringer i systemet.

Utgangspunktet er at postnummeret knyttes til et stedsnavn. Dette har ikke alltid vært tilfelle, og de senere år har derfor Posten avviklet eller endret flere poststedsnavn som ikke er stedsnavn. Posten er underlagt Lov om Stadnamn der formålsparagrafen i lyder:

"Formålet med denne lova er å ta vare på stadnamn som kulturminne, gi dei ei skriftform som er praktisk og tenleg, og medverke til kjennskap til og aktiv bruk av namna."

Søknaden om å opprette poststedsnavnet "Nordlysøya" med eget postnummer har vært vurdert av Posten på grunnlag av forannevnte prinsipper og avslått. Det framkommer ikke nye opplysninger i saken nå som gir Posten grunn til å endre standpunkt:

"Nordlysøya" er ikke et stedsnavn. Etter Postens syn ville det ikke være i tråd med stadnamnlova å bruke "Nordlysøya" som poststedsnavn. Anmodningene om å få ta navnet i bruk som poststedsnavn er begrunnet i markedsmessige hensyn for å stimulere til turisme. Det er ingen postgangsmessige hensyn som taler for dette. Av nevnte grunner anser ikke Posten det for aktuelt å benytte "Nordlysøya" som poststedsnavn.

Jeg har ingen merknader til Postens vurdering i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1143**Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 5. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Er statsråden villig til å se på en gradert tilskuddsordning og prisfastsetting av korn, hvor den som leverer korn med best kvalitet får full uttelling på tilskudd og pris mens den som leverer korn med dårlig kvalitet får redusert tilskudd og pris på sitt korn?»

BEGRUNNELSE:

Utvikling av konsentrasjonen av giften mykotoksin i korn er et stort problem i mange land, også i Norge. I Norge er situasjonen med mykotoksin vanskeligst for kornarten havre. Norsk korn blir i vesentlig grad brukt til kraftfôrproduksjon. Her gjelder det egne grenseverdier for hvor mye mykotoksin omregnet i DON det kan være pr kg fôr. For svin er grenseverdien 500, hest, kalv lam og kje 2.000, og rugeegg 5. 000.

Imidlertid ligger det i dag flere tonn med korn på lager hos markedsregulatoren Norske Felleskjøp sine lager med høye mykotoksin verdier. Grunnen er at dette kornet ikke er vurdert som forsvarlig til bruk i verken matproduksjon eller kraftfôrproduksjon.

Dagens ordning er at norske kornbønder får fullt økonomisk tilskudd til kornproduksjon uavhengig av kvaliteten på kornet som leveres, mens det gis noe gradert pris avhengig av kvaliteten på kornet.

Svar:

Bakgrunnen for spørsmålet er de økende problemene med mykotoksiner i norsk kornproduksjon,

særlig ved dyrking av havre. Årsakene er sammensatte, men antas å ha sammenheng med fuktig vær i deler av vekstsesongen.

Kornprodusentene og den øvrige kornbransje har tatt tak i utfordringene med mykotoksiner. Gjennom sesongen 2009/2010 har bransjen gjennomført mye arbeid innen utvikling, rådgiving og praktisk anvendelse av tilgjengelige metoder for å redusere problemet. Bransjen må intensivere dette arbeidet.

Myndighetene setter i regelverket for tilskuddsordningene krav om at kornet skal være egnet til mat eller fôr. Kornkjøper har ansvar for kvalitetsgradering av kornet med utgangspunkt i kriteriene for basis kvalitet som jordbruksavtalepartene har fastsatt. Videre har kornkjøper ansvar for å bestemme hvilken pris som skal betales, og hvilke tillegg og trekk som skal gis for korn av ulik kvalitet ut fra de rammebetingelsene som er gitt.

Det er kornprodusentene og den øvrige kornbransje som i første rekke må finne løsninger på problemene med mykotoksiner i korn. Et viktig bidrag vil være å få utarbeidet en bransjestandard for håndtering av mykotoksinbefengt korn. Kornbransjen er i gang med dette arbeidet.

Det er også viktig med et bedre kunnskapsgrunnlag om mykotoksiner for å løse de utfordringer som har oppstått. Flere forskningsprosjekter er igangsatt for å øke kompetansen.

SPØRSMÅL NR. 1144**Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 7. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvilken myndighet mener finansministeren Skattedirektoratet har til å se bort ifra rettskraftige dommer?»

BEGRUNNELSE:

Norse-dommen gjelder frivillig registrering av bygg etter merverdiavgiftslovens forskrift nr. 117. Dommen er rettskraftig fra lagmannsretten. Høyesterett avviste statens anke.

I Merverdiavgiftshåndboken 6. utgave 2010 side 521 gir Skattedirektoratet gir sitt syn på Norse-dommen og her fremgår følgende:

"Skattedirektoratet mener at lagmannsretten bygger på en uriktig forståelse av merverdiavgiftsloven og ber derfor skattekontorene om å se bort i fra dommen."

Man kan spørre seg om Skattedirektoratet mener de står over både lover og domstolen. Dette er i så fall en betenkelig holdning. Det bør bringes på det rene i hvilken grad staten har lov til dette.

Svar:

Merverdiavgiftshåndboken utgis av Skattedirektoratet, og et av formålene med boken er å oppnå en mest mulig lik praksis hos skattekontorene. Dette gjøres blant annet ved at direktoratet gir sitt syn på forståelsen og rekkevidden av ulike rettsavgjørelser. Som direktoratet uttaler i forordet til håndboken forutsettes at de anvisninger boken gir normalt også blir fulgt i etaten.

Jeg er kjent med at Skattedirektoratet i Merverdiavgiftshåndboken 6. utgave 2010 s. 521 (og Merverdiavgiftshåndboken 7. utgave 2011 s. 524) uttaler at lagmannsrettens avgjørelse 7. januar 2009 (i saken om Norse Oilfield Services AS) bygger på en uriktig forståelse av merverdiavgiftsloven og derfor ber skattekontorene om å se bort fra avgjørelsen.

Avgjørelsen gjaldt en servicevirksomhet til offshorebransjen som utvidet produksjonsarealene sine, og dessuten oppførte og tilrettela arealer for utleie til samarbeidende selskaper. Etter lovens hovedregel er utleie av fast eiendom ikke merverdiavgiftspliktig, og dermed er det heller ikke fradragsrett for inngående merverdiavgift på kostnader til opparbeiding og tilrettelegging av slike utleiearealer. Unntak gjelder dersom utleieren er frivillig registrert. Utleieren i denne saken hadde ikke slik registrering, og var derfor avgiftspliktig bare for selve servicevirksomheten, ikke for utleievirksomheten. Dermed var det også bare fradragsrett for inngående merverdiavgift på kostnader i servicevirksomheten, ikke i utleievirksomheten.

Lagmannsretten kom etter en konkret vurdering til at kostnadene ved oppføring og tilrettelegging av næringsarealer som leies ut til samarbeidende selskaper også kunne knyttes til selskapets avgiftspliktige servicevirksomhet. Dermed ble det fradragsrett også for inngående merverdiavgift på disse kostnadene. Staten anket lagmannsrettens avgjørelse, men anken ble avvist i Høyesteretts ankeutvalg 2. april 2009 under henvisning til at verken avgjørelsens betydning utenfor den foreliggende sak eller andre forhold tilsa at saken ble fremmet for Høyesterett.

Skattedirektoratets uttalelse om betydningen av lagmannsrettens avgjørelse må ses i lys av dette. Avgjørelsen fra lagmannsretten er rettskraftig, dvs. bindende for partene. Det respekteres selvsagt fullt ut. Om det rettslige spørsmålet i saken, dvs. omfanget av retten til fradrag for inngående merverdiavgift, gir imidlertid avgjørelsen liten veiledning. Mye taler for at uenigheten egentlig handler om faktum og bevisbedømmelse, dvs. om det var riktig av lagmannsretten å knytte de aktuelle kostnadene til servicevirksomheten istedenfor til utleievirksomheten. Faktum og bevisbedømmelse i en rettskraftig dom er normalt uten betydning for forståelsen av gjeldende rett i andre saker. At Skattedirektoratet i sine anvisninger fortsatt står på at inngående merverdiavgift på kostnader ved utleie av fast eiendom står i en annen rettslig stilling enn inngående merverdiavgift på kostnader til servicevirksomhet, må anses korrekt etter loven. Dette innebærer det motsatte av å sette seg ”over både lover og domstoler”.

SPØRSMÅL NR. 1145

Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 8. april 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for når vi kan forvente at den nye elektroniske versjonen av Altinn II åpnes for kommersiell bruk, og kan statsråden garantere at denne elektroniske løsningen har en bedre kapasitet enn det dagens versjon av Altinn har vist seg å ha?»

BEGRUNNELSE:

Utvikling av den elektroniske rapporteringsløsningen Altinn II ble bevilget 93,1 millioner kroner i forbindelse med statsbudsjettet for 2011, jf. Prop. 1 S (2010-2011).

Dagens versjon av Altinn II viste at den ikke taklet pågangen i forbindelse med utleggelsen av selv-angivelsen i elektronisk versjon tirsdag 22. mars.

Svar:

Ny teknisk plattform for Altinn ble levert sommeren 2010, plattformen er etter dette gradvis tatt i bruk. Det er utviklet enkelte nye tjenester på grunnlag av den nye plattformen, og de eksisterende tjenestene i Altinn er i ferd med å overføres til den nye plattformen.

Altinn er designet for å ha tilstrekkelig kapasitet.

Det forhold at Altinn denne gangen ikke tålte pågangen i forbindelse med at selvangivelsen ble lagt ut, beror på at det var oppstått feil i løsningen.

Som ansvarlig for forvaltningen av Altinn gjør Brønnøysundregistrene i samarbeid med leverandørene av løsningen et stort arbeid for å klarlegge de detaljerte årsakene til at Altinn ble stengt. Dette arbei-

det pågår, og alle krefter settes nå inn for å forhindre at noe lignende skjer igjen.

Den nye tekniske plattformen (Altinn II) skal ha en kapasitet som gjør at alle tjenestene som legges ut på Altinn II skal kunne brukes fullt ut tilfredsstillende.

SPØRSMÅL NR. 1146

Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 4. april 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Det fremkommer i media at Rettsmedisinsk Institutt ulovlig lagrer DNA-profilene til uskyldige borgere og at Datatilsynet ser svært alvorlig på saken. Å lagre DNA-profilene til folk som ikke har samtykket til slik lagring er et særdeles alvorlig brudd på folks personvern og en direkte krenkelse av deres person. Situasjonen ved RMI har lenge vært problematisk og Regjeringen må derfor snarest få ryddet opp ved instituttet.

Vil statsråden snarest pålegge RMI å slette de ulovlig lagrede DNA-profilene?»

Svar:

Det har over tid vært utfordringer ved Rettsmedisinsk institutt (RMI). I 2010 ble RMI lagt som en enhet direkte under styret for Universitetet i Oslo (UiO), og det ble opprettet et interimsstyre for RMI. Interimsstyret har bl.a. arbeidet for å løse organisasjons-, ledelses- og personalutfordringer ved RMI, samt utrede forslag til fremtidig organisering av RMI. I tråd med anbefalinger fra RMI, UiO og Folkehelseinstituttet, har Kunnskapsdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet besluttet at RMI overføres til Folkehelseinstituttet under forutsetning av at Stortinget gjør nødvendige vedtak på bakgrunn av administrative og økonomiske konsekvenser, jf. Prop 74 S (2010-2011) som for tiden er til behandling i Stortinget. Dette er ett tiltak for å bidra til en positiv utvikling ved RMI.

Datatilsynet peker i sin foreløpige rapport 28. mars 2011 på at tilsynet har avdekket omfattende og svært alvorlige brudd på personopplysningslovens bestemmelser. Datatilsynet har varslet at det vil fatte vedtak om iverksettelse av en rekke tiltak, som skal bringe forholdene i tråd med regelverket. UiO skal

innen 1. mai 2011 gi eventuelle merknader til rapporten og foreslå en fremdriftsplan for lukking av de avvik som er beskrevet i rapporten. Sletting av opplysninger i tråd med personopplysningslovens bestemmelser er blant tiltakene Datatilsynet som uavhengig tilsynsorgan, har varslet vedtak om.

Jeg har vært i kontakt med UiO som har forsikret om at feil og mangler skal rettes opp. Jeg har også bedt UiO om en redegjørelse for hvordan saken følges opp. Departementet har nå mottatt denne redegjørelsen som viser at universitetet har opprettet en prosjektgruppe for oppfølgingen av saken, ledet av en ekstern advokat. Prosjektgruppen skal blant annet vurdere Datatilsynets beskrivelse av forholdene og lovforståelsen. Prosjektgruppen skal også vurdere hvilke av Datatilsynets varslede tiltak som kan og bør gjennomføres så raskt som praktisk mulig og forsvarlig, og hvilke temaer som krever mer inngående vurdering og avklaring av gjeldende regelverk. På bakgrunn av dette legger UiO opp til at de avvik som kan lukkes, bør lukkes fortløpende og at prosjektgruppen løpende skal rapportere til universitetet om de tiltak som kan iverksettes umiddelbart. UiO vil også umiddelbart starte arbeidet med å utarbeide et overordnet internkontrollsystem, basert på gjeldende system for Folkehelseinstituttet.

Jeg forutsetter at UiO følger opp at virksomheten ved RMI skjer i tråd med regelverket.

Kunnskapsdepartementet har også vært i kontakt med Justisdepartementet som ser at det i lys av de funn Datatilsynet gjør i sin foreløpige kontrollrapport vedrørende RMI, kan være naturlig å vurdere om det er behov for å presisere reglene som sier noe om hva et analyseinstitutt kan oppbevare etter at analyseopdraget er gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 1147**Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 7. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva vil finansministeren gjøre for at norske skatteregler formidles korrekt av norske offentlige instanser som veileder om disse reglene?»

BEGRUNNELSE:

Skatteregler er ikke lett å holde kontroll på når man flytter over landegrensene. Selv flytting for et pensjonistpar til et så nært land som Sverige byr på problemer. Opplysninger og veiledning fra norske myndigheter gjør ikke tilstanden bedre, noe følgende historie illustrerer:

"I mai 2010 flyttet min kone og jeg fra Fauske kommune i Norge til Skellefteå kommune i Sverige. Siden vi er mennesker som liker at ting går riktig for seg, gjorde vi etter vårt syn grundige undersøkelser før vi tok skrittet og flyttet. Vi er begge siden flere år tilbake uførepensjonister.

Derfor kontaktet vi NAV Internasjonal pr telefon for å få vite hvordan man fikk pensjonen overført til en svensk bank, og spurte da samtidig hvordan det forholdt seg med beskatning. Svaret vi fikk, var at i henhold til nordisk skatteavtale, foretas skattetrekk i det landet som utbetaler pensjonen, selv om man bor i et annet nordisk land. Vi ringte også til Skatteetaten, og fikk samme svar der.

[...]

Dermed meldte vi flytting og dro til Sverige i trygg forvisning om at alt var gjort i henhold til lover og regler.

Og så, nesten et år etter flyttingen, får vi beskjed av det svenske Skatteverket om at pensjonen også er skattepliktig i Sverige! At vi skal betale ca. 30 % skatt minus den skatt som er trukket i Norge. Alt omregnet fra norske til svenske kroner. Siden pensjonister i Sverige beskattes mye hardere enn pensjonister i Norge, medfører det at min kone har fått sin skatt nesten tredoblet, og min skatt er blitt ca. det dobbelte! Når vi henviser til den nordiske avtalen nevnt ovenfor, får vi beskjed om at den avtalen ble endret i 2008.

Så da blir spørsmålet: Er dette riktig? Og i så tilfelle: Hvorfor ble vi feilinformert i tre instanser, og hvorfor er ikke [...] saksbehandlerne i NAV Internasjonal og Skatteetaten oppdatert? Nå, et år etterpå, er det umulig for oss å huske hvem vi snakket med hos NAV og Skatteetaten, altså ingen å konfrontere.

Det fortvilte resultatet er i hvert fall at et norsk pensjonistpar plutselig ser ut til å ha fått en skattegjeld til Sverige på ca 100000 svenske kroner., og et så stort beløp tar man ikke ut av luften."

Dette er langt fra den eneste tilbakemeldingen jeg har fått fra fortvilte pensjonister og andre som har flyttet utenlands. Norske myndigheter kommer med ufullstendige opplysninger og er tydeligvis også ofte vrangvillige når det gjelder forståelse av faktiske forhold.

Jeg skulle tro at kreditmetoden ville redusere skatten en del for siterte histories del. Disse reglene blir imidlertid fort kompliserte når det kommer til blant annet gjeldsforhold.

Jeg ønsker forøvrig opplyst hvilke endringer i den nordiske skatteavtalen som er foretatt i 2008 og som kan tenkes å skape problemer for nevnte ektepar.

Svar:

Den nordiske skatteavtalen ble undertegnet 23. september 1996 og er senere endret ved to tilleggsprotokoller, undertegnet henholdsvis 6. oktober 1997 og 4. april 2008.

Forut for endringen i 2008 fulgte det i utgangspunktet av avtalen at bare utbetalingsstaten hadde rett til å skattlegge pensjonsinntekter (dvs. eksklusiv rett for kildestaten til å skattlegge). Der kildestaten på grunn av intern lovgivning ikke skattlegger inntekten, eller bare skattlegger deler av inntekten, har imidlertid skattyters hjemstat rett til å skattlegge inntekten. Tatt i betraktning at Norge ikke hadde hjemmel til å ilegge kildeskatt på pensjon før 1. januar 2010, medførte reglene at pensjonsutbetalinger fra Norge til personer bosatt i Sverige den gang bare ble skattlagt i Sverige.

Ved en protokoll, undertegnet 4. april 2008, ble pensjonsbestemmelsen endret slik at begge statene nå kan skattlegge pensjonsinntekter. Endringen medførte imidlertid reelt sett ingen endring i Sveriges rett til å skattlegge pensjonsutbetalinger fra Norge, da Sverige også forut for endringen hadde rett til å skattlegge slike inntekter. Endringene i skatteavtalen har ikke noe med det svenske skattenivået å gjøre. Hvordan Sverige skattlegger pensjonister som er bosatt i Sverige, følger av svenske interne regler. For å lempe dobbeltbeskatningen skal Sverige, som bostedsstat, gi kredit for skatt betalt i Norge.

Når en skattyter flytter eller tar opphold i et annet land, er skattyter selv forpliktet til å gjøre seg kjent med sin skattemessige posisjon i det landet han eller hun flytter til, og må forholde seg til skattemyndighetene der. Skattytere som flytter fra Norge til Sverige må derfor i utgangspunktet selv kontakte svenske skattemyndigheter for å få klargjort sin skattemessige posisjon i Sverige. Ut fra det som opplyses i den aktuelle saken, ser det ut til å ha vært behov for bedre informasjon om endringene og de faktiske forhold vedrørende den nordiske skatteavtalen. Dette også fordi det opplyses om at NAV internasjonal i sitt svar henviste til skatteavtalen.

Selv om skattyter skattemessig anses bosatt i Sverige, vil imidlertid skattyter fortsatt kunne være skattepliktig til Norge for enkelte inntekter eller formue. Dette gjelder blant annet når skattyter mottar pensjonsutbetalinger fra Norge. Norske myndigheter vil kunne gi opplysninger om den skattemessige be-

handlingen i Norge av norske pensjonsutbetalinger. De vil imidlertid ikke ha kompetanse til å ta stilling til gjennomføringen av beskatningen i tilflyttingsstaten. Dette må de kompetente myndigheter i denne staten redegjøre for.

SPØRSMÅL NR. 1148

Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 1. april 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvor mange kriminelle har blitt sendt ut til Romania etter at avtalen i fjor høst ble inngått?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen inngikk i fjor en avtale med Romania om soningsoverføring av rumenske statsborgere som var blitt tatt for kriminelle handlinger i Norge. Justisministeren har selv uttalt viktigheten av å få slike avtaler fort på plass slik at nytt regelverk kan praktiseres. Flere andre land er aktuelle for en slik avtale, derfor er det viktig at Norge faktisk kan effektivere avtalene kjapt når disse er inngått.

Svar:

Den bilaterale soningsoverføringsavtalen mellom Norge og Romania ble undertegnet 20. septem-

ber 2010. Fra norsk side ble avtalen undertegnet med forbehold om Stortingets samtykke da det er nødvendig med lovendring for å kunne sette avtalen i kraft.

Proposisjon med forslag til de nødvendige lovendringer og anmodning om Stortingets samtykke til å ratifisere avtalen blir fremmet for Stortinget 1. april.

Romania har foreløpig heller ikke ratifisert avtalen.

Siden de nødvendige lovendringer ennå ikke er vedtatt er det forløping ingen rumenere som er overført til hjemlandet etter den nye avtalen. I 2010 ble det overført to rumenske statsborgere til Romania i medhold av dagens regler for soningsoverføring som er nedfelt i den Europeiske overføringskonvensjonen med tilleggsprotokoll.

SPØRSMÅL NR. 1149

Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 6. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil åpning for regulær flytrafikk nordover fra østre rullebane på OSL Gardermoen være i tråd med Stortingets forutsetninger, i forhold til blant annet støy, da vedtaket ble gjort om ny hovedflyplass på Gardermoen i 1992?»

BEGRUNNELSE:

Fra de som blir rammet av flystøy ved åpning for regulær flytrafikk nordover fra østre rullebane på Gardermoen hevdes det at dette vil være i strid med Stortingets forutsetninger da vedtaket om ny hovedflyplass ble fattet i 1992 om en segregert driftsmodell med landing på høyre bane og avgang på venstre ba-

ne. Det vises til at av denne modellen ble fremholdt som den beste løsning både av økonomiske hensyn, sikkerhetsmessige hensyn og driftsmessige hensyn. Det hevdes at åpning for regulær flytrafikk nordover fra østre rullebane vil flytte støyen fra de som i sin tid fikk kompensasjon for belastningen til nye grupper som ikke har fått en tilsvarende kompensasjon.

Svar:

Stortingsproposisjon nr. 90 (1991-92) gir en oversikt over de forutsetninger som lå til grunn ved hovedflyplassvedtaket. Det vises spesielt til følgende fra kapittel 4.2.1:

”Traséene for inn- og utflyging til Gardermoen, som er viktige forutsetninger for beregning av støysonene, er utarbeidet av Luftfartsverket. Fastsettelse av traséene må vurderes ut fra sikkerhets- og kapasitetsmessige hensyn. Deretter blir det lagt vekt på å få til et flymønster som i størst mulig grad tar hensyn til bebyggelsen og arealbruken i regionen rundt flyplassen.”

”Endelig flymønster vil imidlertid først bli fastlagt med bakgrunn i luftromssimuleringer etter et utbyggingsvedtak. Slike simuleringer er et omfattende og resurskrevende arbeid, og det har vært vurdert riktig ikke å foreta dette i en hovedplanfase. Det vil imidlertid bli lagt opp til en prosess hvor Luftfartsverket i samråd med de berørte kommuner og andre aktuelle myndigheter finner fram til områder som skal tas hensyn til i støysammenheng når endelige inn- og utflygingsprosedyrer fastsettes. Dette er helt i overensstemmelse med de uttalelser som er kommet fra Flystøyutvalget for Gardermoen og de mest berørte kommunene.”

I komiteens innstilling er det inntatt følgende flertallsmerknad som berører dette forholdet. Jf. Innst. S. nr. 1 (1992-93):

”... Flertallet forutsetter at det legges stor vekt på hensynet til begrenset flystøy ved valg av traseer for innflyging til en ny hovedflyplass.”

Da Stortinget i 1992 vedtok å bygge ut Gardermoen som hovedflyplass for Oslo området, forelå det ikke detaljerte analyser av flytraséene, blant annet fordi dette var knyttet opp til behovet for en omfattende simulering av trafikkreguleringssystemet. Dette ble vurdert å måtte gjennomføres på et senere tidspunkt.

Den endelige utforming av system for trafikkavvikling, med rullebanebruk og traséer for inn- og utflyging, ble i tråd med forutsetninger gitt i St.prp. nr. 90 (1991-92) og Innst. S. nr. 1 (1992-93) utformet av Luftfartsverket etter en omfattende prosess hvor en

rekke instanser, deriblant nabokommunene, gav uttalelser som resulterte i forskrift av 16. desember 1997 om inn- og utflygningstraséer for Oslo lufthavn, Gardermoen, Akershus.

Det ble den gang lagt opp til segregert banebruk som hovedprinsipp. Av hensyn til trafikkavviklingen ble det imidlertid åpnet for mer fleksibel banebruk når dette var nødvendig av kapasitetsmessige årsaker. Det ble lagt opp til kobling til strengere støykrav i slike tilfeller, for å sikre at støysonene ikke skulle påvirkes. På lang sikt ble det også den gang vurdert slik at fleksibel banebruk måtte benyttes i større grad, men i kombinasjon med mer støysvake fly var vurderingen at dette ikke ville gi økte negative støyvirkninger.

Ny forskrift om støyforebygging etablerer et system med toleransekorridorer for utflyging etter avgang, der definerte sidevegger sikrer bedre samling av trafikken, og endevinduer angir hvor trafikken kommer ut av korridoren. Tolanssekorridorene bestemmer således hvor flygningen skal skje, mens regler om motorsetting, konfigurasjon og høyder fastsetter hvordan flygningen skal skje. Korridorene er i størst mulig grad lagt utenom de mest befolkede områdene. Korridorenes endevinduer sikrer større høyde før flyene kan sette kurs mot endelig destinasjon. Ved avgang skal såkalt ”rask” utflygning praktiseres, for å redusere varigheten på støyhendelsen. For innflygning og landing er det definerte prosedyrer for hvor flygningen skal skje, og nye regler om blant annet økte minsthøyder, motorsetting og bruk av flaps. Glidebanene starter lenger ut og i større høyde, sammenliknet med dagens forskrift, og flygningen skal skje med minst mulig motorkraft så lenge det er mulig.

Både ny forskrift om støyforebygging og omlegging av luftromsstrukturen er etter min vurdering en naturlig konsekvens av trafikkøkningen, og følger forutsetningene om at traséene må vurderes ut fra sikkerhets- og kapasitetsmessige hensyn, samt et flymønster som i størst mulig grad tar hensyn til bebyggelsen og arealbruken i regionen rundt flyplassen.

Den nye støyforskriften er således utformet med tanke på å gi minst mulig støybelastning samlet sett forårsaket av den forventede trafikkveksten ved Oslo lufthavn, Gardermoen.

Det er på denne bakgrunn min vurdering at ny forskrift om støyforebygging for Oslo lufthavn, Gardermoen, Akershus og omlegging av luftromsstrukturen i Østlandsområdet, som trer i kraft 7. april 2011, er i tråd med Stortingets forutsetninger ved hovedflyplassvedtaket i 1992.

SPØRSMÅL NR. 1150**Innlevert 29. mars 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 7. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«En ung kvinnelig, tung rusmisbruker har vært igjennom alle faser av "rushelvetet". Hun har tatt mange overdoser, gått på gaten i Oslo, flyttet mellom rusmiljøene i Oslo, Bergen og Stavanger. Foreldrene har gått gatelangs gjennom mange netter på leting. De har prøvd alt men har fått veldig lite hjelp fra det offentlige. Hun kom til slutt inn ved institusjon ved hjelp av tvangsvedtak hvor hun skulle være i minst 3 måneder. Etter 2-3 uker ble hun kastet ut!

Kan utkastelse under slike forhold aksepteres?»

BEGRUNNELSE:

Denne kvinnen var rusmisbruker gjennom mange år. Moren kjempet en hard kamp gjennom mange år for å få et tilbud til datteren, noe som viste seg svært vanskelig. Etter en, av mange, overdoser ble hun lagt i respirator på sykehus i Oslo. Senere ble hun sendt til Stavanger hvor hun kunne være nær familien. Det fortsatte med flere overdoser og foreldrene gikk gatelangs om natten for å lete etter henne ved mange anledninger. Hun dro tilbake til Oslo hvor hun ble tung heroinmisbruker. Til slutt fikk foreldrene henne inn på en institusjon, men måtte selv stå for avrusningen i hjemmet til tross for yngre, hjemmевærende søsken. Da hun, etter flere uker, kom inn på institusjonen fikk familien beskjed om at hun skulle bli der i minst 3 måneder. Etter 2-3 uker fikk familien telefon fra kvinnen selv. Hun fortalte at hun var blitt kastet ut. Det var midt på vinteren og hun hadde ingen steder å henvende seg. Hun forsvant for familien. Ved hjelp av politiet, fant de henne igjen i Oslo. Flere overdoser senere ville hun selv ut av "rushelvetet". Ingen ville ta henne inn til avrusning.

Svar:

Mange rusmiddelavhengige og deres pårørende lider under de belastninger som rusmiddelavhengighet fører med seg. I den tiden jeg har vært helse- og omsorgsminister har jeg fått en rekke henvendelser som illustrerer dette. Rusfeltet har for meg høy prioritet, og jeg ser frem til å legge frem en egen stortingsmelding om dette viktige fagfeltet.

I spørsmålet vises det til en konkret sak om en kvinnelig rusmiddelavhengig og hennes families kamp for å få adekvat hjelp. Jeg har ikke grunnlag for å gå inn i denne konkrete saken, men vil redegjøre for hvordan man som rusmiddelavhengig kan gå frem for å få hjelp.

Etter rusreformen i 2004 da spesialisthelsetjenesten overtok ansvaret for behandling av rusmiddelavhengige, er det sosialtjenesten i kommunen eller lege som kan henvise en rusmiddelavhengig til vurdering. En slik henvisning skal vurderes i tråd med gjeldende regelverk og sikre at pasienten får en grundig og helhetlig vurdering. Spesialisthelsetjenesten skal også fastsette en frist for oppstart av behandling. For personer under 23 år med en psykisk lidelse og/eller rusmiddelavhengighet, er det fastsatt kortere frister for vurdering og oppstart av behandling.

Formålet med vurderings- og behandlingsfrister generelt er å sikre at alle blir vurdert ut fra sin helse-tilstand og blir behandlet etter hvor alvorlig tilstanden vurderes å være.

Rusmiddelavhengige er en særlig sårbar pasientgruppe med behov for sammensatte tjenester. Det er derfor viktig at rusmiddelavhengige får individuelt tilpasset behandling og oppfølging. Dette ikke minst ved løslatelse fra fengsel, avslutning av behandlingsopphold i institusjon eller ved behandlingsavbrudd (drop-out). I slike situasjoner er risiko for overdosedødsfall spesielt høy.

I spørsmålet blir også bruk av tvang (tilbakeholdelse) etter lov om sosiale tjenester tatt opp. Det kan i den forbindelse opplyses at Uni Rokkansenteret, på oppdrag fra Helsedirektoratet, har utarbeidet den første nasjonale evalueringen om tvangsbruk overfor rusmiddelavhengige (perioden 2001-2009). I rapporten kommer det frem at tvangsbestemmelsene anvendes i begrenset grad, men at det har vært en økning over tid. Samtidig er det store variasjoner mellom kommunene både når det gjelder bruk av tvangshjemlene, og når det gjelder gjennomføring og innhold i tiltaket.

Evalueringen gir ikke et entydig svar når det gjelder videre prognose for pasientene etter tilbakehold på institusjon uten samtykke. Samtidig pekes det i rapporten på noen forutsetninger som bør være til stede for at tilbakehold uten eget samtykke skal kunne føre til at pasienten motiveres til frivillig behandling. Dette gjelder blant annet større individuell tilrettelegging og en strukturert oppfølging i kommunen etter endt behandling i spesialisthelsetjenesten. Helsedirektoratet er i årets tildelingsbrev bedt om å foreta en vurdering av evalueringsrapporten og gi råd til departementet om videre oppfølging.

Det er strenge vilkår for å anvende tvang etter sosialtjenesteloven. Sosialtjenesten skal alltid varsles ved utskrivning etter avbrutt eller endt tvangsopphold,

og de har et hovedansvar for å planlegge det videre forløpet etter oppholdet, og skal også utarbeide en tiltaksplan for den rusmiddelavhengige.

Jeg vil også oppfordre personer med rusmiddelavhengighet og/eller deres pårørende om å klage til Helsetilsynet i fylket, dersom de ikke får nødvendig

helsehjelp. Noen kan nok oppleve dette som en ytterligere påkjenning. Jeg vil derfor råde personer i en slik situasjon til å søke hjelp hos Pasient- og brukerombudet i sitt fylke for gratis råd og veiledning, eventuelt også for hjelp til å utforme en klage.

SPØRSMÅL NR. 1151

Innlevert 30. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 6. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«En av de viktigste årsakene til det store frafallet i videregående skole er mangel på læreplasser etter endt skolegang. Til tross for at det i departementet og de underliggende etater er til dels mange ansatte i stillingskategorier med yrkesfaglig bakgrunn, tas det i staten inn færre lærlinger enn i privat sektor.

Hva vil statsråden foreta seg for at Fiskeri- og kystdepartementet med underliggende etater i større grad bidrar til å øke antallet lærlingplasser enn tilfellet er i dag?»

Svar:

Arbeidet for flere læreplasser og økt gjennomføring i videregående opplæring er høyt prioritert. Fullført videregående opplæring er den plattformen flest mulig bør ha for å være rustet for deltakelse i arbeidslivet. Gode fagarbeidere er forutsetningen for et bærekraftig og velfungerende samfunns- og næringsliv. En viktig jobb for regjeringen er derfor å sørge for både høy kvalitet på opplæringen og at mange nok velger en fagopplæring. Det vil være et stort behov for faglært arbeidskraft i tiden fremover, både i privat og offentlig sektor.

Det er viktig at statsforvaltningen tar sin del av ansvaret for flere læreplasser. I 2010 gjennomførte KD og FAD en kartlegging av potensialet for flere lærlinger i alle virksomheter i statsforvaltningen. Kartleggingen viser, med noen forbehold, at det er et potensial for flere lærlinger: Omtrent halvparten av

de statlige virksomhetene meldte om et potensial for økning.

For å ansvarliggjøre virksomhetene i statsforvaltningen besluttet regjeringen for 2011 å ta inn en fellesføring i virksomhetenes tildelingsbrev med mål om økning av antallet lærlinger. Antallet lærlinger, fordelt på lærefag, skal fremgå i årsrapportene. På bakgrunn av kartleggingen som ble gjennomført og virksomhetenes oppfølging av fellesføringen inneværende år, vil utviklingen følges opp i styringsdialogen mellom det enkelte departement og de underliggende virksomheter. Vi har som mål at dette skal gi en økning i antallet lærlinger i statsforvaltningen.

Fiskeri- og kystdepartementet har læreplasser i alle våre underliggende etater og en tilbakemelding i 2010 viste at det i løpet av det kommende året planlegges å øke antall læreplasser i de samme institusjonene i forhold til dagens tall. Dette er gode tilbakemeldinger i og med at mange av arbeidsoppgavene i våre etater krever mastergrad eller tilsvarende utdanning.

I Fiskeri- og kystdepartementet har vi svært få stillinger som ikke krever mastergrad eller tilsvarende utdanning. Det meste av fellestjenester som IT og lønnsutbetalinger utføres i dag av Departementenes Servicesenter, noe som har ført til at det er svært få egnede stillinger for lærlinger i departementet. Vi har tidligere hatt lærlinger innen kontorfaget, og vi vil vurdere dette igjen ved kapasitet og behov.

SPØRSMÅL NR. 1152**Innlevert 28. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 8. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Når kan statsråden underskrive en ferdig avtale med hurtigruten, og vil statsråden prioritere dette arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Hurtigruta er viktig aktør for hele kysten i Norge. Jeg er gjort kjent med at det ennå ikke er inngått noe avtale med Hurtigruten. Gyldigheten på Hurtigrutens bud ble utsatt fra 08.03 til 15.04.

Svar:

Samferdselsdepartementet fører for tida forhandlinger med Hurtigruten ASA om en ny avtale. Det er et arbeid jeg prioriterer. Selskapets tilbud har en vedståelsesfrist til 15. april i år. En eventuell ferdig avtale blir underskrevet og kunngjort når den er klar.

SPØRSMÅL NR. 1153**Innlevert 30. mars 2011 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 7. april 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvorfor er politibiler som er godkjent for bruk, og brukes, i andre nordiske land for dårlige for norsk politi, og hvorfor tillates det ikke at biler evt. kan bygges om i Norge av en ekstern ombygger?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten.no kunne man den 15.03 og 18.03 lese om kravspesifikasjonene i forbindelse med innkjøp av nye politibiler i Norge. Ifølge artikkelen er kravene så strenge at biler som er godkjente, og brukes, i andre land ikke holder mål for norsk politi. De fleste bilprodusenter har latt være å levere inn anbud da de mener kravene er for høye i forhold til prisandringen.

Svar:

Politidirektoratet er ansvarlig for anskaffelse av politimateriell, også biler. Jeg har derfor forelagt spørsmålet for direktoratet.

Når det gjelder sammenligning av kravspesifikasjonene for politibiler i de nordiske land, opplyser Politidirektoratet at de ikke har kjennskap til de enkelte lands spesifikasjoner. Men direktoratet fremhever noen forskjeller som har betydning for de norske

kravspesifikasjonene; Norsk politi har fremskutt lagring på både en- og to-hånds skytevåpen. Dette har ingen av de andre nordiske landene. Fremskutt lagring av politiets skytevåpen krever både plass og større lastekapasitet fordi tjenestemennene også må medbringe tungt verneutstyr. Topografien i Norge er også noe annerledes enn i de andre nordiske landene.

Politidirektoratet opplyser videre at kravspesifikasjonene som utarbeides i forbindelse med anskaffelsesprosessen av tjenestebiler til norsk politi, behandles av et bredt sammensatt utvalg som består av politimestre, representanter fra Politiets Data og Materielltjeneste og fagforeningene.

Konkurransesgrunnlaget er offentlig tilgjengelig og det er i hovedsak benyttet de samme kravspesifikasjonene i den nye rammeavtalen som i de to forutgående. En av forskjellene i dagens kravspesifikasjon i forhold til foregående rammeavtaler, er at politidistriktene ikke lengre gis muligheten til å velge manuelt gir eller 2-hjulstrekk. Dette for å redusere antall varianter. Flere varianter av samme bil er kostnadsdrivende. Den andre forskjellen er at det stilles krav til doble batterier. Tidligere erfaringer har vist at batterikapasiteten, spesielt på vinterstid, har vært utfordrende. Videre er det krav om oppgradering av sikkerhetsutstyr, men ikke utover det som kan leveres i henhold til dagens avtale. I konkurransegrunnlaget

oppfordres det dessuten til å tilby politibil som er mest mulig ferdig fra fabrikk.

Kravspesifikasjonene er ikke til hinder for at politibiler kan bygges av en ekstern ombygger i Norge, men dette må skje i regi av den valgte leverandør. I konkurransegrunnlaget kreves det at tilbyder/leverandør må dokumentere de tilbudte løsninger for inn-

montering og kobling av teknisk polisiært utstyr. Leverandøren skal være ansvarlig for valg av løsningene uavhengig av hvor bilen blir bygd.

Jeg legger til grunn at Politidirektoratet ved utformingen av kravspesifikasjonene har foretatt en grundig vurdering av brukernes behov, sikkerhets-hensyn og økonomiske vurderinger.

SPØRSMÅL NR. 1154

Innlevert 30. mars 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 8. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Er Stortingets flertall feilinformert i forhold til antall planlagte behandlingsreiser for revmatikere til utlandet i 2011; er det en bevisst reduksjon i antallet behandlingsreiser til utlandet for revmatikere som regjeringspartiene tåkelegger gjennom sin budsjettmerknad for årets budsjett eller kan vi forvente at antallet revmatikere som får innvilget behandlingsreise i 2011 igjen vil øke sett i forhold til 2009 tallet?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2011 understreket en enstemmig Helse- og Omsorgskomiteé viktigheten av behandlingsreiser til utlandet for en del pasientgrupper. Det fremkom under budsjettthøringen bekymringsmeldinger i forhold til at antallet behandlingsreiser for revmatikere ville bli redusert i 2011. Dette fikk regjeringspartiene til å komme med følgende merknad:

"Komiteens flertall merker seg at det i 2010 er planlagt behandlingsreiser til utlandet for anslagsvis 3000 pasienter. Til sammenligning fikk 2840 pasienter behandling i andre land i 2009. Flertallet merker seg videre at bevilgningen for 2011 på denne posten øker."

I følge tall fra behandlingsreiser fikk 1856 revmatikere utenlandsbehandling i 2009. I 2010 fikk 1821 revmatiske pasienter av i alt 3960 revmatiske søkere tilbud om utenlands behandling, altså en avslagsprosent på over 50 % og en reduksjon på 35 plasser.

Svar:

Ordningen med behandlingsreiser til utlandet, jf Prop. 1S, kap 733.70, er et supplement til tilbud i Norge og gis til flere pasientgrupper. Ordningen administreres av Helse Sør-Øst RHF ved Oslo Universitetssykehus HF, Rikshospitalet. Pasienter med revmatiske sykdommer har vært den største brukergruppen. Det har de senere år kommet ønsker fra flere nye pasientgrupper om å bli inkludert i ordningen. I likhet med pasienter med revmatisme har disse gruppene sitt ordinære tilbud i Norge, men ønsker å supplere dette med klimabehandling. En pasientgruppes potensielle nytte av behandling i varmt og solrikt klima må vurderes på basis av relevant forskning, bl.a. ved sammenligninger mellom effekt av opplegg i Norge og ved behandlingssteder i det sørlige Europa.

Kostnadene ved behandlingsreiser til utlandet har, ifølge det Helse Sør-Øst RHF har informert meg om, steget betydelig de senere år. For pasienter med revmatiske sykdommer er økningen 14,5 % fra 2008 til 2010. Dette har bl.a. sammenheng med en økning i flypriser og personalkostnader. Helse Sør-Øst setter derfor i år i verk en rekke tiltak for kostnadskontroll og effektivisering av ordningen med behandlingsreiser til utlandet, slik at tilbudet til pasientene i størst mulig grad skjermes.

Som omtalt i Prop.1 S, blir ordningen med behandlingsreiser til utlandet i 2011 gjenstand for evaluering. Dette arbeidet er nå i gang med formål bl.a. å gi et bedre grunnlag for prioritering av pasientgrupper. Mens evalueringen pågår blir det ikke tatt inn nye grupper i ordningen.

SPØRSMÅL NR. 1155**Innlevert 30. mars 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 12. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Departementet har nå ute til høring forslag om endring av forskrift om stråling i forhold til solariumbruk. Foreslåtte tiltak begrunnes i rapport fra IARC.

Mener statsråden at denne rapporten bygger på relevante data som kan overføres til norske forhold; er metodikken som er brukt tilfredsstillende for å underbygge departementets forslag til forskriftsendring, og i hvilken grad har departementet vurdert endringene opp mot de positive effektene av solariumbruk i vårt land?»

BEGRUNNELSE:

Departementet synes å ha endret holdning flere ganger i løpet av få måneder da ulike statssekretærer har gitt ulike signal i forhold til aldersgrense og betjeningspåbud for solarium. Utsendt høringsutkast bygger på rapport fra IARC rapporten fra WHO. Denne rapporten bygger bl.a. på over 30 år gammel forskning. Det er kommet flere 10-talls rapporter fra verdens ledende forskere som konkluderer med at rapporten er feil grunnet vesentlige metode feil. Flere medlemmer av IARC kommisjonen har kommet med motstridende utsagn om hvordan deres forskning skal oppfattes. Komiteens leder la i 2002 frem en undersøkelse hvor de konkluderte med at det ikke var mulig å finne en sammenheng mellom solariumbruk og hudkreft. Rapporten bygger også på data fra land som har tre ganger sterkere solariestråling enn Norge. Den nederlandske helseminister fikk nedsatt en ekspertgruppe til å vurdere IARC rapporten og kom frem til at den ikke holdt faglig mål og de anbefalte derfor om å ikke følge IARC sitt råd.

Professor Johs. Moan ved Radiumhospitalet oppfordrer alle til å ta solarium 15-20 min/uke fordi over 50 % av landets befolkning har underskudd på D-vitamin. Vi er kjent med at mangel på D-vitamin kan føre til kreft, beinskjørhet, diabetes, depresjon og MS, forhold som må bli tatt med i den totale vurderingen.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at begrunnelsen for forslaget om å innføre 18-års grense og betjeningskrav for solarier er basert på forskning som viser at solariebruk innebærer økt risiko for føflekkreft, særlig når bruken starter i tidlig ungdom og ved langvarig og hyppig bruk. Både Verdens helseorganisasjon (WHO) og International Agency for Research

on Cancer (IARC) har konkludert med at solariebruk gir økt risiko for kreft. IARC offentliggjorde 27. juli 2009 sin nye konklusjon om at bruk av solarier nå er vurdert som kreftfremkallende for mennesker.

Metodikk og relevans for norske forhold

IARC-rapporten er basert på en analyse av 19 enkeltstudier, deriblant en stor norsk-svensk studie. Analysen viste økt risiko for føflekkreft (malignt melanom) for de som hadde brukt solarium, sammenlignet med de som aldri hadde brukt solarium. Ved bruk av solarium før fylte 35 år (7 enkeltstudier) var det en enda klarere sammenheng. Videre konkluderer rapporten med at sammenhengen mellom solariebruk og risiko for føflekkreft er konsistent med kunnskapen om at føflekkreft forårsakes av eksponering fra naturlig sollys. Etter rapporten til IARC har det kommet nye studier av solariebruk og risiko for føflekkreft som støtter IARC's klassifisering av solariebruk som kreftfremkallende.

Den nederlandske ekspertgruppen har reservert seg fra å stille seg bak IARC's klassifisering av solariebruk som kreftfremkallende. Begrunnelsen er at det kan være andre faktorer som forklarer den økte risikoen for føflekkreft ved solariebruk, som for eksempel at solariebrukere i tillegg soler seg mye i naturlig sol. Hovedargumentet er at det er vanskelig å skille mellom soling i naturlig sol og solarium, og at type solarium og hvordan det er brukt ikke er vurdert. Videre legger gruppen vekt på at det ikke er mulig unngå eksponering fra sol, og at de ikke kan forsvare å skille mellom soling ute og i solarium. IARC har imidlertid også vurdert studier som har korrigert for eksponering for naturlig sol og kommet til samme konklusjon som norske helsemyndigheter:

- 1) UV-stråling gir økt risiko for føflekkreft, og det bør anbefales moderasjon i forhold til UV-eksponering - uansett om det er fra naturlig sol eller solarium, og
- 2) solforbrenning bør unngås, spesielt for barn og unge.

Rapporten fra IARC er vurdert som relevant for norske forhold. Selv om Norge har hatt strenge grenseverdier for solarier i snart 30 år, viser målinger Statens strålevern utførte av flere hundre solarier i 2008 at bare 23 prosent av solarierne var innenfor de tillatte strålingsnivåene. Målingene viste videre at strålingen varierte mye fra ett solarium til et annet. UV-B og UV-A-strålingen var henholdsvis 0,5-3,7 og 3-26

ganger sterkere enn sommersonnen i Oslo. Så mye som 90 prosent av virksomhetene var ubetjente, og bare 36 prosent av solarievirksomhetene hadde korrekte anbefalinger om solingstider til kundene. Dette viser at solariene gir uforutsigbar UV-stråling, og kombinert med utilfredsstillende kundeveiledning kan dette gi høy risiko for solforbrenning. Solforbrenning er en kjent risikofaktor for føflekkreft.

Spørreundersøkelser fra Kreftforeningen og Statens strålevern har vist at ungdom er en gruppe som soler seg mye, ofte både ute og i solarium, og de brenner seg mer enn befolkningen forøvrig. Det er derfor god grunn til å anbefale moderasjon i solingen deres, uansett om det foregår ute eller inne. Det er videre mulig å regulere solariebruken i motsetning til soling ute. Å regulere adgangen til solariene vil gi viktige signaler og samtidig informere om at skadeeffektene er like ved overdreven eksponering, uansett om det dreier seg om soling ute eller i solarium.

Vurdering av eventuelle positive effekter av solariebruk

Det er per i dag få studier om helseeffekter av solariebruk, og positive effekter er per i dag ikke dokumentert. Vitamin D trekkes frem av forskere som svært viktig for helsen, og enkelte anbefaler solarium for å oppnå tilstrekkelig nivå, særlig i vinterhalvåret. Solen er vår viktigste kilde til vitamin D, som dannes i huden når den eksponeres for UV-B-stråling. Det er anslått at 5-15 minutters soleksponering av ansikt og armer 2-3 ganger i uken er tilstrekkelig for å opprettholde et tilstrekkelig nivå av vitamin D. Om vinteren står solen for lavt i Norge til at det kan dannes vitamin D fra soleksponering. Vi får også vitamin D fra kosten - særlig fra fet fisk og tran, fra matvarer tilsatt vitamin D og fra vitamintilskudd. Nasjonalt råd for ernæring skriver i en rapport fra 2006 om tiltak for å sikre god vitamin D-status i befolkningen at vitamin D-statusen generelt er god i den norske befolkningen,

men at den kan være utilfredsstillende for grupper av ikke-vestlige innvandrere, eldre og tenåringer.

Professor Marit B. Veierød og medarbeidere ved Universitet i Oslo har nylig skrevet en oversiktsartikkel i Tidsskrift for Den norske legeförening (Nr. 130, 2010) som ser på sammenhengen mellom solarier, vitamin D og hudkreft. Artikkelen konkluderer med at restriktiv bruk av solarier bør opprettholdes. De viser at studier av sammenhengen mellom vitamin D og kreftforekomst indikerer at lave, men også høye, nivå av vitamin D kan øke risikoen for kreft. Det er også studier som viser en positiv sammenheng mellom vitamin D-nivå og overlevelse ved kreftsykdom. Kliniske studier er nødvendig for å avklare dette, og det er for tidlig å konkludere om hvorvidt vitamin D kan forebygge andre sykdommer enn de som er knyttet til beinhele. Konklusjonen er i tråd med en ny og omfattende nord-amerikansk ekspertrapport. Ekspertene fant ikke grunnlag for å endre vitamin D-anbefalingene til den nordamerikanske befolkningen.

Solarier er konstruert for å brune huden og ikke for vitamin D-produksjon. Solarier avgir mye mer UV-A-stråling enn sol. Vitamin D kan bare dannes i huden etter UV-B- bestråling. Forbrenningsrisikoen er like stor for UV-B og UV-A-strålene fra solariene.

I Norge er det tillatt med solarier som avgir UV-stråling på nivå med tropisk sol, men målinger har vist at 77 prosent av solariene er sterkere enn tillatt, noe som øker forbrenningsrisikoen ytterligere. På bakgrunn av dette er det vanskelig å se at mulige positive helseeffekter av solariebruk kan veie tyngre enn det faktum at solariebruk gir økt risiko for føflekkreft.

Spørsmål knyttet til de helsemessige konsekvensene ved bruk av solarium er nå ute på alminnelig høring, med høringsfrist 25. april. Departementet vil gå grundig gjennom høringsinstansenes innspill og vurderinger, før endelig forslag til ny forskrift fremlegges.

SPØRSMÅL NR. 1156

Innlevert 31. mars 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 8. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Ifølge NRK har en iransk asylsøker fått tilbud om kontanter, advokathjelp og bistand med asylsøknaden i motytelse mot å spionere på iranske opposisjonelle i Norge. Ifølge NRKs kilder blir asylsøkere forsøkt vervet for å drive overvåking av den iranske

opposisjonen i Norge. Den tidligere konsulen ved den iranske ambassaden i Norge sier til NRK at Irans mål er å hindre enhver opposisjon mot Iran i Europa, også i Norge.

Hvordan vil utenriksministeren følge opp denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Til Kasper asylmottak i Moss har det kommet flere asylsøkere som har flyktet fra det iranske regimet. NRK meldte 30.03.2011 om at det i mai fjor dukket det opp en mann ved asylmottaket som spurte iranske og afghanske asylsøkere om de trengte hjelp. De fikk gratis SIM-kort og tilbud om hjelp med asylsaken sin. For sent forstod asylsøkerne at mannen jobbet for iranske myndigheter i Norge.

En iransk asylsøker som NRK har vært i kontakt med, var en av dem som gikk i fellen, og som nå vil fortelle sin historie. Han fikk et tilbud det var vanskelig å si nei til:

- De tilbød seg å gi meg kontanter og betale advokatutgifter. De sa at hvis jeg ikke får asyl, så kunne de sende meg til et annet land for å søke asyl der. I et av møtene ga de meg utstyr for å gjøre lydopptak, sier han til NRK. Som motytelse ble han bedt om å ta skjulte lydopptak fra møter den iranske opposisjonen hadde i Norge. Han skulle også kartlegge hvilke personer som hadde viktige roller i den iranske opposisjonen i Norge. At den iranske ambassaden stod bak forsøket på å få ham til å drive ulovlig avlytting av det iranske opposisjonsmiljøet i Norge, er han ikke i tvil om: – Jeg sa til dem at det å ta lydopptak er spionasje, og at det er straffbart i Norge. Hvis politiet tar meg, hvem skal da hjelpe meg? De svarte meg at det er ambassaden som kan hjelpe med denne delen av jobben. Asylsøkeren fikk spesielt beskjed om å overvåke en avhoppet iransk diplomat, som tidligere jobbet ved den iranske ambassaden i Oslo. Diplomaten bekrefter overfor NRK at Iran driver omfattende spionasje mot den iranske opposisjonen i Norge ved å rekruttere mennesker i ubalanse.
- De aktivitetene som Iran gjør via sine ambassader, er at de går til personer som har økonomiske eller psykiske problemer fordi de ikke kan reise til Iran. En annen metode er at de - via andre personer som er i kontakt med ambassaden - kartlegger dem og oppretter kontakt med dem. De bruker dem til å gjennomføre sine mål, som er å skape splittelse og konflikt mellom grupper i Norge, sier han.

Etter at Irans president Mahmoud Ahmadinejad ble gjenvalgt i 2009, har Iran via sine ambassader styrket overvåkingen av opposisjonen utenfor Iran. Dette gjelder også i Norge, sier kilder i det iranske opposisjonsmiljøet i Norge til NRK.

Svar:

La meg understreke at dette problemkomplekset spenner over ansvarsområdet til flere ministere og etater. Politiet, derunder PST, samt påtalemyndigheten arbeider fortløpende med å avdekke ulovlig virksomhet og vurdere hvordan det bør reageres mot slik virksomhet. Etter politiloven § 17 (b) nr. 2 har PST ansvar for å forebygge og etterforske ulovlig etterretningsvirksomhet som utføres av eller til fordel for en fremmed stat.

Ulovlig etterretningsvirksomhet omfatter også såkalt flyktningspionasje som er etterretningsvirksomhet rettet mot utlendinger i Norge, ofte med sikte på å undergrave, nøytralisere eller eliminere politisk opposisjon. Det er nærmere redegjort for dette i ot.prp. nr. 29 (2000-2001) om lov om endringer i politiloven (overvåkningstjenestens oppgaver m.v.).

Etter politiloven er det PST og dermed i siste instans justisministeren som har ansvar for å forebygge og etterforske ulovlig eller uønsket aktivitet av denne karakter. Jeg finner det derfor ikke riktig av meg som utenriksminister å kommentere påstandene om konkrete forhold i ditt spørsmål nærmere.

På generelt grunnlag vil jeg understreke at jeg er opptatt av at utenlandske representasjoner i Norge må respektere norsk lov og operere innenfor rammer som er generelt akseptert i folkeretten.

Dersom ansvarlige norske myndigheter på denne bakgrunn finner grunn til å reagere mot virksomhet utøvd av utenlandske representasjoner i Norge, vil dette bli tatt opp med Utenriksdepartementet.

En slik eventuell henvendelse fra ansvarlig myndighet vil få den oppfølging sakens alvor tilsier, med de virkemidler som står til disposisjon innenfor folkerettens rammer. Disse rammene utelukker bruk av norsk straffejurisdiksjon, men åpner for et spekter av andre reaksjonsformer fra innkalling av ansvarlig ambassadør til utvisning av uønskede diplomater.

SPØRSMÅL NR. 1157**Innlevert 31. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 6. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«I forbindelse med budsjettet for 2011 ble det satt av 25 millioner over tre år til uønsket deltid prosjekt. Når en vet at for eksempel Nordsjøturnus som kanskje er aktuell i en del prosjekt så skaper det utfordringer i forhold til dispensasjoner som de sentrale forbund må avgjøre. Da disse blir gitt for ett år om gangen. Noen prosjekter ønskes kanskje over tre år.

Hva mener statsråden om dispensasjonen, om den i dette tilfelle bør bli gitt over tre år, eller skal det være slik at en må søke hvert av årene?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen med støtte fra FrP har bevilget 25 millioner over tre år til ulike prosjekt som får bort uønsket deltid. Hvis en da har et prosjekt som en ønsker skal gå over tre år, dette for å se helheten og virkningen over tid og dette for eksempel er Nordsjøturnus. Da får en utfordringen ovenfor forbundene som skal godkjenne dette. Når forbundene sentralt må stå for godkjenningen av dispensasjonen. Og slik det da virker er at en eventuelt må for hvert av de tre årene søke dispensasjon. Dette skaper unødvendig frustrasjon, bruk av ekstra tid samt lite forutsigbart i en sammenheng der ansatte og brukere er nettopp avhengig av det. Samt at en får avbrudd i en viktig prosjektprosess. Da blir det kanskje slik at viktige prosjekt blir ikke søkt om da en opplever dette som tungvint og lite positivt.

Svar:

Regjeringen har satt av 25 millioner over tre år til ulike prosjekter som skal ha som mål å redusere ufrivillig deltid. De rammene som er satt for bruken av midlene åpner for mange ulike tiltak som kan berøre mange forskjellige aspekter av en virksomhets drift, inklusiv organiseringen av arbeidstiden. Søknader som fremmes må imidlertid selvfølkelig skissere og gjennomføre prosjekter som ligger innenfor norsk lov, herunder arbeidsmiljøloven.

I tråd med dette må arbeidsgiver/prosjektene, dersom det forslås arbeidstidsordninger som ligger utover det som kan avtales lokalt eller søkes om dispensasjon fra Arbeidstilsynet om, inngå avtaler etter arbeidsmiljøloven § 10-12 fjerde ledd. Arbeidsmiljøloven regulerer imidlertid ikke avtalens lengde. Det er partene selv som blir enige om hvor lenge avtalen

skal gjelde.

Det er viktig å presisere at det er gode muligheter til å redusere uønsket deltid også uten bruk av arbeidstidsordninger med svært lange arbeidsdager flere dager på rad, dvs. gjennom arbeidstidsordninger som kan avtales lokalt. Skift/turnusvalget (NOU 2008:17) pekte på at en hovedårsak til de mange deltidstillinger i helse- og omsorgssektoren er at behovet for arbeidskraft i helgene ikke dekkes godt nok når arbeidstakerne kun arbeider hver tredje helg. Alternative arbeidstidsordninger med mer helgearbeid ved for eksempel noe lengre vakter på lørdag og søndag kan dermed øke muligheten for flere heltidsstillinger. I hovedsak kan imidlertid slikt utvidet helgearbeid gjennomføres innenfor dagens rammer, og er ikke avhengig av sentrale avtaler.

Når det er sagt, er det riktig som stortingsrepresentanten er inne på at arbeidstidsordninger som krever avtale med fagforening sentralt kan være aktuelt i enkelte prosjekter.

Arbeidsmiljøloven bygger på at det er partene sammen som er best egnet til å finne gode tilpassede løsninger. Det er partene i den enkelte virksomhet som kjenner virksomhetens og de ansattes behov og muligheter best. Det må imidlertid også tilstrebes en balanse i styrkeforholdet mellom avtalepartene. Prinsippet om at avtaler om de mest vidtgående arbeidstidsordningene må inngås av fagforening med innstillingsrett gir etter mitt syn større sikkerhet for at helse og velferdshensyn samt mer langsiktige interesser ivaretas, og at avtaler ikke etableres som resultat av press fra arbeidsgivers side eller kortsiktige ønsker fra enkelte arbeidstakere.

Selv om det ikke er ønskelig at såkalt oljeturnus skal bli en vanlig ordning i norsk arbeidsliv, er regjeringen opptatt av at gode ideer og prosjekter som tar sikte på å redusere ufrivillig deltid blir gjennomført. Erfaringen så langt, og forskning som Fafo har gjort om bruken av den sentrale avtaleadgangen, tyder ikke på at dette er en rigid ordning. Tvert imot er det inngått en rekke avtaler om meget spesielle turnusordninger, og de som ønsker å inngå eller forlenge slike ordninger får sjelden nei. Jeg har imidlertid forståelse for at det er behov for forutsigbarhet og å kunne planlegge drift med spesielle arbeidstidsordninger utover ett år. Bruk av såkalt oljeturnus vil bli behandlet i den arbeidsmiljømeldingen som jeg vil fremlegge for Stortinget før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1158**Innlevert 31. mars 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 6. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak har statsråden gjennomført for å sikre at tiden fra ulykke til at lenser er på plass skal være kortere enn fire til seks timer for skip som går på grunn i dette området, og kan statsråden garantere overfor Stortinget at losstasjonen på Hvasser skal opprettholdes, og at det vil bli gitt tilstrekkelige budsjettmidler for å gjennomføre nødvendige utbedringer på losstasjonen, og når vil statsråden sikre at det vil være lager for lenser på den aktuelle losstasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Over tid har det vært spekulert i nedleggelse av losstasjonen på Hvasser. Under et besøk til Horten denne uken gav statsråden inntrykk av at det ikke var aktuelt å legge ned losstasjonen på Hvasser.

Da "Godafoss" gikk på grunn ved Hvaler tok det fire til seks timer før det var oljelenser rundt skipet. I dette farvannet er det stor risiko for ulykker og grunnstøtninger og skadevirkningene av oljeutslipp kan få svært store konsekvenser for hele kysten i Østfold, Vestfold, Telemark og Agderfylkene. Det er ikke akseptabelt at det tar mer enn fire timer før det er mulig å legge ut oljelenser.

Etter ulykken med "Full City" ble det klart at beredskapen hadde vesentlig forbedringspotensiale. Også da ble lenser i områdene rundt skipet lagt ut sent. I den forbindelse ble det signalisert fokus på økt beredskap.

Svar:

Jeg oppfatter spørsmålet som todelt: 1) responstid og 2) losstasjonen på Hvasser.

1. Responstid

Jeg er opptatt av at vi har en statlig beredskap mot akutt forurensning som effektivt forhindrer eller begrenser miljøskader etter uønskede hendelser. Tilgang til nødvendig utstyr er en av flere viktige forutsetninger for en vellykket aksjon mot akutt forurensning. Regjeringa har de siste årene økt bevilgningene kraftig og har gjennomført en rekke tiltak både for å redusere risikoen for ulykker langs kysten og styrke beredskapen. Blant annet er materiell i de statlige depotene skiftet ut og oppgradert, og Kystvaktas nye fartøy er blitt utstyrt med oljevernustyr. I tillegg er en del oljevernustyr fornyet etter "Server"-aksjonen og "Full City"-aksjonen.

Dette betyr ikke at jeg anser arbeidet for å styrke beredskapen som ferdigstilt.

Beredskapen vil alltid kunne bli bedre, og det statlige beredskapsnivået må kontinuerlig vurderes ut fra utviklingen i risikobildet. Derfor setter jeg pris på alle innspill om hvordan vi kan styrke beredskapen mot akutt forurensning.

Under "Godafoss"-aksjonen fikk de Interkommunale utvalgene mot akutt forurensning (IUA) lenser ut i løpet av 4,5 timer. Dette er å betegne som god innsats gitt mørket og de vanskelige isforholdene. Helhetsbildet i forhold til responstid og eventuelt skadeomfang som følge av grunnstøtingen vil først fremkomme når aksjonen er avsluttet og miljøkonsekvensene kartlagt og evaluert.

Ved akutte ulykker hvor det slippes ut olje er det alltid sterkt fokus på hvor raskt lenser legges ut. Om dette tar 2 - 4 eller 6 timer får forståelig nok mye oppmerksomhet. Slik beredskapen er bygd opp i Norge er det ofte lokale styrker fra IUAene som rykker ut og legger ut lensene. Disse består av folk som til daglig er ansatt i brannvesen, havnevesen, kommunens tekniske etat og lignende. De skal rykke ut, hente utstyr på lager, få dette ut til havarist og legge lenser ut med moringer med mer. Kystvaktskip med oljevernustyr om bord kan være framme ved havaristen på relativt kort tid avhengig av hvor de befinner seg når hendelsen inntreffer.

Det vil verken være ønskelig eller mulig å ha en stående beredskapsstyrke og depoter på hvert nes og i hver fjord langs hele norskekysten. Kystverket gjør en grundig vurdering av lokaliseringen av de statlige depotene basert på risikoen for ulykker, miljøårsaker, dekningsområde og hvor de effektivt kan nå størst mulig område.

Det er viktig å understreke at lenser og rask respons ikke løser alle problemer som oppstår ved et oljeutslipp. Lette lenser som raskt fraktes ut til båten vil ha begrenset effekt. Lenser må ofte festes til havbunnen med jevne mellomrom for å holde dem på plass. Moringene som ble brukt ved "Godafoss" veide om lag et tonn pr. stk. De må på plass for å holde lensa stabil, samtidig må lensa være stor nok til å tåle en viss bølgehøyde og strøm. Mange av de mindre lensene som framstilles som raske responslenser tilfredsstillende ikke disse behovene. En må også ha på plass oljeopptaksutstyr for å hindre at olje kommer ut av lense-systemet.

Et annet viktig poeng er at i de fleste tilfeller hvor et fartøy går på grunn, og grunnstøtingen medfører

hull i skrog og tanker, vil oljen strømme ut raskt fra fartøyet. Ved framtidige hendelser må vi dessverre regne med at olje raskt kan strømme ut av en havarist, at værforholdene kan hindre at lenser kan brukes eller at helse- og sikkerhetshensyn vil gjøre det vanskelig å operere ute ved ulykkesstedet.

Det vises til at lenser ble lagt ut sent ved ”Full City”-forliset. Jeg vil minne om at det under forliset var grov sjø og hensynet til personellens fare for liv og helse var avgjørende for når lensene ble lagt ut.

Jeg vil understreke at andre faktorer enn utstyr også har stor betydning for resultatet av aksjoner mot akutt forurensing. Evalueringene av aksjonene etter grunnstøtingen av ”Server” og ”Full City” og erfaringene fra ”Deepwater Horizon”-ulykken i Mexicogulfen viser blant annet betydningen av god aksjonsledelse og opplæring og samordning av aktørene.

I 2011 har regjeringa økt bevilgningen til oljevernberedskap med 25 mill. kroner, som blant annet skal gå til å styrke Kystverkets rådgivningskapasitet overfor de interkommunale utvalgene mot akutt forurensning og styrking av kurs- og øvelsesaktiviteten. De interkommunale utvalgenes innsats er viktig under statlige aksjoner, og en tettere kontakt og oppfølging vil styrke samspillet mellom aktørene under en statlig aksjon. Det arbeides med etablering av et nasjonalt beredskapskonsept og innføring av et enhetlig ledelsessystem for å styrke samordningen av all statlig beredskap.

Jeg er opptatt av at vi følger opp erfaringene fra ulykker og påfølgende oljevernaksjoner, både for å styrke det forebyggende arbeidet og for å være godt forberedt på ulykker. I forbindelse med grunnstøtingen av ”Full City” i 2009 presenterte regjeringen flere tiltak som skulle bedre den generelle oljevernberedskapen og sjøsikkerheten. Disse tiltakene er tatt tak i. Vår viktigste oppgave er å arbeide for å forhindre at ulykker skjer.

”Godafoss”-aksjonen vil gi oss ytterligere erfaringer. Når den statlige oljevernaksjonen avsluttes skal Kystverket på vanlig måte foreta en evaluering av hendelsen.

I gjennomgang og evaluering av aksjonen vil responstid naturlig være et tema. Det vil også foretas en vurdering av bakgrunnen for hendelsen og eventuelle tiltak som kan bidra til ytterligere å redusere sannsynligheten for tilsvarende ulykker.

I tillegg gjennomfører Kystverket nå en ny miljørisiko- og beredskapsanalyse. Analysen vil være et viktig beslutningsgrunnlag for regjeringen for å vurdere den videre utvikling av statlig oljevernberedskap, både i forhold til materiellbehov, depotstruktur, organisering og dimensjonering av beredskapen.

2. Losstasjonen på Hvasser

Jeg gjør oppmerksom på at det pågår et arbeid i Kystverket med gjennomgang av det geografiske virkeområde for lostjenesten. Denne gjennomgangen vil ta for seg alle områder langs kysten, også Vestfold, og er en del av oppfølgingen av loseffektiviseringsprosjektet som er nærmere omtalt i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2011. Basert på dette arbeidet vil regjeringen vurdere det geografiske virkeområde for lostjenesten.

Når det gjelder spørsmål om investeringer og vedlikehold av losstasjonen på Hvasser, må Kystverket på vanlig måte prioritere dette innenfor etatens bevilgninger til lostjenesten. Lostjenesten er selvfinansierende. Dette innebærer at alle kostnadene til lostjenesten i sin helhet betales av brukerne gjennom losavgifter. Omfanget av vedlikeholdsarbeidet må derfor også vurderes opp mot hensynet til de kostnadene brukerne pålegges i form av losavgifter. Inndekningen av det akkumulerte underskuddet gjør det mer krevende å prioritere eksempelvis vedlikeholdsarbeid i denne perioden.

Som redegjort i Prop. 1 S (2009-2010) for Fiskeri- og kystdepartementet hadde lostjenesten pr. 31. desember 2009 et akkumulert underskudd på 29,1 mill. kroner, som skal dekkes inn over de tre kommende budsjettår, dvs. innen utgangen av 2012. I denne perioden vil det være mer krevende å finne dekning for ønskede prioriteringer knyttet til eksempelvis vedlikehold.

Når det gjelder lokalisering av lenser er tilgangen til nødvendig utstyr en av flere viktige forutsetninger for en vellykket aksjon mot akutt forurensing. Kystverkets oppdaterte miljørisiko- og beredskapsanalyse vil gi en helhetlig gjennomgang og vurdering av både materiell og depotstruktur. Det er viktig at enkeltstående forslag ses i sammenheng med den samlede beredskapen og øvrige tilgjengelige ressurser.

SPØRSMÅL NR. 1159**Innlevert 31. mars 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 8. april 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Mener statsråden at en offentlig myndighet bør kunne avskjære konkrete bevis som ikke er dokumentert ulovlig fremskaffet, og hvilken rolle mener statsråden prinsipper om kontradiksjon og fri bevisfremleggelse spiller i denne typen saker?»

BEGRUNNELSE:

Kontradiksjon er et grunnleggende prinsipp i norsk rett og en skal i all hovedsak la en person som det rettes anklager mot få nødvendig anledning til å forsvare seg. I forbindelse med en skjenkekontroll på en pub i Stavern ble det, i følge kontrollørene, avdekket brudd på skjenkebestemmelsene. Eieren er uenig med skjenkekontrollens rapport og mener å ha dokumentasjon for at konklusjonene er feil. Beviset er i form av videoopptak fra puben.

Pubeieren har tydelig opplyst ved oppslag at det er videoovervåking på pubområdet. Politiet har i forbindelse med flere straffesaker benyttet seg av opptak fra puben som bevismateriale.

Datatilsynet har fått informasjon om overvåkingen, men det foreligger ingen godkjenningsordning for slik overvåking. Det legges til grunn at den som står for denne forholder seg til regelverket.

Etter kontrollen har Larvik kommune nektet å la pubeieren legge frem videoopptak som bevis mot skjenkekontrollørenes kontrollrapport. Bakgrunnen er at

"Det er et prinsipielt spørsmål om man skal godta bruken av antatt ulovlig fremskaffet videobevis for å kunne motbevise de observasjonene som kontrollørene har gjort."

Her legges det til grunn at en ikke vet om videobeviset er ulovlig fremskaffet eller ikke. Tvilen om lovligheten utgjør angivelig tilstrekkelig grunnlag for å hindre fremleggelsen av beviset. Etter min oppfatning er dette i strid med normal rettsoppfatning og resultatet er at beslutningen om stengning i to uker (påskan hvor omsetningen på denne tiden av året er meget høy) får virkning før klagen er realitetsbehandlet.

Sanksjonen slår med andre ord ekstremt sterkt ut for den næringsdrivende som hindres i å fremlegge bevis for sin uskyld. Dette er en handlemåte som fremstår som svært urimelig i forhold til den næringsdrivendes rettssikkerhet.

Svar:

Bakgrunnen for spørsmålet er en konkret sak som fortsatt er til behandling i forvaltningen. Jeg kjenner ikke saken annet enn gjennom den beskrivelsen som følger av spørsmålet med begrunnelse. Det vil ikke være riktig av meg å ta konkret stilling til noen av spørsmålene som denne saken reiser, slik at jeg må nøye meg med å skissere enkelte generelle utgangspunkter.

Forvaltningen har plikt til å sørge for at saker som den har til behandling, er forsvarlig utredet. Sakens parter har anledning til å uttale seg i saken. Utgangspunktet er at partene fritt kan legge frem for forvaltningsorganet bevis som de mener kan bidra til å opplyse saken, og at forvaltningen må vurdere beviset. Disse utgangspunktene må likevel ses i sammenheng med lovverket ellers.

Personopplysningsloven har særlige regler om fjernsynsovervåking. Det fremgår av § 37 at både lovens alminnelige regler og enkelte spesielle regler må være oppfylt for at overvåking med lagring av bildeopptak skal være lovlig. Videre er det i personopplysningsloven § 39 ytterligere begrensninger for så vidt gjelder utlevering av materiale fra en lovlig overvåking. Med mindre det foreligger samtykke fra de avbildede eller særskilt lovhjemmel, kan den som har foretatt overvåking, som utgangspunkt ikke levere ut materialet til andre enn politiet.

Jeg tilføyer for ordens skyld at jeg ikke har tatt stilling til hvilken situasjon som foreligger i saken som det er vist til. Videre vil jeg for ordens skyld informere om at kommunale enkeltvedtak etter alko-holoven § 1-8 og kap. 3, 4 og 7 kan påklages til fylkesmannen, som kan prøve om vedtaket er innholdsmessig lovlig, er truffet av rette organ og om det er blitt til på en lovlig måte.

SPØRSMÅL NR. 1160**Innlevert 31. mars 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 8. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Veinormalen forhindrer bygging av nye veier med fysisk midtrekkverk. Begrunnelsen er at trafikkmengden er for lav. Det vil derfor være nyttig å se på hvordan den faktiske trafikkmengden er i 2010 på nye veistreknings (Europaveier, riksveier og tidligere øvrige riksveier)tatt i bruk i perioden 2000-2010 i forhold til mengde anslått i byggeprosjekt og hvilke ekstra trafikksikringstiltak dagens trafikkmengde vill utløst om veien ble bygget i 2011.

Kan statsråden legge frem en slik oversikt?»

Svar:

Vegnormalene er en serie håndbøker om utforming og dimensjonering av offentlige veier, og brukes når det bygges nye veier eller gjøres omfattende ombygging av eksisterende veier. I perioden 2000-2010 har vegnormalene blitt endret flere ganger, og kravene til kvalitet i vegutbyggingen har økt for hver endring. For eksempel inngikk ikke midtrekkverk på to/tre-felts veg i vegnormalene fra 1993, som var i bruk fram til 2002. I vegnormalene fra 2002 var midtrekkverk på denne typen av veg nevnt som en prøveordning som skulle godkjennes av Vegdirektoratet i hvert enkelt tilfelle. Midtrekkverk på to/tre felts veg kom imidlertid inn i de nye vegnormalene fra 2008. I

henhold til disse vegnormalene kan midtrekkverk brukes på to/tre-feltsveger med årsdøgntrafikk 8 000 – 12 000 kjøretøyer/døgn. Som jeg tidligere har meddelt representanten Sortevik har jeg gitt Statens vegvesen i oppdrag å vurdere kravet om minste trafikkmengde på 8 000 kjøretøyer/døgn for midtrekkverk på nytt.

Det viser at vegnormalene stadig endres i takt med ny kunnskap og nye samfunns- krav til vegtransportssystemet. Det er de vegnormaler som er gjeldende ved tidspunktet for planlegging og utbygging av vegen som må brukes som utgangspunkt for dimensjoneringen. Det samme gjelder de trafikprognoser som er utgangspunkt for dimensjoneringen, som tar utgangspunkt i den beregnede årsdøgntrafikken 20 år etter vegåpning. Etterprøvinger av et utvalg av vegprosjekt som Statens vegvesen har gjort viser at prognosene i noen tilfeller overensstemmer godt med den reelle trafikktviklingen, mens det i andre tilfeller er avvik mellom prognoser og faktisk trafikktvikling.

På bakgrunn av dette mener jeg derfor at det ikke er hensiktsmessig å se på hvordan en veg skulle ha blitt bygget ut, dersom vegnormalene eller trafikprognosene hadde vært annerledes.

SPØRSMÅL NR. 1161**Innlevert 31. mars 2011 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 7. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre farleden i Ytre Hvaler nasjonalpark?»

BEGRUNNELSE:

Nasjonalparkstyret har anmodet Kystverket om å sikre skipstrafikken gjennom Ytre Hvaler nasjonalpark bl.a. ved å beholde losplikten ut til Vidgrunnen eller Trestenene. Styret har også bedt om ber også Kystverket om å gå gjennom ledene innenfor nasjonalparken og iverksette tiltak som hindrer skip å velge de trange ledene i området mellom Kosterøyene-Heia-Torbjørnskjær.

Det er mange som er bekymret for de uhell og nestenulykker som i løpet av kort tid har vært i eller like utenfor nasjonalparken.

Nasjonalpark styret har uttalt:

”Kystverket må iverksette tiltak som minsker faren for alvorlige uhell og skader.”

Sjøområdene i Ytre Hvaler nasjonalpark har naturkvaliteter av nasjonal verdi. Dette er knyttet til stor variasjon i dyp, bunntopografi, naturtyper. Spesielt nevnes korallrevne rundt Søsterøyene og nord for Tisler.

Det har vært flere nestenulykker i området. Las-

teskipet Cometa var på vei til Fredrikstad opp Løperen da det grunnstøtte på Fugleskjær i nasjonalparken 10. november 2010. Skipet hadde 130 kubikkmeter tungolje og 40 kubikkmeter marin diesel ombord. Grunnstøtingen medførte ikke oljeutslipp.

Løperen er en sterkt trafikkert del av nasjonalparken og samtidig en trang og vanskelig farled.

Andre skip har vært svært nær grunnstøting da de har valgt å følge leder inntegnet i sjøkartet i Kuskjærrenna og i området mellom Heia og Koster på vei inn mot Halden. Dette er vanskelig farvann med mange grunner og skjær og trange renner. Dette er samtidig et viktig naturområde med variert undervannstopografi, rikt marinbiologisk mangfold med bl.a. rike tarreskoger og et viktig område for sjøfugl store deler av året.

”Godafoss” gikk på grunn i nasjonalparken 17-18 februar i år, like nord for Kverniskjær og øst for Fugleskjær der ”Cometa” grunnstøtte noen måneder tidligere. ”Godafoss”-grunnstøtingen medførte et alvorlig utslipp og påslag langs kysten ned mot Sørlandet. Påslaget av olje på land i Østfold var minimalt.

Nasjonalparkstyret anmoder Kystverket om å sikre skipstrafikken gjennom Ytre Hvaler nasjonalpark bl.a. ved å beholde losplikten ut til Vidgrunnen eller Trestenene. Styret ber også Kystverket om å gå gjennom ledene innenfor nasjonalparken og iverksette tiltak som hindrer skip å velge de trange ledene i området mellom Kosterøyene-Heia-Torbjørnskjær.

Svar:

Jeg er opptatt av at vi skal ha en høy sikkerhet ved seilas langs kysten. Dette gjelder ikke minst i et viktig naturområde som Ytre Hvaler nasjonalpark.

Videre er det viktig at vi har en statlig beredskap mot akutt forurensing som effektivt forhindrer eller begrenser miljøskader etter ulykker og hendelser. Regjeringa har de siste årene økt bevilgningene kraftig og gjennomført en rekke tiltak både for å redusere risikoen for ulykker langs kysten og styrke beredskapen. Dette betyr ikke at jeg anser arbeidet for å styrke beredskapen som ferdigstilt. Beredskapen vil alltid

kunne bli bedre, og det statlige beredskapsnivået må kontinuerlig vurderes ut fra utviklingen i risikobildet.

Kystverket er nå i ferd med å oppdatere sin miljørisiko- og beredskapsanalyse, som skal slutføres før sommeren. Analysene vil være et viktig beslutningsgrunnlag for regjeringen for å vurdere den videre utvikling av den statlige oljevernberedskapen.

I etterkant av oljevernaksjonen knyttet til ”Godafoss”- grunnstøtingen vil Kystverket på vanlig måte foreta en intern evaluering av hendelsen. I gjennomgangen og evalueringen av aksjonen vil responstid være et naturlig tema. Det vil også foretas en vurdering av bakgrunnen for hendelsen og eventuelle tiltak som kan bidra til ytterligere å redusere sannsynligheten for tilsvarende ulykker. Resultatet av undersøkelsene til Statens Havarikommisjon for Transport vil være et viktig grunnlag for en slik vurdering.

Jeg gjør også oppmerksom på at det pågår et arbeid i Kystverket med gjennomgang av det geografiske virkeområde for lostjenesten. Denne gjennomgangen vil ta for seg alle områder langs kysten, også Østfold, og er en del av oppfølgingen av loseffektiviseringsprosjektet som er nærmere omtalt i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2011. Målsetningen med loseffektiviseringsprosjektet har vært å tilpasse lospliktreglene til dagens sjøtrafikkbilde og utviklingen innen øvrige navigasjonshjelpemidler (som elektroniske sjøkart og trafikksentraltjenester). I det videre arbeidet med det geografiske virkeområdet vil Kystverket vurdere om det bør foreslås endringer i eksisterende lospliktfrie seilingskorridorer, eventuelt om det bør innføres nye korridorer, som vil gå frem til bordingsfelt for los.

Basert på Kystverkets gjennomgang vil vi vurdere det geografiske virkeområde for lostjenesten. Jeg vil understreke at dette arbeidet ikke skal resultere i at sjøsikkerheten blir svekket. Dersom vi skal gå inn for endringer, må dette være basert på at losplikten kan tilpasses dagens trafikkbilde og utvikling innen navigasjonshjelpemidler på en bedre måte enn hva situasjonen er i dag.

SPØRSMÅL NR. 1162**Innlevert 31. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 12. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Nok en gang må jeg henvende meg til statsråden fordi en ME-pasient ikke får hjelp til nødvendig næring hjemme. I tidligere spørsmål har det dreid seg om nedlegging av nesesonde, i dette tilfellet er det intravenøs væske rekvirert av lege. Pasienten er syk og bor hjemme, hvor det er ønsket at hun får behandlingen. Hjemmesykepleien stiller opp, og lege som tar medisinsk ansvar er på plass. Men Bestillerkontoret sier nei, de mener det er faglig uforsvarlig.

Hva kan statstråden gjøre for å løse dette?»

Svar:

Representanten Dāvøy tar her opp en problemstilling knyttet til en konkret behandlingssituasjon innenfor kommunehelsetjenesten, og jeg må be om forståelse for at jeg som helse- og omsorgsminister ikke kan gripe inn i en slik sak.

På generelt grunnlag ønsker jeg å fremheve behovet for at behandlings- og omsorgstilbudet til ME-pasienter tilrettelegges på en god og forsvarlig måte. Pasienter med ME er en svært sammensatt gruppe, og det er store forskjeller i funksjonsnivå. Derfor er det et stort behov for individuelle løsninger og tilpasninger, og en god samhandling mellom tjenestenivåene. Det er viktig for meg å understreke at alle, også pasienter med ME, skal møtes med respekt og i størst mulig grad kunne medvirke ved valg av behandlingsmetoder som har direkte konsekvenser for den enkeltes livssituasjon. Dette gjelder både i spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten, og det gjelder denne pasientgruppen på lik linje med andre pasient-

grupper. I statsbudsjettet for 2010 og 2011 fremgår det da også at pasienter med CFS/ME har behov for behandling og oppfølging der de bor, og at regjeringen vil legge særlig vekt på å utvikle gode pleie- og omsorgstjenester i kommunene.

Jeg vil imidlertid understreke betydningen av å finne gode lokale løsninger, basert på faglig forsvarlighet og samarbeid mellom fastlege, hjemmetjenesten og spesialisthelsetjenesten der det er nødvendig. Oppfølgingen må vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle ut fra hva som er mest hensiktsmessig og praktisk gjennomførbart.

Helsetilsynet i fylket kan som tilsynsmyndighet gripe inn dersom kommunen ikke yter pasienten forsvarlig og nødvendig helsehjelp. Det er videre etablert ordninger som kan bistå pasienten ved en eventuell klage på helsetjenestene. Pasient- og brukerombudet kan bistå med utformingen av en klage til Helsetilsynet i fylket.

Jeg kan videre opplyse at Nasjonalt kunnskaps-senter for helsetjenesten har fått i oppdrag å foreta en kunnskapsoppsummering om diagnostisering, rehabilitering, pleie og omsorg av pasienter som er rammet av CFS/ME. Denne skal foreligge i mai/juni. Helse- og omsorgsdepartementet vil, på bakgrunn av kunnskapsoppsummeringen, foreta en vurdering og gi en anbefaling til Helse- og omsorgsdepartementet. Jeg vil etter dette vurdere å be om at det utarbeides faglige retningslinjer, en veileder eller andre faglige råd om oppfølging av pasienter med CFS/ME i helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1163**Innlevert 1. april 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 11. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Dagens grunnrentebeskatning har et fritak for kraftverk under 5 MW. Ved produksjon over dette nivå slår beskatningen inn fra 1 kw. Derved fungerer den som en barriere for å utnytte vannressursene optimalt, fordi en liten økning i produksjonen kan utløse en betydelig skattebelastning.

Vil regjeringen innføre et bunnfradrag for grunnrentebeskatningen for kraftverk?»

BEGRUNNELSE:

I "Blåfallnytt" mars 2011 fremkommer det eksempel om Støldalselva kraftverk i Hardanger. Kraftverkets produksjon i dag er tilstrekkelig liten til at

den ikke omfattes av grunnrentebeskatningen. Men ifølge eier kan årlig produksjon økes med 5 GWH uten ytterligere naturinngrep. Inntektene vil øke med ca 1,5 mill kroner, men økt produksjon vil trigge grunnrentebeskatning på hele produksjonen, både eksisterende og ny, tilsvarende 2,5 millioner kroner. Økt kraftproduksjon vil dermed generer ett tap på 1 mill. kroner for eier pga skattereglene.

Svar:

Finansministeren har fått videresendt ovennevnte spørsmål fra Olje- og energiministeren som ansvarlig statsråd for grunnrenteskatt på kraftverk.

Produksjon av vannkraft gir potensielt en særskilt høy avkastning (grunnrente). Dette skyldes at produksjon av vannkraft er basert på utnytting av en knapp naturressurs. Det beregnes 30 pst. skatt til staten på grunnrenten i vannkraftanlegg. I tillegg blir kraftvirksomheten skattlagt etter skattelovens alminnelige regler, tilsvarende andre næringsdrivende.

En riktig utformet skatt på grunnrente vil ikke påvirke kraftforetakenes investerings-beslutninger. Det innebærer at dersom prosjektet er lønnsomt før skatt, vil det også være lønnsomt etter skatt. Dette tilsier at en i størst mulig grad bør beskatte grunnrente før en å benytter andre vridende skatter. Grunnrenteskatten på kraftanlegg er i utgangspunktet en slik nøytral skatt som ikke påvirker investeringsbeslutningene.

I grunnrenteskattesystemet for kraftverk er det imidlertid en nedre grense på 5 500 kVA (kilo volt ampere) for betaling av grunnrenteskatt. Kraftverk under denne grensen betaler ikke grunnrenteskatt,

men kraftverk over grensen betaler grunnrenteskatt for hele sin produksjon.

Det er riktig at den nedre grensen i grunnrenteskatten for kraftanlegg i noen grensetilfeller gir incentiver til å tilpasse ytelsen for å unngå grunnrenteskatt, ved at det bygges mindre verk enn det som er samfunnsøkonomisk optimalt. En slik tilpasning kan skje ved at et verk installerer en generator med merkeytelse like under grensen i stedet for en generator med ytelse noe over grensen, eller at det bygges to verk som hver er under grensen i stedet for ett som er over grensen.

Forslaget om å innføre et bunnfradrag for nye kraftverk i stedet for den nedre grensen er vurdert i Revidert nasjonalbudsjett 2008. Et bunnfradrag vil ikke fjerne incentiver til skattemessige tilpasninger. Selskapene vil for eksempel ha incentiver til oppdeling av nye utbygginger for å oppnå flere bunnfradrag. Kraftselskapene vil også få incentiver til å bygge om eller utvide eksisterende kraftverk på en slik måte at de defineres som nye kraftverk med rett til bunnfradrag. Dersom det bare innføres et bunnfradrag for kraftverk under en viss størrelse, vil det også føre til tilpasninger til denne grensen for å oppnå bunnfradrag. For å unngå skattemessig motivert dimensjonering av kraftverkene må den nedre grensen i grunnrenteskatten fjernes. Dette kunne ført til at småkraftverk som i dag ikke er omfattet av grunnrenteskatten, blir grunnrenteskattepliktige.

Regjeringen har ikke planer om å endre den eksisterende grensen på 5 500 kVA eller å innføre bunnfradrag.

SPØRSMÅL NR. 1164

Innlevert 1. april 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 11. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Alle har rett til videregående utdanning. Dette gjelder tydeligvis ikke for en 26-åring som på grunn av sykdom ikke kan benytte sin tidligere fagutdanning. Han får ingen mulighet til omskolering, men beskjed om at han kan ta ufaglært arbeid innenfor salg. Mange får tilbud om skolegang med støtte fra NAV.

Mener Statsråden det er riktig at NAV nekter støtte til en som på grunn av sykdom ikke kan bruke sin fagutdanning, noe som fører til at han ikke får

samme mulighet som en ufaglært til et skoleringsstilbud?»

BEGRUNNELSE:

Slik jeg ser det er en ufaglært 26-åring, eller en som ikke har fullført videregående opplæring ikke i en vanskeligere situasjon enn en som har fullført sin yrkesutdanning, men som følge av sykdom ikke kan få jobb som er relatert til utdanningen.

Det stilles stadig krav til fagutdanning innenfor flere yrke også innenfor service og handelssektoren.

Ufaglærte har problemer med å finne et yrke de kan leve av, og telefonselgerjobber kan ikke sees på som et alternativ man skal leve av resten av livet. En som på grunn av sykdom mister sin mulighet til å jobbe med det faget han er utdannet til vil i mange tilfeller ha behov for omskolering.

I følge opptakskontoret for videregående opplæring vil man i praksis ikke kunne få mulighet til å ta to fagutdannelser. Årsaken til dette ligger i at det ikke er nok studieplasser og at de som er rettighetslever blir prioritert først. Har man først et fagbrev vil man havne bakerst i køen. Den eneste muligheten for disse har da vært å få hjelp fra NAV til en mer arbeidsrettet fagutdanning. Dette innebærer at man er lærling i en bedrift fire dager i uka og går en dag på skole.

Når lokale bedrifter er villige til å ta inn slike lærlinger dersom de får økonomisk støtte fra NAV mener jeg at NAV bør sørge for at den sykemeldte få en ny mulighet til å starte ny utdanning allerede i sykemeldingsperioden.

Det kan virke som om endringene i 2010 har ført til at de som er sykemeldte og er i ferd med å miste jobben på grunn av sykdom ikke lenger får samme mulighet til omskolering som tidligere.

Intensjonen med endringene i 2010 var vel nettopp at NAV skulle hjelpe og støtte sykmeldte for å komme ut i varig arbeid, og ikke bare få dem ut av statistikken for en liten stund som telefonselgere?

Samfunnsøkonomisk vil det etter min mening være riktig å støtte /omskolere en som er sykmeldt så snart som mulig slik at vedkommende raskt kan komme tilbake i en trygg livssituasjon med en utdanning som kan gi arbeid i lang tid fremover.

Når NAV Larvik, som i dette tilfelle vurderer at utdanning og arbeidserfaring ikke kan overføres til annet arbeid, og at han må begynne helt ” på nytt” pga sykdommen burde de sørge for å gi han en ny mulighet.

Ved å forlange at han skal ta en hvilken som helst annen ufaglært jobb er sjansen stor for han kan bli gjenganger hos NAV, fremfor å få han ut i varig arbeid. Alle er ikke egnet til å være selger eller butikkmedarbeider I følge loven står det at en persons evner og ønsker også skal vektlegges i vurdering om omskolering, dette ser det ut til at NAV ser helt bort ifra. Jeg stiller meg derfor undrende til statsrådets svar på mitt spørsmål Dokument nr. 15:1039 (2010-2011) og tillater meg derfor å be om en mer utførlig vurdering av hvordan statsråden ser på saken.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på skriftlig spørsmål 1039 fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun. Her gjorde jeg rede for at det som er avgjørende for om en fyller vilkårene for å få arbeidsavklaringspenger er personens mulighet til å stå i et inntektsgivende arbeid, og ikke i hvilken grad helsetilstanden er svekket. Det fremgår her at det i denne vurderingen ikke skal tas hensyn til at det arbeidet vedkommende har mulighet for å utføre har lavere status enn det vedkommende har hatt eller at lønnen er lavere, forutsatt at arbeidet lønnes iht. tariff eller sedvane. Jeg har her også gjort rede for at arbeidsrettede tiltak tildeles av Arbeids- og velferdsetaten etter en konkret vurdering av den enkelte brukers behov, og innenfor de bevilgede rammene og iht. de føringene som er gitt i forskrift og tildelingsbrev.

Før tiltak tildeles skal det altså være vurdert at dette er nødvendig og hensiktsmessig for at personen skal kunne skaffe seg eller beholde inntektsgivende arbeid. Det er dermed ingen automatikk i at en person som ikke lenger kan jobbe innen det vedkommende er utdannet som, vil få finansiert en ny utdanning av Arbeids- og velferdsetaten.

I sin begrunnelse for spørsmålet antyder representant Giltun at endringene i 2010 har ført til at de som er sykemeldte og er i ferd med å miste jobben på grunn av sykdom ikke lenger får samme mulighet til omskolering som tidligere. Formålet med omleggingen til arbeidsavklaringspenger i 2010 var å forenkle regelverket for å legge bedre til rette for at flere raske skulle kunne komme tilbake i arbeid eller i arbeidsrettet aktivitet. Med arbeidsavklaringspengene legges det til rette for at Arbeids- og velferdsetaten skal kunne bruke mer ressurser på relevant og arbeidsrettet oppfølging av hver enkelt bruker, og mindre ressurser på å avgjøre hvilken livsoppholdstiltak den enkelte kvalifiserer til.

Hensikten med omleggingen til arbeidsavklaringspenger var ikke å gi personer uten behov for omskolering rett til dette. Heller ikke før denne omleggingen var det slik at personer som av helsemessige årsaker hadde fått inntektsevnen nedsatt, uten videre hadde rett til omskolering eller utdanning. Det avgjørende var da, som nå, om det var nødvendig og hensiktsmessig med omskolering for at vedkommende skulle kunne skaffe seg eller beholde arbeid. Dersom det ble vurdert at vedkommende ville kunne skaffe seg høvelig arbeid uten tiltak, ble det da, som nå, ikke innvilget yrkesrettet atferdstraining/ omskolering.

SPØRSMÅL NR. 1165**Innlevert 1. april 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Personbiler kan få dyre skader av veier som er dårlig vedlikeholdt eller har andre alvorlige mangler. På offentlige veier kan bileiere kreve erstatning fra Statens vegvesen, men det er ikke lett å vinne frem siden "farten må tilpasses kjøreforholdene". På private veier kan bileier også saksøke veieier, men denne utfordringen løses ved å sette opp en låst bom som forhindrer alminnelig ferdsel.

Innsér statsråden at en ordning der bileiere lettere vinner frem vil ha positive trafiksikkerhetsgevinster på lang sikt?»

Svar:

Representanten Hoksrud tar i spørsmålet utgangspunkt i at dårlig vedlikeholdte veier kan føre til store skader på bilene. Etter dagens regelverk må dis-

se skadene, om ikke annet kan bevises, dekkes av bileier. For å kunne redusere antall trafikkulykker er det helt avgjørende at trafikantene tilpasser kjørefarten etter veg- og værforholdene. Normalt vil trafikantene selv kunne vurdere hvilken kjørefart som vil være forsvarlig. Skulle det oppstå uforutsette forhold er det viktig at disse varsles så raskt som mulig.

Dersom det innføres en ordning hvor trafikantene lettere vinner frem med erstatningskrav, vil det kunne føre til at noen trafikanter slakker av på aktsomhetskravet og øker kjørefarten. Jeg kan ikke se at en slik ordning vil kunne gi noen trafiksikkerhetsgevinst på kort eller lang sikt. Jeg mener vi heller må opprettholde den økte satsingen på vedlikehold slik regjeringen nå gjør, og beholde dagens erstatningspraksis.

SPØRSMÅL NR. 1166**Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 13. april 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil justisministeren gripe inn og sette en stopper for ulovlig overvåking av eksiliranere i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det har tidligere vært kjent at mange eksiliranere som arbeider for et fritt og demokratisk Iran har vært overvåket i Norge. Dette kom på nytt for dagen sist uke da NRK avslørte at en iransk asylsøker fikk tilbud om kontanter, advokathjelp og bistand med asylsøknaden i motytelse mot å spionere på iranske opposisjonelle i Norge. Ifølge NRKs oppslag var det ingen tvil om at det var den iranske ambassaden i Norge som stod bak.

En avhoppet iransk diplomat var ifølge NRK spesielt interessant å overvåke. Den samme diplomaten bekreftet overfor NRK at Iran i Norge driver omfattende spionasje mot den iranske opposisjonen.

Denne type overvåking må etter det jeg kan se

klart være i strid med norsk lov og denne type aktivitet fra iranske diplomater i Norge kan ikke være forenlig med de oppgaver de har i vårt land.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at politiloven § 17b fastsetter at Politiets sikkerhetstjeneste (PST) skal forebygge og etterforske ulovlig etterretningsvirksomhet. Ulovlig etterretningsvirksomhet omfatter også flyktningsespionasje, som er det temaet spørsmålet omhandler. Flyktningsespionasje er fremmed etterretningsvirksomhet rettet mot utlendinger i Norge.

Det framgår av Politiets sikkerhetstjenestes åpne trusselvurdering for 2011, at

...enkelte stater som er kjent for å begrense sine borgeres demokratiske rettigheter, overvåker personer bosatt i Norge for å få informasjon om eksilmiljøer og regimiefiendtlig aktivitet. Dette gjør de blant annet ved å infiltrere flyktning- og eksilmiljøer og å overvåke grupper og enkeltpersoner via Internett og mobiltele-

fon. Slik overvåkning følges i mange tilfeller av trusler eller sanksjoner mot personen det gjelder eller familien i opprinnelseslandet.”

I den grad PST og det øvrige politi avdekker slik ulovlig virksomhet vil man måtte forholde seg til Wien-konvensjonens regler for diplomaters samkvem og virke. Når diplomater utøver en virksomhet som er ulovlig kan de bli erklært uønsket i landet.

Utlendinger som har begått straffbare handlinger, og som ikke har diplomatisk immunitet i henhold til Wien-konvensjonen, kan utvises med hjemmel i utlendingsloven. Disse sakene håndteres på vanlig måte av påtalemyndigheten og utlendingsforvaltningen.

SPØRSMÅL NR. 1167

Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 14. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I flere år har Beiarn snøscooterklubb arrangert turer for bevegelseshemmede personer og pensjonister som ikke kommer seg ut i naturen ved egen hjelp. Etter at regelverket ble forandret, er det kun ideelle organisasjoner som kan gjennomføre slike turer, noe som har ført til at det er blitt helt slutt på disse turene.

Vil statsråden ta initiativ til at også snøscooterklubber kan gjennomføre slike turer for bevegelseshemmede og pensjonister?»

BEGRUNNELSE:

Beiarn Snøscooterklubb har gjennom mange år gjennomført snøscooterturer for bevegelseshemmede personer og pensjonister som de tok med på scooterturer på gamle trakter for dem, mange av dem hadde ikke kommet seg ut i naturen på 10-15 år og var svært rørt og takknemlig for å få komme tilbake på den lia og det fjellet de før kunne ferdes fritt da helsa var god.

Opplegget til Beiarn Snøscooterklubb startet med planlegging: Først sendte de ut invitasjoner til den årlige turen til pensjonistforeninger, helsesportslag og privatpersoner. Deretter startet arbeidet med å skaffe nok scooterkjørere, helst dem med lukket eller skjermet sluffe.

Turen startet med at passasjerene ble hentet i buss eller personbiler og kjørt til startstedet. Der sto den videre skyss klar og turen kunne starte, det ble kjørt små etapper med mange stopp før de kom fram til et leirområde der klubben hadde slått opp et eller begge av deres 16 mannstelt som var oppvarmet, slik at folket fikk komme inn å varme seg og sitte på benkene i teltene. klubben hadde med kaffe på containere fra forsvarret og en annen container med varme pølser, i

t tillegg hadde de frukt med seg av mange slag som ble utdelt. Dette skapte god stemning, og pensjonistene storkoste seg i et par timer i eller ved leiren. Noen fikk se familiehytta igjen som de ikke hadde vært på, på mange år og de var rørt til tårer.

Når tid for returen kom, skulle den foregå slik at de tok det like rolig på tilbake turen, stoppet på fine utsiktsplasser og koset seg alle sammen. Så kom de tilbake til veien der bussen ventet og turen gikk deretter til Beiarn Turistsenter, der alle fikk servert middag på klubbens regning, det måtte også være et lite loddsalg for det liker pensjonister godt og loddsalget gikk livlig, og praten gikk like livlig rundt borene. Som oftest var det med scooterkjøerne og passasjerene ca 50 stk som deltok på disse turene som i dag er et savn fra pensjonistene og bevegelseshemmede personer, og de kan ikke forstå at klubben ikke lenger kan drive slik kjøring lengre.

Etter et par timer på Turistsentret ble alle hjemkjørt enten med buss eller bil, og hele dagen hadde gått med til turen, som pensjonistene satte så stor pris på at de sa de allerede så fram til neste tur nest år.

Beiarn Røde kors hjelpekorps regnes som en ideell organisasjon og kan i dag stå som arrangør for slike turer, men så har ikke skjedd og klubben håper at Beiarn Snøscooterklubb igjen skal få lov å fortsette med disse turene.

Svar:

I 2009 gjennomførte Regjeringen enkelte endringer i forskrift 15. mai 1988 nr. 356 for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag, såkalt Nasjonal forskrift. Endringene utvidet adgangen til motorferdsel i utmark. Blant annet ble det utvidet adgang til bruk av motorkjøretøy ved transport av ma-

teriell og utstyr til utmarksnæring og for kommunalt organiserte akuttiltak for å redusere påkjørselsrisiko for hjortevilt ved vei eller jernbane. Videre ble det åpnet for at kommunestyrene kan gi tillatelse til gruppeturer med snøscooter for beboere på helse- og omsorgsinstitusjoner, medlemmer av pensjonistforeninger og forflytningshemmede.

Gjennom sistnevnte endring ble det dermed adgang for kommunene til å gi tillatelse til persontransport i rekreasjonsøyemed – for disse spesielle persongruppene. Dette var helt nytt, idet regelverket hittil ikke hadde gitt hjemmel for kommunene til å gi tillatelser til turkjøring. I henhold til dispensasjons hjemmelen i Nasjonal forskrift § 6 kunne kommunestyret i unntakstilfelle gi tillatelse til kjøring i utmark dersom søker kunne vise til et særlig behov for dette, men hjemmelen gjaldt ikke – og gjelder fortsatt ikke – for turkjøring.

Regjeringen var imidlertid kjent med at det i praksis likevel var en del kommuner som ga dispensasjon til slike gruppeturer.

Regjeringen ønsket å gjøre det mulig å arrangere turer for persongrupper med spesielle behov for dette, og forskriften ble derfor endret som nevnt i 2009.

Det er viktig at dette tilbudet skal være styrt ut fra behovet til brukerne, og ikke ut fra for eksempel kommersielle ønsker hos turoperatører m.v. Adgangen til å arrangere slike turer er derfor begrenset til helse- og omsorgsinstitusjoner eller ideelle organisasjoner som har som hovedmål å hjelpe andre mennesker, for eksempel Røde Kors, Rotary og lignende. Jeg mener at det også vil være i samsvar med regelverket om turen arrangeres av organisasjoner bestående av målgruppene for bestemmelsen – for eksempel pensjonistforeninger.

Regelverket er ikke til hinder for at en institusjon eller organisasjon som har søkt kommunen og fått tillatelse til å arrangere en tur, leier inn for eksempel den lokale snøscooterklubben for å hjelpe med gjennomføringen av turen.

SPØRSMÅL NR. 1168

Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 13. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Fra 2011 er det angivelig en endring i reglene for skattetrekket for sjømannsfradraget som innebærer at man ikke har anledning til å regne inn hele fradraget ved det månedlige skattetrekket. Et fullt utnyttet sjømannsfradrag på 80 000 kroner, eller 6 667 kroner per måned kan bare regnes inn med månedlig fradrag på 4 200 kroner.

Hva er bakgrunnen for denne endringen, og hvilke bestemmelser er det gjort endring i med virkning fra 2011?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre oppmerksom på at reglene om særskilt fradrag for sjøfolk (sjømannsfradraget) ikke ble endret for inntektsåret 2011. Reglene ble sist endret ved lov av 20. desember 2002 nr. 99 og ved forskrift 17. februar 2003 nr. 188, begge med virkning fra og med inntektsåret 2003. Grensen for sjømannsfradraget ble da hevet fra kroner 70 000 til kroner 80 000, og det månedlige fradraget i trekkgrunnlaget (arbeidsgiverfradraget) ble hevet fra kroner 3 700 til kroner 4 200.

Etter skatteloven § 6-61 første ledd er sjømannsfradraget 30 prosent av inntekten om bord, begrenset til kr 80 000. Fradraget gis i alminnelig inntekt, ikke i personinntekten (grunnlaget for bruttoskatter, dvs. trygdeavgift og toppskatt). Skattevirkningen er dermed 28 pst. av fradraget, altså maksimalt 22 400 kroner i skattelette.

Trekkgrunnlaget ved arbeidsgivers beregning av skattetrekk er normalt brutto lønn ved hver utlønning. Skattebetalingsloven § 5-9 første ledd bokstav d fastsetter at sjømannsfradraget hensyntas ved at arbeidsgiver reduserer trekkgrunnlaget med et fradrag (arbeidsgiverfradrag) på 29 prosent av bruttolønn opp til en departementsfastsatt grense. I forskrift av 21. desember 2007 nr. 1766 om utfylling og gjennomføring mv. av skattebetalingsloven § 5-9-10 er denne grensen for arbeidsgiverfradraget satt til kr 4 200 per måned. Dette er en del lavere enn det en månedlig andel av maksimalt årsfradrag ved ligningen kunne tilsi. Grunnen til dette er at arbeidsgiverfradraget virker på alle de skattene som et skattetrekk består av, dvs. også på bruttoskattene. For sjøfolk med inntekter over toppskattgrensen ville et høyere må-

nedlig arbeidsgiverfradrag, tilsvarende en månedsandel av årsfradraget, medføre restskatt. Det er for å unngå slike restskatter at arbeidsgiverfradraget er holdt så lavt. Dette fradragets nåværende nivå gir et godt samsvar mellom trekk og utlignet skatt for sjøfolk med slike høyere inntekter.

Konsekvensen er at sjøfolk med lavere inntekter ikke får en trekkreduksjon som fullt ut tilsvarer skattelettelsen av sjømannsfradraget ved ligningen. Denne skattytergruppen får dermed overskytende for-

skudd (penger tilbake på skatten) ved skatteoppgjøret året etter. Dette er ikke ideelt, men skyldes at man har valgt å prioritere å unngå restskatt framfor unngåelse av overskytende forskudd blant sjøfolk.

Dette er nok riktig prioritering, slik sjømannsfradraget ellers er utformet. Trekkreglene må være robuste og ikke for detaljerte, og det er stort sett større problemer knyttet til betaling av restskatt enn til et for høyt trekk som gir overskytende forskudd. Reglene bør derfor videreføres.

SPØRSMÅL NR. 1169

Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 12. april 2011 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Transittmottaket på Hvalsmoen har gitt politiet i Hønefoss betydelig merarbeid. Så mye merarbeid at andre politioppgaver blir nedprioritert.

Vil justisministeren ta grep for at man heretter ser helhetlig (sammen med øvrige myndigheter) når slike mottak etableres, og vil justisministeren sørge for at Hønefoss-politiet (Nordre Buskerud Politidistrikt) får ekstramidler i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett?»

BEGRUNNELSE:

I følge Ringeriks Blad og etterforskningsleder Arne Erik Håkonsen har kostnadene ved politistasjonen eksplodert på grunn av transittmottaket på Hvalsmoen. Det dreier seg bl.a. kostnader knyttet til transport til og fra Garderomen, behov for tolkehjelp og vinningskriminalitet. I tillegg at lokalpolitiet her taptes for ressurser på grunn av dette transittmottaket, så er det også mye ekstraarbeid knyttet til Ringerike Fengsel.

Undertegnede ber i den forbindelse om en oversikt hvor mye kostnadene /ressursene har økt til det som kan relateres til:

- tolketjenester
- transport til div. mottak (herunder også transport til psykiatrisk mottak/ sykehus)
- vinningskriminalitet
- andre oppdrag / annen kriminalitet

de siste 10 år ved Nordre Buskerud Politidistrikt som er på grunn av asylmottak, innvandring eller lign. Det ønskes også oversikt over det samme for Søndre Buskerud Politidistrikt.

Svar:

Justis- og politidepartementet legger vekt på mange forhold ved etablering av asylmottak. Det er et mål at mottak skal være lokalisert over hele landet og departementet vektlegger at etablering av mottak skjer i dialog og samarbeid med andre berørte myndigheter.

I tildelingsbrevet til Utlendingsdirektoratet (UDI) for 2011 ga departementet føringer om at personer som faller inn under Dublin-regelverket, for å lette politiets arbeid, så langt det er mulig skal samles i egne mottak. UDI skal, i forståelse med Politiets utlendingsenhet (PU), avklare hensiktsmessig lokalisering. Videre vektlegger departementet at etablering og drift av nye retursenter skal skje i forståelse med PU og i samarbeid med vertskommuner, lokalsamfunn og øvrige samarbeidspartnere.

Spørsmålet om politiutgifter i forbindelse med transittmottaket på Hvalsmoen er forelagt Politidirektoratet, som har innhentet opplysninger fra Nordre- og Søndre Buskerud politidistrikter.

Dette gjelder også spørsmålet om utgifter i forbindelse med Ringerike Fengsel.

Hvalsmoen transittmottak ble opprettet 15.3.2010 og har gradvis økt sitt belegg, som i desember 2010 var ca 50 %. Fullt belegg på mottaket tilsvarer 450 beboere. Kriminalitet begått av beboere på Hvalsmoen transittmottak er i hovedsak vinningskriminalitet og noen volds- og trusselsaker. Nordre Buskerud politidistrikt anslår at de bruker ca 1,5 årsverk på saker knyttet til Hvalsmoen transittmottak.

Ringerike fengsel ble etablert i 1997 og brukes av hele landet. Politidistriktet har hittil i 2011 etterforsket flere volds- og trusselsaker knyttet til fengsels-

driften. Nordre Buskerud politidistrikt anslår at de bruker ett årsverk til oppdrag for andre politidistrikt og etterforskning av straffesaker knyttet til Ringerike fengsel.

Politidirektoratet opplyser at det er vanskelig å skille kostnadene knyttet til Hvalsmoen mottak og Ringerike fengsel fra andre driftskostnader. Kostnader knyttet til politioppdragene på de omspurte stede-

ne er i hovedsak kostnader til personell og tolkeutgifter. På den bakgrunn har Politidirektoratet valgt å avgrense kostnadsoversikten til å gjelde generell utvikling i driftskostnader og utvikling i utgifter til tolketjenester. Tabellen under viser den generelle utvikling i driftskostnader og utgifter til tolketjenester i perioden 2005 til 2010.

År	Nordre Buskerud driftsutgifter	Nordre Buskerud tolkeutgifter	Søndre Buskerud tolkeutgifter
2005	95 592 000	330 000	781 368
2006	100 698 000	117 000	710 244
2007	106 021 000	206 000	1479 937
2008	114 362 000	247 000	1242 705
2009	120 958 000	333 000	1612 464
2010	410 000	1628 725	

* POD opplyser at nedgangen i tolkeutgifter i Nordre Buskerud for 2006 ikke er knyttet til transittmottak eller fengsel.

* Pga tidsfristen har det ikke vært mulig å få tall for driftsutgifter i Nordre Buskerud for 2010.

De 27 politidistriktene blir tildelt midler etter en rammefordelingsmodell, der kriteriene for tildeling av midler blir vurdert fortløpende. Politimestrene er ansvarlig for lokale prioriteringer. I kriteriene for rammefordeling til Nordre Buskerud politidistrikt ligger det inne faktorer knyttet til antall beboere på asylmottak. Ingen politidistrikt får tildelt ekstra mid-

ler som følge av at distriktet har lokalisert en fengselsinstitusjon.

Avslutningsvis vil jeg understreke at UDI, på vegne av Justis- og politidepartementet, foretar en helhetlig vurdering ved lokalisering av asylmottak, og at Politidirektoratet tar hensyn til antall beboere på asylmottak i sin budsjettfordeling til politidistriktene.

SPØRSMÅL NR. 1170

Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 13. april 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Vil statsråden i forbindelse med forskriftsendringen gå inn for å fjerne kvotetaket for melk samt ha ulikt regelverk for behandling av enkeltstående melkebønder i forhold til samdrifter?»

BEGRUNNELSE:

Forskrift 7.januar 2003 nr 14 om kvoteordningen for melk fastsetter kvotetak for produksjon av kumelk og geitemelk for enkeltbruk og samdrifter.

I forbindelse med høringsrunden om endring av forskriften vinteren 2011 fremkom det blant annet merknader fra Samdriftenes kontaktorgan BA, datert 24.02.2011.

For det første uttales det at det legges opp til en

kunstig grense for samdrifter som produserer melk på over og under 400.000 liter melk og at denne vil ha flere negative sider for samdrifter. Maksimalt kvotetak for samdrifter settes til 750.000 liter melk.

For det annet legges det opp til å likestille samdrifter med enkeltbruk.

I høringsuttalelsen fra markedsregulatoren Tine SA er også regulatoren kritisk til denne regelendringen.

Svar:

I Landbruks- og matdepartementets forslag til ny forskrift om kvoteordningen for melk, som hadde høringsfrist 1. mars, ble det ikke foreslått å fjerne kvotetakene for melkeproduksjon. Svaret på spørsmålet,

om jeg vil gå inn for å fjerne kvotetakene for melkeproduksjon, er derfor nei.

Når det gjelder de ulike regelverkene for enkeltbruk og samdrifter, foreslo departementet i høringsnotatet å harmonisere disse for foretak som produserer under 400 000 liter melk. Det vil si at det ble foreslått å behandle like store foretak likt, uavhengig av foretaksform, både i produksjonstilskuddsforskriften og i kvoteforskriften.

På grunnlag av høringsuttalelsene og møte med jordbruksorganisasjonene besluttet Landbruks- og matdepartementet 14. mars 2011 at det videre arbeidet med ny forskrift for kvoteordningen for melk skal baseres på at dagens regelverk også for samdrifter under 400 000 liter, videreføres - jf. nettmelding av 15.03.11.

Dette innebærer at det fortsatt blir ulikt regelverk for samdrifter og enkeltpersonforetak.

SPØRSMÅL NR. 1171

Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 13. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«En pasient blir påført nye diagnoser av det offentlige helsevesen etter en ryggoperasjon, der fysioterapi er viktig i etterbehandlingen, men bare i 6 mnd. Operasjonen var mislykket samt at han ble påført nye diagnoser noe som gjorde at pasienten ikke fikk benytte seg skikkelig av de 6 mnd. han har rett på fysioterapeut.

Mener statsråden at dette er rettfærdig, og vil statsråden se på regelverket når det gjelder rett til fysioterapi ved slike situasjoner?»

BEGRUNNELSE:

En pasient blir operert for en rygglidelse under operasjonen blir han uheldig påført to prolaps i nakkeregionen. Dette fører til flere andre diagnoser som igjen gjør at han trenger videre utredninger og behandling av disse. Samtidig blir han satt opp på ny ryggoperasjon da den første var mislykket. Etter denne operasjonen fikk han fysioterapi i inntil 6 mnd. Det er klart at etter disse hendelsene så ble ikke fysioterapien brukt godt nok i de 6 månedene. Men behovet var vel blitt enda viktigere. For at han da skulle ha fysioterapi måtte han betale selv. Dette følte veldig feil da det var sykehuset som hadde påført han ekstrabelastning i ettertid med flere andre diagnoser samt at den opprinnelige første operasjonen var mislykket. Til opplysning er det sendt flere legeuttalelser til fysioterapeut og Nav. Pasienten mener at denne økono-

miske byrden som han må ta selv er svært urettferdig da det er det offentlige som har satt ham i denne situasjonen.

Svar:

Generelt vil jeg si at skjermingsordningen for fysioterapi er svært god. I forskrift om stønad til dekning av utgifter til fysioterapi, den såkalte diagnoselisten, fremkommer en rekke diagnoser som gir pasienter refusjon av behandlingsutgifter fullt ut. I tillegg får personer som har gjennomgått operative inngrep i bevegelsesapparatet rett til full dekning av utgifter til behandling i inntil 6 måneder, forutsatt at pasienten behandles hos fysioterapeut i den kommunale helse-tjenesten. Enkelte pasienter trenger behandling utover 6 måneder. Disse vil i tillegg være skjermet av egenandelstak II, som innebærer at når egenandelene overstiger 2 560 kroner, dekkes overskytende kostnader av folketrygden fullt ut innenfor samme kalenderår. Det vil si etter ca. 15 behandlinger.

Jeg vil gjøre oppmerksom på at pasienter som mener at de er blitt påført en pasientskade, kan fremme krav om erstatning mot Norsk pasientskadeerstatning (NPE). Dersom pasienten blir påført skade eller alvorlige komplikasjoner, skal pasienten informeres om dette, samt gjøres kjent med adgangen til å søke erstatning hos NPE. Dette følger av pasientrettighetsloven § 3-2. Ut over dette ønsker jeg ikke å gå inn i denne enkeltsaken.

SPØRSMÅL NR. 1172**Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 13. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I Verdens Gang 4. april fremkommer opplysninger om at det stedvis er fylt på for tynne gruslag der grunnforholdene for veibygging har vært dårlige. Dette skal være en hovedårsak til at telehiv ødelegger selv nybygde veier.

Vil statsråden sørge for å granske hva som har skjedd, og vil statsråden iverksette tiltak for å hindre at dette gjentar seg?»

BEGRUNNELSE:

Både Statens vegvesen, norske eksperter og tyske veibyggere er enige om at det stedvis er fylt på for tynne gruslag. Dersom dette skyldes for dårlig prosjektering i Statens vegvesen, er det viktig at vi kommer til bunns i dette. En må gå grundig igjennom det som har skjedd, slik at vi kan høste erfaringer for fremtidig bygging.

Gjennom media er vi blitt kjent med at nybygde motorveier flere steder nå må graves opp igjen. Dette er svært dårlig ressursutnyttelse, dårlig samfunnsøkonomi og irriterende for alle som rammes.

Svar:

Statens vegvesen er i gang med å innhente opplysninger om nybygde vegstrekninger der det er registrert telehiv. Det vil bli foretatt en grundig gjennomgang av den enkelte strekning med sikte på å finne årsakene. Statens vegvesen har satt ned en arbeidsgruppe bestående av eksperter på fagområdet. Arbeidsgruppen, som hadde sitt første møte torsdag 8. april 2011, vil blant annet vurdere resultatene fra den omtalte gjennomgangen og komme med forslag til tiltak. Statens vegvesen vil i tillegg invitere bransjen, utdanningsinstitusjoner og nøkkelpersoner i egen organisasjon til et seminar om temaet.

I de nye normalene som gjelder fra 1. januar 2011, er kravene til dimensjonering for frostsikring av vegoverbygningen skjerpet. Det er også lagt økt vekt på kvalitet og omfang av grunnundersøkelser samt geoteknisk oppfølging av prosjektering og utføring. I lys av hendelsene i vinter vil det bli vurdert om det er behov for ytterligere forbedringer. Statens vegvesen vil komme med en redegjørelse om årsaksforhold og forslag til tiltak så snart igangsatte vurderinger er slutført.

SPØRSMÅL NR. 1173**Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 11. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En gruppe-2-bileier som søker ny trygdebil får avslag med begrunnelsen at det er mer økonomisk lønnsomt at han benytter andre transportordninger enn at han får bil. Han får også avslag på søknad om økt grunnstønad til parkering av henger.

Kan bilsenteret nekte å dokumentere regnestykket som legges til grunn for avslaget, som dokumenterer økonomien i avslaget, og i så fall hvorfor får ikke søker fullt innsyn i disse beregningene?»

BEGRUNNELSE:

En søker som har fått avslag på sin søknad om trygdebil har kommet i en spesielt vanskelig situa-

sjon da han ikke får ut opplysninger han har behov for fra NAV hjelpemiddelsentralen i Troms ved Bilsenter Nord-Norge. De vil ikke fremlegge oversikt over hvilke tall de legger til grunn ved beregningen av avslaget, noe som gjør det umulig for søker å vise til om han har et større behov enn hva de har lagt til grunn når de avsto søknaden. De tallene som bilkontoret har lagt til grunn for sine økonomiske vurderinger kunne også vært med på å styrke hans søknad om grunnstønad slik at han kunne beholde parkeringsplassen til tilhenger for rullestol som han nå har benyttet på en leaset bil. Slik saken har utviklet seg har han nå måttet si opp parkeringsplassen til hengeren fra 01.04.2011, da han ikke har råd til å dekke både bil og parkering og har også levert tilbake tilhenger

og rullestol. Dette er en bruker som tidligere har hatt en gruppe 2-bil, men som på grunn av endret praksis ved tildelig av bil ikke engang får støtte til parkering av henger til rullestol på tross av at helsetilstanden er forverret. Mange opplever byråkratiet og innskjerping i regelverkene tungt, og jeg mener at det minste søkerne bør ha krav på er innsyn i egne saker så de blir i stand til å supplere søknader, eller benytte tall når de søker om annen type stønad.

Svar:

Representanten Giltun stiller spørsmål om Arbeids- og velferdsetaten ved bilsenteret kan nekte innsyn i saksdokumenter som gjelder avslag på søknad om trygdebil, jeg forstår også spørsmålet dit hen at det bes om den nærmere begrunnelse for avslaget på bil.

Reglene om dokumentinnsyn fremgår av forvaltningsloven § 18 om partenes rett til å gjøre seg kjent med sakens dokumenter. I utgangspunktet har parten full innsynsrett i sakens dokumenter. Det gjøres enkelte unntak fra denne hovedregelen i § 18 a til § 18 d og § 19, hvorav det mest praktiske er unntaket for dokumenter som er utarbeidet for forvaltningsorganets interne saksforberedelse i § 18 a. Adgangen til dokumentinnsyn etter § 18 er en rettighet som brukeren har, og det er sjelden denne retten begrenses av Arbeids- og velferdsetaten.

Representanten Giltun ber om en nærmere begrunnelse for at bruker har fått avslag på søknad om stønad til bil. Representanten hevder at avslagsgrunnen skal være at det er mer økonomisk lønnsomt at han benytter andre transportordninger, enn at han får bil.

Dette er ikke en relevant avslagsgrunn i henhold

til Forskrift om stønad til motorkjøretøy eller annet transportmiddel, og jeg har fått opplyst fra Arbeids- og velferdsdirektoratet at dette heller ikke er gitt som avslagsgrunn i den konkrete saken.

I henhold til opplysninger innhentet fra Arbeids- og velferdsdirektoratet, så er den konkrete saken avslått med begrunnelse at brukers transportbehov kan dekkes tilfredsstillende på andre måter enn ved stønad til bil. Saken er påklaget, og skal vurderes på nytt av NAV Klageinstans.

Det er en forutsetning for rett stønad etter forskriften at brukeren har et reelt og betydelig behov for transport. Det følger av forskriften § 3, siste ledd at det ikke kan gis stønad til bil dersom brukerens transportbehov "kan dekkes tilfredsstillende av vedkommendes familie, ved transportordning for funksjonshemmede eller på annen måte, eventuelt med andre former for offentlig støtte som for eksempel grunnstønad eller tilskudd etter skolelovgivningen e. l.". Dette innebærer at andre former for transportløsning skal vurderes før det eventuelt kan gis stønad til bil.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser videre at bruker har kontaktet bilsenteret og bedt om en kostnadsberegning som viser at det er mer samfunnsøkonomisk gunstig at bruker benytter andre transportordninger enn å få stønad til bil. En slik beregning inngår imidlertid ikke som en del av Arbeids- og velferdsetatens saksbehandling i henhold til Forskrift om stønad til motorkjøretøy, og er heller ikke foretatt.

I henhold til opplysninger fra Arbeids- og velferdsdirektoratet, er det ikke foretatt noen begrensning i brukers adgang til innsyn i sakens dokumenter.

SPØRSMÅL NR. 1174

Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 12. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Viser til den nylig fremlagte studien om økende fare for brystkreft ved nattarbeid fra Stami. I den forbindelse viser jeg også til tilsvarende studie fra Danmark, hvor studien har resultert i at diagnosen brystkreft blant sykepleiere som arbeider ofte og mye nattevakt over mer enn 5 år, er kommet inn på yrkesskadelisten.

Vil statsråden igjen vurdere om sykepleiere som jobber natt ofte, og over tid, slik denne undersøkelsen viser, bør komme inn på yrkesskadelisten også her i Norge slik som i Danmark?»

BEGRUNNELSE:

Statens arbeidsmiljøinstitutt (Stami) har laget en studie som viser helt klart en sammenheng mellom

det å jobbe mye nattevakt resulterer i en stor risiko for brystkreft. Dette er alvorlig og må tas på alvor. Både det i seg selv å arbeide mange nattevakter etter hverandre og det å arbeide natt over tid. I Danmark har en også gjennomført en tilsvarende studie. Denne har dannet grunnlaget for at brystkreft som følge av skift- og nattarbeid regnes der som yrkesskade. NSF henvendte seg i fjor om departementet ville vurdere om slike tilfeller skulle komme med på yrkesskadelisten. Svaret var negativt. Men i og med det nå ligger nye opplysninger i denne nye undersøkelsen, må, og bør en igjen se på om denne diagnosen kan regnes som yrkesskade.

Svar:

Jeg vil innledningsvis nevne at det i dag er to spor på yrkesskadeområdet; folketrygdloven – som administreres av Arbeids- og velferdsetaten, og yrkesskadeforsikringsloven – som administreres av arbeidsgivers skadeforsikringselskap.

Med yrkesskade menes etter begge regelverk enhver personskaade, sykdom eller dødsfall forårsaket av arbeidsulykke. I tillegg kan visse sykdommer likestilles med yrkesskade gjennom forskrifter 11. mars 1997 om yrkessykdommer mv. (yrkessykdomslisten), gitt i medhold av folketrygdloven § 13-4 første ledd andre punktum. Forskriften gjelder for både folketrygden og yrkesskadeforsikringen.

Under folketrygdloven kan bare sykdommer som står på yrkessykdomslisten godkjennes som yrkessykdom. Nye sykdommer kan således bare komme i betraktning dersom de tas opp på listen.

I dag vil brystkreft etter eksempelvis kjemisk eller radioaktiv påvirkning være omfattet av listen. Brystkreft med nattarbeid som skadelige påvirkningsfaktor, er imidlertid ikke inkludert.

Yrkesskadeforsikringsloven viser til den samme listen, jf. lovens § 11 første ledd bokstav b. Her er det imidlertid tatt inn særregler i paragrafens bokstav c, som innebærer at sykdommer som ikke står på listen likevel kan godkjennes som yrkessykdom dersom de skyldes ”påvirkning fra skadelige stoffer eller arbeidsprosesser”. Sikkerhetsventilen” i bokstav c omfatter imidlertid ikke alle typer sykdommer, blant annet er muskel- og skjelettlidelelser holdt utenfor.

Som ledd i arbeidet med en ny yrkesskadeordning, satte regjeringen ned et medisinsk ekspertutvalg som hadde i mandat å utrede, vurdere og foreslå eventuelle endringer i yrkessykdomslisten. I innstillingen NOU 2008: 11 Yrkessykdommer, la utvalget fram forslag til en ny liste over sykdommer som kan likestilles med yrkesskade. Flertallet fant imidlertid ikke tilstrekkelig grunnlag for at brystkreft med natt-

arbeid som kreftframkallende faktor inkluderes på listen. Man ville avvente ytterligere dokumentasjon som kan belyse dette spørsmålet, før det tas endelig stilling. Flertallet uttaler s. 109 bl.a.:

”Det er stor forskningsaktivitet rundt denne problemstillingen i internasjonale forskningsmiljøer. I Norge startes det også opp et større prosjekt som nærmere vil studere disse forhold. En vil derfor om 1-2 år ha bedre faglig grunnlag for å vurdere denne mulige sammenhengen.”

Utvalgets innstilling ble sendt på høring høsten 2008, sammen med framlegget til ny yrkesskadeordning og nytt yrkessykdomsregleverk. Blant høringsinstansene var det ulike syn på forslaget til ny yrkessykdomsliste.

Resultater fra flere studier de siste 20 år har vist en sammenheng mellom nattarbeid og økt risiko for brystkreft. En norsk studie fra 2006 viste økt risiko for brystkreft blant sykepleiere som hadde jobbet nattevakter i mange år. På bakgrunn av disse studiene klassifiserte FNs kreftforskningsinstitutt (IARC) i 2007 nattarbeid som en mulig kreftfremkallende faktor.

Forskningen har imidlertid ikke gitt noe klart svart på hva det eventuelt er ved nattarbeid som representerer en risiko. Det har heller ikke vært opplagt hvordan nattarbeid skal måles.

Statens Arbeidsmiljøinstitutt (STAMI) har nå lagt fram en ny studie om sammenheng mellom nattarbeid hos norske sykepleiere og utviklingen av brystkreft. Hovedfunnet fra studien er at mange påfølgende nattevakter over lengre tid ser ut til å øke risikoen for brystkreft. Så vidt man vet er dette den første studien som vurderer betydningen av antall påfølgende nattevakter i forbindelse med brystkreft. Ifølge STAMI vil det derfor være behov for flere studier som bruker samme mål for nattarbeid, gjerne i andre yrkesgrupper, og med bruk av ulike studiedesign, før man kan trekke sikre konklusjoner.

Etter mitt syn yter den nye norske studien viktige bidrag til å avklare spørsmålet om årsakssammenhengen mellom nattarbeid og utvikling brystkreft hos sykepleiere, selv om ytterligere forskning framholdes som nødvendig før man kan trekke sikre konklusjoner. Departementet vil ta med seg studien i det videre arbeidet med yrkessykdomslisten.

Jeg viser avslutningsvis til at spørsmålet om godkjenning av brystkreft som yrkessykdom som følge av nattarbeid uansett kan prøves under gjeldende regelverk, jf. redegjørelsen over for yrkesskadeforsikringsloven § 11 første ledd bokstav c.

SPØRSMÅL NR. 1175**Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 15. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Vil olje- og energiministeren sette seg ordentlig inn i prosessen rundt vern av Åbødalsvassdraget i Sauda, og vurdere om det kan være grunnlag for å re-vurdere vernevedtaket?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede sendte olje- og energiministeren spørsmål om han ville gjennomgå prosessen rundt vern av Åbødalsvassdraget i Sauda på nytt 10. mars 2011 (Dokument nr. 15:1038 (2010-2011)).

Bakgrunnen for spørsmålet var at Stortinget 18. februar 2005 vedtok vern av vassdraget uten at de vanlige prosedyrer for behandling av slike saker ble fulgt. Vernet ble ikke tilstrekkelig konsekvensutredet og demokratiske forvaltningsprinsipper ble ikke fulgt i og med at berørte parter ikke ble hørt i forkant av vernet.

Daværende regjering og Stortingets flertall overkjørte både grunneiere, organisasjoner og lokale myndigheter. Hadde man fulgt normale prinsipper for saksbehandling i slike saker med både høringer og befaringer ville det blitt klarlagt at de inngrep som var planlagt i vassdraget var minimale og ville hatt svært marginale konsekvenser for miljøet. En ordinær saksbehandling etter demokratiske prinsipper ville etter alt å dømme gitt et helt annet resultat enn Stortingets vedtak.

I sitt svar til meg datert 23. mars 2011 hevder olje og energiministeren bl.a.:

"I forbindelse med Stortingets behandling av proposisjonen om supplering av Verneplanen for vassdrag fikk berørte interesser adgang til å komme med dokumentasjon og til å delta i høringsmøte i komiteen. Behovet for høring av kommuner, grunneiere og næringsliv før Stortingets vedtak om vern av Åbødalsvassdraget ble derfor ivarettatt på tilfredsstillende vis."

Dette medfører ikke riktighet, da verken grunneiere, kommunen eller andre berørte fikk delta på høring eller bidra med dokumentasjon. Dette fremgår også i et innlegg fra en av grunneierne i avisen Ryfylke datert fredag 1. april 2011.

Svar:

Det vises til tidligere svar på det samme spørsmål der det framgår at saken om vern av Åbødalsvassdraget var godt opplyst i forbindelse med konsesjonsbehandlingen av Saudavassdraget. Det er på det rene at vassdraget har betydelige miljøkvaliteter og vernet er basert på et solid faglig grunnlag. Stortingets kontroll- og konstitusjonskomite fant heller ikke grunnlag for å gå videre med saken.

Jeg kan ut fra dette ikke se at det er grunnlag for å gjennomgå prosessen på nytt for deretter eventuelt å gå til Stortinget med forslag om å oppheve vernet.

SPØRSMÅL NR. 1176**Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 11. april 2011 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden det faktum at Gjenopptagelseskomisjonen tidsbruk kan være avgjørende for erstatningskrav rettet mot staten, når vedkommende som får sin sak gjenopptatt har avgått ved døden ved frifinnelsen?»

BEGRUNNELSE:

Straffeprosessuelle skjæringstidspunkter er en nød vendighet for å sikre en effektiv og forutsigbar

strafferettspleie. Samtidig får de i enkelte tilfeller uheldige og utilsiktede virkninger. Ved vurderingen av om eksempelvis enkepensjon, erstatning eller oppreisning skal tilkjennes de etterlatte, vil en frifunnet persons dødstidspunkt kunne være av avgjørende betydning. Et eksempel på dette er saken med tidligere lensmann i Røllag kommune i Buskerud, NN, som avgikk ved døden få timer etter at Gjenopptagelseskomisjonen bestemte at hans sak skulle gjenopptas. Gjenopptagelseskomisjonen har en viktig funksjon i rettspleien, og det er derfor av betydning at regel-

verket ivaretar også etterlatte og pårørende på en tilfredsstillende måte i slike tilfeller.

Svar:

Jeg tolker spørsmålet fra stortingsrepresentant Werp dit hen at det først og fremst er tidsbruken ved Gjenopptakelseskommissjonen som oppleves som problematisk, fordi lang saksbehandlingstid kan medføre at den faktiske situasjon har endret seg når avgjørelse foreligger og eventuelle erstatningskrav skal fremmes.

I henhold til straffeprosessloven § 398 første ledd skal Gjenopptakelseskommissjonen forberede saker og treffe avgjørelser "uten ugrunnet opphold". I samme bestemmelse fremgår imidlertid at kommissjonen også skal sørge for at en sak er så godt opplyst som mulig før avgjørelse treffes. Ved vurderingen av kommissjonens tidsbruk er det derfor i alminnelighet viktig å se at en grundig saksbehandling ofte både er nødvendig og til gunst for den som har begjært gjenåpning av en straffesak. . Jeg mener at den generelle saksbehandlingstiden hos Gjenopptakelseskommissjonens er tilfredsstillende.

Jeg er likevel klar over at Gjenopptakelseskommissjonens tidsbruk den senere tid i enkelte tilfeller har oversteget det som med rimelighet kan forventes. Justisdepartementet nedsatte i februar 2011 en arbeidsgruppe som skal vurdere hvordan kommissjonen

fungerer. Arbeidsgruppen skal blant annet vurdere om det er sider ved saksbehandlingsreglene, kommissjonens arbeidsform eller rutiner som synes å kunne hindre en hensiktsmessig behandling. Dersom arbeidsgruppa avdekker svakheter eller forbedringspotensial, skal den foreslå endringer. Arbeidsgruppen, som ledes av professor i rettsvitenskap ved Universitetet i Oslo, Ulf Stridbeck, skal avgi sin rapport innen 31. desember 2011.

Når det gjelder reglene om erstatning og oppreisning i anledning uberettiget straffeforfølgning, så finnes disse i straffeprosessloven kapittel 31 og forvaltes av Statens sivilrettsforvaltning. Jeg forstår det slik at herværende spørsmål fra stortingsrepresentant Werp blant annet er foranlediget av et vedtak der en person døde kort tid etter at avgjørelse fra Gjenopptakelseskommissjonen forelå. Det er ikke naturlig for meg å gå nærmere inn i et konkret forvaltningsvedtak, men på generelt grunnlag vil jeg understreke at det både for regjeringen og meg er en viktig målsetting å ha regler om erstatning og oppreisning som i tilstrekkelig grad ivaretar behovet for økonomisk og ikke-økonomisk kompensasjon hos den som har blitt utsatt for uberettiget straffeforfølgning. Jeg mener at de nåværende reglene i straffeprosessloven kapittel 31, som etter en omfattende lovreform trådte i kraft 1. januar 2004, ivaretar dette hensynet.

SPØRSMÅL NR. 1177

Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 15. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Energi er en viktig innsatsfaktor for kraftforedlende industri. Det varslede markedet for elsertifikater vil kunne innebære en utgiftsøkning for deler av norsk industri. Enkelte bedrifter, som Norske Skog og Yara, har utrykt bekymring for at de vil bli pålagt en utgift som deres svenske konkurrenter ikke har.

Vil statsråden sørge for at norsk industri får samme regelverk som tilsvarende svenske bedrifter innenfor rammen av det felles norsk-svenske elsertifikatmarkedet?»

Svar:

I høringsnotatet om lov om elsertifikater ble det lagt til grunn at forbruk som ikke er elavgiftspliktig

ikke skal inngå i det beregningsrelevante forbruket for elsertifikatplikten. Dette vil i all hovedsak skjermes kraftintensiv industri for økte kostnader. Blant annet Norske Skog og Yara har, i høringsuttalelse til lovforslaget, kommentert valget av beregningsrelevant forbruk. Innspillene gjennomgås og behandles sammen med de øvrige høringsuttalelsene i arbeidet med lovutkastet fram til foreleggelse for Stortinget.

Jeg gjør for øvrig oppmerksom på at treforedlingsbedrifter som oppfyller kravene i NVEs PFE-ordning er fritatt for elavgift og dermed ikke er omfattet av det beregningsrelevante forbruket i lovforslaget som var på høring.

SPØRSMÅL NR. 1178**Innlevert 4. april 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 15. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«NVE har det siste året hatt observatørstatus uten stemmerett i European Regulators' Group for Electricity and Gas (Ergeg), men har ingen avtale om å fortsette som observatør i det nye byrået for europeisk samarbeid mellom energiregulatorer ACER. Dette innebærer at Norge risikerer å stå utenfor samarbeidet og dermed ha reduserte muligheter til å fremme norske interesser innenfor energiområdet.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre Norge en plass i ACER enten som observatør eller medlem?»

Svar:

Forordningen om etablering av et byrå for samarbeid mellom energiregulatorer (ACER) er en del av den tredje energimarkedspakken som ble vedtatt av EU den 13. juli 2009. Forordningen vurderes å være EØS-relevant.

Det overordnede målet med ACER er å etablere et formalisert samarbeid mellom nasjonale reguleringsmyndigheter for energi på EU-nivå. Byrået skal fremme nødvendig harmonisering av regelverk og

praksis mellom medlemsland for å oppnå et velfungerende og effektivt europeisk energimarked. ACER ble fullt ut operasjonelt 3. mars 2011 da den tredje energimarkedspakken formelt trådte i kraft i EU.

Formatet for Norges deltakelse i ACER vil avklares gjennom de EØS-tilpasninger som vedtas i EØS-komiteen. Generelt har det vært vanskelig for Norge å oppnå full deltakelse med stemmerett i EU-byråene, men det arbeides for best mulig deltakelse i ACER innenfor de rammer EØS-avtalen setter. Et formelt forslag til EØS-vedtak drøftes nå internt i EFTA.

Vår regulator, Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE), har vært aktive i samarbeidet i European Regulators' Group for Electricity and Gas (ERGEG). Det er viktig med kontinuitet i det internasjonale samarbeidet mellom energiregulatorer og det vil være sentralt for Norge å delta i utvikling av rammebetingelser for energisektoren gjennom ACER. Jeg vil derfor arbeide for best mulige løsninger innenfor EØS-avtalens rammer.

SPØRSMÅL NR. 1179**Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 13. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I avisene forrige uke kunne vi lese at det første av 50 nye togsett nå er på plass i landet. Situasjonen for dagens pendlere er overfylte tog med ståplass og der mange vinduer også er permanent lukket. Dette gir utfordringer for temperatur og luftkvalitet i togkupene.

Hvordan er de nye togsettene utstyrt når det gjelder muligheten til å åpne vinduer, maks antall sitte- og ståplasser i hver kupe, og hvor mange passasjerer er aircondition beregnet til?»

Svar:

Jeg hadde gleden av å være med på presentasjonen av det første togsettet i Drammen mandag 28.

mars. Det er flotte tog NSB nå har bestilt og jeg ser frem til at de nye togsettene starter opp i ordinær trafikk med et bedre og mer komfortabelt togtilbud til de reisende. Det er spesielt gledelig å se at NSB har lagt vekt på å gjøre togsettene universelt utformet i godt samarbeid med produsenten Stadler og de funksjons-hemmedes organisasjoner.

NSB har i bestillingen av de nye togsettene vært opptatt av et godt inn klima med normal temperatur og god luftkvalitet. NSBs nye tog leveres med airconditionlegg. Dimensjoneringen av luftanlegget er ihht. gjeldene jernbanenorm på området, slik at effekten er tilpasset totalt antall tillatte sitte- og ståplasser. De nye togene vil derfor ha en bedre luftkvalitet enn det som er tilfellet på det eldste togmateriellet til NSB. Det blir ikke mulighet for å åpne vinduene på

de nye togsettene da dette vil redusere effekten av airconditionanlegget.

Togsettene som skal benyttes på korte regionstrekninger (IC-området) har totalt 263 sitteplasser. Gjeldende krav til maksimalt antall ståplasser per kvadratmeter gjør at disse togsettene har hele 476 ståplasser. Dette høye tallet skyldes romsligere av- og påstigningsområder der også togenes bremsesystemer er dimensjonert for dette antallet passasjerer. For

togene som skal benyttes på lokaltogstrekningene er tilsvarende tall 295 sitteplasser og 501 ståplasser.

Hensikten med et fremtidig bedret togtilbud med nyere materiell, økt frekvens og flere sitteplasser er blant annet at antall reisende som må stå blir redusert. NSB har så langt informert meg om at anskaffelsen går etter planen og jeg vil fortsette å følge dette arbeidet tett.

SPØRSMÅL NR. 1180

Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 15. april 2011 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«I innst. S. nr. 240 (2001-2002) om norsk klimapolitikk, fremmer AP, SV og SP følgende forslag: "Stortinget ber Regjeringen etablere et hydrogenfond som skal brukes til å styrke hydrogen som alternativt drivstoff. Innen 2008 skal det være etablert et nettverk av minst 65 fyllestasjoner."

Er dette en målsetting regjeringspartiene fortsatt stiller seg bak, og hvor langt har man eventuelt kommet i dette arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

<http://www.stortinget.no/Global/pdf/Innstillinger/Stortinget/2001-2002/inns-200102-240.pdf>

Svar:

Innst. S. nr. 240 (2001-2002) ble lagt frem under Bondevik II-regjeringen. Regjeringen gikk den gang ikke inn for å etablere et hydrogenfond. Etter innstillingen ble imidlertid satsingen på hydrogen som energibærer trappet kraftig opp. Som en oppfølging av vedtak VI i Innst. S. nr. 167 (2002-2003) fra energi- og miljøkomiteen til Gassmeldingen, ble det 20. juni 2003 nedsatt et hydrogenutvalg med mandat i henhold til Stortingets vedtak. Utvalget la frem sin innstilling, NOU 2004: 11 Hydrogen som fremtidens energibærer, for olje- og energiministeren og samferdselsministeren i juni 2004.

Som en oppfølging av NOU 2004:11, ble det utarbeidet en egen strategi for satsing på hydrogen som energibærer innenfor transport og stasjonær energiforsyning. Strategien ble lagt frem av Olje- og energidepartementet og Samferdselsdepartementet i august 2005. Formålet med strategien er å samle, koor-

dinere og synliggjøre de norske aktivitetene knyttet til en satsing på hydrogen. Som en del av strategien opprettet de to departementene i desember 2005 et Hydrogenråd. Hydrogenrådet fikk blant annet som oppgave å utarbeide en overordnet handlingsplan som skal danne grunnlag for den videre norske satsingen på hydrogen. Handlingsplanen ble presentert desember 2006. Det jobbes nå med en revisjon av handlingsplanen for perioden 2011-2015.

Etter at NOU 2004:11 ble lagt frem, ble bevilgningene til forskning på hydrogen som energibærer økt kraftig. Bevilgningene til forskning på hydrogen over Norges forskningsråds programmer RENERGI og NANOMAT ble tredoblet fra om lag 20 mill. kroner i 2004 til om lag 60 mill. kroner i 2005. I 2006 ble bevilgningene økt ytterligere til om lag 80 mill. kroner. Dette var i tråd med regjeringserklæringen fra 2005, der regjeringen går inn for å øke den statlige innsatsen for utvikling og kommersialisering av hydrogen som energibærer. Etter den tid har de årlige bevilgningene til hydrogen ligget på mellom om lag 55 og 80 mill. kroner, siden 2009 med bevilgninger også gjennom Transnova.

I Meld. St. 34 Norsk klimapolitikk (2006-2007) redegjøres det for at FoU-programmet RENERGI også skal omfatte utvikling av miljøvennlig teknologi og alternative drivstoff i transportsektoren. Hydrogen, nullutslippsteknologi og biodrivstoff har blitt prioritert. Regjeringen ønsker blant annet å konsentrere innsatsen på områder der Norge har spesielle forutsetninger for å drive den internasjonale utviklingen framover, for eksempel innen annengenerasjons biodrivstoff, maritime løsninger og produksjon, lagring og distribusjon av hydrogen. Innsatsen skal også ha som mål å bidra til direkte utslippsreduksjoner i

Norge. Dette følges også opp i regjeringserklæringen fra 2009, der det gjentas at regjeringen vil bidra til utvikling og kommersialisering av hydrogen som energibærer.

Sammen med Tyskland er Norge et av landene i Europa som satser sterkest på hydrogen i transport. I regi av HyNor-prosjektet er det hittil etablert hydrogenstasjoner i Oslo, Drammen, Porsgrunn og Stavanger. Flere stasjoner er prosjektert, eller i ferd med å bli etablert i blant annet Oslo og Lillestrøm. Regjeringen har bidratt med betydelig støtte til disse fyllestasjonene gjennom Forskningsrådets RENERGI-program, og nå i senere tid også Transnova.

Gjennom RENERGI og Transnova har regjerin-

gen bidratt med om lag 25 mill. kroner til prosjektet HyNor Oslo Buss som vil demonstrere bruk av hydrogenbuss i ordinær rutekjøring i Oslo-regionen. Støtten har utløst betydelig medfinansiering fra EU. Prosjektets totale budsjett er på om lag 135 mill. kroner. Oslo kommune, Akershus fylkeskommune, RUTER og Zero deltar i prosjektet. Bussene skal etter planen være i drift fra mars 2012.

Siden Innst. S. nr. 240 (2001-2002) har elektrisitet og biodrivstoff også vist seg som interessante alternativer til fossilt drivstoff. Regjeringen ønsker å føre en mest mulig teknologinøytral klimapolitikk og satser derfor på å legge til rette for både hydrogen, elektrisitet og biodrivstoff.

SPØRSMÅL NR. 1181

Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 13. april 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak vil statsråden innføre for å sikre bedre forutsigbarhet for de mindre, frivillige organisasjonene som varsler en rekke uheldige konsekvenser i forbindelse med den nye momskompensasjonsordningen?»

BEGRUNNELSE:

Den nye momskompensasjonsordningen for frivillige organisasjoner har en rekke uheldige konsekvenser – særlig for mindre organisasjoner.

Foreningen for hjertesyke barn er en av organisasjonene som melder at de kommer særlig dårlig ut av den nye ordningen. I et brev til statsråden datert 28. januar d.å. påpeker organisasjonen en rekke problemstillinger i forhold til intensjonen med ordningen, samt at konsekvensene av ordningen for nevnte organisasjon skisseres. Blant annet vises det til ”drastiske nedskjæringer” i organisasjonens arbeid og tilbud.

Svarbrevet til organisasjonen fra departementet, datert 1. mars d.å., besvarer etter undertegnedes oppfatning ikke problemstillingene som organisasjonen anfører i sitt brev.

Undertegnede vil i denne forbindelse understreke Venstres mål om en avbyråkratisering av momskompensasjonsordningen og at en finansiell opptrapping knyttet til ordningen sikres, bl.a. jf. forslag i Dokument 8:58 S (2010–2011).

Svar:

Frivillighetspolitikken skal bidra til å legge forholdene til rette slik at flest mulig har mulighet for å delta i frivillige aktiviteter og organisasjoner. Frivillig sektor er kjennetegnet ved et mangfold av aktiviteter, omfang og organisering. Regjeringen ønsker å støtte opp om et slikt mangfold ved å bedre rammebetingelsene for sektoren.

Regjeringens satsning på momskompensasjon til frivillige organisasjoner er den største satsningen på frivillig sektor over statsbudsjettet noensinne og innebærer et formidabelt løft for sektoren. I 2011 er ordningen på 608 mill. kroner. Dette innebærer en økning på 412 mill. kroner sammenlignet med tidligere tjenestemomsordning som var på 196 mill. kroner i 2009. Ordningen skal trappes opp til 1,2 milliarder kroner i 2014.

Ordningen er utarbeidet i samarbeid med frivillig sektor og kommer langt flere organisasjoner til gode enn den tidligere ordningen for tjenestemoms. Totalt mottok mer enn 13 000 lag og foreninger kompensasjon i 2010.

Tilbakemeldingene fra organisasjonene til departementet og Lotteri- og stiftelsestilsynet har i hovedsak vært positive. Det medfører riktighet at et fåtall organisasjoner har mottatt et lavere kompensasjonsbeløp i ny ordning enn i tidligere ordning. Dette gjelder særlig organisasjoner som hadde høye konsulentkostnader og dermed mottok et høyt nivå av kompen-

asjon i tidligere ordning. Samtidig har mange nye organisasjoner som ikke fikk uttelling i tidligere ordning fått ta del i den nye ordningen. Det har vært lagt vekt på at ordningen må være så enkel som mulig slik at det ikke skapes unødvendig byråkrati eller krav til administrasjon. På den måten sikrer vi at mest mulig

penger går til å styrke aktiviteten i frivillige lag og organisasjoner. I tråd med at bevilgningene til ordningen skal trappes opp vil flere lag og organisasjoner bli omfattet av ordningen.

I samråd med frivillig sektor vil ordningen bli evaluert i 2012 etter tildeling i 2011.

SPØRSMÅL NR. 1182

Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 13. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Undertegnede har blitt kontaktet av en mann i midten av 50 årene som har et sterkt ønske om å komme tilbake til arbeidslivet. Vedkommende fikk diagnosen Kogelberg Welande ved fylte 24 år. Vedkommende tok i 2010 teorien på gravemaskin over 2,2 tonn. Hans store utfordring er at han trenger hjelp til å komme seg inn i gravemaskinen. Dette kan løses ved å benytte den finske maskinen AVANT 420 med ettermontert trådløs styring.

Vil statsråden legge til rette for at Nav kan finansiere slikt nødvendig ekstrapstyr?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av en mann i midten av 50 årene som har et sterkt ønske om å komme tilbake til arbeidslivet. Vedkommende fikk diagnosen Kogelberg Welande (muskelsvinn) ved fylte 24 år.

Vedkommende var i arbeid frem til 1994. Men etter den tid forverret sykdommen seg slik at han ikke lenger kunne utføre sitt daværende yrke. Fra 1997 ble han avhengig av rullestol. Personen har hele tiden hatt et sterkt ønske om å komme seg tilbake til arbeidslivet. Dette resulterte i at han tok teoriutdanning som maskinfører av gravemaskin over 2,2 tonn i 2010. Det som nå gjenstår er den praktiske delen av utdanningen.

Vedkommende har stor tro på at han skal kunne gjøre seg ferdig med utdanningen innen det planlagte utdanningsløpet, for deretter og bruke sin nye kunnskap i arbeidslivet.

Den finskproduserte gravemaskinen AVANT 420, med ettermontert trådløs styring, vil kunne hjelpe vedkommende til å kunne komme seg ut og inn av gravemaskinen.

Men det store og avgjørende spørsmålet er hvem

som skal og kan dekke disse kostnadene. Det er forståelig at næringslivet ikke har mulighet til å dekke de nødvendige merkostnadene med ettermontering av trådløs styring. Spørsmålet vil derfor bli om statsråden er villig til å legge til rette for at Nav kan gå inn og finansiere, eller del finansiere dette ekstrapstyret, slik at vedkommende kan få muligheten til å komme tilbake til arbeidslivet.

Svar:

Representanten Eriksson stiller spørsmål om Arbeids- og velferdsetaten kan finansiere et bestemt ekstrapstyr til en gravemaskin.

Med hjemmel i lov om folketrygd § 10-5, kan det gis stønad til tilrettelegging i arbeidslivet. Det kan gis stønad til nødvendige og hensiktsmessige tiltak for at en person skal kunne komme seg i, eller beholde høvelig arbeid. Stønad kan gis til personer med varig sykdom som har fått sin arbeidsevne varig nedsatt, eller fått sine muligheter til å velge yrke vesentlig innskrenket.

Videre fremgår det av lov om folketrygd § 10-7, 2. ledd at for en person som fyller vilkårene i § 10-5, kan det ytes stønad til ombygging av maskiner og tilrettelegging av fysisk miljø på arbeidsplassen.

Det er NAV Hjelpemiddelsentral som behandler søknader om tilrettelegging av arbeidsplass, herunder ombygging av maskiner. Som det fremgår ovenfor, er det allerede hjemmel til å gi stønad til ombygging av maskiner til bruk i arbeidslivet.

Dersom det er aktuelt for en person å søke om denne typen tilrettelegging, bør den lokale hjelpemiddelsentral kontaktes, og denne vil kunne bistå med søknad, samt øvrig veiledning.

Jeg kan ikke uttale meg om utfallet av en slik søknad, men viser til at hjelpemiddelsentralen skal vurdere hver enkelt søknad individuelt.

SPØRSMÅL NR. 1183**Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 13. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Viser til den tragiske snøscootertragedien i Billefjord i Finnmark. Hvor dessverre tre ungdommer frøs i hjel, etter å ha blitt overrasket av uvær. I evalueringen av ulykken fremkommer det at flere av ungdommene var for dårlig kledd for å takle ekstrem vær.

Vil statsråden ta et initiativ til at skolene som i dag utfører opplæring for scootersertifikat gjennomfører obligatorisk undervisning i nødvendig utstyr, førstehjelp m.m., slik at elevene blir best mulig rustet til å kunne takle slike hendelser?»

Svar:

Det er tragisk, særlig når unge mennesker mister livet i forbindelse med bruk av motorvogn, og vi må ta den lærdom vi kan av slike hendelser for å forhindre nye ulykker.

Det er viktig å sikre at førere av beltemotorsyssel er godt kjent med, og vet å håndtere de særlige utfordringer som kjøring med beltemotorsyssel innebærer blant annet når det gjelder vær- og føreforhold. Dette er derfor en viktig del av opplæringen til førerrett i klasse S (beltemotorsyssel).

All opplæring i denne klassen skal gjennomføres i tråd med trafikkopplæringsforskriften kapittel 14, gjeldende fra 1. juli 2006 og fastsatt læreplan. Opp-

læringen er organisert i fire trinn. Gjennom disse trinnene skal eleven blant annet få opplæring i valg av bekledning for å ha en forsvarlig kjøretur. Det er videre praktisk opplæring om en rekke faremomenter knyttet til ferdsel med beltemotorsyssel og opplæring i de mest vanlige ulykkes- og skadetyper som forekommer med beltemotorsyssel. Eleven skal også kunne velge trase og bruke kart og kompass. Videre skal eleven vurdere behov for utstyr, kunne fjellvettreglene, redegjøre for snøskredfare, kjenne til bruk av GPS og trådløst kommunikasjonsutstyr og de begrensninger dette utstyret har. Det fokuseres videre blant annet på sikkerhetsutstyr, førstehjelp i naturen, kjøring i mørke og dårlig sikt.

Basert på orienteringen ovenfor og de erfaringene vi ellers har med denne opplæringen, mener jeg dagens opplæring tar på alvor de særlige utfordringene som kjøring med beltemotorsyssel innebærer. Det er viktig at denne opplæringen blir fulgt i praksis, og det er også nødvendig å påminne om viktigheten av at dette skjer.

Jeg mener at mye blir gjort for å hindre slike hendelser. Ved å følge de reglene vi har i dag vil de fleste hendelser kunne unngås. Jeg kan derfor ikke se at det nå skulle være behov for å vurdere endringer i disse reglene.

SPØRSMÅL NR. 1184**Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 13. april 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Regjeringen ved statssekretær Pål K. Lønseth har, i forbindelse med den mye omtalte instruks til UDI i forhold til innreiseforbud for faglærte, uttalt til NRK at en navngitt borger av Russland etter alt å dømme oppfyller vilkårene som stilles i instruks for å kunne komme til Norge som arbeidsinnvandrer.

Deler statsråden denne vurderingen, og hvordan kan det i så fall være i overensstemmelse med utlendingsforskriftens § 6-12?»

BEGRUNNELSE:

Spøreren refererer til at Justisdepartementet 1. april 2011 offentliggjorde en instruks til Utlendingsdirektoratet (Instruks om tolkinga av utlendingslova § 71 andre ledd tredje punktum - oppheving av innreiseforbud for faglærte i visse tilfelle, jfr. Rundskriv nr. Gi-02/2011). Av denne instruks forutsettes det blant annet at personer denne instruks gjelder for må fylle vilkårene for oppholdstillatelse etter utlendingsforskriften § 6-1.

I utlendingsforskriften § 6-1 stilles det som vilkår at arbeidstakeren omfattes av kvoten for faglærte og spesialister, jf. § 6-12. Her fremkommer:

"Når det skal foretas en individuell arbeidsmarkedsmessig vurdering av om stillingen kan besettes av innenlandsk arbeidskraft eller arbeidskraft fra EØS- eller EFTA-området etter § 6-1 til § 6-7, er det en forutsetning for å gi tillatelse at Arbeids- og velferdsetaten samtykker etter nærmere retningslinjer gitt av Arbeids- og velferdsdirektoratet."

Svar:

Justisdepartementet har i rundskriv GI 02/2011 av 31. mars i år instruert Utlendingsdirektoratet om tolkingen av utlendingsloven § 71 annet ledd tredje punktum. Bestemmelsen gjelder muligheten for å oppheve et ilagt innreiseforbud dersom nye omstendigheter tilsier det. Instruksen gjelder for utlendinger som kom til Norge som asylsøkere og er utvist for brudd på utlendingsloven. Dersom en slik person søker og fyller vilkårene for tillatelse etter utlendings-

forskriftens § 6-1, skal Utlendingsdirektoratet anse det som en ny omstendighet. Utlendingsdirektoratet skal videre legge betydelig vekt på dette ved vurderingen av om innreiseforbudet skal oppheves. Dersom innreiseforbudet oppheves, kan Utlendingsdirektoratet innvilge oppholdstillatelse etter § 6-1.

Det er flere vilkår som må være oppfylt, for å kunne få tillatelse etter denne bestemmelsen. Søkeren må være faglært og ha et konkret tilbud om arbeid fra en bestemt arbeidsgiver. Kompetansen må anses relevant for stillingen. Arbeidstilbudet må oppfylle kravene til norske lønns- og arbeidsvilkår, og utlendingen må omfattes av kvoten for faglærte. Den årlige kvoten er på 5000 tillatelser. Det er først når denne kvoten er fylt opp, at det stilles krav til individuell arbeidsmarkedsmessig vurdering etter forskriftens § 6-12. Kvoten er ennå ikke fylt opp. Jeg kan derfor ikke se at forskriftens § 6-12 legger noen begrensninger nå.

SPØRSMÅL NR. 1185

Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 18. april 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva er status på oppfølgingen av Golf-veteranene, og i hvilket omfang er det gjort tiltak for å imøtekomme de utfordringer de skadde veteranene har?»

BEGRUNNELSE:

Golf-veteranene har i mange år ventet på oppfølging og erstatning fra staten. Forsvaret er naturlig kontaktpunkt for disse veteranene, men det er helsevesenet som har hovedansvaret for oppfølgingen og ivaretagelsen av disse veteranene.

Det kommer stadige henvendelser fra veteraner som etterlyser oppfølging og erstatning for sine lidelser etter tjeneste Forsvaret. Det er nå på tide at det kommer en klargjøring av de tiltak som er iverksatt for å imøtekomme disse veteranenes behov. Videre må omfanget av de rammede fremlegges, slik at oppfølgingsbehovet klart fremkommer. Det er og ønskelig med en klargjøring av hvor langt man har kommet i å gjennomgå disse sakene.

Svar:

Spørsmålet er oversendt forsvarsministeren som rette adressat. Det vises også til Forsvarsdepartementets foreløpige svar av 12. april 2011.

Gulfveteraners helseproblem er en komplisert og viktig sak, både for dem det gjelder og for mange av landene som sendte personell til Gulfkrigen i 1990-1991. For å finne løsninger som ivaretar veteranenes behov er det derfor de siste tiårene forsket mye på gulfveteraners helseproblem, spesielt i USA og Storbritannia.

Å følge opp norske veteraner har vært og er også en høyt prioritert sak for meg og for Forsvaret. For å bidra til helseoppfølgingen av gulfveteranene, tilskrev derfor Forsvaret hver enkelt veteran i 2008 med tilbud om medisinsk oppfølging i regi av Nasjonal militærmedisinsk poliklinikk i Forsvarets sanitet. Noen av gulfveteranene tok imot dette tilbudet. Veteraner som i ettertid tar kontakt med Forsvaret vil også bli gitt medisinsk oppfølging. Jeg vil i tillegg nevne at Forsvarets veteranadministrasjon alltid er tilgjengelig som veteranenes kontaktpunkt til Forsvaret.

Forsvaret fikk videre i 2009 i oppdrag å etablere

en uavhengig arbeidsgruppe som blant annet skulle gjennomgå og sammenfatte internasjonale forskningsresultater på området. En delrapport fra arbeidsgruppen ble nylig overlevert Forsvaret.

Konklusjonene fra arbeidsgruppen så langt er at det er funnet tilstrekkelige indikasjoner på at det finnes en sammenheng mellom tjeneste i Gulfkrigen, og forekomsten av vedvarende helseplager. Forskningsfeltet er imidlertid komplekst, og arbeidsgruppen understreker at det gjelder omfattende grunnforskning

før konsekvensene av ulike typer påkjenninger på hjernen er kartlagt.

Arbeidsgruppen har også gjennomført en spørreundersøkelse blant de norske gulfveteranene. Resultatene og analysene fra denne undersøkelsen er ventet senere i år. Når disse foreligger, vil arbeidsgruppen gi en sluttuttalelse med videre anbefalinger om tiltak med fokus på gulfveteranenes situasjon. Dette vil bli fulgt opp av Forsvaret i nært samarbeid med helsemyndighetene.

SPØRSMÅL NR. 1186

Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 27. april 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Fleire brukarar har motteke pålegg frå Hareid kommune om å knyte seg til kommunal vassleidning, på tross av at dei i alle år har hatt privat brønn. Det er føreteke vassprøver då ein av brukarane driv gardsbruk med mjølk og kjøtproduksjon, og tilbakemelding frå Mattilsynet er at vatnet er av ypparste kvalitet.

Er statsråden samd i at kommunane kan tvinge brukarar med eigen brønn, som ifølgje vassprøver har godkjent vasskvalitet, til å koble seg til kommunale vassverk mot deira sin vilje?»

Svar:

Først må eg seie at eg ikkje kan ta stilling til den konkrete saka. Eg kjenner ikkje tilhøva som er lagt til grunn, og departementet kan ikkje gå inn i konkrete saker utan når departementet er klageinstans.

Eg syner til plan- og bygningslova § 27-1, som gjeld vassforsyning. Etter denne paragrafen skal nybygg ha tilstrekkeleg og godt vatn. Når offentleg vassleidning går fram til, langs eller over tomta kan

kommunen krevje at bygg knyt seg til. Også eksisterande bygg, som allereie har vassforsyning kan krevjast knytt til leidningen, om dette ikkje vil leie til at kostnaden blir urimeleg stor.

Det er to grunnar til at også bygg som allereie har vassforsyning kan krevjast knytt til offentleg vassleidning. Den første er å sikre kvaliteten på vatnet for den som blir knytta til. For dei fleste brukarane vil levering frå ein offentleg leidning gje betre vasskvalitet. For det andre så sikrar plikta til å knyta seg til leidningen at kommunen har eit stort nok og kjent kundegrunnlag for leidningsnett. Dette gjev ei betre teneste for innbyggjarane samla.

Eg kan sjå at dei som har ei god vassforsyning for sitt eige bygg kan meine at det er urimeleg å måtte knytast til det offentlege nettet. Eg meiner derfor kommunane må vurdere nøye om dei skal krevje at absolutt alle skal måtte knyte seg til nye leidningsnett. Samstundes er det viktig at kommunane etablerer og vidareutviklar gode løysingar. Etableringa av mange kommunale vassleidningsnett er tufta nettopp på sikkerheita for at nettet har eit kundegrunnlag.

SPØRSMÅL NR. 1187**Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 13. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden, i forbindelse med fremtidig tilde-
ling av oppdrettskonsesjoner eller ved økning av
maksimalt tillatt biomasse (MTB), arbeide for at inn-
tektene ved tildeling av disse tilfaller den respektive
verts-kommune hvor anlegget etableres eller utvides i,
forutsatt at dagens gebyrordning for tildeling opprett-
holdes?»

Svar:

Regjeringa la i statsbudsjettet for 2009 fram for-
slag om å gi kommunene mulighet til å skrive ut ei-
endomsdomsskatt på flytende oppdrettsanlegg i sjø.
Flere kommuner har benyttet denne muligheten. I
2009 ble det lyst ut 65 nye tillatelser til havbruk med
laks, ørret og regnbueørret. Vederlaget var i Finn-
mark satt til 3 mill. kroner og i resten av landet 8 mill.
kroner. I forbindelse med tildelingen av nye tillatel-
ser ble det bevilget 3 mill. kroner per tillatelser til ak-

tuelle fylkeskommuner. Midlene ble bevilget som
frie midler.

I forbindelse med kapasitetsveksten som var
planlagt for 2010, ble det fra regjeringens side ikke
foreslått å bevilge midler verken til kommunene eller
fylkeskommunene. Videre er det besluttet at det ikke
vil bli tildelt nye tillatelser eller økt kapasitet i 2011,
men at spørsmålet vil bli vurdert på nytt i 2012. På
nåværende tidspunkt foreligger det ingen planer for
en ny tildelingsrunde, og heller ikke for hvordan mid-
ler fra et vederlag evt. skal fordeles.

Uavhengig av hvordan midler fra en fremtidig til-
delingsrunde evt. fordeles, vil jeg understreke kom-
munenes viktige rolle i kystsonen. Akvakulturloven
slår fast at det ikke kan tildeles tillatelser til oppdrett
i strid med kommunale arealplaner eller vernetiltak
som er vedtatt. Det er derfor uansett viktig at næringa
selv gjør sitt for at det blir attraktivt for kommunene
å legge til rette for havbruk.

SPØRSMÅL NR. 1188**Innlevert 5. april 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 13. april 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Det er alltid et viktig prinsipp at det skal være
samsvar mellom et lovbrudds alvorlighetsgrad og
den straffereaksjon som samfunnet iverksetter for å
straffe dette. Dette synes imidlertid ikke å være gjel-
dende særlig når en ser på den måten som ringnotfar-
tøyet Hardhaus har blitt straffet på i forbindelse med
bifangst i et loddekast tilsvarende 470 kg torsk for
mye.

Vil statsråden foreta en gjennomgang av straffe-
reaksjonene i denne typen saker?»

BEGRUNNELSE:

Fiskeribladet/Fiskaren har gjennom flere oppslag
den senere tiden satt fokus på rettsvernet til de for-
skjellige aktører innen fiskeriene. et av de tilfeller en
har vist til er den straff som ringnotfartøyet Hardhaus
ble utsatt for i forbindelse med bifangst i et loddekast.

Ut av dette kastet fikk båten 640 kilo torsk som bi-
fangst, mens grensen er på 175 kilo. Dette medførte
at fartøyet fikk inndratt en fangst på 1,365 millioner
kroner som straff for de 470 kiloene med for mye
torsk. Disse antallet kilo torsk utgjør, ifølge artikkel-
len, mindre enn det en turistkvote ville tilsvart fordelt
på båtens antall med fiskere ombord. I disse tilfeller
kunne en med fordel brukt et bøtesystem som er i
samsvar med lovbruddets størrelse. Det er ønskelig at
statsråden foretar en gjennomgang av både gjeldene
regelverk, og ikke minst det reaksjonsmønster som
skal brukes i disse tilfellene.

Svar:

Representanten Nesvik viser i begrunnelsen for
spørsmålet til at FiskeribladetFiskaren gjennom flere
oppslag den senere tiden har satt fokus på rettsvernet
til de forskjellige aktører innen fiskeriene. Et av de

tilfeller det er vist til, er den reaksjonen i forhold til ringnotfartøyet "Hardhaus" i forbindelse med for mye bifangst av torsk i et loddekast. Representanten Nesvik hevder at i disse tilfeller kunne en med fordel brukt et bøtesystem som er i samsvar med lovbruddets størrelse. Representanten ønsker videre at det foretas en gjennomgang av både gjeldende regelverk, og ikke minst det reaksjonsmønster som skal brukes i disse tilfellene.

La meg først få be om forståelse for at jeg ikke kan kommentere straffesaken som representanten Nesvik viser til, og som etter det jeg forstår ikke er ferdigbehandlet i rettsvesenet.

Generelt er jeg opptatt av å legge til rette for et sanksjonssystem for overtredelser av fiskeregelverket som er både effektivt og rettfærdig, og som bidrar til at reaksjonen kan tilpasses overtredelsens alvorlighetsgrad. Et slikt sanksjonssystem bør bestå av flere reaksjonstyper enn straff. Fiskeri- og kystdepartementet har for tiden på høring et forslag til forskrift om lovbruddsgebyr og tvangsmulkt ved overtredelser av havressursloven. Forskriften skal blant annet legge til rette for at forvaltningen kan ilegge lovbruddsgebyr som et alternativ til en mer belastende straffeforfølgning. Hensikten er å redusere bruken av straff ved mindre overtredelser av havressursloven.

Man må imidlertid skille mellom den straff som blir ilagt i medhold av havressurslovens straffebestemmelser i §§ 60 – 65, og den inndragning av blant annet fangst som i tillegg kan foretas med hjemmel i § 65. I saker som ikke blir anmeldt, men hvor det likevel foreligger en ulovlig fangst, kan verdien av fangsten tilsvarende inndras ved et administrativt vedtak. Slik administrativ inndragning kan gjennomføres uten hensyn til skyld, og verdien tilfaller i slike tilfeller "vedkomande salslag", jf havressursloven § 54.

Jeg ser at det for fisker kan oppfattes slik at straff og inndragning er to sider av samme sak. Det er likevel viktig å skille disse to tingene: Et spørsmål er

hvorvidt en handling er ulovlig og det er utvist skyld, og hvilken straff som i så fall skal ilegges, og et annet spørsmål om det bør eller ikke bør være slik at fisker skal få beholde verdien av den fangsten som man har fått ved en slik eventuell ulovlig handling.

Jeg kan ha forståelse for at det i et slikt tilfelle som det som er referert i pressen, kan fremstå som om "straffen" blir svært høy i forhold til lovovertrædelsen. Dette henger imidlertid sammen med den høye fangstverdien i det konkrete tilfellet. Spørsmålet om inndragning av fangstverdi i tillegg til straff ble behandlet av Stortinget ved vedtakelsen av den nye havressursloven, og jeg ser derfor ikke grunn til å gå gjennom dette på ny nå. Det vil uansett ikke være rimelig at den som begår en straffbar handling, skal få beholde den vinningen man oppnår ved denne handlingen.

Uten å gå inn på den konkrete vurderingen av saken, som tillegger politi og påtalemyndighet og i siste omgang eventuelt domstolene, vil jeg påpeke at det i forvaltningssammenheng er viktig å ha fokus på de fiskeriene som utøves med lite selektive redskap, men som likevel kan være forholdsvis "rene" i forhold til bifangst dersom vi er strenge med hensyn til hvor fisket til enhver tid gjennomføres. Dersom man i slike tilfeller fikk beholde fangstverdien, vil det være vanskelig å oppnå tilstrekkelig respekt for ulike former for områdereguleringer.

Med bakgrunn i erfaringene fra 2010, med tidvis stor innblanding av torsk i loddefangstene, ble områdene innenfor 4 nautiske mil av grunnlinjene fra 2011 holdt stengt for fiske etter lodde, blant annet for å hindre innblanding av bifangst. Områdene kunne imidlertid åpnes for fiske dersom dette ble vurdert som forsvarlig. Fiskeridirektoratets overvåkningstjeneste har i år hatt en god oppfølging og aktivt åpnet felt for å sikre gjennomføringen av fisket. Innblandingen av torsk i loddefangstene har gjennomgående vært svært lav i år.

SPØRSMÅL NR. 1189

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen

Besvart 14. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Klagenemnda for behandling i utlandet har en viktig oppgave med å sikre rettighetene til pasienter som trenger behandling i utlandet.

Hvem har ansvaret for at vedtak i denne nemnda blir fulgt opp, og hvilke tidsfrister må de ansvarlige forholde seg til i denne sammenheng?»

BEGRUNNELSE:

En pasient som har vært under nødvendig medisinsk behandling i Tyskland, måtte midlertidig stoppe behandlingen på grunn av den medisinske tilstanden. Fra det norske helseforetaket ble det reagert på dette avbruddet med å stoppe all videre behandling i Tyskland.

Pasienten anket denne avgjørelsen inn for Klagenemnda for behandling i utlandet. I september 2010 konkluderte nemnda med å omgjøre helseforetakets vedtak, og pasienten fikk dermed rett til dekning av utgifter til kontrollundersøkelsen i Tyskland. Etter dette har det ikke skjedd noe med saken. Pasientens helsetilstand er fortsatt meget alvorlig, og det trenges en snarlig innsats for å få vedkommende under behandling, før situasjonen blir ytterligere forverret.

Dette spørsmålet reises nå for å få avklart hvem i helsevesenet som har ansvaret for at vedtak i Klagenemnda for behandling i utlandet blir fulgt opp.

Det kan vel ikke være slik at en alvorlig syk pasient selv må følge opp en slik avgjørelse? Jeg stiller også spørsmål ved nemndas berettigelse dersom ingen i helsevesenet har ansvaret for å få gjennomført nemndas avgjørelser. Det er også viktig å få klarhet i hvilke tidsfrister helsevesenet har for å gjennomføre vedtakene i nemnda.

Svar:

Pasientrettighetsloven gir pasienter med rett til nødvendig helsehjelp i spesialisthelsetjenesten rett til helsehjelp i utlandet når det ikke finnes et adekvat behandlingstilbud for pasientens sykdom i Norge.

De regionale helseforetakene har opprettet egne enheter for utenlandsbehandling som har fått delegert oppgaven med saksbehandling av søknader og tilrettelegging av behandling i utlandet på vegne av de re-

gionale helseforetakene. Avslag på søknad om behandling i utlandet på grunn av manglende kompetanse i Norge kan påklages til Klagenemnda for behandling i utlandet.

Dersom nemnda omgjør et vedtak om avslag på søknad om behandling i utlandet, blir nemndas avgjørelse sendt pasienten og enheten for utenlandsbehandling som har fattet vedtak om avslag. Enheten for utenlandsbehandling vil umiddelbart sende et informasjonsbrev til pasienten med kopi til henvisende lege om denne omgjøringen. Samtidig sender enheten en betalingsgaranti til det omsøkte behandlingsstedet. Denne garantien går også i kopi til henvisende lege. Det er primært henvisende lege som videre er ansvarlig for kontakten med det utenlandske behandlingsstedet og som gjør nødvendige avtaler om utveksling av medisinske opplysninger og avtaler tidspunkt for behandling.

Det finnes ingen lovfestede frister for når vedtaket fra nemnda skal være gjennomført, men pasientene skal sikres forsvarlig behandling. Slik jeg oppfatter det, er det ingen grunn til å tro at enhetene for utenlandsbehandling ikke følger opp nemndas vedtak.

I noen tilfeller kan det være forhold hos pasienten som gjør at gjennomføringen av behandlingen i utlandet er vanskelig, og pasientens medvirkning er avgjørende for at den omsøkte behandlingen som pasientene har fått innvilget faktisk blir benyttet.

SPØRSMÅL NR. 1190

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 14. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvordan mener statsråden Klif har opptrådt overfor vannregion Ytre Oslofjord, og mener statsråden det er forsvarlig å overføre ansvar til fylkeskommuner uten at det følger lovede midler med, og vil statsråden bidra for å sikre det økonomiske fundamentet for samarbeidet ved å følge dette opp overfor Klif?»

BEGRUNNELSE:

Samarbeidet mellom kommuner og fylker knyttet til vannregion Ytre Oslofjord er godt i gang og det er ansatt egen prosjektleder. De økonomiske rammene for virksomheten inneholdt blant annet en bevilgning

fra Klif på 800.000 kroner. Det er imidlertid skjedd en plutselig endring i de økonomiske forutsetningene for samarbeidet ved at Klif har trukket tilbake den økonomiske støtten til vannregion Ytre Oslofjord.

Svar:

Ved implementeringen av EUs vanndirektiv er landet delt inn i 11 vannregioner som har som oppgave å lage og følge opp vannforvaltningsplaner for sine områder. Utvalgte fylkeskommuner er utpekt som vannregionmyndighet innenfor disse regionene. Det er vannregionmyndighetene som skal lede prosessen med utarbeiding av planene. Det er totalt bevilget 15 millioner kroner til arbeidet med vannfor-

valtningsplanene i 2011 og ressursene til overvåking er øket til over 11 millioner kroner. Alle vannregionene får av Direktoratet for naturforvaltning tildelt en sum til arbeidet med vannforvaltningsplanene. Det er opp til vannregionene å prioritere ressursene til planarbeidet innenfor sine regioner. Midler til gjennomføring av tiltak skal skaffes innenfor den ansvarlige sektor for den aktuelle påvirkningen i tråd med prinsippet om at kostnadene ved miljøforringelse skal bæres av tiltakshaver.

Oslofjorden omfattes av to vannregioner, Vest-Viken og Glomma, der arbeidet ledes av henholdsvis Buskerud og Østfold fylkeskommune. Disse vannre-

gionene fant det hensiktsmessig å samarbeide gjennom "Prosjektområde ytre Oslofjord" for å håndtere felles utfordringer knyttet til denne delen av Oslofjorden. Vannregionene som omfatter Ytre Oslofjord vil, på lik linje med andre vannregioner, måtte sette inn ressursene der de mener at det er mest hensiktsmessig.

Det er riktig at prosjektet tidligere har fått støtte direkte fra Klima- og forurensningsdirektoratet. Dette har imidlertid skjedd uavhengig av den tildelingen som gis til vannforvaltningsplanarbeidet fra Direktoratet for naturforvaltning. KLIF har ikke sett budsjettmessig rom for fortsatt å støtte dette prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1191

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 13. april 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Richard Goldstone, forfatteren av FNs såkalte Goldstone-rapport om Gaza-krigen, har nå gått tilbake på påstanden om at Israel bevisst drepte sivile i konflikten med Hamas for to år siden. Han er imidlertid fortsatt klar på at Hamas bevisst søkte å drepe sivile gjennom sine rakettoppskytinger.

Hvilke konsekvenser mener utenriksministeren at Goldstones nye konklusjon har for Norges syn på FN-rapportens status?»

BEGRUNNELSE:

Norge uttalte i FNs generalforsamling 04.11.09 at Goldstone-rapporten var "helhetlig, grundig dokumentert og generelt godt gjennomarbeidet".

Rapporten har vært gjenstand for sterk kritikk fra Israel og andre for påstanden om at landet bevisst drepte sivile i konflikten med Hamas for to år siden. Nå har Goldstone snudd. Han skriver i et innlegg i Washington Post at israelske undersøkelser om konflikten "indikerer at sivile ikke bevisst ble utpekt som mål". Han slår fast at "Hvis jeg hadde visst den gang det jeg vet nå, ville Goldstone-rapporten ha blitt et annerledes dokument."

Han viser til at Israel har gjennomført over 400 undersøkelser av påstander om gal opptreden under konflikten, mens Hamas ikke har gjort én undersøkelse av påstander om deres overgrep mot sivile.

En talsperson for USAs Utenriksdepartement har følgende kommentar: "Vi har gjort det klart fra

Goldstone-rapporten ble lagt frem at vi ikke så noe bevis for at den israelske regjeringen bevisst gjorde sivile til mål eller på annen måte var delaktig i krigsforbrytelser".

Det er ønskelig å få vite om Richard Goldstones erkjennelse har utløst noen ny vurdering i det norske utenriksdepartementet.

Svar:

Richard Goldstones innlegg i Washington Post, hvor han kommenterer enkelte av konklusjonene i den såkalte Goldstone-rapporten, endrer ikke Norges syn på rapportens status. Norge har, siden Gaza-konflikten brøt ut, konsekvent fremhevet at partene til en konflikt har det primære ansvaret for å etterforske og straffeforfølge mulige brudd på internasjonal humanitær rett begått av styrker under deres kommando. Det var en hovedkonklusjon i rapporten som fortsatt står seg.

Etter mitt syn var Goldstone-rapporten omfattende og grundig. Jeg fant det positivt og viktig at undersøkelseskommissjonen hadde tolket sitt mandat til å omfatte handlinger begått av alle parter til konflikten. Samtidig så vi med beklagelse at Israel valgte ikke å samarbeide med undersøkelseskommissjonen og også nektet den innreise. Ved på denne måten å hindre innhenting av vesentlig informasjon, bidro Israel sterkt til å svekke rapportens grunnlag. Dette gjelder både dokumentasjon knyttet til angrep rettet mot israelske sivile fra palestinsk side og informasjon knyttet til

krigføringen fra israelsk side. Samtidig er det klart at Hamas overhodet ikke har iverksatt noen granskning av sine handlinger. Dette stiller Norge seg meget kritisk til, noe vi også har gitt uttrykk for.

I tiden etter at undersøkelseskommisjonens rapport ble lagt frem, har mye ny informasjon kommet frem. Kommisjonens leder, Richard Goldstone, skriver i sitt innlegg i Washington Post at kommisjonens rapport på enkelte punkter ville sett annerledes ut dersom denne informasjonen hadde vært tilgjengelig på et tidligere tidspunkt. Dette gjelder især spørsmålet om hvorvidt man fra israelsk side hadde rettet bevisste angrep mot sivilbefolkningen i Gaza. Det er naturlig at synet på hva som skjedde nyanseres etter som informasjon fra alle involverte parter kommer frem. Det var også grunnen til at det manglende israelske samarbeidet med kommisjonen var beklagelig. Et slikt samarbeid kunne brakt større klarhet i det som faktisk skjedde.

I sin artikkel gikk ikke Goldstone tilbake på de øvrige konklusjoner fra granskingen, som bruk av tungt artilleri i tettbefolkede områder, i strid med kravet i internasjonal humanitærrett om å skille mellom militære mål og sivile, forsettlig ødeleggelse av sivile bygninger og infrastruktur uten tilstrekkelige militære formål og mulig kollektiv avstraffelse av befolkningen i Gaza.

Et svært viktig element i Kommisjonens rapport var anbefalingen til partene om å gjennomføre etterforskning i henhold til internasjonale standarder av mulige brudd på internasjonal humanitær rett. I innlegget fremhever Goldstone at Hamas, til tross for Kommisjonens klare anbefaling, ikke har iverksatt granskning av noen av de handlinger organisasjonen står ansvarlig for. Samtidig som han anerkjenner Israels oppfølging på dette punkt, påpeker han også sin bekymring for at så få av Israels granskinger av brudd på engasjementsreglene under militæroperasjonen i Gaza har blitt ferdigstilt, og at de ikke har vært gjenstand for åpne rettsprosesser. Dette er en bekymring han deler med ekspertpanelet, ledet av Mary McGowan Davis, som ble nedsatt av FNs menneskerettighetsråd, og som fikk mandat til å rapportere om partenes oppfølging av Kommisjonens rapport og dens anbefalinger.

Norge valgte å stemme avstående til resolusjonen i FNs menneskerettighetsråd som etterfulgte fremleggelsen av rapporten i mars, blant annet fordi resolusjonsutkastet etter vårt syn ikke tydelig nok tillar partene det primære ansvaret for å granske hendelsene.

SPØRSMÅL NR. 1192

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 13. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvor rigid skal kontrollmyndighetene forholde seg til krav om rekvisisjon i forhold til fysikalsk behandling av kronikere og andre pasienter som har behov for kontinuerlig, regelmessige behandlinger for å kunne få bedre funksjon, få smertelindring og bedret livskvalitet?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter med kroniske lidelser, operasjonspasienter, slagpasienter, nevrologiske pasienter med flere har det felles at de er avhengig av regelmessige fysikalske behandlinger. Pasienten får vanligvis skrevet ut rekvisisjon for 24 behandlinger av sin lege. De pasienter som fortsetter behandlingen utover 24 ganger får ny rekvisisjon av legen. Fysioterapeuten gir disse

pasientene faste ukentlige timer slik at pasienten kan ordne seg praktisk i forhold til pårørende, hjelpere, taxisjåfører ol. Når det nærmer seg slutten av en behandlingsserie legges det beskjed til legen om behov for ny rekvisisjon. Det kan av ulike grunner drøye litt før ny rekvisisjon kommer. Det blir da ikke alltid samsvar med påbegynt behandlingsdato og ny rekvisisjonsdato. Legen kan være bortreist, på ferie, kurs el. Ut fra medisinske grunner fortsetter imidlertid fysioterapeuten behandlingene i forvisning om at rekvisisjon fra legen kommer. Kontrollmyndighetene aksepterer ikke en slik praksis og selv en dags forsinkelse på behandlingsdato og rekvisisjonsdato godtas ikke. Hvis regelverket skal tolkes så rigid vil det bety at fysioterapeuten ikke får refusjon for utført behandling, noe som i neste omgang vil føre til at pasienter som har behov for kontinuerlig behandling får et

opphold i behandlingene som kan forverre deres tilstand.

Svar:

Det er et vilkår for å motta trygderefusjon for fysioterapi at det foreligger henvisning fra lege, manuellterapeut eller kiropraktor. I tillegg må fysioterapeuten enten være ansatt i eller ha avtale med en kommune. Formålet med henvisningen er at det skal foreligge en faglig vurdering av behovet for fysioterapi. Dette sikrer riktig bruk av både fysioterapeutenes kapasitet og offentlige ressurser. Det er pasientens ansvar å sørge for at godkjent henvisning foreligger når behandlingen starter. Dersom pasienten skal ha rett til stønad til fysioterapi utover de behandlingene som følger av første henvisning, må henvisende lege, manuellterapeut eller kiropraktor vurdere at

det fortsatt er behov for fysioterapi og foreskrive ny henvisning. Det skal altså ligge en ny faglig vurdering til grunn hver gang nye henvisning utstedes. Først når ny henvisning foreligger, gir behandlingen rett til refusjon. For å unngå opphold i behandlingene, må pasienten og henvisende instans sammen sørge for at fornyet henvisning foreligger før den første utgår.

Det er viktig at disse reglene etterleves. Hvis HELFO skulle være mindre rigid i håndhevingen av regelverket, vil det lett kunne oppstå forskjellsbehandling. Det ville også kunne påvirke fysioterapeuter og henvisningsinstanser til å være mindre nøye med å sørge for ny henvisning i tide. En slik praksis vil undergrave systemet med krav om henvisning. Det er derfor viktig at dagens regelverk følges.

SPØRSMÅL NR. 1193

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 13. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I hvilken grad stilles det krav til dokumentasjon og pasientinformasjon i forhold til innsidens og prevalens ved behandling av sjeldne sykdommer i Norske sykehus, og i hvilken grad har disse pasientene mulighet til second opinion og fritt sykehusvalg hvis de mener at norske behandlende institusjoner har liten eller ingen erfaring med behandling av den sykdommen de er rammet av?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter med sjeldne sykdommer er selvsagt i likhet med andre pasienter opptatt av å få en best mulig kvalitativ behandling av sin sykdom. Det er anerkjent at "øvelse gjør mester" og det er derfor flere pasienter som etterspør opplysninger om i hvilken grad sykehuset de er henvist til har behandlet liknende tilfeller tidligere. I mange tilfeller kan det være små fagmiljøer for disse sjeldne sykdommene og flere pasienter har derfor ønske om å få sin behandling i et annet land hvor de har større erfaring med akkurat deres diagnose. De små fagmiljøene i Norge åpner i liten grad opp for mulighet for å få en ny vurdering av annen lege og pasienter har gitt uttrykk for at de ikke får mulighet til å få behandling i utlandet fordi norske leger insisterer på at de skal behandles her,

selv om de ikke har erfaring med gitt diagnose. Det stilles strenge krav til dokumentasjon i forhold til behandling i utlandet, men det kan synes som det ikke er tilsvarende krav for norske behandlende institusjoner.

Svar:

Det følger av pasientrettighetsloven § 2-3 at pasienter, inklusive pasienter med sjeldne sykdommer, har rett til fornyet vurdering ("second opinion") av sin helsetilstand av spesialisthelsetjenesten. Denne retten gir imidlertid ikke rett til å få en slik fornyet vurdering i utlandet. Også retten til fritt sykehusvalg, som nedfelt i pasientrettighetsloven § 2-4, er en rettighet knyttet til helsetjenesten i Norge.

De regionale helseforetakene er i henhold til spesialisthelsetjenesteloven pålagt å sørge for at det tilbys spesialisthelsetjenester innenfor helseregionen. Pasientrettighetsloven gir pasienter med rett til nødvendig helsehjelp i spesialisthelsetjenesten rett til helsehjelp i utlandet når det ikke finnes et adekvat behandlingstilbud for pasientens sykdom i Norge.

For sjeldne medisinske tilstander vil erfaringsgrunnlaget i Norge kunne være begrenset og mangelfullt. Dette kan gjøre det spesielt aktuelt å oppsøke miljøer for utveksling av kunnskap og erfaringer,

eventuelt å finne miljø med erfaring i behandling av tilstanden i utlandet. De regionale helseforetakene har opprettet egne enheter for utenlandsbehandling som har fått delegert oppgaven med saksbehandling av søknader og tilrettelegging av behandling i utlandet på vegne av de regionale helseforetakene. Utenlandskontorene i de regionale helseforetakene tar i mot søknader fra spesialisthelsetjenesten for pasienter som har rett til nødvendig helsehjelp og hvor den nødvendige behandlingen ikke kan gjøres i Norge på grunn av manglende kompetanse. Avslag på søknad om behandling i utlandet på grunnlag av manglende kompetanse i Norge kan påklages til Klagenemnda

for behandling i utlandet. Nemndas vedtak kan i sin tur prøves rettslig for domstolene.

Det følger av bestemmelser i spesialisthelsetjeneste- og helsepersonelloven at behandling som ytes skal være faglig forsvarlig. Det vil derfor kunne være uforsvarlig og lovstridig dersom helsetjenesten tilbyr behandling på fagområder hvor det mangler nødvendig kompetanse. Dersom pasienten mener at helsetjenestens behandling og oppfølging er faglig uforsvarlig fordi nødvendig kompetanse mangler, så er dette et forhold som kan klages inn for Helsetilsynet i fylket.

SPØRSMÅL NR. 1194

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 13. april 2011 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«I et nylig fattet vedtak angående samvær i Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker i Møre og Romsdal, er en besteforelder blitt nektet samvær med sitt barnebarn fordi barnets fars årlige samvær på ni timer ikke anses for å være "svært begrenset".

Mener statsråden det er til barnets beste å nekte samvær med nær biologisk familie, og er statsråden enig i at ni timer samvær i året er tilstrekkelig kontakt med biologisk familie?»

BEGRUNNELSE:

I et nylig fattet vedtak angående samvær i Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker Møre og Romsdal, er en besteforelder blitt nektet samvær med sitt barnebarn fordi barnets fars årlige samvær på ni timer ikke anses for å være "svært begrenset". Barnet ble i 2010 underlagt barnevernets omsorg, og barnets bestemor ønsker at barnet skal ha mer kontakt med den biologiske familien enn de vedtatte tre timene tre ganger i året. I kravet henvises det til barnevernloven § 4-19, og ordlyden om at barnets slekninger kan kreve at fylkesnemnda tar stilling til samværsrett når "foreldrenes rett til samvær skal være svært begrenset".

Ni timer årlig vurderes derfor av familien som å være et svært begrenset samvær, men fylkesnemnda besluttet å avvise kravet fordi "det fastsatte samværsomfang ikke kan anses som svært begrenset". Det påpekes imidlertid i vedtaket at det er lite rettspraksis

rundt slike vurderinger siden dette er en ny bestemmelse, og beslutningen baserer seg utelukkende på én enkelt juridisk vurdering som i utgangspunktet overhodet ikke tar stilling til den samværmengden det her er snakk om. Det er derfor åpenbart et behov for politisk avklaring på dette punktet, og det vil derfor være av stor interesse å få vite statsråden - som øverste ansvarlig for dette fagfeltet - sitt syn på hvor mye samvær som skal legges til grunn før samværet ikke lenger kan anses som "svært begrenset".

Svar:

Jeg vil innledningsvis nevne at jeg ikke kan kommentere enkeltsaker og at det er Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker og eventuelt domstolene som i den enkelte sak tar stilling til spørsmålet om samvær ved plassering av barnet utenfor hjemmet etter barnevernloven.

Utgangspunktet for alle vurderinger etter barnevernloven er hva som vil være til beste for det enkelte barn, jf. barnevernloven § 4-1. Det biologiske prinsipp tar utgangspunkt i at det har en egenverdig for barnet å opprettholde kontakten med sine biologiske foreldre. Som hovedregel har barn og foreldre derfor rett til samvær med hverandre dersom barnet plasseres utenfor hjemmet, jf. barnevernloven § 4-19 første ledd. Ved fastsettelsen av samværet skal det legges avgjørende vekt på hensynet til barnets beste.

Som hovedregel er det bare foreldrene som har rett til samvær med barnet etter omsorgsovertakelse.

Det kan likevel være situasjoner der det er grunn til å vurdere om også andre med nær tilknytning til barnet, som for eksempel besteforeldre, bør få samvær med barnet. Barnevernloven åpner derfor for at også andre enn foreldrene i visse tilfeller kan få prøvet spørsmålet om samvær i forbindelse med en omsorgsovertakelse.

For det første åpner barnevernloven for at andre enn foreldrene som har hatt den daglige omsorgen for barnet på foreldrenes vegne forut for omsorgsovertakelsen, kan få samvær med barnet. Disse kan kreve at fylkesnemnda tar stilling til om de skal ha samvær med barnet og eventuelt i hvilket omfang, jf. barnevernloven § 4-19 tredje ledd. Som eksempel nevner forarbeidene tilfeller der barnet forut for omsorgsovertakelsen har bodd sammen med steforeldre, besteforeldre eller andre slektninger. Utgangspunktet for vurderingen er hva som vil være til det enkelte barnets beste.

For det andre åpner barnevernloven for at besteforeldre eller andre barnet har nær tilknytning til, på visse vilkår kan kreve at fylkesnemnda tar stilling til om de skal ha rett til samvær med barnet, jf. barnevernloven § 4-19 fjerde ledd. Dette gjelder blant annet når fylkesnemnda har bestemt at foreldrenes rett til samvær skal være svært begrenset. I forarbeidene til bestemmelsen er samvær et par ganger i året nevnt som eksempel på hva som kan anses som et svært be-

grenset samvær for foreldrene. Samtidig fremgår det av forarbeidene at det er barnets tilknytning til vedkommende som skal være avgjørende for vurderingen av om vedkommende har rett til å få vurdert spørsmålet om samvær. Det er fylkesnemnda og domstolene som i den enkelte saken må ta stilling til om vilkårene for å fastsette samvær for andre enn foreldrene, er oppfylt.

Jeg vil også understreke at barneverntjenesten selvsagt har anledning til å bestemme at barnet skal ha en mer omfattende kontakt med familien etter omsorgsovertakelsen enn det som følger av fylkesnemndas vedtak. Barnevernloven er med andre ord ikke til hinder for at barneverntjenesten ved utøvelsen av den daglige omsorgen og av hensyn til barnets beste bestemmer en mer omfattende kontakt mellom barnet og familien.

Etter min mening er barnevernloven derfor ikke til hinder for god kontakt mellom barnet og familien når dette er til det enkelte barnets beste. Selv om barnevernloven synes å avveie de ulike hensynene på en god måte, vil jeg likevel nevne at det i februar i år ble nedsatt et offentlig utvalg om det biologiske prinsipp i barnevernet. Jeg legger til grunn at spørsmålet om samvær mellom barnet og familien er ett av de temaene utvalget vil se nærmere på. Utvalget skal levere sin utredning 1. februar 2012.

SPØRSMÅL NR. 1195

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 15. april 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre å hindre at urettmessige får tilgang til sensitiv informasjon på sykehus, og vil statsråden ta initiativ til at pasienter får beskjed i etterkant dersom de har blitt utsatt for ulovlig sno-king?»

BEGRUNNELSE:

6. april 2011 kunne NRK avsløre at en ansatt ved sykehuset i Kristiansand ble tatt i å ha tjuvlest pasientjournalene til 26 bekjente fire hundre ganger over flere år. Pasientombud Gunhild Solberg mener ifølge NRK at saken er trist, og forstår ikke hvordan sykehuset kan ha så dårlig kontroll.

Direktøren i Datatilsynet, Bjørn Erik Thon, utta-

ler til NRK at sykehusenes systemer er alt for dårlige. I likhet med undertegnede mener direktøren at pasienter må få beskjed dersom urettmessige har fått tilgang til sensitiv informasjon.

Det er ikke første gang en ansatt ved et sykehus urettmessig går inn på en pasientjournal - på tross av at slik snoing er ulovlig. Undertegnede har flere ganger uttrykt bekymring over at sensitive helseopplysninger lagres på en uforsvarlig måte på sykehus og i NAV.

Svar:

Helsetjenesten og helseforvaltningen er avhengig av at befolkningen har tillit til den. Det er derfor svært uheldig at helsepersonell leser i en pasients

journal uten å ha tjenstlig behov for opplysningene. Dette er forbudt både etter helsepersonelloven § 21 a og helseregisterloven § 13 a. Det følger av disse bestemmelsene at det er forbudt å lese, søke etter eller på annen måte tilegne seg, bruke eller besitte taushetsbelagte opplysninger uten at det er begrunnet i helsehjelp til pasienten, administrasjon av slik hjelp eller har særskilt hjemmel i lov eller forskrift. Forbudet har samme formål som taushetsplikten, og skal bidra til å verne pasientens integritet og hindre unødvendig spredning av pasientopplysninger. Dette er også bakgrunnen for at helseregisterloven § 13 siste ledd gir pasienten rett til innsyn i logg om hvem som har hatt tilgang til opplysninger om ham eller henne.

Jeg er enig med stortingsrepresentant Trine Skei Grande i at pasienter bør få informasjon dersom noen urettmessige har fått tilgang til sensitive informasjon. Som Stortinget er kjent med, arbeider departementet med en forskrift om informasjonssikkerhet i helsetjenesten. I høringsforslaget til forskriften ble det blant annet foreslått at den databehandlingsansvarlige jevnlig skal kontrollere hvem som har hatt elektronisk tilgang til helseopplysninger i et behandlingsrettet helseregister, og at pasienten skal informeres dersom kontrollen viser at det har skjedd en urettmessig tilegnelse av helseopplysninger.

Arbeidet med forskriften er nå i slutfasen og jeg tar sikte på at forskriften kan vedtas før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1196

Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 13. april 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Opel Ampera er en elektrisk bil med hjelpeaggregat, men kommer ifølge BilNorge.no 6. april 2011 til å få engangsavgift som om den var en vanlig bensinbil. Dette til tross for at det er fullt mulig at bensinaggregatet aldri vil bli startet opp i løpet av bilens levetid. Ifølge BilNorge.no står det i svaret fra Toll- og avgiftsdirektoratet til Opel Norge, at saken på generelt grunnlag vil bli forelagt Finansdepartementet.

Mener finansministeren at Opel Ampera er en bensinbil, en hybridbil eller en elbil?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har tidligere tatt opp spørsmålet om plug-in hybrider som Opel Ampera med finansministeren og finansdepartementet gjennom skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:757 (2009-2010) av 26. februar 2010, spm. 280 fra Finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon av 15. okt 2009 til statsbudsjettet for 2010, samt skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:509 (2009-2010) av 19. januar 2010. Svarene har tidligere sprikket fra påstander om at det var sannsynlig at fremtidig hybridbiler vil bruke elektromotoren og forbrenningsmotoren samtidig uavhengig av kjørelengde, og påstander om at plug-in hybridbiler vil bli avgiftslagt som andre hybridbiler - noe som tydeligvis ikke gjelder Opel Ampera.

Svar:

Toll- og avgiftsdirektoratet har nylig vurdert en forespørsel fra Opel Norge om den avgiftsmessige behandlingen av Opel Ampera, som er en såkalt "Plug-in" hybridbil.

Direktoratet har i sin vurdering lagt til grunn at Opel Ampera ikke omfattes av gjeldende bestemmelser om fritak for elbiler, eller av de særlige lempningene som gjelder for hybridbiler. Direktoratet har oversendt problemstillingen til Finansdepartementet for en vurdering av hensiktsmessigheten av gjeldende regelverk.

Avgrensningen av hvilke kjøretøy som faller inn under lettelsene for hybridbiler, ble utformet med utgangspunkt i de hybridbilene som var på markedet da reglene ble innført. I praksis vil det si Toyota Prius. Avgrensningen forutsetter blant annet at både elektromotor og forbrenningsmotor virker på drivlinjen. Det vil nå komme nye typer hybridbiler på markedet hvor kun elektromotoren virker på drivlinjen og som derfor faller utenfor gjeldende hybridbil definisjon. Det er etter min mening liten grunn for å opprettholde et slikt skille, og jeg vil i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett foreslå å endre bestemmelsene slik at også de nye hybridbilvariantene omfattes av de særlige lempningene som gjelder for hybridbiler.

SPØRSMÅL NR. 1197**Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 13. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til statsrådets svar på skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1066 (2010-2011) og Dokument nr. 15:895 (2010-2011).

Hva er brutto årlige bompengainntekter per prosjekt; hvor mye av dette går til henholdsvis rente- og innkrevningskostnader i det enkelte prosjektet; hvor mye går til veiformål, og hvor mye går til andre formål enn vei fordelt på kategoriene kollektivtrafikk, sykkelveier og andre formål?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om tall for både 2010 og 2009, eventuelt kun 2009 dersom tallene for 2010 ikke er klare enda.

Svar:

Vedlagte tabell viser brutto bompengainntekter, driftskostnader, netto finanskostnader samt netto bompengainntekter pr. prosjekt i 2009. Tall for 2010 foreligger ikke ennå.

Netto bompengainntekter er det beløpet som er til disposisjon etter at selskapenes drifts- og finanskostnader er dekket. Disse benyttes dels til investeringer og dels til nedbetaling av lån som er tatt opp til investeringer tidligere år. Som opplyst i mitt svar på spørsmål nr. 1066, rapporterer ikke bompengeselskapene på evt. fordeling av bompengainntekter ut over det som er oppgitt i vedlagte tabell.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/dok15-201011-1197-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 1198**Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 27. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for en gjennomgang av avtalene som foreligger mellom Statens vegvesen og fylkeskommunen for å undersøke om alle elementer er med, som er nødvendige for å sikre en videre reserverordning og stabil drift i ferjesambandet til Kvitsøy etter overgangen fra statlig til fylkeskommunalt ansvar?»

BEGRUNNELSE:

I Dok. nr. 15:130 (2009-2010) stilte undertegnede spørsmål til samferdselsministeren om hvordan hun ville sikre at reserveordningen på ferjesambandet ble videreført på nivå med daværende ordning også etter fylkeskommunal ansvarsovertakelse 1. januar 2010. Statsråden lovet i sitt svar at en reserveordning skulle vedvare, men at den nye løsningen vil være noe dårligere enn den gamle. Statsråden pekte imidlertid på at dette ville gi den totalt sett beste utnyttelsen av ferjeparken i området.

Lørdag 26. februar 2011 meldte Haugesund Avis at en permanent reserveordning etter all sannsynlighet ikke vil videreføres på sambandet. Tide Sjø og Rogaland og Hordaland fylkeskommuner var da i forhandlinger om rammetilskudd for ferjesambandene i distriktet.

I Dokument nr. 15:986 (2010-2011) stilte undertegnede spørsmål om hvordan statsråden ville oppfylle sitt løfte om å sikre en videre reserverordning og stabil drift i dette ferjesambandet etter overgangen fra statlig til fylkeskommunalt ansvar. Statsråden viste i sitt svar til at reserveferjeløsningen for 2011 er fylkeskommunens ansvar, og at det har kommet til enighet mellom fylkeskommune og selskap om den valgte løsningen. Statsråden uttrykte imidlertid forståelse for at denne løsningen kan oppfattes som lite tilfredsstillende for publikum, og hun viste til at MF Rennesøy var satt inn i sambandet ved behov i februar.

I mars har Kvitsøy vært uten bilferjeforbindelse flere dager, og det har skapt store problemer for man-

ge. Bøndene har tømt ut melk, noen manglet fôr til dyrene sine, kjøpmannen gikk tom for varer og folk kom seg ikke på jobb. MF Rennesøy var til reparasjon på grunn av tekniske problemer. Ferja Rennesøy er en reserveferje for hovedferja Fjordveien som også var på verksted. Tide Sjø hadde ingen disponibel reserveløsning i dette farvannsområdet.

Svar:

Ferjesambandet Mekjarvik – Kvitsøy – Skudeneshavn er fylkesferjesamband etter at forvaltningsreformen ble satt i verk 1. januar 2010.

Det er således Rogaland fylkeskommune som er myndighet og har tilskuddsansvar for det aktuelle sambandet, og det er opp til fylkeskommunen å bestemme ferjetilbudet og velge reserveferjeløsning for fylkesferjesambandene.

Statens vegvesen Region vest har, som del av sams vegadministrasjon, bistått Rogaland fylkeskommune i budsjettarbeid og forhandlinger om rammetilskudd mellom Rogaland fylkeskommune og ferjeselskapet Tide Sjø både for 2010 og 2011. I dette arbeidet ligger også forslag til disponering av ferjemateriell og reserveferjeløsninger for de to fylkesferjesambandene i Rogaland der drift i samband med inngått anbudskontrakt ikke er startet opp ennå.

For 2011 foreslo Tide Sjø ulike måter å disponere M/F Rennesøy slik at den også kunne benyttes som reserveferje for sambandet Mekjarvik – Kvitsøy – Skudeneshavn. Selskapets prisforlangende var imidlertid så høyt at Rogaland fylkeskommune ved oppstart av forhandlingene gjorde det klart at de løsninger som var skissert ikke var aktuelle ut fra ferjeselskapets økonomiske krav.

For driftsåret 2011 inngår M/F Rennesøy ikke i ordinær drift av noen samband i Hordaland eller Rogaland. Den er en såkalt fristilt ferje etter oppstart av anbud, og selskapet som eier av fartøyet står derfor fritt til å selge den eller leie den bort. Jeg viser til svar av 11.3 2011 på spørsmål 986 til skriftlig besvarelse.

Reserveferjeløsning som Rogaland fylkeskommune valgte i forhandlingene for 2011, bygger på en kombinasjon av en liten ferje - M/F Austrheim - som skal trafikkere strekningen Mekjarvik – Kvitsøy og en hurtigbåt som trafikkerer Mekjarvik – Kvitsøy – Skudeneshavn med passasjerer. Trafikanter til/fra

Skudeneshavn som må benytte bil, er da forutsatt å reise via ferjesambandet E 39 Mortavika – Arsvågen.

Jeg er ellers gjort kjent med at M/F Fjordveien hadde et uforutsett havari 10.2.2011. Fra 11. februar ble reserveferjeløsning som skissert over satt i verk etter avtale mellom Rogaland fylkeskommune og Tide Sjø. Det skulle imidlertid vise seg at driftsavbruddet ble vesentlig lengre enn først forutsatt, og etter møte mellom Rogaland fylkeskommune og Tide Sjø er M/F Rennesøy senere satt inn i sambandet som en midlertidig løsning frem til M/F Fjordveien er klargjort etter havariet.

Imidlertid fikk også M/F Rennesøy driftsproblemer og måtte tas ut av drift fredag 25.3.2011. Da dette driftsavbruddet inntraff, var årlig verkstedsopphold for mange ferjer i gang, og ferja som opprinnelig var tenkt som reserveferje for Kvitsøy, var da på verksted. Det samme var andre ferjer med sertifikat for å trafikkere mellom Mekjarvik og Kvitsøy. Som straksløsning satte ferjeselskapet inn hurtigbåt, og mandagen etter ble det satt inn en ferje som bare kunne transportere gods for å avhjelpe de mest akutte behov for godstransport til/fra Kvitsøy. Samtidig satte selskapet i gang prosess for å få Sjøfartsdirektoratets godkjenning av et midlertidig sertifikat på M/F Bjørnefjord, slik at dette fartøyet kunne trafikkere Mekjarvik – Kvitsøy frem til M/F Rennesøy var tilbake etter driftsavbruddet 29.3.2011.

Rogaland fylkeskommune har også bedt ferjeselskapet om å gjennomføre deler av høstens planlagte verkstedsopphold på M/F Fjordveien nå i vår for at trafikantene skal få minst mulig driftsavbrudd på grunn av årlig verkstedsopphold kommende høst.

I anbudskontrakter er kravet til reserveferjeløsning spesifisert, og det er da ferjeselskapet sitt ansvar å oppfylle krav som inngår i den enkelte kontrakt. Anbudskontrakt trer i kraft for strekningen Mekjarvik-Kvitsøy når T-forbindelsen etter planen åpner i 2013. Før den tid føres det forhandlinger år for år om ferjesambandet Mekjarvik-Kvitsøy-Skudeneshavn. La meg ellers nevne at det i 2009 ble opprettet en arbeidsgruppe mellom Statens vegvesen og fylkeskommunene for å drøfte og finne fram til løsninger for effektiv overføring av ansvaret for kontrakter knyttet til den forestående overføring av ansvar for ferjekontrakter.

SPØRSMÅL NR. 1199**Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 15. april 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ved siste anbudsutlysning for fergesamband på Fv91 i 2009 er det fra statens side lagt til grunn vesentlig andre krav enn for fergesamband i f.eks. nabofylket Nordland. Anbudet ble vunnet av Tide Sjø og det er kommet frem at dagens moderne ferger vil kunne bli byttet ut med fergemateriell som er flere tiår eldre og som vil gi et dårligere tilbud til alle reisende.

Hva vil samferdselsministeren foreta seg for å sikre at reisende over Lyngen-sambandene får et moderne og like godt tilbud som ellers i landet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørretimen 23.februar der denne saken ble tatt opp første gang. Spørsmålet ble da besvart av statsråd Lars Peder Brekk på vegne av samferdselsministeren som var bortreist.

Saken er etter spørretimen like uløst og det er grunn til å reise spørsmål ved den ulikebehandlingen som har oppstått mellom fylker etter siste anbudsrunde. Selv om ansvaret for Fv 91 og sambandene formelt er overført Troms Fylkeskommune fra 2010, var det Statens vegvesen som utlyste og avgjorde anbudet. Statsråd Brekk viste i spørretimen til at Troms Fylkeskommune hadde behandlet klage i saken, og dette synes også å være en del av problemet, at fylkeskommunen måtte håndtere en klagebehandling for et anbud staten hadde utlyst og avgjort.

I svaret i spørretimen 23.februar sies det at konkurransegrunnlaget stiller krav til miljø, universal utforming og passasjerfasiliteter. Det er likevel et faktum at Statens vegvesen for fergeanbud i Nordland har utformet kriterier i anbudet som legger sterkere føringer for kvaliteten på det fergemateriellet anbydere må benytte på strekning.

Sambandene over Lyngen fraktet omlag en halv million passasjerer i 2010.

Ved rasstenging av E6 i Kåfjord, er Fv 91 og disse sambandene eneste omkjøringsveg.

Det er stor frustrasjon i Troms over at anbudsvin-

ner Tide Sjø planlegger å sette inn eldre og umoderne ferger i de to sambandene på Fv91 fra årsskiftet 2011/2012. Fra passasjerhold, yrkessjåfører og funksjonshemmedes fellesorganisasjon appelleres det nå til myndighetene om å finne en løsning som innebærer at dagens fergestandard på sambandene opprettholdes også i fremtiden. Den forskjellsbehandlingen som har skjedd må rettes opp slik at fergestandard og komfort for de reisende er den samme uavhengig av geografi. Dersom Statens vegvesen har forsømt seg i forhold til kravspesifikasjoner for de aktuelle sambandene i Troms, må staten ved samferdselsdepartementet aktivt bidra til at dette kan rettes opp.

Svar:

Utlysningen av ferjesambandene Breivikseidet – Svendsby og Lyngseidet – Olderdalen var i 2009 i samsvar med det generelle konkurransegrunnlaget som ble brukt av staten ved utlysning av riksvegferjesamband i hele vegnettet. Det var således det samme grunnlaget både for riksvegferjesamband i Nordland som i Troms for de samband som ble utlyst før forvaltningsreformen ble gjennomført i 2010.

Jeg gjør oppmerksom på at et av de viktigste målene for forvaltningsreformen er å styrke fylkeskommunenes rolle som regional utviklingsaktør. Etter at forvaltningsreformen har trått i kraft har Nordland fylkeskommune lyst ut 4 fylkesferjesamband i slutten av 2010 og i 2011. Disse er Sandnessjøen – Dønna – Løkta, Søvik – Austbø – Herøy – Brasøy, Stokkvågen – Sleneset – Lovund og Stokkvågen – Træna. Her har Nordland fylkeskommune valgt et annet konkurransegrunnlag enn det staten brukte i 2009, og blant annet satt andre krav til ferjemateriellet. Dette er i tråd med intensjonene i forvaltningsreformen.

Det er Troms fylkeskommune som har tilskuddsansvaret for fylkesferjedriften i Troms og for å bestemme ferjetilbudet. Dersom det skal skje noen endringer i ferjetilbudet, må det skje på initiativ fra Troms fylkeskommune.

SPØRSMÅL NR. 1200**Innlevert 6. april 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 14. april 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Når tid anser miljøvernministeren seg ferdig med vurderingen av ekspertrapporten "Effektivisering av skadefellingsforsøk på rovvilt i Hedmark og vil bruke erfaringene å redusere skadeomfang og kostnader med dagens rovviltpolitikk?»

BEGRUNNELSE:

I mars 2010 fikk MD en ekspertrapport om hvordan flere rovdyr kan tas ut på bakgrunn av mer effektiv felling. Denne rapporten gav klare råd om hvordan regjeringa kan nå målet i Soria Moria om en mer effektiv felling. Resultatet av jakt så langt viser at spesielt jakt på jerv er problemfylt og en har store vansker med å ta ut bestemt antall. Behovet for å effektivisere rovdryrakta er således svært stor.

Svar:

Det er et mål at effektiviteten ved skadefelling økes. Rapporten fra Hedmark om effektivisering av skadefellingsforsøk er derfor et viktig bidrag. Rap-

porten adresserer ulike forvaltningsnivåer. Noen av oppfølgingspunktene tilhører fylkesmennenes og rovviltneemndenes ansvarsområder og innholdet i rapporten er kommunisert til fylkesmennene. Andre momenter i rapporten peker på forhold som regional miljøforvaltning selv kan gripe fatt i uten behov for omfattende endringer i regelverk. Dette gjelder blant annet samarbeid, kommunikasjon og organisering av fellingslagene og fellingsforsøkene. Disse tema har vært og er under kontinuerlig utvikling i de ulike forvaltningsregionene, og det skal følges opp regionalt. Rapporten peker også på godtgjøring av deltagere i skadefellingslag. Høringsrunden for endring av forskrift er avsluttet, og departementet vil forsøke å ha ny ordning på plass innen beitesesongen 2011.

Andre forslag til effektivisering av skadefelling, som blant annet bruk av kunstig lys, motorisert kjøretøy og våpen, vil kreve lov- eller regelendringer som medfører omfattende prosesser og eventuelle endringer vil derfor ta tid.